

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

DUPLICATE
SOLD.

Edw T 1245, 385, 848

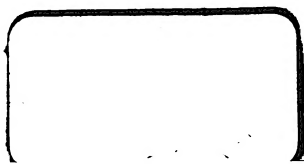

3 2044 102 850 484

**HARVARD COLLEGE
LIBRARY**

**GIFT OF THE
GRADUATE SCHOOL
OF EDUCATION**

in

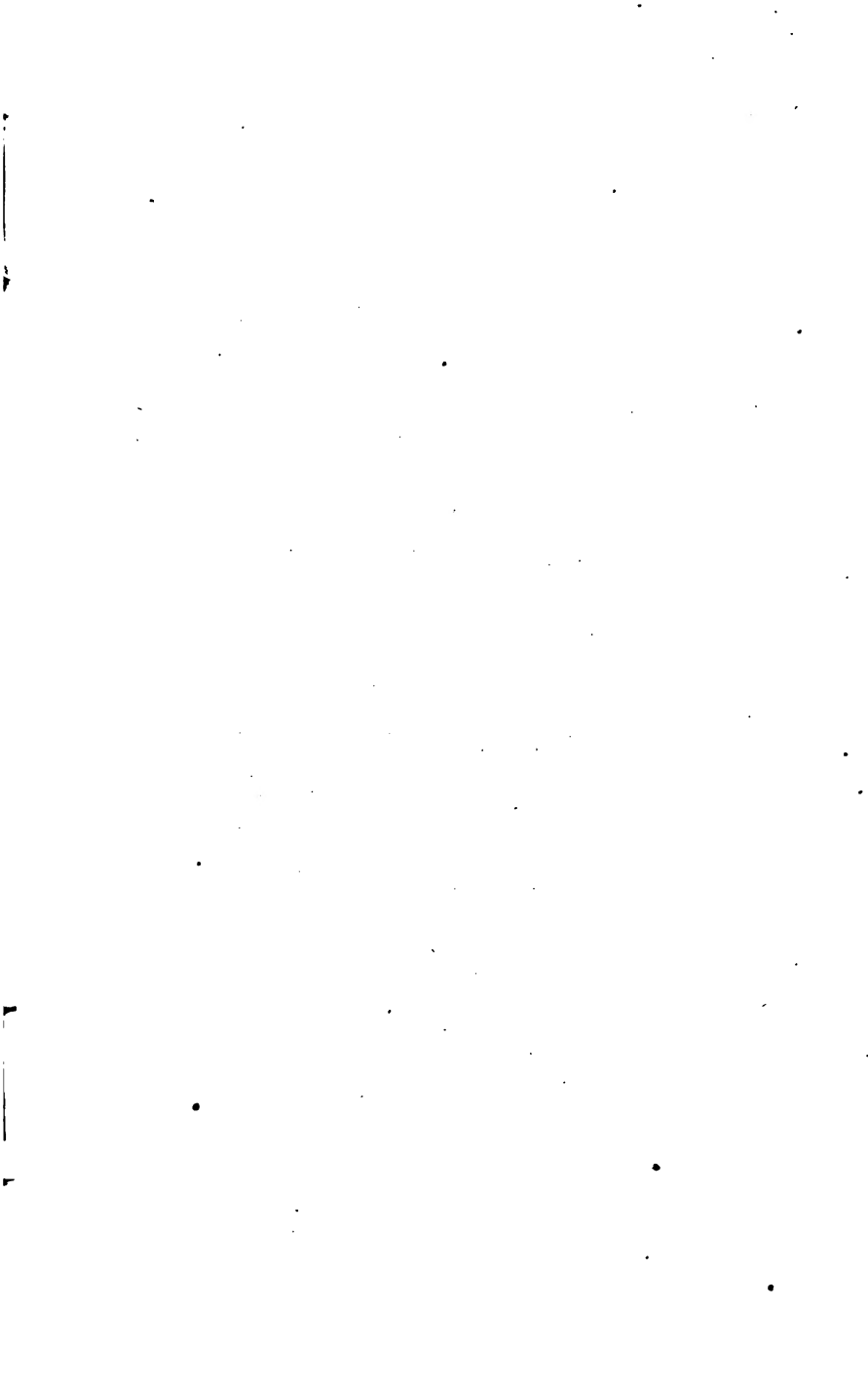
rom

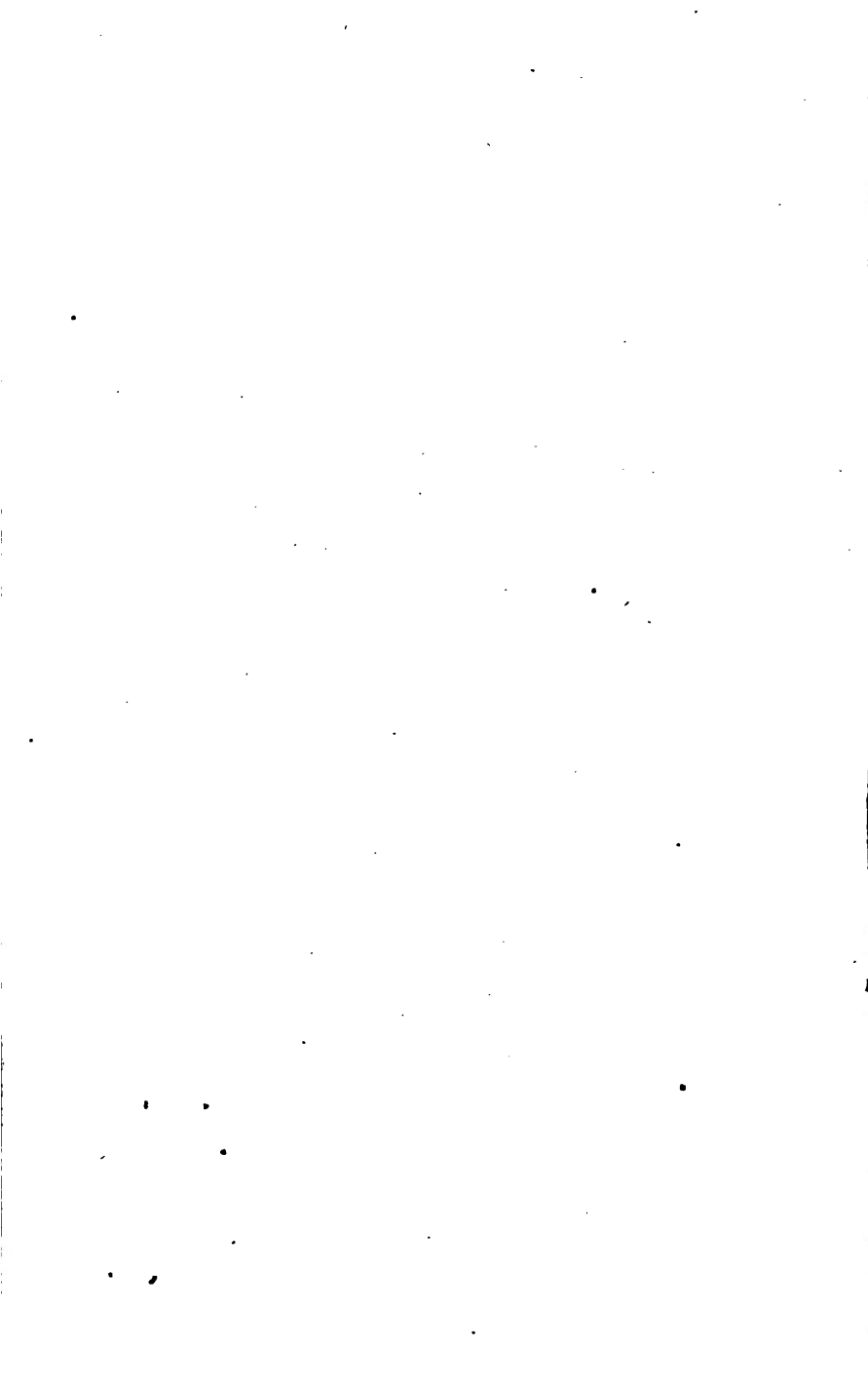
Chase

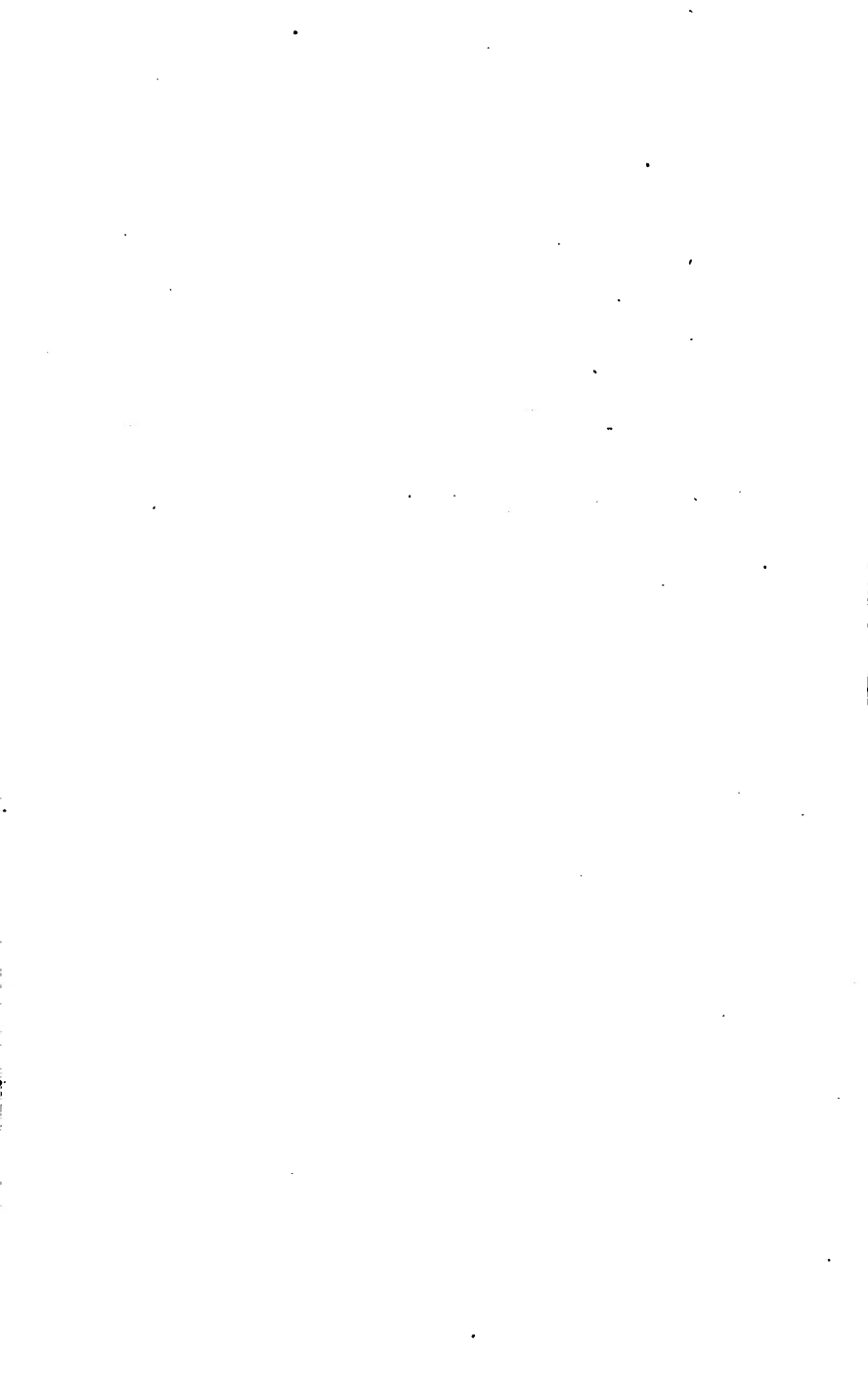
77.07. You = return

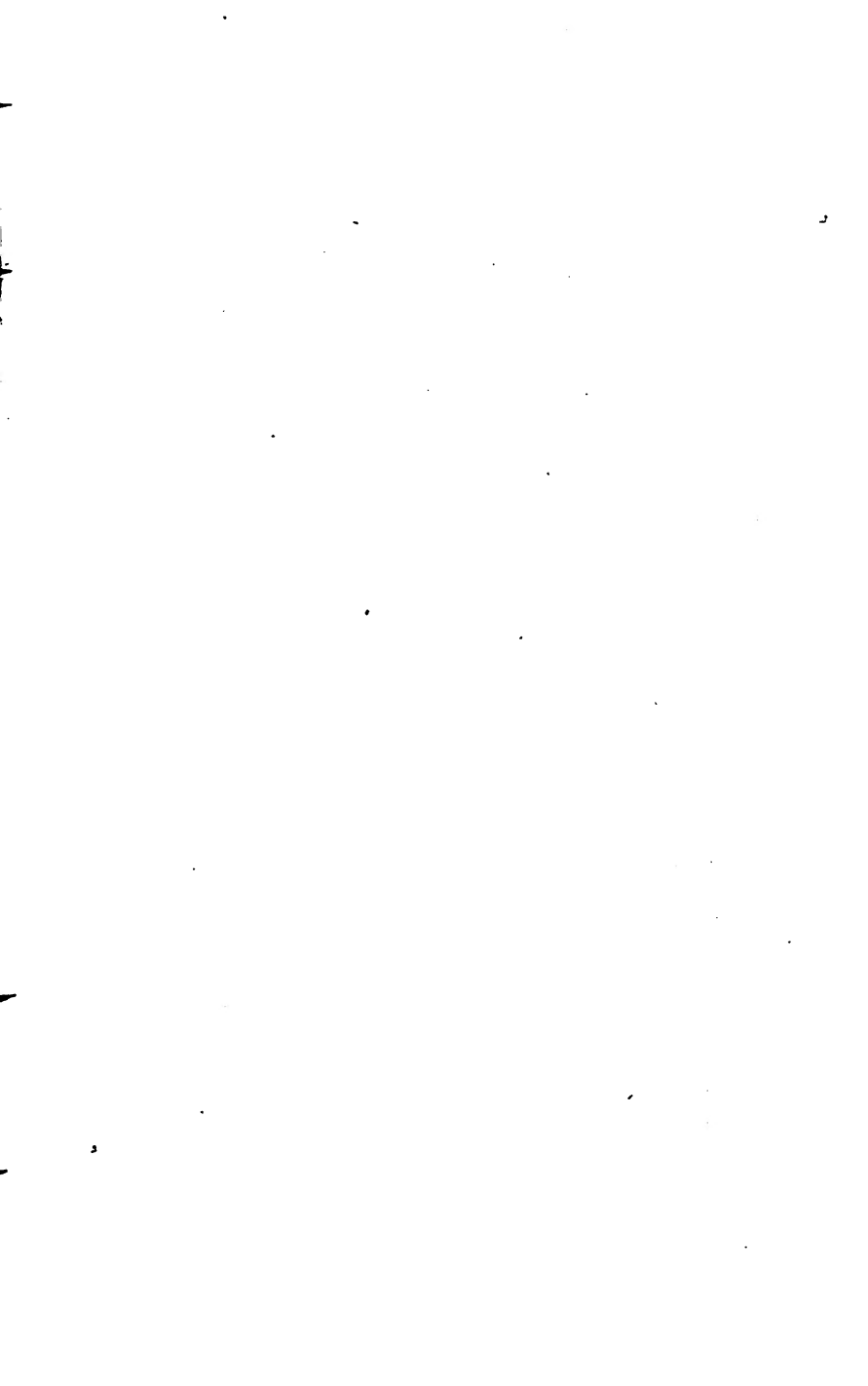

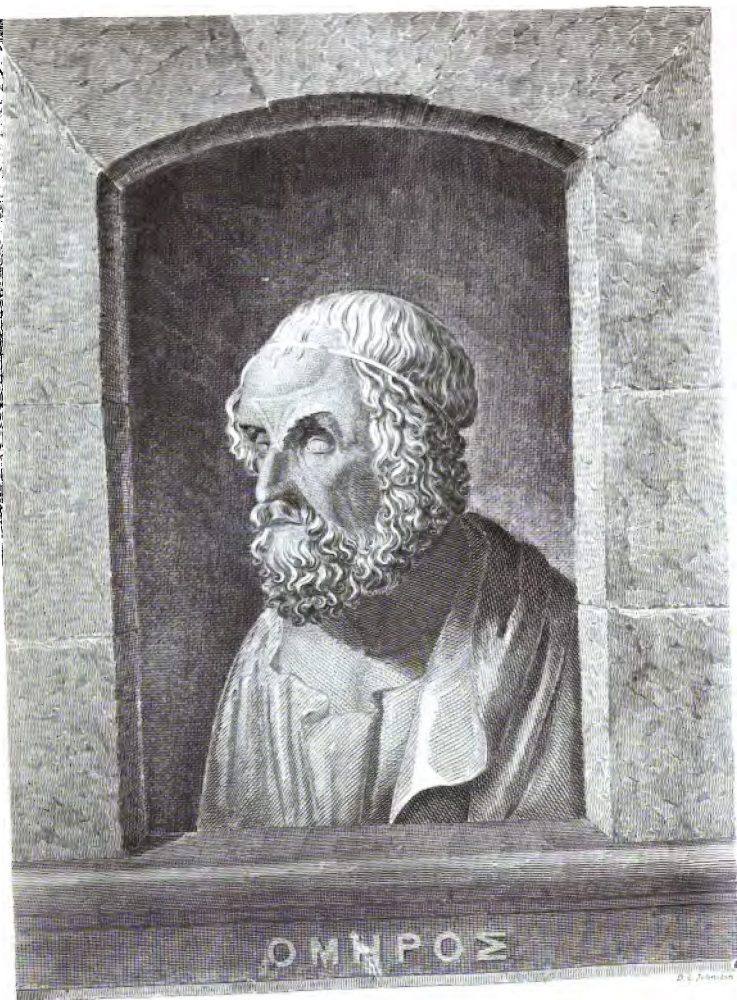

THE
ILIAD OF HOMER.

THE LIFE OF
JAMES M. SMITH

BY JAMES M. SMITH

WITH A PREFACE BY

BY CAC. FELTON

THE LIFE OF JAMES M. SMITH, BY JAMES M. SMITH

NEW AND REVISED EDITION

BOSTON:
JAMES M. SMITH & COMPANY.

1871

‘ΟΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF.

WITH ENGLISH NOTES.

By C. C. FELTON,

ELIOT PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

NEW AND REVISED EDITION.

BOSTON:
JAMES MUNROE AND COMPANY.
1848.

Educ. T 1245.385.848

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF THE
GRADUATE SCHOOL OF EDUCATION

Mar. 31, 1924

Entered according to Act of Congress, in the year 1846, by
JAMES MUNROE AND COMPANY,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

CAMBRIDGE:
STEREOTYPED AND PRINTED BY
METCALF AND COMPANY,
PRINTERS TO THE UNIVERSITY.

PREFACE.

IN the present edition of the *Iliad*, the text has been carefully revised. A much larger body of annotations than was contained in the former editions has been subjoined to this, and a small portion only of the old notes has been incorporated with the new. It would have been a pleasing task to furnish a minute and critical commentary upon the whole *Iliad*; but such a commentary would have enlarged the work greatly beyond the plan which had been determined on. It was thought better to explain in detail a portion only of the *Iliad*, — a portion which would probably embrace nearly all the peculiarities of the Homeric language, — and to prepare notes of a more general character for the rest. The student will, therefore, find the remarks upon the first book much more numerous and particular than those upon the remainder of the poem. On the other hand, such passages as the shield of Achilles, in the eighteenth book, are illustrated with a fulness of discussion which their general interest, as pictures of antique life, seemed to warrant.

In the Preliminary Remarks to the notes, an attempt has been made to sketch the leading features of Hellenic life in the Heroic and Homeric ages, and to trace the growth of Epic poetry from its primeval sources to the full tide of song in the *Iliad* and *Odyssey*. Several views there set forth are to be regarded as probable approximations only to a true picture of ages and states of society, the poetical remains of which are the only documents of their history.

At the close of the Preliminary Remarks, an extract of some length is given from the chapter in Mr. Grote's *History of Greece* on the Homeric poetry. This work, of which two volumes only have been published, displays great learning, and rare powers of historical combination and critical analysis. I have cited the passage alluded to, not because I am prepared to adopt the conclusion it em-

bodies respecting the construction of the Iliad, but because that conclusion has been drawn by the independent studies of a well trained English mind ; and as it was published while the notes were passing through the press, and as several years will probably elapse before the completion of the history, it was thought desirable to lay at once a critical judgment of such high authority before the American student.

In the preparation of this edition, a great variety of works have been freely used. Illustrations or quotations taken from them are marked by the initials of their authors. The principal books consulted are Heyne's *Homeri Ilias*, Bothe's *Homeri Carmina*, *Homeri Ilias* von G. C. Crusius, *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer* von C. F. Stadelmann, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Montbel's *Observations sur l'Iliade d'Homère*, Spitzner's *Homeri Ilias*, Wolf's *Vorlesungen über Homers Ilias* (edited by Usteri), and Wolf's *Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*. Other subsidiary writers have also been consulted, and information drawn from them combined, as far as was practicable, within the limits of the editor's plan. Mr. Hope's valuable and elegant volumes on the *Costumes of the Ancients*, and Mr. St. John's learned work on the *Manners and Customs of Ancient Greece*, the rich fruit of a lifetime passed in study and travel, should be particularly mentioned. The excellent *Lexicon of the Poems of Homer and the Homericæ*, ably translated by Professor Smith, supplies, to a great extent, the place of a verbal commentary on Homer, and ought to be in the hands of every student of the poet.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould ; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power which belonged to that intellectual people of embodying, in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome ; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all

Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. Mr. Flaxman illustrated the Poems of Hesiod and the Tragedies of Æschylus in the same classical and spirited manner. As a general remark, it may be observed, that the art and literature of the ancients explain each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connection between them; they were different developments of the same ideas of the beautiful. The sculptor, the poet, the architect, each shedding light upon the others, wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, with a common sensibility to the beauty of proportion, and a similar abstinence from excess in means and effects, — a temperance which lies at the foundation of good taste. Homer's compositions were the source from which the artists of Greece drew their ideal forms of gods and goddesses and heroes. The whole compass of ancient poetry was, in fact, reshaped in the marble of the Grecian sculptors, and delineated anew on the canvass of the painters. The noble figures on the Parthenon, chiselled under the eye, if not by the hand, of Phidias, the broken remains of which are even now the best teachers of the highest style in the art, sprang into being from the same kind of inspiration as that which spoke in the rhapsodies of Homer, and the Tragedies of Æschylus and Sophocles. This is the bond which holds together Grecian art, song, and philosophy, in immortal unity and beauty. It appears necessary, therefore, to look beyond the words and forms of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit which breathes from the poet's page was embodied in the works of the artist. To represent the principle of this union to the young readers of Homer, the truly Grecian Illustrations of Flaxman have been inserted in their proper places. The engravings are executed by Mr. Andrews, a gentleman of well known taste and talent in that branch of art.

The questions of the existence of Homer, the original unity of the *Iliad*, the mode of its composition, and the occasions on which it was delivered, are touched upon in the Preliminary Remarks. I

will merely say here, that I can see no reason to doubt the personal existence of Homer, or his authorship of the *Iliad*. There are, with few exceptions, a harmony of parts, and a consistency among the different situations of the same character, which mark the whole as substantially the production of one mind; but of a mind as comprehensive as the forms of nature, the aspects of life, and the powers, propensities, and passions of man, — of a genius as varied, versatile, and dramatic as Shakspeare's. Then, too, it may be remarked, that some of the chief personages in the *Iliad* are not completely exhibited, unless the situations in which they are placed in different parts of the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, displays the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace : —

“*Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.*”

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues, are magnificently developed, yet with a large and consistent admixture of his old ferocity.

This, however, does not preclude the supposition that the incidents and characters in the war of Troy had been often handled by singers before Homer. Indeed, his whole manner of dealing with them seems to show that he took up the legendary types of the several heroes, and infused fresh life into them, without essentially changing their outlines; as a modern poet would use the traditional character of the Cid, or Hagen, or Parcival, or Arthur, without venturing to displace the legendary figures by creations of his own. Shakspeare did so in several of his tragedies. The sculptors and painters of Greece practised upon the same principle. The traditional form, expression, and attributes of each mythological person were followed by the artists of later times, however much their genius and skill may have enabled them to excel their predecessors in the execution of the details.

Nor do I see much reason for supposing that Homer composed the *Iliad* as one regularly planned and developed work. The probabilities tend the other way. There is no great room for doubt, that the story or stories of the *Iliad* rest on a historical basis; many

of the details, however, are to be regarded as the fictions of the poet.

The facts or legends on which the poem may be said to be historically founded admit of being concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the daring spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It became a favorite enterprise for adventurers to seize upon beautiful women of high rank, the abduction of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus, in his First Book, mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndareus, king of Sparta, required of the chieftains who sought his daughter in marriage to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband she might choose. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he had the insolence to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfil their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs are given in the catalogue or muster-roll of the army.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year, the city was taken and laid in ruins. But the action of the Iliad embraces only a few days of the last year. Their number is variously estimated from forty to fifty-three. The epic narrative begins with the quarrel of Achilles and Agamemnon, and ends with the burial of Hector; consequently, before the capture of Troy. Such is a sketch of the

ground-plan on which the divine genius of Homer raised a superstructure so magnificent.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. Their genealogies traced their origin back into the mythical times, when the gods walked the earth and allied themselves with mortals. A divine ancestry, more or less remote, was the prerogative and the glory of the leading heroic families of the Hellenic race. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. Associated with them was a *Bouλή*, or council of state, whose advice was sought in political affairs, and sometimes even an assembly of the people was convoked to deliberate on questions of general concern. In the great enterprise against Troy the champions were doubtless animated not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for the kingdom of Priam, according to several intimations in the *Iliad*, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Homeric poetry is essentially popular, and deeply grounded in the universal nature of man. It speaks to the common passions of the human heart, and, like the drama of Shakspeare, which in vitality of character it most resembles, profoundly engages the interest and sympathy of readers or hearers, apart from all that is local in coloring and temporary in form. Homer's rhapsodies were the most popular poetry, when they were rhythmically chanted by the minstrels in the festive halls or under the open sky at the *Panegyries*, or recited by public authority at the splendid Panathenaic assemblies in the violet-crowned city of Athena; and now, amidst the altered relations of the world, they share with the plays of the great Englishman in a popularity coextensive with civilization, and not approached by any other works of uninspired man. Every cul-

tivated language has translations of them, executed with various degrees of fidelity. Chapman, Hobbes, Ogilby, Pope, Cowper, Macpherson, Sotheby, and our countryman, Mr. Munford, have labored, in different modes and with different fortunes, to render them into English. From recent indications, it seems probable that a translation into English hexameters will soon be added to the English Homeric library. The Germans have long possessed, in the hexameter translation by Voss, an admirable representative of the Greek. A writer in Blackwood's Magazine has published two books of the Iliad, the first and the twenty-fourth, which, in their rhythmical movement, give a vivid idea of the measure, as well as the spirit, of the original. Mr. Shadwell has also made a successful attempt in the same Homeric style. A complete translation of the Iliad and Odyssey, in free and flowing English hexameters, would be the highest triumph of the translator's art.

But, popular as the Homeric poetry is even now, in order to appreciate it fully we must study ourselves into the Homeric age. The Grecian epic was a species of story-telling, abundant as the modern novel, for the entertainment of assemblies of men, on festive occasions, in princely halls, at Amphictyonic gatherings, or at religious solemnities. It was delivered in a species of musical recitative, with a slight accompaniment of the phorminx, like the minstrelsy of the Minnesingers and Troubadours who sang to the cithern in the baronial castles of the Middle Ages.

The peculiar genius of the Homeric language is worthy of special attention. There is a certain point in the progress of every people, when their speech is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of some refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to political or philosophical speculation. Then the rudeness of language is softened down, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original signification, have not yet confused or effaced the images they at first presented. Such was the character of our own noble language in the

time of Elizabeth. The words of Shakspeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a directness, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organization, of the keenest susceptibility to the beauty of sound as well as form, and of the most creative imagination, combined with a childlike impulsiveness and simplicity, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the poet's immortal conceptions. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature, it furnished clear, appropriate, and graphic expressions. Its words and sentences are pictures, in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. Frederick Jacobs says, fancifully, yet truly, that the language of Ionia "resembles the smooth mirror of a broad and silent lake, from whose depth a serene sky, with its soft and sunny vault, and the varied nature along its sunny shores, are reflected in transfigured beauty." It was vivid, melodious, and rich; strikingly objective or concrete in its general character; a charm to the ear, and an unspeakable delight to the imagination, of a simple, hearty, but refined and beauty-loving people. It was copious and infinitely flexible in phrase, free and graceful in movement, unconstrained in structure, and obedient to the airy impulses of feeling, rather than to the formal principles of grammar. It expressed the thoughts and passions of robust manhood with the artless and unconscious truth, and sometimes almost the prattle, of the child.* Its freedom from constraint, its voluble minuteness of delineation, its rapid changes of construction, its breaks, pauses, significant and sudden transitions, its flexible irregularities, exhibit the intellectual play of national youth, while the boldness and splendor of invention it displays, and the majestic sweep of imagination which adorns it, bear the impress of genius in the full strength of its maturity.

* The analogies between the language of Homer and that of children and uncultivated people are ingeniously traced by Nast, a German scholar, in a treatise entitled *Über Homers Sprache aus dem Gesichtspunct ihrer Analogie mit der Allgemeinen Kinder- und Volkssprache*.

Tones and gestures of the living singer also formed a part of the poet's expressive power, and these must be reproduced by the imagination of the modern reader. The dramatic scene, as conceived by Homer and enacted by the rhapsodist, must be made to pass before the eye of the mind, revived and restored, with its Ionian accompaniments, by the force of fancy, aided by the resources of learning. "Almost five centuries had passed," said the great scholar cited above, "before the poems of Homer were imprisoned in written characters; and even then, mindful of their original destination, they flowed more sweetly from the tongue to the ear." *

The movement of the Homeric hexameter is singularly adapted, by its dactylic and spondaic rhythms, and the variety of its cæsural pauses, to the free and excursive character of the epic. It seems to have been taught to the early Hellenic singer by the Muse herself, or to have flowed from some natural fountain, some vocal Castaly of song. It retains its native freedom under the restraints of the written character, and the discipline of conjectural criticism. I do not believe in the necessity of filling out its quantities to the reader's eye, by making the text bristle with uncouth digammas, as Payne Knight has done in his attempt to exhibit Homer, as it were, *in puris naturalibus*, and Mr. Brandreth, to a less objectionable extent, in his otherwise elegant edition. The musical recitation of the rhapsodist enabled him to satisfy the demands of the ear in a much more simple and natural way. Under the management of the Ionic minstrel, time, within certain limits, was a *variable quantity*. The ἀκίφαλοι, μίλουροι, δολιχόουροι, — the *headless, tailless, long-tailed*, and other anomalous verses with polysyllabic names, are the inventions of technical metricians.

Thus the author of the Iliad enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect, in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the Heroic age. The various personages of the Iliad come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently with the poet's leading idea of the char-

* *Classical Studies*, by Sears, Edwards, and Felton, p. 276.

acter. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness in the scenic representations. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the ardor of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The pictures he has drawn with such unrivalled simplicity, life, and beauty, are the combinations and reproductions of scenes with which his own eye was familiar, to which his own heart was bound, from which his own imagination gathered its materials. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but animating harangue of Achilles, urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the original and transcendent genius of the poet.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the *Iliad* was produced. I will remark, in addition, that books of travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable illustrations both for the *Iliad* and *Odyssey*, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. This kind of illustration, though too much neglected by commentators on the ancient classics, has given, so far as it has been employed, a fresh interest to the study of antiquity. Mr. Wood's *Essay on the Original Genius of Homer* is a fine example of what may be done in this way. Mure's *Journal*, Wordsworth's *Pictorial Greece*, and his *Athens and Attica*, are among the best of the recent English works of this kind. A man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object of illustrating the ancient classics, might render the most important aid to the critical labors of the closet. Such a man was Karl Otfried Müller. The highest expectations of the scholars of the whole world were excited by his visit to the renowned soil of Hellas; but his death on the scene of his enthusiastic researches disappointed these hopes, and filled the lovers of learning with sorrow. To such a scholar, every hill in Greece is venerable with historic associations and imaginative superstitions. True, indeed, as

Jacobs says, "the ancient rivers, some yet called by their former names, steal mournfully through a desolated land; the gods that once dwelt on their banks and in their grottos have vanished; and the wondrous strains which told the history of every fountain, hill, and woodland to the listening ear of a free and susceptible people have died away." Yet the banks of every river still possess a magical attraction for the man of letters by the charms of legendary lore, by the triumphs of genius, by the teachings of philosophy, or by the deeds of historic renown. The clear stream of Grecian poetry has reflected, in images that never will fade, every feature of the lovely country through which it flowed during the classic ages. It has echoed the sounds, and painted the sights, of that home of artists, poets, orators, and philosophers, that fair land of heroes and gods.

CAMBRIDGE, *October*, 1846.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Δ.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1-7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseide censet, auctore imprimis Achille (53-129). Ita irritatus Agamemno atrocia jurgia nectit cum Achille; et Chryseæ quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseïdem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348-427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra sunt Apollini (312-317): tum Chryseis domum reducitur unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428-487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, pungunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534-567). Eâ re contristatur omnis consensus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Δ ο ι μ ό ς . Μ ῆ ν ι ς .

Μῆνιν ᾄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 Πολλὺς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεύχε κύνεσσιν
 5 Οἰωνοῖσι τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελεύετο βουλή —
 Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἀναξάνδρων, καὶ Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφωι θεῶν ἔρδι ξυνίηκε μάχεσθαι;
 Αἰητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς,
 10 Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέγοντο δὲ λαοί,
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσσην ἤτιμῳ ἄρητῆρα

- Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 - Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσῶ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσέτο πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύνω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Τμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 20 Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαι τε φίλην, τὰ τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἄγλαα δέχθαι ἄποινα.
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ, -
 25 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχην,
 Ἦ νῦν δηθύνοντ', ἧ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμη σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰστὸν ἐποιοχόμενῃν, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσασιν.
 Ἄλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νῆται!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθετο μῦθῳ.
 Βῆ δ' ἀέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἤρᾱθ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἴνακτι, τῶν ἡῦχος τέκε Λητώ.
 Κλυθὶ μὲν Ἀργυρότοξ', ὃς Χρυσῇ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφὶ νῆας αἰεὶ
 Σμινθεῦ! εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, *εὐεφ. ἰστὸν*
 40 Ἦ εἰ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πλοῖνα μηρὶ ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ.
 Τίσειν Λατῶαί ἐμὴ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρέφειά τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἵασι τοῖσιν ὤμων χωομένοιο,
 Αὐτοῦ κινήθέντος· ὁ δ' ἦτε νυκτὶ βροχίῳ.
 Ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκεν.
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχευεν κέκρυμμένον,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν καίοντο θαμέαια.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο.
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορῇρδε καλίσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 65 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Κηδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ὅα θνησκοπίας ὄρατο.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερε^δθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω
60 Ἄψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμός Ἀχαιοὺς.
Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
Ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν —
Ὅς κ' εἴποι, ὅ,τι τῶσπον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
65 Εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἰθ' ἐκατόμβης· Bene
Αἱ κέν πως ἀρκῶν κλίσσης αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.
Ἥτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
70 Ὅς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα,
Καὶ νῆυσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἥλιον εἰσω,
75 Ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ω Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλλε, μυθήσασθαι
76 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβέλειαι ἀνακτος.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
Ἥ μὲν μοι πρόφρων ἐπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξιν.
Ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὅς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
80 Κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χερσὶ·
Εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτήμαρ καταπέψῃ,
Ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ,
Ἐν στήθευσιν ἔοισι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
85 Θαρσύνεας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἦ, τι οἶσθα!
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὥτε σὺ, Κάλχαε,
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλῃς περὰ νηυσὶ βιβαίας χεῖρας ἐποίσει,
90 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης,
Ὅς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἠῦδα μάντις ἀμύμων·
Οὔτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἐκατόμβης,
Ἀλλ' ἔνεκ ἀρητήρος, ὃν ἤλιμ' Ἀγαμέμνων,
95 Οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
Τοῦνεκ ἄρ' ἄλγε· ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἦδ' ἐτι δώσει·
Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλων δόμεναι ἱλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 100 Ἐς Χρῦσιν· τότε κεν μιν ἱλασάμενοι πεπείθοιμεν.
 Ἦτοι ὃγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Ἥρωες Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχρῦμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαινας
 Πίμπλαντι, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην·
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀυσόμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήϊδ' εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 Ἐσθλὸν δ' οὔτε τί ποι εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπίων ἀγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τέττει,
 Οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρῦσηϊδος ἄγλα' ἄποινα
 Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχειν, καὶ γάρ φη Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδίτης ἁλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χειρῶν,
 115 Οὐδέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πόλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ὑπολίσσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἷος
 Ἀργεῖων ἀγέραςτος ἦω· ἐπεὶ λυδὲ ἴοικεν.
 120 Λεύσσετε γάρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κίδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι πον ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πόλιν ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέουκε παλῖλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόιες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑὼν, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόψ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
 Ἴθ' ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
 Ἥσθαι δυνόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώσωιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἴη τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄξω ἑλὼν· ὃ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἔκωμαι.
 140 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 Θέλομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 Βήσομεν· εἰς δὲ τις ἄρχος ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
 145 Ἡ Δίας, ἥ Ἰδομενεύς, ἥ δὲ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Ἴδὲ σὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότευ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἦμιν Ἑκάεργον ἱλάσσαι ἱερὰ ρέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, ἀναιδείῃν ἐπειμήμεν, κερδαλεόφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπυσιν πείθεται Ἀχαιῶν,
 — Ἡ ὁδὸν ἰλθόμεναι, ἥ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶων
 Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἰτιοὶ εἰσιν.
 Οὐ γὰρ πάποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλωσι, βωτιανείρῃ,
 Καρπὸν ἐδήλυσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὐρεὰ τε σκιοέοντα, θάλασσα τε ἠχήμευσα.
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἄμ' ἐσπόμεθ', ὅφρα σὺ χαιρέῃς,
 Τιμὴν ἀφ' ἡμετέρου Μινελῶ, σοὶ τε, κυνώπια!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγχίζεις·
 Καὶ δὴ μοι γέρας εὖχὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ὦ, ἔπι πόλλ' ἐμύγησα, δόσαν δὲ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπύσωσ' εὐναιόμενον πολέεσθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυτάκτος πολέμοιο
 Χεῖρες ἡμῖν διέπουσ'· αὐτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἔκῃται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἔρχαμ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμύων.
 Νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 170 Οἴκαδ' ἔμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
 Ἐνθάδ', ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἡμελβειτ' ἔπειτα ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσυσται! οὐδέ σ' ἔγωγα
 Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμείο μένειν· πάρ' ἐμοίγε καὶ ἄλλοι,
 175 Οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
 Ἐχθιστος δὲ μοὶ ἔσσι Διοτρεφίων βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φλῆη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἔσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἀναοσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγχίζω,
 Οἷδ' ὅθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δὲ τοι ὧδε·
 Ὡς ἐμ' ἀφαιρέϊται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

- Πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηρον,
 185 Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς.
 "Ὅσους φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέη δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 "Ὡς φάτο· Πηλειῶνι δ' ἄχος γένοιτ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσσι παύσειεν διάνδιχα μερμήριζεν,
 190 "Ἢ ὅγε φάσγανον ὅζυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρξίζοι,
 "Ἢ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 "Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφὶ ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὕπιδεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,
 Οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· ἀντίκα δ' ἔγνω
 200 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὴ δὲ οἱ ὕσε φάνθην.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Τίπτε αὐτ', αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 "Ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 "Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἶω.
 205 "Ἢς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμόν ὀλέσσης.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 "Ἰλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πλῆθαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφὶ ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπεισιν μὲν ὀνειδίσον, ὥς ἔσεται περ.
 "Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτὲ τοι τρεῖς τόσσα παρέσεται ἀγλαὰ δοῖρα
 "Τρῆριος· εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχειο, πείθεο δ' ἡμῖν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Χρὴ μὲν σφωϊττόν γε, θεῖα, ἔπος εἰρύσασθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ πεχολομένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 "Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
 "Ἢ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κούρῃ στήθε χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἄψ δ' ἐς κούλεον ὥς μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθῃσιν
 Μύθῳ Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 Δαίματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλείδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνο, θυρῆς, κυρὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφιοι
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ θοιρηχθήναι,

- Οὔτε λόγονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἰδέσθαι εἶναι.
 Ἢ πολὺ λωῖόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 230 Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ.
 Δημοβόρος βασιλεὺς! ἐπεὶ οὐτιδανόσιν ἀνάσσεις·
 Ἢ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους
 235 Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεπεν
 Φύλλα τε καὶ φλοκόν· νῦν αὐτὲ μιν νῖες Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οὔτε θέμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρύναται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 240 Ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἕξεται νῖας Ἀχαιῶν
 Σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 Χραιομεῖν, εὐτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 Θιγέσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀνύξεις,
 Χαόμενος, ὅτ' ἀρίστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτιπας.
 245 Ὡς φῦτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βύλε γαίῃ,
 Χρυσείοις ἤλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστορ
 Ἰδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 250 Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνδρῶπων
 Ἐφθίειθ', οἳ οἳ προὔθεν ἅμα τράφεν ἡδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἡγαθῇ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασθεν —
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἢ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 Ἢ κεν γηθήσαι Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 Ἄλκοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶν τὰδε πάντα πυθόιατο μαρναμένοιν, 355 De
 Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Λαταῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεώτερός ἐστιν ἐμεῖο.
 260 Ἰδὲ γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείουσιν, ἤπερ ὑμῖν,
 Ἀνδράσιν ὁμίλῃσα, καὶ οὐποτε μ' οἶγ' ἀθέριζον.
 Οὐ γάρ ποι τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.
 Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινεία τ', Ἐξυδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 265 [Θησεύα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὴ κῆνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Ψηροὺς ὄρεσκέοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομύλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μεν βουλέων ξυῖον, πείθοντό τε μῦθῳ.
 Ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὕμεις· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺ τόγδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀπραιρεο κούρην,
 Ἄλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δούσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σύ, Πηλεΐδῃ, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτουῆχος βασιλεὺς, ὥτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
- 280 Εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γένετο μήτηρ,
 Ἄλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνευσιν ἀνάσσει.
 Αἰρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Λίσσομαι, Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι δῶ.
- 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθισαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 Τούνεκά οἱ προθέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἥ γάρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίβην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέξομαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς.
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι δῶ.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρ-ω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὗτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθαι γε δόντες.
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι θοῇ παρὰ νῆϊ μελαινῇ,
 Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμείο.
 Εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οὔδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρί.
- 305 Ὡς τῷ ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἔϊσας
 Ἥϊε σύν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλαθε προέευσσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἴκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
- 310 Βῆσε θῆψ' ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλὴν πᾶρχον
 Εἶπεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνταβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα·

- Λαούς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
 315 Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελέεσσας ἱκατόμβας
 Ταύρων ἡδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο· ὅππῃ
 Κρίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἑλισσομένη περὶ κεκλιμένη.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Ἀῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 Ἄλλ' ὅγε Τυλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀρηρῶ θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 Χειρὸς ἐλόντ' ἄγεμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώσωιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ὀίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν.
 Τῷ δ' αἰκόντε βιάτην παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκίσθη.
 Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 330 Ἥμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τῷ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Στήτην, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἔριοντο.
 Αἰτάρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 Ἄσπον ἔτ'· οὐτι μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κοίρης.
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
 Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 340 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηγέος, εἵποτε δ' αὐτὰ
 Χρεῖῳ ἐμείο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι
 Τῷς ἄλλοις· ἡ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω,
 Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέοιντο Ἀχαιοί.
 345 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτὶς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἢ δ' αἰέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθείς,
 350 Θῖν' ἔφ' ἄλός πολίτης, ὁρώων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Πολλὰ δὲ μηρὶ φίλῃ ἠρήματο, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Μητέρ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινὺν θυαδίον περ ἐόντα,
 Τιμὴν περ μοι ὄφειλλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 355 Ἢ γὰρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

- Ἡτλήμην· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 Ἥμην ἐν βένθευσιν ἄλως παρὰ πατρὶ γέροντι,
 Καρπαλλμῶς δ' ἀνέδου πολίης ἄλός, ἥϊτ' ὀμχλῇ.
 360 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαίδα, μὴ κεῦθε νόψ'· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 365 ὦσαθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδύην παντ' ἀγορεύεις;
 Ῥχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετῶνος,
 Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱές Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον.
 370 Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
 Ἥλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χειρὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσέῃ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλλυσσέτο πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπισημήσαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐξάμενου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἳ δὲ νυ λαοὶ
 Θνησκὸν ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
 Πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 385 Εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας ἑκάτοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσσεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,
 Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ἐλίκοπες Ἀχαιοὶ
 390 Ἐς Χρῦσιν πέμπουσιν, ἀγνοοῖ δὲ δῶρα ἀνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηΐδος, τὴν μοι δόσων υἱές Ἀχαιῶν.
 Ἄλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περὶ λῆχο παιδὸς ἔηος·
 Ἐλθούσ' Οὐλυμπόνδε, Δίμ' ἰσῆσαι, εἴποτε δῆ τι.
 395 Ἢ ἐπεὶ ὦνησας κραδίην Διός, ἥε καὶ ἔργῳ.
 Πολλὰ μιν γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 Εὐχόμενης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,

- Ὅπποτε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ᾔθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνῃ.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά; ὑπελύσας δεσμῶν,
 Ἰλχ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὁ γὰρ αὐτε βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 405 Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθεζέτο, κύνει γαίῳν.
 Τὴν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἷ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρῳέεσσιν ἀρῆσαι,
 Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 410 Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 Γυνῶ δὲ καὶ Αἰτρείδης εὐθυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτιπεν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ὡ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νῦν σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἰὲτ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
 Ἥσθαι· ἐπεὶ νῦν τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτε μάλ' ἀθήν.
 Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἴζυρος περὶ πάντων
 Ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἰσῇ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τοῦτο δὲ τοι ἐρίουσα ἔπος Διὶ τερπικεραυνῷ,
 420 Εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἶ κε πύθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθίζος ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 425 Δωδεκάτη δὲ τοι αὐτὶς ἐλεύσεται Οὐλύμπονδε.
 Καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 Καὶ μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἴω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβήσατο· τὸν δ' ἔλιπε αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, εὐζώνιοιο γυναικός.
 430 Τὴν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπ' ἑτέρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἔς Χρυσὴν ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθεὸς ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νῆϊ μελαίνῃ·
 Ἰστὸν δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν, προσιτόνοισιν ὑφάντας,
 435 Καρπαλίμως τὴν δ' εἰς ὄρμον προέειρυσαν ἐρετμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Παιρὶ φῖλῳ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ὡς Χρῦς, πρό μ' ἔπεμψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβος θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πλοῦσιτόνα κῆδε ἔφηκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἰδέετο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἐκατόμβην
 ἔξεις ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερνύσαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 450 Τοῖσιν δὲ Χρῦς μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχωὼν
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦς ἄμφιβεβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις!
 Ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τοῦδ' ἐπικρήνην ἐέλωρ·
 Ἦδη νῦν Δαναοῖσιν αἰεκία λοιγὸν ἄμνον.
 Ὡς ἔφαι' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὕξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 Αὔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καί τ' ἐπὶ σχίζῃς ὃ γέρων, ἐπὶ δ' αἰθόπα οἶον
 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπάβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆψ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόρου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοιο·
 Νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάσσειν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν αἰδόντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει ἀκούων.
 475 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 Ἀῖ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 Τοῖσιν δ' ἔμμενον οὐρὸν ἱεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστίαι λευκὰ πέτυσσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἄμφι δὲ κύμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἵαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἦ δ' ἔθεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

- 485 Νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
 Τροῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν.
 Αὐτὰ δ' ἐσκιδνάντο κατὰ κλισίας τε νῆας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μιν, ἰα, ῥητοὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὲς Πηλεΐος νῖος, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 490 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλείσκετο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ, #. 490
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτολεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦτο θυωδεκάτῃ γίνετ' ἡώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 495 Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθει' ἐφετμῶν
 Παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κῆμα θαλάσσης,
 Ἰκρίῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Ὀλύμπόν τε·
 Εὐρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Ὀλύμπιο.
 500 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνα
 Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθεριώτος ἰοῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίων· ἀνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἶποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνῃσα
 Ἥ' ἐπει, ἣ ἔργα, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ·
 505 Ἴμῃσάν μοι νῖόν, ὃς ὠκυμορῳάτος ἄλλων
 ἔπλετ', ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἰτίησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ σὺ περ μὲν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρῳέσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 510 Τῖόν ἐμόν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς,
 Ἄλλ' ὀκίῳ δὴν ἦτο· Θέτις δ', ὡς ἦψατο γούνα,·
 Ὡς ἔχει' ἐμπεφυῖα, καὶ εἴρετο δεῦτερον αὐτῇ·
 Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπῴαχεο καὶ κατάνευσον,
 515 Ἥ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπὶ δέος· ὄφρ' εὐ εἰδῶ,
 Ὅσσον ἔγω· μετὰ πάνσιν ἀτιμοτάτῃ θεῷ εἴμι.
 Τῇ δέ μ' ἐγ' ὀχθήσας προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λoίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφάσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδεσις ἐπίεσιν.
 520 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ναικέῃ, καὶ τέ με φῃσι μάχῃ Τρῳέσσι ἀρήγαι.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῇ ἀπάστιχε, μὴ σε νοση
 Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσῃ.
 Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθῆς·
 525 Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμόν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατήλόν,
 Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

- Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσιν νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεφύωσαντο ἀνακτος
 580 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλείξεν Ὀλύμπου.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαχεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 Εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγληέντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἰὸν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνίσταν
 Ἐξ ἰδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδὲ τις ἔτλη
 585 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα, ὅτι οἱ συμφράσσαστο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομοῖοσι Δία Κρονίωνα προσήνδα·
 590 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσαστο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἑόντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Πρόφρων τέλῃκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 595 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
 Εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἀλόχῃ περ ἐούσῃ.
 Ἄλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὐτις ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόν γ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 600 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρεο, μὴδὲ μετῴλλα.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἵπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἀλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ φράζεαι, ἅσ' ἐθέλῃσθα.
 605 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρεῖλη
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἡερίη γὰρ σολγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτημον, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμῆσης, ὀλέσης δὲ πολίης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 610 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶται, οὐδὲ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 615 Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μῦθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραλσωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἓν Ὀλύμπῳ,
 Ἄσσαν ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἅπαντος χεῖρας ἐφείω.
 Ὡς ἔφατ'· ἐδδισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθήστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 620 Ὡχθήσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῶνες.

- Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἄγορεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπλήρω φέρων, λευκώλενῳ Ἥρῃ·
 Ἥ δ' ἡ λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσσειται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
 Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
 575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἐσθλῆς ἔσσειται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χρεῖονα νικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτὴ περ νοεούσῃ,
 Πατρὶ φίλῳ ἐπλήρω φέρειν Διῖ, ὅφρα μὴ αὐτὴ
 Νεικείῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
 580 Ἐἵπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς —
 Ἐξ ἐδέων στυφελῆξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέριatos ἐστίν.
 Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεισθαι μαλακοῖσιν·
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσειται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
 585 Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέτλαθι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
 Μῆ σε, φίλῃν περ ἔουσας, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι
 Θεινομένην· τότε δ' οὐτὶ δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 Χραίσμεϊν· ἀργολέος γάρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
 590 Ἦδ' ἡ γάρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
 Ῥίψῃ, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θευπεσιόιο.
 Πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡέλω καταδύντι
 Κάππεσον ἐν Ἀήμῳ· ὀλέγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
 Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πευόντα.
 595 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ· —
 Μείδησασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χερσὶ κύπελλον.
 Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 ὦνοχοεὶ γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσω.
 Ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 Ὡς ἶδον Ἥφαιστον διὰ δώματα πομπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσᾶων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο,
 Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 Ἦχι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἥφαιστος, ποιήσεν ἰδύνῃσι πραπίδεσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 610 Ἐνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
 Ἐνθα καθεύδ' ἀναβᾶς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρῃ

I A I A A O Σ B.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemno rem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

" Ο ν ε ι ρ ο ς . Β ο ι ω τ ί α ἦ κ α τ ά λ ο -
γ ο ς τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

" Ἀλλοι μὲν ὅα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδον παννύχιοι, Ἀλα δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 Ἄλλ' ὅγς μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 3 " Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Πέμπαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκα' ἴθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

- Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαιο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκτελε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρύαγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμους δ' ἔκανε θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν νῆϊ ἰοικώς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τι' Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν ἐισάμενος προσφωνεῖ θεὸς ὄνειρος·
 Εὐδεις, Ἀτρεὺς νιὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμιοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεῖν βουλήφορον ἄνδρα,
 25 ὦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμνηεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνευθεν εὼν, μέγα κήδεται ἧδ' ἐλαιοῖρε.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρύαγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μὴδὲ σε λήθῃ
 Αἰρείτω, εὖτ' ἂν σε μελλόντων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τέλεσθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι ρείνω,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχὰς τε
 40 Τρώσιν τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεὴν δέ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφῃ.
 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγᾶτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 Πουσί δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ὥς μιν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλύμπων,
 Ζητὴ φῶς ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυρθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.

Οἱ μὲν ἐκήρυσσαν, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἵξε γερόντων,
Νέστορ ἑ παρὰ νῆϊ Πυλωναγέος βασιλῆος·

65 Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτυνετο βουλὴν·

Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν Ὀνειρος

Ἀμβροσίην δια νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι διῶ

Εἰδός τε, μέγεθός τε, φύνῃ τ' ἄγχιστα ἐόνει.

Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·

60 Εὐδεις, Ἀτρεὺς νιὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο·

Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδῖν βονληφόρον ἄνδρα,

ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφονται, καὶ τόσσα μέμνηται.

Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.

Ὅς σευ, ἄνευθεν εἶν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλαίρει.

65 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς

Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν

Τρῳῶν· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Ἀθάνατοι φεμάζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας

Ἥρην λισσομένην· Τρῳέεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται

70 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν

ᾧ λαὸς ὑποπτόμενος, ἐμέ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἄντηκεν.

Ἄλλ' ἄγετ', αἷ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,

Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κεύεσσω·

75 Ὅτ' ἐγὼ δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Ἴπτοι ἔγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη

Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·

Ὁ σφιν εὐφροσύνην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ᾧ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,

Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Ἄλλ' ἄγετ', αἷ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἧρχε νέεσθαι.

85 Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,

Σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοί.

Ἴϋτε ἔθνεα εἰσι μελίσσάνων ἀδινάνων,

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ ρέον ἐρχομένων·

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·

90 Αἰ μὲν τ' ἐνθα ὤλις πεποτήχεται, αἱ δὲ τε ἐνθα·

Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων

Ἡϊόνος προπάροιθε βυθίης ἐστιχόωντο

Ἰλιδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,

Ὅτρύνουσι ἱέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

- 90 Τετρίχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ υφείας
 Κήρυκες βυόοντες ἐρήτουν, εἴποι' αὐτῆς
 Σχοῖαι, ἀκούσαιαν δὲ Διοτρεφείων βασιλῆων.
 Σπουδῇ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτουν δὲ καθ' ἰδρας,
 100 Πανυσταμενοὶ κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κραιῶν Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμει τεύχων.
 Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόφῃ Ἀργειφόντῃ·
 Ἐρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πίλοψ δῶκε Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρν Θυῖστη·
 Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυῖστ' Ἀγαμέμνονι λείπει φορῆναι,
 Πόλλῃσιν νῆσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ οὖν ἔρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηνύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἤρως Λατῶοι, θεράποντες Ἀρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλος, ὅς πρην μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρισαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσατο, καὶ με κελεύει
 115 Δυσκλέα Ἀργος ἐκείσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὃς δὴ πόλλ' ὥν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 Ἴδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Αἰσχρὸν γάρ τοδε γ' ἐστὶ καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι,
 120 Μῦψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λυὸν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτον πύλ' ἑμὸν πολεμίζειν, ἧδὲ μάχεσθαι·
 Ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐποὶ τι πέφανται.
 Εἵπωρ γάρ κ' ἐθέλοισιν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω,
 125 Τρῳᾶς μὲν λεῖψασθαι, ἐφέστιοι ἄσσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦναι·
 Πολλὰ καὶ δεκάδες· δευοῖατο οἰνοχοοιο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλείους ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 130 Τρῳῶν, οἳ καίουσιν κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπικούρωι
 Πολλῶν ἐκ πολλῶν ἐγχεσπαλοὶ ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάθουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἴλιον ἐκπάρσαι εὐνωόμενον πτολίεθρον.
 Ἐννέα δὴ βεβῶασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 Αἰ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλλοχοι καὶ νῆπια τέκνα
 Ἐῖατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγνια.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρυνεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορῇ, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρώς τε Νότος τε
 Ὡρορ', ἐπαΐζας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
 Ἀέθρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμίτῃ ἀσταχύεσσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορῇ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 Νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
 Ἰστατ' αἰερομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἀπτεσθαι νηῶν, ἡδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκύθειρον· αὐτὴ δ' οὐρατὸν ἔκεν,
 Οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρορα νότος ἐτίχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυωνήν,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρέι νῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εἰχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ὀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήνυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ ἔα νῆας ἅλῃδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα·
 [Καρπαλλίμως δ' ἔκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὐφρὲν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Δεῦ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἑσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσελμοῖο μελαίνης
 Ἀπτεῖ, ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἔκτανεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
 Καὶ δέ κεν εἰχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήνυε φῶτα ἕκαστον,

Μηδὲ ἔτι νῆας αἰεὶδ' ἱλκόμεν ἀμφιελίσσας·

Ἦς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης·
Βῆ δὲ θείειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλει· τὴν δ' ἐκόμισσεν
Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.

185 Αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἰλθόν,
Δέξαιτό οἱ σκήπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξαχον ἄνδρα κιχέη,
Τὸν δ' ἄγαυοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·

190 Δαιμόνι, οὐ σα ἔοικε, νακὸν ὥς, δειδύσεσθαι·

Ἄλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἰδρὺς λαοῦ.

Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷός νός· Ἀτρεΐδῃο.

Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἵπεται νῆας Ἀχαιῶν.

Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.

195 Μῆτι χολωσάμενος φέξῃ νακὸν νῆας Ἀχαιῶν.

Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·

Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἡ μητίετα Ζεὺς.

Ὅν δ' αὖθις ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,

Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκε τε μῦθῳ·

200 Δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,

Οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναικας,

Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.

Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·

Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἰς κοίρανος ἔστω,

205 Εἰς βασιλεὺς, ὃ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

[Σκήπτρόν τ' ἦδὲ θείμστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ἦς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατὸν· οἱ δ' ἀγορᾶνδε

Αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων,

Ἠχῇ, ὥς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

210 Διγυγῶ μεγάλῳ βρέμεται, συμπαγεῖ δὲ τε πόντος.

Ἄλλοι μὲν ὃ ἔροντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.

Θεραΐτης δ' ἔτι μούνος ἀμετροπῆς ἐκολῶα,

Ὅς ὃ ἔπεια φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἤδη,

Μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύειν,

215 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσατο γελόλιον Ἀργείοισιν

Ἑμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἄλιον ἦλθεν·

Φολκὸς ἦν, χαλκὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμα

Κυρτώ, ἐπὶ στήθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεῖν

Φοδὸς ἦν κεφαλῇ, πεδὴν δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλεὺς μάλιστα ἦν ἡδ' Ὀδυσσεύς·

Τῷ γὰρ νεικέεσκε· τότε αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίω

Ὀξεία πεκληγὼς λέγ' ὀνειδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ

Ἐκπύγλως κοτέοντο, νειμέσσηθ' ἐνὶ θυμῷ.

- Ἀντάρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
 238 Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτις ἐπιμέμφεται, ἥδ' ἐχάτιζαι;
 Πλείαι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναικες
 Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ὥς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύσαι, ὃν κέ τις οἴσει
 239 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἱὸς ἄποινα,
 Ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἦ ἐ γυναικα νήν, ἵνα μίσγαι ἐν φιλότῃ,
 Ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν ἔοντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 238 Ὡς πέποντες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νειώμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
 Ἦ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἥ ἐ καὶ οὐκί·
 Ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 240 Ἠτίμησεν· ἔλῳν γάρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
 Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο νεικίῳν Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο διὸς Ὀδυσσεύς,
 243 Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠρίπαπε μύθῳ·
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἔων ἀγορητής,
 Ἰσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χειρότερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι αἶμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 250 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύεις,
 Καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέρεις, νόστον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἦ ἐν ἡδ' ἡκῶς νοστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 Ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἠρώες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νῦν περ ὦδε,
 Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέηη,
 260 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 Χλαῖνάν τ' ἥδ' ἐχιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοάς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 Πεπληγῶς ἀγορῇθεν αἰκέεσσι πληγῇσιν.
 265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετὰφρενεν ἥδ' ἐ καὶ ὤμῳ
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

- Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ξυπανίστη
 Σκήπτρου ὕπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγῆσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δακρυ.
 270 Οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν·
 Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 "Ὡ πόποι! ἦ δὴ μυρὶ" Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μὲν ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 275 "Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχε ἀγοράων.
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 Νυκτεῖν βασιλῆας ὀνειδελοῖς ἐπέεσσιν.
 "Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς· ἀνὰ δὲ πολλορῆτος Ὀδυσσεὺς
 "Ἔστη, σκήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 280 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνάγει,
 "Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσάμετο βουλὴν —
 "Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἀναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 285 Πᾶσι βλῆχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτελείουσιν ὑπόσχεσιν, ἣν περ ὑπέστην,
 Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὸς ἱπποβότοιο,
 Ἥλον ἐκπέρασναι· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 "Ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χήραι τε γυναῖκες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 "Ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 — Ἀσχαλᾶ σὺν νῆϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 295 Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός
 Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζωμ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλᾶν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
 Τλήτε, φίλοι, καὶ μέναι' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 300 "Ἢ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἧς καὶ οὐκί.
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὶ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Χθιδά τε καὶ πρῶϊς, οἳ ἐς Αὐλῖδα νῆες Ἀχαιῶν
 Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρῳαὶ φέρουσαι·
 305 Ἡμεῖς δ' ἅμωι περὶ κρήνην ἱερὸν κατὰ βωμόν
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τελέεσσας ἐκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ·
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ ρῶτα δαφνοῖός,
 Σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώωςδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐκθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 Ὄω ἐπ' ἀκροαίῃ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεῖνὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
 315 Μήτηρ δ' ἀμφοποῖατο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχῦϊαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, ὅς περ ἔφηνεν·
 Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 Ἡμεῖς δ' ἵσταότες θαναμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἐπιτα θεοπροπίων ἀγόρευεν·
 Τί τι ἄνεψ' ἐγένεσθε, καρηχομόωντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τοῦδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
 325 Ὀψιμον, ὀπιτέλειστον, οὐ κλέος οὔ ποτ' ὀλέϊται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαὐτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὐθι,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν.
 330 Κεῖνος τῷς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μέμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Αὐτοῦ, εἰσέκεν ἄστρῳ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
 335 Μῦθον ἐπαυρήσαντες Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἣ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράασθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆτα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθείσῃαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
 340 Ἐν πυρὶ δὲ βουλαὶ τε γενόλατο, μῆδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἀκρηται καὶ διεΐα, ἥς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπίεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἑόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὧς περὶν, ἔχων ἀστεμφεία βουλήν,
 345 Ἀρχεῖν Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὁμήνας·
 Τοῦσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύσῃς — ἄνυσσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργασδ' εἶναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γνώμεναι εἶτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἥ δὲ καὶ οὐκί.
 350 Γῆμι γὰρ οὖν καταγεῦσαι ὑπερμενεία Κρονίωνα
 Ἡματι ἰῶ, ὅτε νηυσὶν ἐκ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 354 Πρὶν τινα πῦρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπύλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 Ἀπίεσθω ἧς νῆος εὖσσέλιμοιο μελαίνης,
 Ὅφρα προσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότιμον ἔπισπρ.
 360 Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μῆδεο, πείθεό τ' ἄλλω.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὃ, τι κεν εἶπω.
 Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγαμέμνων,
 Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι πείθονται Ἀχαιοί,
 366 Γνώσῃ ἐπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ἧς τέ νυ λαῶν,
 Ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι· κατὰ σφείας γὰρ μαχίονται.
 Γνώσεται δ', εἰ καὶ θευπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἡ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἡ μὲν αὖτ' ἀγορῇ νίκης, γέρον, νίης Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.
 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 376 Ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρηκτους ἐριδίας καὶ νίλκεα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβίοις ἐπίευσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
 Εἰ δέ ποί' ἔς γε μίαν βουλευσόμεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα.
 Εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 Εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω.
 386 Ὡς κε πανημέριοι στυγεράῳ κρινόμεθ' Ἀρηῃ.
 Οὐ γὰρ πανσυχὴ γέ μετίσσεσται, οὐδ' ἡβαιόη,
 Εἰ μὴ νῦν ἑλθούσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμύεται·
 390 Ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὖξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὗ οἱ ἔπειτα
 Ἀρχιον ἔσσειται φρυγέειν κύνες ἡδ' οἰωνούς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον, ὥς ὅτε κύμα
 396 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,

- Προβλήτι σκοπέλω· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει,
 Παντοίων ἀνέμων, οἳ τ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται.
 Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δειπνον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔρεξε θεῶν αἰτιγενετιάν,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ὁ βουὴν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
 Κίχλησκεν δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαϊῶν,
 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἴδομενῆα ἄνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἀίαντε δῶο καὶ Τυδέος υἱόν,
 Ἕκτορ δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 Αὐτόματος δὲ οἳ ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἰδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο.
 410 Βοὴν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κῦδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναιῶν,
 Μῆ πρὶν ἐπ' ἥελιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλεῖν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 Αἰθάλοεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρεστρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
 Χαλκῷ φωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Πρηγέες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶς λαζοῖατο γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράαινε Κρονίων·
 420 Ἄλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 Αὐέρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σκίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἥφαίστοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαινυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ✓ Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γεφηνιος ἵπποτά Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 435 Μηκέτι νῦν δῆθ' αὐθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμφαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Λυόν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·

- Ἡμεῖς δ' ἄθροοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 Ἵμεν, ὅφρα κε θῶσσον ἐγείρομεν ἐξὺν Ἀργα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφείες βασιλῆες
 Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγιδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἠερέθονται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 450 Σὺν τῇ παιφιάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσ' ἵεναι· ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἑκάστῳ
 Καρδίῃ, ἅλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μύχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἧε νέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 455 Ἦῦτε πῦρ ἁΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 Οὐρέος ἐν κορυφῇς, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο·
 Αἶγλη παμφανώσσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεινῶν ἔθνεα πολλὰ,
 460 Χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείραν,
 Αὐίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίῳ ἀμφὶ ῥέεθρα,
 Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερόγεςσιν,
 Κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη.
 Ἦῦτε μυριάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 470 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν,
 Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγρος ἄγγεα δεύει·
 Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρῥῆῃσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶι μιγέωσιν·
 Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ῥαμίνηνδ' ἵεναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀρμματα καὶ κεφαλὴν ἑκελος Διὶ τερπικεραυνῷ,
 Ἀρεῖ δὲ ζώϊν, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 480 Ἦῦτε βοὺς ἀγέληφι μέγ' ἔσχοτος ἔπλετο πάντων
 Ταῦρος· ὃ γάρ τε βοέσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·

- Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἥματι κτείνω,
 Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
- 485 Τυεῖς γὰρ θεαὶ ἔατε, πάρεστέ τε, ἵστα τε πάντα,
 Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 Οὔτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 Οὐδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.
- 490 Φωνὴ δ' ἄρ' ῥέηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη·
 Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 Φυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἤλθον.
 Ἀρχοῦ, αὐ νηῶν ἐρέω, νῆϊς τε προπάσας.
 Βοιωτῶν μὲν Ἰηνηλέως καὶ Ἀήτιος ἦρχον,
- 495 Ἀρκεσίλαός τε Προδουήνωρ τε Κλονίος τε·
 Οἱ θ' Ἑτρήν ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραῖαν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 Οἱ τ' ἄμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
- 500 Οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἦδ' Ἑλν καὶ Πετεῶνα,
 Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
 Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλλάρτον,
 Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἦδ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
- 505 Οἱ θ' Ἑποθήβας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
 Ὀρχηστὸν θ' ἱερόν, Ποσιδηΐον ἀγλαὸν ἄλσος,
 Οἱ τε πολυστάφυλον Ἀρνην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
 Νίσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατιόωσαν·
 Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστη
- 510 Κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
 Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.
 Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, νέες Ἀρης,
 Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
 Παρθένος αἰδοίη, ὑπερῶιον εἰσαναβάσσα,
- 515 Ἀρσῇ κρατερῇ· ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη·
 Τῷς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώωντο.
 Αὐτὰρ Φωκῶν Σχεδῖος καὶ Ἐνίστροφος ἦρχον,
 Τίεες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
- 520 Κρισιάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήν,
 Οἱ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 Οἱ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
 Οἱ τε Αἰλαιοι ἔχον, πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο·
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔπορτο.

- 526 Οἱ μὲν Φωκῶν στίχας ἕτασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἐμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτι τόσος γε ὕσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἅλλα πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθάωρξ,
 530 Ἐρχεῖν δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κυνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπότεντά τε Καλλιαρόν τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,
 Τύρρην τε Θρόνιον τε, Βοαργίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πλείοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαϊν,
 Κήμινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 Οἳ τε Κύρυστον ἔχον, ἣ δ' οἳ Σιῦρα ναιετάασκον·
 540 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφῆτωρ, ὅς τις Ἀφροῆς,
 Χαλκωιδοντιᾶδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπινεν κομώοντες,
 Αἰχμηταί, μεμῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν
 Θωρηκῆας ῥήξιν δηῖον ἀμφὶ στήθεσιν·
 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον
 Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἀρουρα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν, ἐὼ ἐνὶ πτόνι νηῶ·
 550 Ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἱλάονται
 Κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένητ' ἀνὴρ,
 Κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ὑσπιδιώτας —
 555 Νέστωρ οἷος ἔριξεν· ὁ γάρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στήσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἴσταντο φύλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἀργεὺς τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχουσας,
 Τροιζήν', Ἰλιόνας τε καὶ ἀμπελίεντ' Ἐπίδauρον,
 Οἳ τ' ἔχον Αἰγίαν, Μάσσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένειλος, Καπανῆος ἀγκλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύκλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστεὸς υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
 Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

- Τοῖσι δ' αἶμ' ὀγδώνοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον, ἑυκτίμενον πτολίεθρον,
 570 Ἀφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμέναις τε Κλεωναίς,
 Ὀρεναίᾳ τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρήν τ' ἱερατεινῇ,
 Καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρώτ' ἐμβασιλεύεν,
 Οἱ θ' Ἐπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόισσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 575 Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλλήνι εὐρείᾳ.
 Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῶγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντο· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νῶροπα χαλκόν,
 Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσι,
 580 Οὐνέκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
 Οἱ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κηταιέσσαν,
 Φαρίν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀνγειαὶ ἱερατεῖαι,
 Οἱ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἐλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 Οἱ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο.
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοῖν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νηῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προθυμίῃσι πεποιθώς,
 Ὅτρυνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔετο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρηγμάτων τε στοναχίᾳ τε.
 Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀργήνῃν ἱερατεινῇ,
 Καὶ Θρῦον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἑυκτιον Αἶπυ,
 Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔνιαον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἐλος καὶ Δωρίον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρηϊκά παῦσαν αἰοιδῆς,
 Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίου.
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι αἰδοῖεν, κοῦραι Λιὸς αἰγιόχοιο.
 Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ αἰοιδῆν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστῶν —
 Τῶν αὖθ' ἡγεμνέου Ἰερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχώοντο.
 Οἱ δ' εἶχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἦν ἄνδρες ἀγχιμαχταί,
 605 Οἱ Φενεὸν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε Σιρατίην τε καὶ ἡνεμόισσαν Ἐνίσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἱερατεινῇ,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρθέσιην ἐνέμοντο.
 Τῶν ἡρχ' Ἀγκαῖοιο πᾶις, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 Ἐξήκοντα νηῶν· πολέες δ' ἐν νηϊ ἐκάστη

- Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαιων, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἀναξ ἄνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας ἐϋσείλους, περὰν ἐπὶ οἶνοπα πότον,
 Ἀτρείδης· ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμῆλα.
- 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἴλιδα διὰν ἔβαιον,
 Ὅσσον ἔφ' Ἰρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατώουσα,
 Πέτρην τ' Ὀλενίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργει·
 Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἄνδρ' ἐκάστη
 Νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
- 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλλπιος ἠγησάσθην,
 Τίες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερός Διωρῆς·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύζεινος Θεοειδῆς,
 Τίος Ἀγασθένης Αὐγυιάδαο ἄνακτος.
- 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων
 Νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μίγης, αἰτάλαντος Ἀρηῆ,
 Φυλείδης, ὃν τίκτε Αἰτ' φίλος ἱππότη Φυλεὺς,
 Ὅς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς.
- 630 Τῷ δ' ἅμα τέσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰσοσίφυλλον,
 Καὶ Κροκύλει' ἐέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τροχέϊαν,
 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἧδ' οἱ Σάμον ἀμφεμένοντο,
- 635 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἧδ' ἀντιπέραι' ἐέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Αἰτ' μῆτιν αἰτάλαντος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δωδέκα μιλοπάροχοι.
 Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρών' ἐέμοντο καὶ Ὀλυνον ἧδ' Πυλῆνην,
- 640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδωνά τε πετρήευσαν —
 Οὐ γὰρ ἔξ' Οἰνῆος μεγαλήτορος νῆες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἐτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ ξανθὸς Μελιάργος —
 Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τέσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυν τε τειχιόευσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥίτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἱκατόμπολιν ἀμφεμένοντο.
- 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ' αἰτάλαντος Ἐνυαλίην ἀνδρείφοντ'·
 Τοῖσι δ' αὖ ἐγδαίοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἰφρακλειδῆς, ἧς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγαν Ῥοδίων ἀγερῶϊων·
 555 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρεῖς κοσμηθέντες,
 Αἰνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ Ἀργινόεντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 "Ὅν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλείη·
 Τὴν ἄγει ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος,
 560 Πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφίων αἰζῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπύκτῳ,
 Αὐτίκα πατὴρ ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 Ἥδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἄρηος.
 Αἶψα δὲ νῆας ἐπῆξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 565 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Τίεες νίωνοι τε βίης Ἡρακλείης.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλόμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθαὶ δὲ ῥῆκεθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διὸς, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 570 [Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἔτ' εἰς,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης νιὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
 Νιρεὺς, ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἥλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' αὐνύμονα Ἠηλείωνα·
 575 Ἄλλ' ἀλαπαδρὸς ἦν, πάνυρος δὲ οἱ εἴπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νισιρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κύσον τε,
 Καὶ Ἄων, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φειδιππὸς τε καὶ Ἀντιφός ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ νιὸς δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
 580 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχώνοντο.
 Νῦν αὖ τοῖς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαιον,
 Οἳ τ' Ἄλόν, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχὶν ἐνέμοντο,
 Οἳ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 585 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσεχέος ἐμνύοντο·
 Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρεκτος διὸς Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἡνκόμοιο,
 590 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξέλετο, πολλὰ μογῆσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τίεα Θίβης·
 Καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώϊσας,
 Τίεας Εὐννοῖο Σεληπιῶνδ' ἄνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
 595 Οἱ δ' εἶχον Φυλακὴν καὶ Πύραρον ἀνθεμόεντα,
 Διμήτρος τέμενος, Ἰωνά τε, μητέρα μῆλων,

- Ἀγχιάλῳ τ' Ἀντρών ἠδὲ Πιελίων λεχεποίῃ·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς ἑὼν· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα μέλαινα.
 700 Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλείπετο,
 Καὶ δῆμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Νηὸς ἀποθροώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφεας κόσμησε Πηδάρκης, ὅζος Ἄρης,
 705 Ἰφίκλου νῖός πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκασιγνήτος μεγαθύμεν Πρωτεσίλαου,
 Ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρεῖων,
 Ἥρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδὲ τι λαοὶ
 Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθειον δὲ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φερεὺς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοιβῆν καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰωλκόν·
 Τῶν ἤρχ' Ἀδμήτωιο φίλος παῖς ἑνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,
 715 Ἀλκησις, Πηλίας θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθῶνιν καὶ Θανμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχέϊαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἤρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἐπτά νεῶν· ἐρίται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα
 720 Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἱφί μίχεσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Αἴμων ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὅγε κείτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μῆδων κόσμησεν, Οἴλῆος νόθος υἱός,
 Τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἴλῃ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμακώεσσαν,
 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλῆος·
 Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 Ἰητῆρ' ἀγαθῷ, Πηδαλείδιος ἠδὲ Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἱ τε κρήνην Ἰπέρειαν,
 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἤρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρσθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·

- 740 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυπόλεως,
 Τῖος Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσαιο λαγνήεντας,
 Τούς δ' ἐκ Πηλίου ὠσε, καὶ Αἰθίκεσαι πέλασεν —
 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρῃος,
 Τῖος ὑπερθύμοιο Κορώνου Κουινεῖδαο.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
 Τῷ δ' Ἐνιῆνης ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοῆ,
 750 Οἱ περὶ Λωδῶνῃν δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἱ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.
 Ὃς ῥ' ἐς Πηνεῖον προῖτι καλλιέροον ὕδωρ.
 Οὐδ' ὅγε Πηνεῖᾳ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
 Ἀλλὰ τέ μιν καθ' ὑπερθεν ἐπιρρέει, ἥνι' ἔλαιον.
 755 Ὅρκου γάρ δεινὸν Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πυρόθοος, Τενθρεθόδου υἱός,
 Οἱ περὶ Πηνεῖον καὶ Πῆλιον εἰνοσίφυλλον
 Ναίεσκον· τῶν μὲν Πυρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 760 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Τῆς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦν, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἡδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμῆλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὦς,
 765 Ὀτρίχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐτίσας.
 Τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφω θηλείας, φόβον Ἀρῆος φορέουσας.
 Ἄνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἦν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 770 Ἴπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσσι ποντοπόροισιν
 Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ φηγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκεισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 775 Τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
 Ἔστασαν· ἄρματα δ' εὐ πεπνυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 Φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατιῶν, οὐδ' ἐμίχοντο.
 780 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν, ὥς τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο.
 Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραυνῷ
 Χωομένῳ, ὅτε τ' ἄμφι Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσση

- Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωείος ἔμμεναι εὐνάς·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 785 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο.
 Τρωσὺν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴν ἑμὸς ὠκέα Ἴρις
 Παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἄγγελλῃ Ἀλεγεινῇ.
 Οἱ δ' ἀγορᾶς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,
 Πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 790 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν νύϊ Πριάμοιο Πολίτῃ,
 Ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείῃσι πεποιθώς,
 Τῦμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνήτῳ γέροντος,
 Δέχμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθῆεν Ἀχαιοί·
 795 Τῷ μιν εἰσαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 Ω γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
 Ὡς ποί' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἄλλιστος ὄρωρεν.
 Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσέηλυθον ἀνδρῶν,
 Ἄλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὅπωπα·
 800 Αἶην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμύθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὥδε γε ῥέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμον ἐπίκουροι,
 Ἄλλῃ δ' ἄλλων γλώσσα πολυσπερέων ἀνδρῶπων·
 805 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κουμησάμενος πολιήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἡγνόησεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσευοντο.
 Πᾶσαι δ' ὠῆγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσαντο λαός,
 810 Πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τῇ ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμι πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
 815 Ἐνθα τότε Τρωῖές τε διεκρίθην ἡδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πριαμίδης ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείρῃν.
 Δαρδανίων αὖτ' ἤρχεν εὖς παῖς Ἀχχίσαο,
 820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀχχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτῃ,
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεᾷ βροτῶν εὐνηθεῖσα·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος νῆε,
 Ἀρχελοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης ἐν εἰδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νεύοντο Ἴδης,
 825 Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο,

- Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάσιος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόσον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
 Οἱ δ' Ἀδρήστεϊάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
 Καὶ Πιτυέϊαν ἔχον καὶ Τηρέϊης ὄρος αἰπύ·
 820 Τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λινωθώρηξ,
 Τίε δ' ὦν Μέροπος Περκασίου, ὃς περὶ πάντων
 Ἰῖδαι μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ θεῷ οἱ οὐτι
 Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 825 Οἱ δ' ἄρα Περκωίην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
 Καὶ Σησιτὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην·
 Τῶν αὖθ' Ἐρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἄσιος Ἐρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 830 Ἰππόθοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶραν,
 Τῶν οἱ Ἀάρισσαν ἐριβόλακα ναιετάσκον·
 Τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ', ὅζος Ἄρηος,
 Τίε δ' ὦν Λήθοιο Πελασγοῦ Τενταμίδαο.
 Αὐτὰρ Θρηϊκάς ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως,
 835 Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρῃφος ἐντὸς ἔργει.
 Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
 Τίος Τρυϊζήνοιο Διοτρεφῆος Κεάδαο.
 Αὐτὰρ Πυρραλῆμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀεῖου εὐρυρέοντος,
 840 Ἀεῖου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικλιδναται αἶαν.
 Παφλαγόνων δ' ἡγείτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
 Ἐξ Ἐνετῶν, ὃθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
 Οἱ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσακον ἀμφενέμοντο,
 Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
 845 Κρῶμνάν τ' Αἰγυιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
 Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνοστής·
 Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 850 Ἄλλ' ἑδάμῃ ὑπὸ χειρὶ ποδώκεος Διαικίδαο
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος Θεοειδής,
 Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμινι μάχεσθαι.
 Μῆοσιν αὖ Μισοθλῆς τε καὶ Ἀντιφός ἡγησάσθην,
 855 Τίε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Ἀμνη,
 Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρωίῃ γεγαῶτας.
 Νάστις αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφῶνων,
 Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε βοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἡγησάσθη,
 Νάστις Ἀμφίμαχος τε, Νομίονος ἀγλαὴ τέκνα,
 Ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἥντι κούρῃ·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήφευσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἄλλ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐπόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήμενός.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu praelii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum consepexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, præsente Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; sædusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quærit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

"Ο ρχοι. Τειχοσκοπία. Ἀλε-
ξάνδρου καὶ Μενελάου μο-
νομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
 Ἦντε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
 Κλαγγῇ τάλγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων,
 Ἀνδράσι Πυγμαλίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρονσαι·
 Ἥϊραι δ' ἄρα τάλγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνέοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

- 10 Ἐντ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
Ποιμῆσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἄμεινω,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λῶαν ἵησιν·
Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὤρνυτ' αἰλλήσας
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὥκα διεπρησσον πεδίοιο.
- 15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχῃζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δ'ὺν κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλλίετο πάντας ἄριστους,
- 20 Ἀντίβιον μαχίσσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
Ὡς τε λῶαν ἔχαρῃ, μεγάλῳ ἐπὶ σωματι κύρσας,
Εὐρὼν ἢ ἔλαγον κερσὸν ἢ ἄγχιον αἶγα,
- 25 Πεινῶν· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέας τε κύνεις, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
Ὡς ἔχαρῃ Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσσεσθαι ἀλείτην·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τευχέσιν ἄλτο χιμᾶζε.
- 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγῃ φίλον ἥτορ·
Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο Κῆρ' ἀλεινῶν.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροσος ἀπίστη
Οὐρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τῇ τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
- 35 Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τέ μιν εἶλε παρειάς·
Ὡς αὖτις καθ' ὄμιλον ἔδυν Τρώων ἀγερωίων,
Δείνας Αἰφείος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
Τὸν δ' ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπενιά!
- 40 Αἶθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἦ οὔτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
Ἦ που καυχалоῶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν
- 45 Εἶδος ἐπ'· ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδὲ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόσδε ἔων, ἐν πόντοπόροισι νέεσθιν
Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίηρας ἀγέρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὐειδέ' ἀνήγας
Ἐξ ἀπῆς γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν —
- 50 Πατρί τε σὺ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντὶ τε δῆμῳ,
Διςμενέσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;

- Γνοίης χ', οἶον φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 Οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ Ἀφροδίτης,
 65 "Ἡ τε κόμη, το, τε εἶδος, οἷ ἐν κονίῃσι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδήμενες· ἥ τέ κεν ἦδη
 Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 "Ἐκτορ· ἐπεὶ με καὶ αἶσαν ἐνέικεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 70 Αἶε' τοι κραδίη πέλεκυς ὣς ἐστὶν ἀτειρής,
 "Ὅστ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 "Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ ἱερὰτά πρόφρεε χρυσείης Ἀφροδίτης·
 75 Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 "Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 80 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 "Ὅπότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἰλὼν εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναλοῖτε Τροίην ἐριβόλῃα· τοὶ δὲ νεῖσθων
 85 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.
 "Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρῶων ἀνέργε φύλαγγας,
 Μέσσω δουρὸς ἰλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 90 Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 "Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνέω τ' ἐγένοντο
 95 Ἐσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 100 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 Οἴους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 "Ὅπότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἰλὼν εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμῶμεν.
 105 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
 θυμὸν ἐμὸν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἥδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 Εἶνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμέων δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οὔσσετε δ' ἄρ' ἄν, ἕτερον λευκόν, ἕτερον δὲ μέλαιναν,
 Γῇ τε καὶ Ἥελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οὔσσομεν ἄλλον.
 105 Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἀπίστοι·
 Μῆτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 Λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄρισται μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
 Ἐλπίόμενοι παύσεσθαι οὔζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στήχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τευχέα τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτορ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἐπεμπεν,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Τυλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἵεναι, ἡδ' ἄρ' ἐκέλευεν
 120 Οἰσέμειναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθης Ἀγαμέμνονι δῖῳ·—
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικῶν,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν,
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν αἰθόλους
 Τρῳῶν θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Οὓς ἔθεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἀρηος παλαμῶν.
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρῳῶν θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἀρηα·
 Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἕσται σιγῇ— πόλεμος δὲ πέπαυται—
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρτίφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχέησι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἀνδρός τε προτέραιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἄργεννῇσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν,
 Ὡρμαί' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἰθήρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 — Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπρον τε Κλυτίον θ' Ἰκετιάσιν τ', ὅζον Ἀρης,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
 150 Γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπνυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἑσθλοί, τεττίγεσσι ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριέσσαν ἱεῖσιν·
 Τοῖσι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπτα πτερόεντι ἀγόρευον·
 Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇς εἰς ὧπα ἵοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοιῇ περ ἑοῦς, ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέσσι τ' ὑπίσω πῆμα λίποιτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Πριάμος δ' Ἑλένην ἐκαλέεσσο φωνῇ·
 Δεῦρο πάροιθ' ἔλθουσα, φίλον τέκος, ἔξεν ἔμειο,
 Ὅφρα ἰδῇ πρότερόν τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 Οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδουκρον Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἔξορομήνης,
 Ὅστις ὅδ' ἔστιν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε.
 Ἴητοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕπω ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἵοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μῦθοισιν ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 Αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἔκυρέ, δεινός τε·
 Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὅπποτε δεῦρο
 ῥεῖε σφ' ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. —
 Τούτῳ δέ τοι ἔρῃω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ·
 Οὐτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 Δαῖρ' αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἵποι' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἡγάγεσσο, φωνήσεν τε·

- ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἢ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμητο κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ἰδῆ καὶ Φρυγίην εἰζηλυθὸν ἀμπελόεσσαν,
 186 ἔνθα ἴδον πλείετους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπαῖλους,
 Λαούς Ὀτρήος καὶ Μύδονος ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥά τότε ἑστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἤλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
 190 Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλκῶπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίος·
 Εὔπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὁδ' ἐστίν·
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
 Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 196 Τεῦχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
 Ἀρνεῖ μιν ἔγωγε εἴσω πηγεσιμᾶλλον,
 ὅς τ' οἶων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων. *while*
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 200 Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ὅς τ' ἐτάρη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
 Εἰδὼς παντοίους τε δούλους καὶ μῆδεα πυκνά.
 Τὴν δ' αὐτ' Ἀττήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 — ὦ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές ἔειπες.
 206 Ἥδ' ἄρ' ἔγωγε καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθ' οἷος Ὀδυσσεύς,
 Σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ·
 Τούς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδίην καὶ μῆδεα πυκνά.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρῶεςσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 210 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείφεχεν εὐρέας ὦμους,
 Ἀμφω δ' ἐζόμενω, γεγραώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
 215 Οὐδ' ἀφαρμαρτοειπής, ἥ καὶ γένει ὑστερος ἦεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀνείκεεν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 Σχῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
 Ἀλλ' αὐτεμφές ἔχεσκεν, αἰδοῖ φῶτι τοικῶς·
 220 Φαίης κε ζῆκοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτῶς·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἔει,
 Καὶ ἔπειτα νηφάδεσσιν τοικότα χειμερῆσιν,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆ γ' ἐρίσσετε βροτὸς ἄλλος·
 Οὐ τότε γ' ὥδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεν' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τότε τρίτον αὐτ' Αἶαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίος·
 Τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;
 Τὸν δ' Ἑλένη ταῦν' ἀπέπλοε, ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 — Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσιν, θεὸς ὢς,
 Ἔστηκε· ἄμφι δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
 Πολλὰ μιν ξείνισεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρητῆθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρῳ ἐλλίκευπας Ἀχαιούς,
 235 Οὐς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦτο μιν μυθήσασα μιν·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδεῖν κοσμήτορα λαῶν,
 Κάστορα θ' ἱππύδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
 Αὐτοκκυσίγνητόν, τῷ μοι μὲν γένετο μήτηρ.
 Ἦ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 Ἦ δὲ ἄνδρ' οὐκ ἐπὶ ποταμὸν νέεσθ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχα διειδιότες καὶ οὐκ οἶδ' ἅ μοι ἔστιν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχευε φροῦδος αἶα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ· —
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστρ' ἑλθὼν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀφούρης,
 Ἀυκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 Κήρυξ Ἰδαῖος ἦδ' ἐκ χρύσεια κύπελλα·
 Ἰλτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπίεσιν·
 250 Ὅρσο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἐν ὄρκια πιστά τάμῃτε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστά ταμόντες,
 Ναίοιμιν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῶν καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· εἰρήσεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἱταίροις,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτρυνόμενοι ἐπὶ θόρον.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦνλα τείνεν ὀπίσσω·
 Πὰρ δέ οἱ Ἀντιφῶν περικαλλέα βήτητο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίοιο ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιούς,
 265 Ἰς ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
 Ἰς μίσησιν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχώοντο.
 Ἰλτρυντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγανοὶ
 Ὅρκια πιστὰ θεῶν συναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 370 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεύσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρσσι μάχαιραν,
 Ἥ οἱ παρ' ἑλπεος μίγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 375 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥελιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπίνερόθι καμόντας
 Ἀνδρῶπους τίνυσθον, οἷς κ' ἐπιόρκον ὁμόσση,
 380 Ἴμεῖς μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἔχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν νῆεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 385 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντα ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' εἴκειν,
 Ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδρῶποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίττωιν οὐκ ἐθίλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχίσομαι εἵνεκα ποιητῆς,
 Αὐτὶ μὲνων, εἰως καὶ τέλος πολέμοιο κιχέω.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἄρῶν τάμνε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ δεινομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 395 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 Ἐκχεον, ἦδ' εὐχοντο θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι!
 Ὅπποτέροι προτέρωι ὑπὲρ ὅρκια πημήνεια,
 400 Ὡδὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὥς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκείων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμείεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ ἑκκνήμιδες Ἀχαιοί·
 405 Ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 Ἀψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσωμ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
 Μαργάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
 Ὅπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 410 Ἢ ῥα, καὶ ἐς δῖφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·

- Ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἦν ἰα τεῖνεν ὀπίσσω.
 Παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τὼ μὲν ἄρ' ἄσφοδδοὶ προτὶ Ἥλιον ἀπονέοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
 215 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε.
 220 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθιεν μεδίων, κῦδιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τῷδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθῃκεν,
 Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἄιδος εἴσω,
 Ἥμιν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλιν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ,
 225 Ἄψ ὀρόων· Πάριος δὲ Θουῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἐπειθ' ἵζοντο κατὰ στιχας, ἤχι ἐκίστην
 Ἴπποι ἀφροίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠνκόμοιο.
 230 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθῃκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφύροισι ἀραρνύας.
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος ἡῶμοσε δ' αὐτῷ.
 235 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ἕλκος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθῃκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήφει.
 Ὡς δ' αὖτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε ἔδυνεν.
 240 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὀμίλλου θωρήχθησαν,
 Ἐς μέσσον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόοντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρῳάς θ' ἱπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ,
 245 Σείοντι ἔγχειας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος πρότεϊ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Οὐδ' ἐρήφην χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δευτερος ὤρνυτο χαλκῷ
 250 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπενεζάμενος Διὶ πατρὶ.
 Ζεῦ ἄγα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κἂν ἔοργεν,
 Διὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον.
 Ὅφρα τις ἐρήψῃ καὶ ὀπιγόνων ἀνδρῶπων,

Ξεινοδόκον κακὰ φέζει, ὃ κεν φιλότητα παράσχη.

355 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,

Καὶ βύλα Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαιινῆς ὕβριμόν ἔγχος,

Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήγεύοντο.

Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμης χιτῶνα

360 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλινθῇ, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ἕξφος ἀργυρόηλον,

Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ

Τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διατρυφέν ἔκπυσε χειρός.

Ἀτρεΐδης δ' ὦμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

365 Ζεὺ πάτερ, οὔτις σείο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος!

Ἡ γ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·

Νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἔαγῃ ἕξφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος

ἸΓῆθῃ παλάμῃφιν ἐτίσιον, οὐδ' ἐβυλὸν μιν.

Ἡ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,

370 Ἐλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐὺκνήμιδας Ἀχαιοῖς·

Ἄγχε δέ μιν πολυκέστος ἱμάς ἀπὸ λῆνι ὑπὸ δειρῇν,

375 Ὅς οἱ ὑπ' ἀνδ' ἐφ' ἑωῖνος ὄχευς τίτατο τρυφαλείης.

Καὶ νῦ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νύησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,

378 Ἡ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἱερὶ κταμένοιο·

Κεῖνῃ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.

Τὴν μὲν ἐπειθ' ἦρας μετ' ἐὺκνήμιδας Ἀχαιοὺς

Ῥίψ' ἐπιδινύσας, κάμισαν δ' ἐρήρηες ἐταῖροι.

Αὐτὰρ ὃ ἄψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίων

380 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρατ' Ἀφροδίτη

Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥετι πολλῇ,

Καδ' ὃ εἰς ἐν θαλάμῳ εὐωδεῖ, κηῶντι.

Αὐτὴ δ' αὐτῷ Ἑλένην καλέουσ' ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν

Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλῃς ἦσαν.

385 Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·

Γρηῖ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,

Εἰροκόμοι, ἧ οἱ Λακεδαιμόνι ναιεταῶσῃ

Ἦσκειν εἰρία καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·

Τῇ μιν εἰσαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·

390 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.

Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ διπλωτοῖσιν λέχεσσι,

Κάλλει τε στήλβων καὶ ἐμῶσιν, οὐδὲ κε φαίης

Ἄνδρ' ἐμὰ μαχησάμενον τόγγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε

Ἐρχεσθ', ἧ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.

395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῶκεν·

Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεῶς περικαλλέα δειρῇν,

- Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαίμονίη, τί με ταῦτα λιλαιέαι ἠπέρόπ' εὐνῃ;
 400 Ἢ πῆ με προτέρω πολλῶν εὐναιομενῶν
 Ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 Εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 Οὐνεκα δὲ νῦν διὸν Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμέ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
 405 Τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρήστης;
 Ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
 Μηδ' ἐτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμποκ,
 Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κῆνον οἷζυε, καὶ ἐφύλασσε,
 Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.
 410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἰμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη —
 Κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρῶαί δέ μ' ὀπίσω
 Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἀχέ' ἀκριτα θυμῷ. *γινῶσκω* *passages*
 Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτην·
 Μῆ μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθ' ἐμῷ,
 415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὥς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησα,
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλήαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἐδδισεγ δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 Βῆ δὲ κατασχομένη ἐατῷ ἀργήτι φαεινῷ,
 420 Σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳᾶς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων.
 Αἰ δ' οἱ Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἱκοντο,
 Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 Ἡ δ' εἰς ὑφορόφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.
 Τῇ δ' ἄρα δίφρῳ ἐλκύου φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·
 Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνέπαπε μύθῳ·
 Ἥλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὠφελές αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 Ἄνδρ' ἑταίρους κρατερῶν, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 430 Ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὖχε' Ἀρηΐφίλου Μενελάου
 Σὴ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχρ' ἑφ' ἑρπετος εἶναι·
 Ἄλλ' ἴθι νῦν προκαλέσσαι Ἀρηΐφίλον Μενέλαον,
 Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε
 Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
 435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
 Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμῆης.
 Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Μῆ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε!
 Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

- 440 Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὥδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατεινῆς
 Ἐπλεον ἄρπάζεις ἐν ποντοπόροις νεέσσιν,
 445 Νῆσφ' δ' ἐν Κρανίῃ ἐμίλῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρήτοισι κατεύνασθ' ἐλεέσσιν.
 Αἰρείδης δ' ἂν ὅμιλον ἐφοῖτα, θηρὶ τοικῶς,
 450 Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκένθ' ἄνδ' ἔτις ἰδοίτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπύχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 Τῷσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δαρδανοὶ ἧδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ῥεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 460 Ἦτε καὶ ἐσσομένοις μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Illi excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percutsum Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prœlium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutus (422-544).

Ὅρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέ-
μνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφίσι ποτίνια Ἦβη
 Νέκταρ ἐφροχόει· τοὶ δὲ χρυσείους δεπάεσσιν
 λειδέχαι ἁλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 5 Αὐτίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζμεν Ἥρην
 Κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
 Ἥρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενῇς Ἀθήνῃ.
 Ἀλλ' ἦτοι καὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 10 Τίρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀργυφίλου Μενελάου·
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἡ δ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν
 Ὅρσομεν, ἥ φιλότιτα μετ' ἀμφοτέροισι βάλοιμεν.
 Εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἴτιοι μὲν οἰκίοιτο πόλιν Πριάμοιο ἀνακτος,
 Αὖτις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμνυσαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησάιαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 Ἴτιοι Ἀθηναίῃ ἀκείων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Πῶς ἐθέλεις ὕλιον θεῖναι πόνον ἡδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγη! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Λυὸν ἀγειροῦσιν, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαιτέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ φέζουσιν, οἳ' ἀσπερχες μινεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐνκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σὺγ' εἰσέλθουσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιο τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῳας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅπποτε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάσιν,
 Μῆτι διατρέβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἴσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν αἰκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡέλιῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τῶν μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδένετο δαιτὸς ἔτισης,
 Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λαχόμεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βροῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἴτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλῃς,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 Τας διαπέρσαι, οἳ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τῶν οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαλῶ.
- 55 Εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνὺ φθονέουσ'· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἔμοι ἐνθεν, ὅθεν σοί·
 Καὶ με πρῆσβυτιήν τεκέτο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 60 Ἀμφοτέρων, γενεὴ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρακοίτις
 Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείζομεν ἀλλήλοισιν,
 Σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἔμοι· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι
 Ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
 65 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 70 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
 Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθῆνην·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξισα.
 75 Οἷον δ' ἄστὲρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτης,
 Ἦ ναυτήσι τέρας, ἥε στρατῷ εὐρεῖ λαῶν,
 Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἵενται
 Τῷ εἰκυῖ· ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθῆνη,
 Καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 80 Τρῴας θ' ἱπποδάμους καὶ εὐκνήμιδος Ἀχαιοὺς.
 Ὡς δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ ῥ' αὐτὶς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ
 Ἔσσειται, ἥ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 85 Ὡς ἄρα τις εἶπεν, Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε.
 Ἦ δ' ἀνδρὸς ἱκέλη Τρῶων κατεδύσαθ' ὅμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀντηγορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
 90 Ἔσταόν· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσθήποιο ῥοάων.
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἦ φά νύ μοι τι πίθοιο, Λυκάονος νῆε δαΐφρον;
 Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
 95 Πᾶσι δὲ κε Τρῳέεσι χάριν καὶ κῆδος ἄροιο,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 Τοῦ κεν δὴ πᾶμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 Αἶ κεν ἰδῇ Μενέλαον Ἀργεῖον, Ἀτρεΐος υἱόν·
 Σὺ βελεῖ δμηθέντα, πυρρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
 100 Ἄλλ' ἄγ'· ὅστις τενσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

- Εὖχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 "Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πείθειν.
- 108 Αὐτίκ' ἐσίλα τόξον εὖξοον, ἰξάλου αἰγός
 Ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 Πέτρης ἐκβαίνοντα διδεδυμένος ἐν προδοκῇσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὑπτιος ἔμπεισε πέτρῃ·
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
- 110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραιοζόος ἤραρε τέκτων,
 Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε ταυνοσύμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλῖνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν,
- 118 Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεΐος υἱόν.
 Αὐτὰρ ὃ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 Ἀβλῆτα, πετροένια, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμευ πικρὸν οἷστόν,
 Εὖχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
- 120 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 "Ἐλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μέγα τόξον ἔτεινεν,
- 128 Λίγξε βιός, νευρῇ δὲ μέγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἷστός
 Ὀξυβελής, καθ' ὅμιλον ἐπιπτεῖσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάσκεας λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἄγγελίη,
 "Ἢ τοι πρόσθε σταῖσα, βέλους ἔχευενκὲς ἤμυνεν.
- 130 Ἢ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔργει μνῖυν, ὃθ' ἡδεῖ λέξεται ὕπνῳ.
 Αὐτὴ δ' αὐτ' ἵθυνεν, ὃθι ζωστήρος ὀχῆς
 Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεισε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἷστός·
- 138 Διὰ μὲν αἶρ ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδύλου ἡρῆρειστο,
 Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυσμα χροός, ἔρκος ἀκόντων.
 Ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' αἶρ οἷστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
- 140 Αὐτίκα δ' ἔρῳρεν αἷμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.
 "Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μίῃῃ
 Μηδὸνς ἢ Κάειρα, παρῆϊον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡγήσαντο

- Ἰππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἤγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κύδος·
 Τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ
 Εὐφυεῖς, κνήμαί τ' ἥδ' ἐσφυρὰ καλ' ὑπένερθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὧς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀργίφίλος Μενέλαος.
 ὧς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἰόντας,
 Ἀπορρόγον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρδη.
 Βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπευτενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε καυλῖνγητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνοι,
 Οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 ὧς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν ποῖς ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἷμα τε ἀρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἀτέλεισεν,
 Ἐκ τε καὶ ὀψὲ τέλει· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱερή,
 165 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι νάων,
 Αὐτὸς ἐπισυεῖσιν ἑρμειήν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλάχιστος πολυδίψιον Ἀργὸς ἰκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἵης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ λῖπομεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄφρουρα,
 175 Κεῖμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὦδ' ἐρέει Τρῶων ὑπερνηγορόντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 Αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 ὧς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 Σὺν κεινήσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 ὧς ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδὲ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὅξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ παροῖθεν
 Εἰρύσατο ζῶστί γ' ἐπὶ παναίολος, ἡδ' ὑπένερθεν

- Ζῶμα τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ῥέ Μενέλαος·
 190 Ἔλκος δ' ἐτήρ ἐπιμάσσεται, ἣδ' ἐπιθήσει
 Φάρμακ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινώων ὀδυνάων.
 Ἡ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι, ὅτι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ νιόν, ἀμύμονος ἱητήρος,
 195 Ὅφρα ἰδῇ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οὔστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τοῖ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κίρυξ ἀπίθῃσιν ἀκούσας·
 Βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 200 Παπταίνων ἥρωα Μαχίονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἳ ἔποντο Τρῆκς ἐξ ἱπποβότοιο.
 Ἀγχού δ' ἰωτίμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὅρα, Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 Ὅφρα ἰδῇ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οὔστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τοῖ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρinen·
 Βᾶν δ' ἵεναι κατ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
 Βλήμερος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεράθ', ὅσσοι ἄριστοι,
 Κυκλόσ', ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος Φαῖς —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀριφρότος ἔλκεν οἰστόν·
 Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγχι ὀξέες ὄγκοι.
 215 Λῦσε δὲ οἱ ζωστήρῃ παναλόλον, ἣδ' ὑπένερθεν
 Ζῶμα τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδεν ἔλκος, ὃθ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἦπια φάρμακα εἰδώς
 Πάυσσε, τὰ οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπέποντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώϊον στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Οἳ δ' αὐτίς κατὰ τευχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 225 Ἀλλὰ μῦλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῇ·
 Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 Εὐρυμέδων, νῖος Ἰπτολεμαίου Πειραΐδαο·
 Τῷ μάλιστα πάλλ' ἐπέτιλλε παρισχήμεν, ὅπποτε κέν μιν

- 230 Γυνὴ λύβη κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πτερός ἑὼν ἐπεπωλεῖτο στήχας ἀνδρῶν·
 Καὶ ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τούς μάλ' αἰσθύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίτετε θούριδος ἀλκῆς!
 235 Οἳ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει' ἀρωγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γῦπες ἴδονται·
 Ἡμεῖς αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄσσομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
 240 Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τούς μάλ' αἰσθύνεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἔλεγχεῖς, οὐ νυ σέβασθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔσθητε τεθηπότες, ἥντε νεβροί;
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θίουσαι,
 245 ἔϋτ' αὖ, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ὑμῖς ἔσθητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἢ μέντε Τρῶας σχεδὸν ἔλθ' ἔμεν, ἐνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπριμνοί, πολὺς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὅφρα ἴδῃτ', αἶψ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;
 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στήχας ἀνδρῶν·
 Ἥλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἳ δ' ἄμφ' ἰδομένα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συτὶ εἵκελος ἀλκῆν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φύλαγγας.
 255 Τούς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' ἰδομένα προσήνδα μελιχλοῖσιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυπόλων,
 Ἡμῖν ἐνὶ πτολέμῳ, ἥδ' ἄλλοις ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἢδ' ἐν δαΐθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰθήροπα οἶνον
 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρών πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 ἔσθῃ, ὡς περ ἐμοί, πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.
 Ἄλλ' ὄρσει πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχεται εἶναι!
 265 Τὸν δ' αὖτ' ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλ' αἰ μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος
 ἔσσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
 Ὅφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι ἔχουσιν
 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παροῖχ' ἔπειθε κῆρ.

- ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ὑπὸ οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τὸν δὲ κορυσσίεσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 270 ὧς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλοσ' ἀνὴρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δέ τ' ἄνθουθεν ἰόντι, μελάντερον, ἦ ὅτε πύσσα,
 φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγχι δέ τε λαίλαπα πολλήν·
 Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπείος ἤλασε μῆλα·
 280 Τοῖται ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφῶν αἰζῶν
 Δηϊὸν ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 Κυάναει, σάκεσιν τε καὶ ἔγχρει πεφρικυλαί.
 Καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφειας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 285 Αἰάντ', Ἀργείων ἡγήτορ χαλκοχιταίνων,
 Σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελεύω·
 Αὐτοὶ γὰρ μάλα λαόν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὕφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.
 ὧς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγε Νέστορ' ἔειπε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
 Οὓς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
 295 Ἀμφὶ μέγαν Πελῆγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Αἰμόνῃ τε κρείοντα, Βιαντῇ τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἰππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἱσθιλοὺς,
 Ἐρκος ἔμεν πολέμοιο· κακούς δ' ἐς μέσσοις ἔλασσω,
 300 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
 Ἰππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφοδρὸς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ·
 Μηδὲ τις, ἵπποσύνῃ τε καὶ ἡνορέῃφι πεποιθώς,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρωέεσσι μάχεσθαι,
 305 Μηθ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνύτεροι γὰρ ἔσσεσθαι.
 Ὃς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἔταρ' ἄρμαθ' ἔκηται,
 Ἐγχεὶ ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡς αὖ καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νύχοντες.
 310 ὧς ὁ γέρον ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
 Καὶ ἰὼν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
 ὧς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δὲ τοι ἔμπεδος εἴη·
 315 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις

- Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ, μῖλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοισι καὶ αὐτὸς
 ὧς ἔμεν, ὡς ὅτε διὸν Ἑρυσθαλίῳνα κατέκταν.
 320 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
 Εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετίσσομαι, ἦδὲ κελεύσω
 Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμείο
 325 Ὀπλότεροι γεγάασι, πεποιδασίν τε βίῃφιν.
 ὧς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρόχετο γηθόσυνος κῆρ.
 Εὐρὺ νῖδον Πετῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 Ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς·
 Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐσθήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 330 Παρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναῖ
 Ἑστάσαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρῶων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 Ἑστάσαν, ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπέλθων
 335 Τρῶων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ νῖε Πετῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλέοφρον!
 340 Τίπτε καταπτύσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
 Σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρῶτοισιν ἑόντας
 Ἑστάμεν, ἦδὲ μάχης καυστειφῆς ἀντιβολήσαι.
 Πρῶτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεισθον ἐμείο,
 Ὅπποτε δαῖτα γέρονσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 345 Ἐνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἦδὲ κύπελλα
 Οἶνον πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλῃτον·
 Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 Τρῶεων προπάροιθε μαχοίετο νηλεὲς χαλκῷ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρσα,
 Ὅσφαι, ἦν ἐθέλῃσθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγύντα
 355 Τρῶων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὧς γυνὴ χωομένοιο· πάλιν δ' ὄγε λείζετο μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

- Οὔτε σε νεικέω περιώσιον, οὔτε κελύω.
 360 Οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἵππια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονεῖς ἄτ' ἐγὼ περ.
 Ἀλλ' ἔθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θείεν.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λῆπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 365 Εὖρε δὲ Τυδεὸς νιόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 ἔστατον ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν
 Πάρ δὲ οἱ ἱστίκει Σθέnelος, Καπανηῖος νιός.
 Καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 370 ὦ μοι, Τυδεὸς νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὠδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηῖοισι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσαν, οἳ μιν ἵδοντο πονεῖμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
 375 Ἦντησ', οὐδὲ ἵδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰς ἧλθε Μυκῆνας
 Ξεῖνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνείκεϊ, λαὸν ἀγέλων,
 Οἳ ῥα τότε ἑστρατώωνθ' ἱερὰ πρὸς τεῖχεα Θήβης·
 Καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 380 Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευον·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ῥιχόρτ', ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἀσώπων δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖην·
 Ἐνθ' αὖτ' ἀγγέλιην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.
 385 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κινήσας Καδμείωνας
 Δαιτυμένους κατὰ δῶμα βίης ἔτεο κληείης.
 Ἐνθ' οὐδὲ, ξεῖνός περ ἐὼν, ἐππηλάτα Τυδεὺς
 Τυρβεῖ, μῦθος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλῖζετο, πάντα δ' ἐνέκα
 390 Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόθοις ἦεν Ἀθήνη.
 Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἀφ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἰσαν ἄγοντες,
 Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μυλων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
 395 Τίος τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἐφῆκεν·
 Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἷον ἱεὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μυλὸν ἄρα προήκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Τίως ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν νιόν
 400 Γέιναιτο εἰς χέρηα μάχη, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω.
 — Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερός Διομήδης,

Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.

Τὸν δ' υἱὸς Καπαῆος ἀμείψατο κυθαλλόμοιο.

Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδῃς, ἐπιστάμενος σαφὰ εἰπᾶν.

406 Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.

Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἰλομεν ἑπταπύλοιο,

Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἀχαιοι,

Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ.

Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

410 Τῷ μὲν μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπύδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης.

Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθεο μύθῳ.

Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

Ὅτρυνοντι μάχεσθαι εὐκνημίδας Ἀχαιούς.

415 Τοῦτ' ἔμην γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ

Τρώας δηλώσωσιν, ἔλωσι τε Ἴλιον ἱρήν.

Τοῦτ' ἔμην αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δρωθέντων.

Ἄλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θοῦριδος ἀλκῆς.

Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζῃ.

420 Λεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἄνακτος

Ὅρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δῖος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κῦμα θαλάσσης

Ὅρνυ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος.

Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

425 Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἅμφι δέ τ' ἄκρας

Κυρτὸν ἔον κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην.

Ὡς τότε ἐπασσύτεραι Λαπαῶν κίνυντο φάλαγγες

Νωλεμέως πόλεμόνδε, κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος

Ἠγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἔσαν — οὐδὲ κε φαίης

430 Τόσσον λαὸν ἔπεισθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇν —

Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἅμφι δὲ πᾶσιν

Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρώες δ', ὥστ' ὅτις πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

Μυρίαί ἐστήκασιν ἀμειγόμεναι γάλα λευκόν,

435 Ἀζηχὲς μεμακῦνται, ἀκούουσai ὅπα ἀνδρῶν.

Ὡς Τρώων ἀλαλητος ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἔα γῆρυς,

Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλήτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

Ἦραε δὲ τοὺς μὲν Ἀφρῆς, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

440 Δειμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,

Ἀρεὸς ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρῃ τε.

Ἦτ' ὀλλγὴ μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρανῷ ἐστήριξε κίρῃ, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβάλε μέσσοι,

- 445 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκιοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλοῖσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' αἶμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρφοὶ ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 Ἐς μισγαγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδαρ,
 Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 Τῶν δέ τε τηλόσε δαῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρῳῶν ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κορυθὸς φάλον ἵπποδασείης,
 460 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' αἶψ' ὅστέον εἶσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεισόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφῆνωρ
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 Ἐλκε δ' ὑπ' ἐκ βελίων, λείλημνός, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα συλήσει· μίνυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρη.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγένωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαύνθη,
 Οὕτῃσι ξυστῇ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλίων Τρῳῶν καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λυκοὶ ὥς,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπαλίζεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἠΐθεον θαλερόν, Σιμοίσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδηθεὺν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γένεαι, ἐπαίφα τοκεῦσιν αἶμ' ἔσπετο μῆλα ιδίεσθαι
 Τυῦνικὰ μιν κάλειον Σιμοίσιον· ρυῖδ' ἐτοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μενινθαδῖος δὲ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἰάντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε σιγῆθος, παρὰ μαζόν
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 Ἰλθεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πῖσεν, αἰγυειὸς ὥς,
 Ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
 Λείη, ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύκασιν·
 485 Τῆν μὲν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθωνὶ σιδήρῳ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἵτον κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 Ἢ μὲν τ' αἰζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τυϊον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάρειεν
 Αἴας Διογενῆς· τοῦ ρ' Ἀντιφος αἰολοθάρηξ,
 490 Ἠρίαμίδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὅς ἐϊ δουρὶ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεύς ἐσθλὸν ἱταῖρον
 Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 Ἥριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπενε χειρὸς.
 Τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτινας· ὑπὸ δὲ Τρῶες πεκάδοντο,
 Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βίλος ἦεν,
 Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκώοντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβυδύθεν ἦλθε, παρ' ἱππων ὠκείων.
 Τὸν ρ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρσην· ἣ δ' ἐτέροιο διὰ προτάφοιο πέρησεν
 Αἰχμὴ χαλκίῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Λούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ παίδιμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μὲγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 Ἰδυσαν δὲ πολὺ προτέρω· — Νεμέσῃσε δ' Ἀπόλλων,
 Παργάμου ἐκ κατιδαίν, Τρῳέεσι δὲ κέκλει' αὔσας·
 Ὅρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῳῆς, μὴδ' εἴκετε χάρις
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφί λλῆθος χρωῖς, οὐδὲ σιδήφρος,
 Χαλκὸν ἀνασχεῦσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θετιδος παῖς ἠΰκόμοιο,
 Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πύσσει.
 Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίητη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκίδην Διείρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 Χερμαδίῳ γὰρ βλήτα παρὰ σφυρὸν ὀκρίονεντι,
 Κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασιίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὁστέα λῆας ἀναιδῆς
 Ἀχρὶς ἀπηλόησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Καππεύεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσας,
 Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ρ' ἔβαλιν παρ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χυτο χαμαὶ χολαῖες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπισσόμενον βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγχιμόλον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπίαυτο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν,
 Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περιύτησαν γὰρ ἱταῖροι,
 Θρηϊκὲς ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἱ ἱ, μέγαν περ ἑόντια καὶ ἰφθιμον καὶ ἄγανόν,
 535 Ἦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμετος πελεμίσθη.
 Ὡς τῶγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
 Ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χυλκοχιτώνων,
 Ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθ' αὖ κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιο μετελθών,
 540 Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῷ
 Δινεῖοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἱ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἱλοῦσ', αὐτὰρ βιβίων ἀπερυκτοὶ ἐρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἡματι κείνῃ
 Πρηνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- ²² Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
 Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
 Δαΐς οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
⁵ Ἀστέρ ὀπωρινῷ ἐναλλγκιον, ὅς τε μάλιστα
 Λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ωκεανοῖο.
 Τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ὑπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
³ Ὡρσε δὲ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
¹⁰ Ἰφρὺς Ἥφαίστοιο· δύω δὲ οἱ νῆεις ἦσθην,
 Φηγυὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εἰς εἰδότε πύσης.
 Τῷ αἰ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίῳ ὀρμηθήτην.
 Τῷ μὲν ἄφ' ἵπποιϊν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνωτο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεύς φη' πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδω δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκή
 Ἐγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς,
 Ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥς δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόφουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἀλλ' Ἡφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξέλασας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Δῶκεν ἱταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἶδον νῆε Δάρητος,
 Τὸν μὲν αλευάμενον, τὸν δὲ κτώμενον παρ' ὄχεσφιν,
 Πῦσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἑλοῖσ', ἐπέεσσι προσεγίδα θοῦρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε τειχεσιπλήτη!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν εἰσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάρνασθ', ὅποτέροισι πατήρ Ζεὺς κύδος ὀρέξη,
 Νῶϊ δὲ χαζώμεσθαι, Διὸς δ' ἀλεώμεσθαι μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἰγμεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἀρχὸν Ἀλκίωνα, Ὀδίων μέγαν, ἐκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθίντι μεταφρένῃ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δουπησεν δὲ πεσόν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήρονος υἱόν,
 Βῶρον, ὃς ἐκ Τάρης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχρ' μακρῷ
 Ἰνύξ, ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀκίων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκοτός εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλεον θεράποντες.
 Τῶν δὲ Στροφίλοιο Σκαμάνδριαν, αἶμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχρ' ὀξυόεντι,
 Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὐρεσιν ὕλη.
 Ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χροῖσιν Ἀρτεμις ἰοχάρια,
 Οὐδὲ ἐκηβολία, ἦσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετιέφρετογ οὕτωςε δουρὶ

Ἦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

Ἦριπε δὲ πρηγῆς, ἀράβησε δὲ τευχά' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

60 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔδοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη

Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας

Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρῶεσσι γέγοντο,

Οἱ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θείσφατα ἤδη.

65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διωκων,

Βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ

Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκῇ.

Γυνὺς δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφοεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπιφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70 Ὃς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ,

Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἐλθὼν,

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἱκλὸν ὀξείῃ δουρὶ·

Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

75 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδης Τυήνορα διόν,

Γίον ὑπερθύμου Δολοπίλον, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

Ἀρτήρη ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,

Φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πορεύοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνολῆς, ποτέραιοσι μετείη,

Ἢ μετὰ Τρῶεσσι οὐκ ἔμελλε, ἥ μετ' Ἀχαιοῖς.

Θύνε γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῷ πληθοντι ἰοικνὺς

Χεῖμαρρῷ, ὅστ' ὥκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγίνοντο ἐργαζομένη ἰσχανόωσιν,

90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωαῶν ἐριθιλέων,

Ἐλθόντ' ἐξαπνίης, ὅτ' ἐπιβροίῃ Διὸς ὕμβρος·

Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καὶ αἰζηῶν·

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰ κλονέοντο φύλαγγες

Τρῶων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἑόντες.

95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,

Θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φύλαγγας,

Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐπιταίνετο καμπύλα τόξα,

Καὶ βαλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,

Θωρήκας γυῖαλον· δ.ὲ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστύς,

- 100 Ἀντικρὺν δὲ διέσχε, παλάσσειτο δ' αἵματι θύορξ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
 Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφημι
 Διὶ θ' ἀνυχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτέον με
- 105 Ὄρσειν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίῃθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσευ,
 Ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπαηϊῖον υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπαηϊάδῃ! καταβήσσο διφθρου,
- 110 Ὅφρα μοι ἐξ ὁμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστον.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Πᾶρ δὲ στάς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
 Αἶμα δ' ἀνηκότιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
 Διὶ τότε ἔπειτ' ἤφατο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶνῃ,
 Εἰποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
 Διήϊω ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμέ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δός δέ τε μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν,
 Ὃς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπύχεται, οὐδὲ μέ φησιν
- 120 Διήρον ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡέλιοιο.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀρχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Θαρσοῖν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
- 125 Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρῴϊον ἦκα
 Ἀτρομον, οἷον ἔχεσκε σακίσπαλος ἱππότα Τυδεΐς·
 Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῖν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· αὐτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδεΐδης δ' ἐξαυτίς ἰὼν προμαχοῖσιν ἐμίχθη·
- 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 Διὶ τότε μιν τρις τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἄγρῳ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσιν
 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 Τοῦ μὲν τε σθένης ὥρσειν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
- 140 Ἀλλὰ κατὰ σταδμούς· δύεται, τὰ δ' ἐρήμῃα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθείης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

- Ὡς μεμνῶς Τρώεσσι μίλην κρατερὸς Διομήδης.
 Ἐνθ' ἔλεν Ἀστύνυον καὶ Ἵπείρονα, πεμμένα λαῶν·
- 145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ,
 Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμων
 Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἐέργαθεν ἡδ' ἀπὸ νώτου.
 Τοὺς μὲν ἕας, ὃ δ' Ἀβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον,
 Φίεας Ἐνυδαμάντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
- 150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὃ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
 Ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενήριξεν.
 Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θωονά τε, Φαιόπος υἱέ,
 Ἄμφω τηλυγέτω· ὃ δὲ τείρετο γῆραϊ λυγρῷ,
 Τῶν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπίσθαι.
- 155 Ἐνθ' ὕγε τοὺς ἐνῆριζε, φίλον δ' ἐξαινυτο θυμὸν
 Ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γούον καὶ κῆδεα λυγρὰ
 Δεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 Δέξατο· χηρωσται δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
 Ἐνθ' υἱας Πριάμοιο δύω λάβε Λαρδανίδαο,
- 160 Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε.
 Ὡς δὲ λέων ἐν βοῦσι θορῶν ἐξ αὐχένα ἄσῃ
 Πόρτιος ἡὲ βοός, ξύλοχον κἀτά βοσκομενέων·
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱός·
 Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
- 165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάξοντα στίχας ἀνδρῶν·
 Βῆ δ' ἔμην ἄν τε μάχην καὶ ἄνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 Πιάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
- 170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἤυδα·
 Πιάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἰστοί,
 Καὶ κλέος; ὃ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέεγ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
 Ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
- 175 Ὅστις ὅδε κρατεῖ, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ εὐθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 Εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοίτεσσάμενος Τρώεσσι,
 Ἰρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπὶ μῆνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
- 180 Αἰνεία, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδείδῃ μιν ἔγωγ' εὐφροσύνῃ πάντα εἴσχω,
 Ἀσπίδι γιγνώσκων, ἀνλώπιδι τε τρυφαλεῖν,
 Ἴππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστί.
 Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
 185 Οἷχ' ὅγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι

- Ἔσθηκ' ἄθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὄμους,
 Ὃς τούτου βέλος ὦκ' ἐκίχημενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὦμον
 Δεξιῶν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀιδωνῆϊ προΐαψεν,
 Ἐμψῆς δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 Ἀλλὰ πον ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλαί, πρωτοπαγεῖς, νεοτειχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπτανται· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 Ἔστασι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δομοῖς ἐνὶ ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισὶν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεύνειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μή μοι δευοῖατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν ἐιλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 Τύζοισιν πῶνυρος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γάρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀτρεΐδης αἶμ' ἔσσευα βαλῶν· ἥγαιρα δὲ μᾶλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἦματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
 Ἰγυόμην Τρώεσαι, φέρων χάριν Ἐκτορι δῖῳ.
 Εἰ δὲ κε νοστήσω, καὶ ἐξόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῶ ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλύσας· ἀνεμώλια γὰρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἤυδα·
 Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβῆναι ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πεيرهθῆναι.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ ἰὼ πόλινδε σαώσεται, εἴπερ ἂν αὐτὸς
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν μαστιγα καὶ ἥνελι σιγαλόεντα
 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἦέ σὺ τόνδε δέδεξο, μελῆσσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἥνία καὶ τεῶ ἵππῳ·
 Μῦλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰσθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἴσεται, εἶπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδίδος υἱόν.
 Μὴ τῷ μὲν δέισαντε ματήσεται, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τέον φθόγγον ποθέοντα·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδίδος υἱός,
 Αὐτὼ τε κτεῖνη, καὶ ἐλάσση μαινυχὰς ἵππους.
 Ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπίοντα δεδέξομαι ὅς ἐῃ δουρὶ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἑμμεμασώτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἶψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδῃ Διομήδης, ἐμοὶ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὁρώω κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμασῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάινδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δὲ οἱ ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
 250 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσῃς.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν πρηνέφῃ κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς·
 Ἀντίον εἰμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐγὼ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσεται ὠκείας ἵπποι
 Ἀμφω ἄφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἑτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἰ' κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δέ τοιούδε μὲν ὠκείας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακείν, ἐξ ἄντυγος ἥνία τείνας·
 Αἰνείαιο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδης Ἀχαιοῦς.
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δοῶχ', υἱὸς ποιήνῃ Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡελίῳ τε.
 Τῆς γενεῆς ἔκλειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Λάθρη Λιομέδοντος ὑποσάχων Θήλεας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀνίταλλ' ἐπὶ φάτῃν,

- Τῷ δὲ δὴν Ἀινεία δῶκεν, μήστρεα φόβοιο·
 Εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλῆος ἱσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 276 Τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος, προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Κυρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγανοῦ Τυδέος υἱέ,
 Ἦ μάλα σ' οὐ βίλος ὦκ' ὑ δαμάσματο, πικρὸς οὔστός·
 Νῦν αὖτ' ἐγγεῖρ πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.
 280 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμὴν χαλκίην πταμένην θῶρηκι πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βίβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδὲ σ' οἶω
 286 Διὸς ἔτ' ἀναχέσσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Ἦμβροτες, οὐδ' ἔτυχε· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποκαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἑτέρων γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 290 Ὡς φάμενός προέηκε· βίλος δ' ἴδυνεν Ἀθήνη
 Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 Τῷ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 Αἰχμὴν δ' ἐξεύσθη παρὰ ρεῖατον ἀνδρεῶνα.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχείων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 296 Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσάϊοι νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λείων ὥς ἀλκι πεποιθώς·
 300 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ' ἄνθρωπος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὃ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνθρωποι φέροιεν,
 Οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 306 Τῷ βάλεν Αἰνείας κατ' ἱσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 Ἰσχυρ' ἐνστροφεται· κοτύλην δὲ τὴν μιν καλέουσιν·
 Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
 Ὡσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρας
 Ἔσθ' ἔνθ' ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 310 Γαίης· ἄμφι δὲ ὅσους κελαινὴ γῆς ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅδ' ὤνυσε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀχλὶσιν τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχέυατο πῆχ' ἐλευκῷ·

- 215 Πρὸς θεοὶ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 Ἔρκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχυπόλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἥ μιν ἔον φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο.
 Οὐδ' υἱὸς Καπαῆος ἔλθ' εἰτο συνθεσίσαιον
- 220 Τῶν, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν ἵους ἡρύκακε μῶνυχας ἵππους
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβον, ἐξ ἄντυγος ἡνία τεινύς.
 Αἰνείαιο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
- 225 Δῶκε δὲ Δῆπύλῳ, ἐτάρω φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 Τίεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἔλαυνέμεν. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Ὡν ἵππων ἐπιβῆς, ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα,
 Αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρηταρώνυχας ἵππους,
- 230 Ἰμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριον ἐπαίχeto νηλεὲς χαλκῷ,
 Ἰγνώσκων ὅτ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
 Τῶν, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὁπάζων,
- 235 Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Ἀκρὴν οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξεῖ δουρὶ
 Ἀβλήχερην· εἶθα γὰρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 Ἀμβροσίῳ διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 Ἰφρυμνὸν ὑπερθεῖναρος. φέε δ' ἀμβροτον αἶμα θεοῖο,
- 240 Ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν.
 Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον.
 [Τοῦν' ἐκ' ἀναιμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 Ἥ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν.
 Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
- 245 Κρανέη νεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπόλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Εἶπε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος·
 Ἥ οὐχ ἄλκις, ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἡπεροπτεύεις;
- 250 Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἥ τέ σ' οἶω
 Ῥιγῇσιν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθῃαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἥ δ' ἀλύνουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 Τὴν μὲν ἄρ' ἱοῖς ἰλοῦσα ποδὴνέμος ἔξαγ' ὁμίλου,
 Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαινέτο δὲ χροῖα καλόν.
- 255 Εὐρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἀρθε
 Ἥμενον· ἥερί δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ· ἵππων.
 Ἥ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,

- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, ῥός τέ μοι ἵππους,
 366 Ὅφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἔν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ἀλὴν ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ,
 Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἀρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 368 Πάρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαιγε, καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
 Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πετέσθην.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδῆγεμος ὠκεία Ἴρις,
 Λύσσα' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βύλεν εἶδαρ.
 370 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτῃ,
 Μητρὸς ἧς· ἥ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
 Χεὶρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιαῶν ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανίωνων
 Μασιδίως, ὥς τι κακὸν ῥέζουσας ἐρωπῇ;
 372 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ·
 Οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον νῖδον ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 380 Ἀλλ' ἤδη Ἀσναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δια θεῶων·
 Τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνῶσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 382 Τλῇ μὲν Ἀρης, ὅτε μιν Ὠτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
 Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·
 Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἀρης ἄτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλὲς Ἡερίβρια,
 390 Ἐρμέα ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἀρηά,
 Ἥδῃ τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.
 Τλῇ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
 Δεξιτερόν κατα μαζὸν οἷστω τρίγωνον
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκιστον λάβειν ἄλγος.
 392 Τλῇ δ' Αἰθὴς ἐν τοῖσι πελώριοις ὦκ' ἐσσιον,
 Ἐντὶ μιν ὦντος ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ὀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ οὔσιος
 400 Ὠμῶ ἐνὶ στιβαρῶ ἡγήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιῶν ὀδυνήφата φάρμακα πάσσων,
 Ἠκίσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτίτυκτο.
 Σχέτιλος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει αἶσυλα ῥέζων,
 Ὃς τόσοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 405 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδείος υἱός,
 Ὅτι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππαζουσιν,
 Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραξέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 Μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
 Ἐς ὕπνου γούωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἀριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμῃ ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρωσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργυν·
 Ἀλθιτο χεῖρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὖτ' εἰσορώσασαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέτιζον.
 420 Τυῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τι μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω·
 Ἥ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιῶν ἀνιείσα
 Τρωσὶν ἅμ' ἐσπείσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινα καρφύζουσα Ἀχαιῶν εὐπέπλων,
 425 Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύζατο χεῖρα ἀραιήν.
 Ὡς φάτο· μεῖδισεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηῖ θεῶ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Πιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείριχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνείαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεῖχεα δύσαι.
 Τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρίς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαιεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράξεο, Τυδείδη, καὶ χάξεο, μὴδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθειλε φρονεῖν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἔρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάξετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 448 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγύμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτίεντο.
 Ἦτοι τὸν Ληϊῷ τε καὶ Ἀρτεμίδι ἰοχέαιρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύνδαινον τε.
 Αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τευξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 Δῆλουν ἀλλήλων ἀμφὶ στηθεσὺν βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους λαυσήϊά τε πτερόεντα.
 Δὴ τότε Θουρόν Ἀρηά προσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων.
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογιέ, μαιφόνε, τειχεσιπλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθάν,
 Τυδείδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὐτάσσει χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέξειτο Περγύμῳ ἄκρῃ.
 Τρωάς δὲ στήχας οὐλος Ἀρης ὠτρυνε μετελθάν,
 Εἰδόμενος Ἀκᾶμαντι Θοῷ ἡγήτορι Θρηκῶν.
 Τίσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν.
 Ὡς νῖεις Πριάμοιο, Διοτρεφείος βασιλῆος,
 465 Ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἢ εἰσοκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιήτῃσι μάχωνται;
 Κεῖται ἄνθρω, ὅντ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δῖῳ,
 Αἰνείας, νῖος μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σάωσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 470 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἐκτορα δῖον.
 Ἐκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισι τε σοῖσιν.
 475 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἀλλὰ καταπτώσσοуси, κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα.
 Ἡμεῖς δ' αὖ μάχομεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνιμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἦκω.
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἐπι δινῆεντι.
 480 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλῃν ἔλιπον καὶ νήπιον νῖόν,
 Καὶ δὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής.
 Ἀλλὰ καὶ οἷς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Ἄνδρῃ μαχῆσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἷόν κ' ἦε φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν.
 485 Τύνη δ' ἑστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὠρεσσιν.

- Μήπως, ὥς ἀψῖσι λίνον ἄλόντε πανάγρου,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ ταχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν.
- 490 Σοὶ δὲ χρη' τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμῆρ,
 Ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλήτων ἐπικούρων,
 Νωλεμῶς ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορὶ μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε·
- 495 Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλείχθησαν, κατ' ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν πολλέες, οὐδ' ἐφόβηθον.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς καὶ ἁλωάς,
- 500 Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἰ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κορισάλη, ὃν φη δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
- 505 Ἀψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆς·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θούρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρῶεσσιν ἀρῆγων,
 Πάντοσ' ἐποιοχόμενος· τοῦ δ' ἐκράλαινεν ἐφετμᾶς
 Φοῖβον Ἀπόλλωνος χερσαίου, ὅς μιν ἀνῶγει
- 510 Τρῶσιν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἥ γὰρ φη πέλεν Δαναοῖσιν ἀρῆγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πόνος ἐξ ἀδύτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
- 515 Ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἄρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτε.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοιτον μεμανῦα.
 Τοὺς δ' Αἴαντε δῖον καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
- 520 Ὀτρυννον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρῶων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἑοικότες, ἅς τε Κρονίων
 Νηνεμῆς ἔσθησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
 Ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
- 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκιδνάσιν αἶντες·
 Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνάσιν αἶντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἐμπεδον, οὐδ' ἐφόβοντο,
 Ἀτρεΐδης δ' ἂν ὁμίλον ἐφοῖτα, πολλὰ κελεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

- 530 Ἀλλήλους τ' αἰδέϊσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες υἱοί, ἧε πέφανται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὕρνυται, οὔτε τις ἄλκη.
 Ἢ, καὶ ἀκύντισε δουρὶ θοῶς· βύλε δὲ πρόμον ἄνδρου,
 Αἰνείω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
- 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ἠριάμοιο τέκασιν
 Τίον, ἐπεὶ θοός ἔσκε μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἵσατο χαλκός·
 Νειαιρῇ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.
- 540 Δουπήσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 Τῆ Διοκλήος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔβαιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
- 545 Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάλθυμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὐ' εἰδότε πάσης.
- 550 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαιναίων ἐπὶ νηῶν
 Ἦιον εἰς εὐπῶλον ἄμ', Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμὴν Αἰτρείδης, Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάω,
 Ἀρνυμένω· τῷ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἶω τῶγε λόντε δῶα ὕρεος κορυφῇσιν
- 555 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄρπαζοντε βόας καὶ ἱφία μῆλα,
 Σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξὺ χαλκῷ·
 Τόλῳ τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε
- 560 Καππεσίτην, ἐλάτῃσιν ἰοικότες ὑψηλῇσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφίλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ,
 Στεῖον ἐγγεῖν· τοῦ δ' ὠτρυνεν μῆνος Ἄρης,
 Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη.
- 565 Τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμῆνι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφάλλειε πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 Ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
- 570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ', ἄγχι παρίστατο ποιμῆνι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μέννε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χειρὶν ἑταίρων·
 575 Αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρῶτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαϊμένεα ἔλετην ἀτάλαντον Ἀρηΐ,
 Ἀρχὸν Παφλαγῶνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης θοορικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξῃ, κατὰ κλιθίδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύθωνα βάλ', ἥνλοχον θεράποντα,
 Ἐσθλὸν Ἀνυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μαινυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἥνία λευκὰ, ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσῃν·
 585 Αὐτὰρ ὃγ' ἀσθμαίνων εὐεργεὸς ἔκπευε δίφρου
 Κῦμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχρὸν τε καὶ ὦμον·
 Δηθὺ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμείβοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππῳ πλήξαντε χαμαὶ βύλον ἐν κονίῃσιν.
 Τούς δ' ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶν.
 590 Τούς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρῶων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἤρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι· Ἐνυαί·
 Ἴη μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
 595 Φοῖβα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἔκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὀίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' οἱ ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήνῃ ἐπ' ὠκυρόφῳ πυταμῶ ἄλαδε προφέοντι,
 Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν ἔκτορα διὸν
 Διχητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν!
 Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε ὄντων, ὅς λαιγὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ πάρα κείνος Ἀρης, βροτῷ ἄνδρὶ ἰσχυρῷ.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι πῖεν ὀπίσσω
 Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μεναιμένην ἱπὶ μάχασθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυνθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' ἔκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 Εἷν ἐν δίφρῳ ἰόντε, Μενέσθην Ἀγχιάλόν τε.
 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἔλεησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βύλεν Ἀμφιον, Σελάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 Ναῖε πολυκτῆμων, πολυκλήϊος· ἀλλὰ ἑ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικονορήσοντα μετὰ Πριάμῳν τε καὶ νίης.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζῴστηρα βύλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νηϊαίῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσυκιον ἔγχος·
 Λούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε παίδιμος Δίας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούραι ἔχυσαν
 Ὅξεια, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδείξατο πολλά.
 620 Αὐτὰρ ὁ λαὸς προσβὰς, ἐκ νεκροῦ χυάκεον ἔγχος
 Ἔσπασατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα θυρήσατο τεύχεα κατὰ
 Ὀμοίων ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελίεσσιν.
 Δεῖσει δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγαρώων,
 Οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Οἳ ἔ, μέγαν περ ἰόντα καὶ ἱφθιμον καὶ ἀγανόν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χυσσάμενος πελεμύχθη.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλίδην, ἧν τε μέγαν τε,
 Ὡρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταίῃ.
 630 Οἳ δ' ὅτε δὴ αἰχρὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τίος θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηῆδον, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἰόντι, μάχης ἀδαήμονι φρεσί;
 635 Ψευδόμενοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 Εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδένεαι ἀνδρῶν,
 Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακλιδῆν
 Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα, θυμολέοντα!
 640 Ὃς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἐνεχ' ἵππων Λοομέδοντος,
 Ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Πλοῦ ἐξαλάπαξε πύλιν, χήρωσε δ' ἀγνίας.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρῶεσσιν ὀίομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 645 Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλῃ καρτερός ἐσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἄϊδαο περῶσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἤδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱήν,
 Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λοομέδοντος,
 650 Ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῇ ἠνέπαπε μύθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδαχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμέθεν τεύεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Εὐχὸς ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπαΐῳ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτὴ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἤϊζεν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
 Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερές ἔλθ' ἡλεγεινή·

- Τὸν δὲ καὶ ὀφθαλμῶν ἐρεβενήν νύξ ἐκάλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρὸν ἀριστερὸν ἔγχρ' μακρῷ
 Βεβλήκειν· αἰχμή δὲ διέσσυτο μαιώωσα,
 Ὅστις ἔγχρ' μφθεῖσα, πατὴρ δ' ἐτι λοιγὸν ἄμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθιον Σαρπηδόνα διόι ἐταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
 665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὖτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
 Σπενδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν ἑκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἢ προτέρω Διὸς νιὸν ἐριγδυποιο διώκοι,
 Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
 675 Ἰφθιμον Διὸς νιὸν ἀποκτάμεν ὅς τ' ἔχαικ'·
 Τῷ ῥα κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὅγε Κόϊφανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοῖμονά τε Πρύτανίν τε·
 Καὶ νύ κ' ἐτι πλείονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 680 Εἰ μὴ ἄρ' ὅς τινι νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθαίμενος αἰθιοπι χαλκῷ,
 Δεῖμα φέρον Λαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς νιός, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν ἔειπεν·
 Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Λαναοῖσιν ἐάσης
 685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νουτήσας οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανεῖν ἄλοχόν τε φίλῃν καὶ νήπιον νιόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὖτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 690 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιγμένος, ὄφρα τάχιστα
 ὦσαι Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθιον Σαρπηδόνα διόι ἐταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥς θύραζε
 695 Ἰφθίμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Αὐτίς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιή Βορέας
 Ζῶγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρῆϊ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' αἰτεφέροντο μάχη, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

- Χάζονθ', ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρῳάεσσιν Ἄρηα.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἔξενύριζεν
 Ἐκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χαλκεὸς Ἄρης,
 706 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήζιππον Ὀρέστην,
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνύμασόν τε,
 Οἰνοπίδην θ' Ἐλεον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίττην,
 Ὃς ῥ' ἐν Τλῇ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 Αἰμυρὴ κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι
 710 Νῆϊον Βοιωτοί, μᾶλα πύονα δῆμον ἔχοντες.
 Τούς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕμνῳ,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀργυιῶνῃ,
 716 Ἥ ῥ' ἄλλον τὸν μῦθον ὑπέευστ' ἡ Μενελάω,
 Γλίον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 Εἰ οὕτω μαινέσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθ' ἔθηκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 Ἥ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
 Ἥβῃ δ' ἄμφ' ὀχέεσσι θοῶς βύλε καμπύλα κύκλα,
 Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρεῖν ἄξονι ἀμφίς.
 Τῶν ἦτοι χρυσέῃ ἔνις ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 726 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρρητότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 Δίφρος δὲ χρυσοῖσι καὶ ἀργυροῖσιν ἱμῶσιν
 Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.
 Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ὄνυμός πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 730 Δῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 Κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 Ἴππους οἰκνυπόδας, μεμανῦ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρός ἐπ' οὐδὲι,
 736 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·
 Ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέτα,
 Τευχέσιν ἐς πόλεμον θωρήσασετο διακρούοντα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βύλετ' αἰγίδα θυσαανόεσσαν,
 Διηνήν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἔστεφάνωνται·
 740 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή·
 Ἐν δὲ τε Γοργεῖν κέφαλή, δεινοῖο πελώρου,
 Διηνὴ τε σμερδὴν τε, Διὸς τέρας αἰγίοχοιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃρτον,
 Χρυσείην, ἑκατὸν πολίων περυλέεσσ' ἀραρυῖαν.

- 745 Ἔς δ' ὄρεα φλόγεα ποσὶ βήσεται · λάξετο δ' ἔγχος
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δαίμνησι σίχας ἀνδρῶν
 Ἠρώων, τοῖσιντε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίει· ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
- 750 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός Οὐλύμπός τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι.
 Τῇ ῥά δι' αὐτιάων κεντρήνεκας ἔχον ἵππους·
 Εὐρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμερον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
- 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 Ὅσσούτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μάψ, αὐτὰρ οὐ κατὰ κόσμον· ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι
- 760 Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἄργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἡ ῥά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 Ἀνγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 765 Ἄρει μὲν οἱ ἐπορσον Ἀθηναίην ἀγέλειν,
 Ἥ ἐ μάλιστα· εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετιέσθην
 Μεσσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
- 770 Ὅσσην δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λένυσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρόώσκουσι θεῶν ὑψηλές ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, ποταμῷ τε θέοντε,
 Ἥχι θοῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἧδὲ Σκάμανδρος,
- 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Λύσας' ἐξ ὀρέων· περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἱ δὲ βράτην, τρήρῳσι πελειάσιν ἴθμαδ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανῦναι.
- 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἱκανόν, ὅθι πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείονσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἥ συστὴ κάπροισιν, τῶντε σθένης οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἐνθα σῆας ἦυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
- 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
 Ὅς τόσον αὐδῆσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!

- Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλίσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Λαρδανιάων
 790 Ὀΐχνησκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κόλλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦς ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστω.
 Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖρε δὲ τόγγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰφ.
 Ἰδρῶς γάρ μιν ἔτειραν ὑπὸ πλατεῖος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπομόργγυ.
 Ἰππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤφατο, φώνησέν τε·
 800 Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γέινατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 Καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
 Οὐδ' ἐκπαφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαί μιν ἄγῳγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκληον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν κρατερόν, ὡς τοπάρους περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλλίζτο, πάντα δ' ἐνέκα.
 [Ρηϊδίως τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάφφοδος ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὰ παρὰ θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σευ ἡ κάματος πολυαῖξ νύτα δέδυκεν,
 Ἡ νύ σέ που δῖος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδείος ἔκγονός ἐσαι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης·
 815 Πιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δῖος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμῶν, ἃς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἰς μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃς ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργεῖους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Πιγνώσκω γάρ Ἀρῆα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδῃ Διομήδεσ, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σύγ' Ἀρῆα τόγα δείδιδι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάφφοδος εἰμι.
 Ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρῇ πρώτῳ ἔχε μῶνυχας ἵππους·
 830 Τύψον δὲ σχεδίην, μῆδ' ἄζο θούρον Ἀρῆα

- Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόεσλλον
 Ὃς πρῶην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ σιεύει ἄγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λίλασται.
- 835 Ὡς φασμένη, Σθένειλον μὲν ἄφ' ἵππων ὥς χαμᾶζε,
 Χειρὶ πάλιν ἐρύσας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ἀπόρουσεν.
 Ἢ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα διόν
 Ἐμμεμανία θεῷ· μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄξων
 Βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Αἶξετο δὲ μάλιστα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀργεῖ πρῶτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἦτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξεσάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχσησίου ἀγλαὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐσάριζε μισαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Δῦν' Αἶδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἶδε βροτολογιγὸς Ἀρης Διομήδεα διόν,
 Ἦτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξάλυντο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὃ βῆ φ' ἐν ὑς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλίσσθαι·
 Καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ὡσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο κωώσιον αἰχθῆναι.
- 855 Δεύτερος αὐθ' ὠρμᾶτο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νεῖατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μήτηρ·
 Τῇ ῥά μιν οὔτα τυχών, διὰ δὲ χρῶα καλὸν ἔδωκεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπᾶσεν αὐτίς. ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης,
- 860 Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳᾶς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεντῇ φαίνεται ἀήρ,
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ'· ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλλίμως δ' ἔκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλύμπου·
 Παρὰ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχέων,
- 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταφύγιον ἔξ ὠτειλῆς,
 Καὶ φ' ὀλοφυρόμενος ἔπια πτερόεντα προσηυδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὄρων τάδε καρτερά ἔργα,
 Αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

- Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
 875 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκεις ἄφρονα κοῦρην,
 Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπέθονται, καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος·
 Ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλωμι, οὔτε τι ἔργω,
 880 Ἄλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναιο παῖδ' αἰδήλον·
 Ἦ νῦν Τυδείος υἱόν, ὑπέφθυμον Διομήδεα,
 Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Ἀντιφ' ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 Ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέεις πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνήσιν νεκάδευσιν,
 Ἦ κε ζῶϊς ἄμειντος ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μῆτι μοι, ἄλλοπρόσκαλλε, παρεξόμενος μιτῆριζε·
 890 Ἰχθυιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
 Μητρός τοι μένος ἔστιν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' οἶω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 895 Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γένετο μήτηρ.
 Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ' ὦδ' αἰδήλος,
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέριττος Οὐρανιῶνων.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνάγει ἰήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφρατα φάρμακα πάσσων
 ἤκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνήσκός γ' ἐτίευντο.
 Ὡς δ' ἔτ' ἐπὶ γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
 Τυρὸν ἰόν· μάλα δ' ὤκα περιστρίφεται κυκώωντι·
 Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
 905 Τὸν δ' Ἦβη λούσιν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσαν·
 Πὰρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθεζέτο, κίθεϊ γαίῳν.
 Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νίστοντο,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλκιομένης Ἀθήνη,
 Πανύσασαι βροτολογιὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorem hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dextras jungunt (102 - 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, pepłum in ædem Minervæ inferunt, votaue pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἑκτόρος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

- Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἔθυσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγῆς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο φράων.
- 5 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ἔηξε φύλαγγα, φῶις δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἀρίστος ἐνὶ Θρηκεσσι τέτυκτο,
 Τὸν Εὐσώφρον, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.
 Τὸν δ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
- 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρρησε δ' ἄρ' οὐτέον εἶσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄβυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἔνक्तिμένῃ ἐν Ἀρισβῇ,
 Ἀφνειὸς βιότιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
- 15 Πάντας γὰρ φιλέσκειν, ὁδῶ ἔπι οἰκία νάλων.

- Ἄλλ' οἳ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεισε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρόσθεν ὑπαντίσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντι Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
 Ἔσκεν ὑφηνίχους· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
- 20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δέ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηῆς Ἀβαρβαρή τέξ' ἀμύμονι Βουκολίῳ.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λιομίδοτος,
 Πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἐ γένετο μήτηρ·
- 25 Ποιμαίων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγχε φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γένετο παῖδε·
 Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαιδίμα γυῖα
 Μηκιστηΐδης, καὶ ἀπ' ὧμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἀστυαίων δ' ἄρ' ἔπεινε μενεπτόλεμος Πολυπόλες·
- 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περικλῆσιον ἐξενάριξεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ· Τεύκρος δ' Ἀρετάονα διον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβλήρου ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστοριίδης· Ἰλάτον δέ ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ναῖς δέ, Σατυριώεντος ἐυρόφειτο παρ' ὄχθας,
- 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλα Λήϊτος ἥρως
 Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δέ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζῶν ἔλ'· ἔλπω γάρ οἱ ἀνυζόμενα πεδίοιο,
 Ὅζω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνω, ἀγκύλον ἄρμα
- 40 Ἀζαντ' ἐν πρώτῳ ῥίμῳ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀνυζόμενοι φοβέοντο·
 Αὐτὸς δ' ἐκ ὀλέθροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκλύσθη
 Πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ' δέ οἱ ἔυτη
 Αἰρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
- 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων· λ
 Ζώγρει, Αἰρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κέεται,
 Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺν κμητὸς τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
- 50 Εἴ κεν ἐμέ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν.
 Καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Δοῖσιν ὧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 Ἀντίος ἦλθε θεῶν, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
- 55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δέ σὺ κῆδαι αὐτῶς
 Ἀνδρῶν; ἥ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
 Πρὸς Τρώϊων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Χεῖρας θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

- Κοῦρον ἔόντα φέροι, μὴδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 60 Ἴλιον ἔξαπολοῖατ' ἀκηδυστοὶ καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωες,
 Αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ
 Ἥρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνείράπει· Ἀτρεΐδης δὲ
 65 Λαῖ ἐν σιγήθσει βᾶς, ἐξέσπασε μέλλινον ἔγχος.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεραπονῆτες Ἀργεος,
 Μῆτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετοπισθεὶν
 Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆις ἵκηται·
 70 Ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 Νεκρούς ἄμ πεδῖον συλήσετε τεθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Ἐνθα κεν αὐτὲ Τρωῆς Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀνακλήσιν δαμέντες,
 75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης ἥλεος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ' ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
 Πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 80 Σιγῇ αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρό πυλάων,
 Πάντη ἐποικόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χειρὶ γυναικῶν
 Φεύγοντας πᾶσειν, δηϊοῖσι δὲ χάσμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἥμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 Καὶ μάλα τειρόμενοί περ' ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
 Ἑκτορ, αὐτὰρ σὺ πόλινδ' ἐμετέρχοιο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραίως
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Οἴξασα κληῖδι θυρᾶς ἱεροῖο δόμοιο,
 90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος
 Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡυκόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἡκίστας, ἱφρευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσει
 95 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλγυχὸς καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδίδος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιον ἱσῆς,
 Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστιν ὀφείβοιο·
 Ὅν δ' ἔγωγ' ἀφ' ἑσπερίων Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλῆα ποθ' ὥδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅν περ φαυλὴ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 Μυίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

- Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπιδίτταν.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὅχλων σὺν τένχευσιν ἄλτο χαμάζε·
 Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχρετο πάντη,
 105 Ὀϊκύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.
 Οἳ δ' ἐλέλιχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φόνονιο·
 Φῶν δὲ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ αὐτερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 Ἀνέρες ἔσσι, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἄλκῃς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἥδὲ γέρονσιν.
 Εἴπω βούλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ὑλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δὲ μιν σφινὰ τύπτε καὶ κίχέα δέρμα κελαινόν,
 Ἄντις, ἣ πυμάτη θύει ἀσπίδος ὀμφαλοέουσας. —
 Ἰλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱός
 120 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, κατιδυνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπως μίχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 Τοπρὶν· αἰἶαρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σὺ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἐγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δὲ τε παῖδες ἐμῷ μέτει ἀντιώσιν.
 Λὶ δὲ τίς ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀρύαντος υἱός, κρατερὸς Ἀνκούργος,
 Δῆν ἦν, ὃς ἦα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦς κατ' ἡγάθειον Νηυσίων· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχεναν, ὑπ' ἀνδροφόνονιο Ἀνκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλήγι· Διωνύσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλῳ, κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆν
 140 Ἴν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Λὶ δὲ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσπον ἔθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἔκηαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἱππολόχοιο προσήνδα φαίδιμος υἱός·

- 148 Τυδείδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενεὴν ἐρεΐνεις;
 Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλῃ δέ θ' ὕλη
 Τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
- 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα θαύμασαι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
 Ἥμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἀργεὺς ἱπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίλυνφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίλυνφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
- 155 Αὐτὰρ Ἰλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἥνορέην ἐρπτεῖν ἤνῃ
 ὦπασαν. αὐτὰρ οἱ Προΐτος καὶ ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὃς ῥ' ἐκ δήμου ἔλισσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν.
- 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπιμήναιτο, δι' Ἀντίαια,
 Κρυπτιδίη, φιλότῃ μιγήμεναι· ἄλλὰ τὸν οὐτι
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἥ δὲ φευσιμένη Προΐτον βασιλῆα προσεχύδα·
 Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἧ κάκιστα Βελλεροφόντην,
- 165 ὣς ῥ' ἐθέλεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουσῃ.
 ὣς φάτο· τὸν δὲ ἀνικτα χόλος λῖβεν, οἷον ἄκουσθ'·
 Κτείνω μὲν ῥ' ἀλείνεις, σεβίασατο γὰρ τόγε θυμῷ
 Πέμπει δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ,
 Ἰθάππας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
- 170 Δεῖξαι δ' ἠγῶγειν ῥ' πενθέρῳ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἵξε, Σάνθον τε φέοντα,
 Προφραγέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης ευρείης.
 Ἐννημυρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρυσεν·
- 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφύνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτε σῆμα ἰδέσθαι,
 Ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προΐτοιο φέροιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
- 180 Περφρέμεν — ἧ δ' ἄρ' ἦν θείον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Δινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχέσατο κυδαλλέμοισιν·
- 185 Καρτίστην δὴ τήγχε μάχην φάτο δύναιαι ἀνδρῶν.
 Τορτίον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόντας ἀντιαλφείας.
 Τῷ δ' ὧρ' ἀντιχομένῳ πρυγίον δόλον ἄλλον ἴφαινε·

- Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης πῶτας ἀρίστους,
 Εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκάνδε νέοντο·
- 190 Πάντα· γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἑόντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἡμισυ πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔзоχον ἄλλων,
- 195 Καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
 Ἦ δ' ἔτεκε τρία τέκνα θαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
 Ἰσάνδρον τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείῃ μὲν παρέλεξατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἦ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χηλοκορουστήν —
- 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἴτοι ὁ καὶ πῆδ' ἰὼν τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἄλατο,
 Ὅν θυμὸν κατέδωκε, πάσιον ἀνθρώπων ἀλείψων.
 Ἰσάνδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης αἶτος πολέμοιο
 Μαγνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλλμοῖσιν·
- 205 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
 Ἰππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 Πέμπτε δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μὲγ' ἀριστοὶ
- 210 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Τητύης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσήνυδα ποιμένα λαῶν·
- 215 Ἢ γὰρ νῦ μοι ξείνος πατρῷός ἐσσι παλαιός·
 οἶνος γὰρ ποτε Δίος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἵκοσιν ἡματ' ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρῃα δίδου φοίνικι φαεινόν,
- 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδεΐα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἐτι τυτθὸν ἑόντα
 Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἀργεῖ μίσσῃ
- 225 Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχεα δ' ἀλλήλων αἰετοίμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεός γε πόρῃ, καὶ ποσοὶ κηΐω·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοι Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι·
- 230 Τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἶδε

Γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὡς ἄρ' αὖ φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἄξαντε.

Χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.

Ἐνθ' αὖτε Ἰλαῦκω Κρονίδης φρένας ἐξέλειτο Ζεὺς,

225 Ὃς πρὸς Ὑδρείδην Διομήδεα τεύχε' ἤμειβεν,
Χρῦσα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβόλων. —

Ἐκτὼρ δ' ὥς Σχαιῆς· τέ πύλας καὶ φηγὸν ἔκτανεν,

Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεῖον ἦδ' ἑοῦ γατρῶν,

Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἑῖας τε,

240 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνωγει

Πάσας ἐξείης πολλῇσι δὲ κῆδε' ἐφήπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἔκτανεν,

Ξεστῆς αἰδοῦσιν, τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ

Πεντήκοντ' ἔρυσαν θάλαμοι ξυστοῖο λίθοιο,

245 Ἰλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ παῖδες

Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.

Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς

Δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξυστοῖο λίθοιο,

Ἰλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ γαμβροὶ

250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοῦσιν ἀλόχοισιν —

Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίῃ ἦλυθε μήτηρ,

Ἀποδίκην ἐξαγοῦσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·

Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τίπτε λιπὼν πέλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;

255 Ἢ μάλα δὴ τείρουσι θυγῶνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,

Μαρνόμενοι περὶ ἄστυ. σὲ δ' ἐνθαδὲ θυμὸς ἀνῆκεν

Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.

Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθία οἶνον ἐνείκω,

Ὡς σπέειρς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

260 Ἠρώτων· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πῆλυσθα.

Ἄνδρ' ὃν δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος αἰῖξει·

Ὡς τὴν ἐκέμηκας, ἡμύνων σοῖσιν ἔησιν.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ·

Μὴ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,

265 Μὴ μ' ἀπογνιώσῃς, μέτεος δ' ἀλκῆς τε λῶσθαι.

Χερεὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἵθροπα οἶνον

Ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινῆς Κρονίωνι

Αἵματι καὶ λυθρῷ πεπυλαγμένον εὐχετάσθαι.

Ἀλλὰ συ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλεις

270 Ἐρχεο σὴν θνέεσσιν, ἀλλήλοισι γεραίῃς·

Ἠέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἦδ' ἐμίστος

Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

Τὸν θεὸς Ἰφιδάμειος ἐπὶ γούνασιν ἠὔκομοιο,

- Καὶ οἱ ὑποβῆσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηΐ,
 275 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερεύσομεν, αἱ κ' ἐλεῆσῃ
 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδείδης υἱὸν ἀπούχῃ Ἴλιον ἱφῆς,
 Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλει'ης
 280 Ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Παῖριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,
 Αἱ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέ οἱ αὐθι
 Γαῖα χάνοι! μίγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοιό τε παισίν.
 Εἰ κεινόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀϊδος εἴσω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οἷζυός ἐκλελαθέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἥ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γειραίās.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
 Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλεξάνδρος Θεοειδῆς
 Ἥγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένη περ ἀνήγαγεν εὐπατέρεϊαν.
 Τῶν ἐν' αἰεραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 Ὅς κάλλιστος ἦν ποικιλλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 295 Ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἱέναι, πολλαὶ δὲ μετεσεύοντο γεραιαί.
 Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Τῇσι θύρας ὥϊζε Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Κισσηῆς, ἀλόχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο·
 300 Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθνηκαν Ἀθηναίης ἱέρεϊαν.
 Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἱλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡΰκόμοιο·
 Εὐχόμενῃ δ' ἤρᾳτο Διὸς κούρῃ μεγάλιοι·
 305 Πότνι, Ἀθηναίη, ἐρυσίπολι, δια Θεάων,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 Πρηνεῖα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροισι πυλάων·
 Ὅφρῃ τοι αὐτίκα τῶν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηΐ,
 Ἦνις, ἡκέστας, ἱερεύσομεν, αἱ κ' ἐλεήσῃς
 310 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενῃ· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνῃ.
 Ὡς αἱ μὲν ᾗ· εἶχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλιοι·
 Ἐκτορὶ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλὰ, τί ᾗ· αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἱριβύλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
 Ἐνθ' Ἑκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 Αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρυσέας θύε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Ασπίδα καὶ θώρακα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξίν
 Ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Λαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τότ' ἔνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
 Μαρναμένοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τόδ' ὑμφιδίδηκε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
 330 Εἴ τινα πον μεθιέντα ἰδοὺς στρυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δῆτιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἑκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
 335 Οὗτοι ἐγὼ Τρωῶν τόσους χόλῳ, οὐδὲ νείκεσσι,
 Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχῃ προτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παρειπουσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὀρμησ' ἐς πόλεμον· δοκίει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 Λοῖπον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπόμενον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 Ἥ ἔθ', ἐγὼ δὲ μέτεμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἶω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτε προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηΰδα μελιχίοισιν·
 Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὄκρυνόσσης,
 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἡματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἧ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κύμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γέεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 Ἄνδρὸς ἔπειτ' ὠφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὃς ἦδη νείκεσιν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τοῦτ' οὐτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπανρήσεσθαι οἶω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσέλθε, καὶ ἔξω τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης·
 Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μῶρον, οἷς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοιδίμοι ἐσσομένοισιν.
 Τὴν δ' ἡμέλβει ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

- 360 Μὴ με κάθις, Ἑλένη, φιλείουσά περ· οὐδὲ με πύλαις;
 Ἴδῃ γάρ μοι θυμὸς ἐπέουσται, ὅφρ' ἐπιμύνω
 Τρῶεσσ', οἳ μὲν ἐμεῖο ποδῆν ἀπεόντος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σὺν' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἔμ' ἐντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔντα.
- 365 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελύσσομαι, ὅφρα ἴδωμαι
 Οἰκίας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νηπιον υἱόν.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴσομαι αὐτίς,
 Ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοῖ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
- 370 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 Οὐδ' εὖφ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἦγε ξὺν παιδί καὶ ἀμφιπέλω εὐπέπλω
 Πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 Ἐκτοφ' δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμίμονα τέτυεν ἄκοιτιν,
- 375 Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῶῃσιν ἔειπεν·
 Ἰὺ δ', ἄγε μοι, δμῶαί, νημερτέα μνῆσασθε·
 Ἢ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάρου;
 Ἢ ἐ πη ἐς γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων;
 Ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 380 Τρῶαί· εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνή ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθεῖα μνῆσασθαι·
 Οὔτε πη ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 385 Τρῶαί· εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἀκούσας
 Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκυῖα· φέρε δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
- 390 Ἢ ὅα γυνὴ ταμὴν· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἐκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμέναις κατ' ἀγυιάς.
 Εὐτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαίῃς — τῇ γὰρ ἐμελλε διεξιμέναι πεδίονδε —
 Ἐνθ' ἄλοχος πολυδώρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα.
- 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕλησση,
 Θύβῃ Τροπλaxίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσαν·
 Τῷ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτοφ' χαλκοκορυστῇ.
 Ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ' ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
- 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νηπιον αὐτῆς,
 Ἐκτοφίδην ἀγαπητόν, ἀλγχιον αὐτῇρι καλῷ·
 Τὸν δ' Ἐκτορ καλέσσει Σκαμάνδριον, αὐτῇρι οἱ ἄλλοι

- Ἀστυάνακτι · οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἴητοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ ·
 405 Ἀνδρομάχη δὲ οἱ ἄγχι παρίστατο διακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦν χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν ·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος · οὐδ' ἐλείψεις
 Παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
 Σεῦ ἔσομαι · τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες · ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἶη,
 Σεῦ ἀφαρματούσῃ, χθόνα δύναι· οὐ γὰρ ἔτι ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 Ἄλλ' ἄγε — οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἴητοι γὰρ πατὴρ ἄμὸν ἀπέκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικίων εὐναιετάωσαν,
 Θίβην ὑψίπυλον · κατὰ δ' ἔκτανεν Ἰητιῶνα,
 Οὐδέ μιν ἐξενάριξε · σεβάσασατο γὰρ τόγε θυμῷ ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδυλέοισιν,
 Ἴδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν · περὶ δὲ πτελείας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὄρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δὲ μοι ἐπὶ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰὼ κλον ἤματι Ἄϊδος εἴσω ·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρχης Διὸς Ἀχιλλεύς,
 Βουστὴν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς οἴεσιν.
 425 Μητέρα δ' ἣ βασιλεύεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕληέσῃ,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα ·
 Πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀριεμῖς ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, αἰτὰρ σὺ μοι ἔσαι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἴδὲ κασίγνητος, σὺ δὲ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλείριε, καὶ αὐτοῦ μέμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα ·
 Ἀσὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεῶν, ἐνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπιδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 435 Τρὶς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἀμφ' Ἄλαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 Ἢδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδείος ἄλκιμον υἱόν ·
 Ἢ πού τις σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 Ἢ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ ·
 Ἢ καὶ ἐμοὶ ταῦδε πάντα μέλει, γύναι · ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Αἷ κε, καπὸς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο ·
 Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ προΐτοισι μετὰ Τρῳέεσσι μάχεσθαι,

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλόωλ' Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πηλεΐδης καὶ λαὸς ἐνυμμέλιον Πριάμοιο.
 450 Ἄλλ' οὐ μοι Τρῳάων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμετέεσσιν,
 Ὅσσον υεὶ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 455 Λακρυόεσσιν ἄγεται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἰούσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
 Καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ἵπφειδης,
 Πόλλ' ὑεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικίλεισσι ἀνάγκη·
 Καὶ ποτὶ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
 460 Ἐκτορο, ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρῳάων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτὶ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἴσσεται ἄλγος
 Χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
 465 Πρὶν γ' εἴ σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐκκηθμοῖο πυθίσθαι.
 Ὡς εἰπὼν αὖ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ἄψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνιοιο τιθήνης
 Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλον ὕψιν ἀτυχεῖς,
 Τυφρῆσθας χαλκὸν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
 470 Λεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἀντίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Καὶ τήν μιν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώωσαν·
 Αὐτὰρ ὃγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χερσίν,
 475 Εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δοτε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παιδ' ἐμὸν, οἷς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳάεσσιν,
 Ὡςδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἱφί ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτὶ τις εἴπῃσι, πατρός δ' ὕγε πολλὸν ἀμείνων!
 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 Κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χειρὶ δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Παιδ' ἰόν· ἣ δ' ἄρα μιν κηῶδι δέξατο κόλπω,
 Λακρυόεν γελᾶσασα. πόσις δ' ἐλήσσε νοήσας,
 485 Χειρὶ τέ μιν κατέκειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, μὴ μοι τι λῆν ἀκαχλῖτο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Αἰδί προΐαυει·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 9

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γίνηται.
 490 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κομίζε,
 Ἰσιόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίγεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Πῶψ ἐγγεγάσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο παῖδιμος Ἔκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θυλερόν κατὰ δακρυ χέουσα.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιεταόοντας
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι· κινήσαστο δ' ἐνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόνον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 500 Αἱ μὲν ἔτι ζῶν γόνον Ἐκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἰεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεῖχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Στεῖναι ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποὺ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀπορρήξας θύλῃ πεδίλοιο κροαίνων,
 Εἰωθὼς λόνεσθαι εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὕψυ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χῆται·
 510 Ὡμοῖς αἰσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθώς,
 Ῥίμῃ φέροι μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομόν ἵππων·
 Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγᾶμον ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψασθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ὀαριζέ γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεῖ', ἢ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Διθύνων, οὐδ' ἧλθον ἐναισίμον, ὥς ἐκέλευε.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὅς ἐναισίμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἀλκιμὸς ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιείς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὰ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀρνυται ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σίθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείο.
 Ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κ' ἐποθεὶ Ζεὺς
 Δαή, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν
 Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐνὶ κῆμίδας Ἀχαιοὺς.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1-16): quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17-91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92-122); mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123-205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206-312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorū sepelienda et castra munienda: in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituenda: auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313-364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora cremantur, inducias iniri jubet (365-420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua muro fossæque cingunt; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421-464). Cœnam nox sequitur minax tonitribus (465-482).

Ἕκτορος καὶ Αἰάντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

- “Ὡς εἰπὼν πυλίων ἐξέσσυτο παῖδιμος Ἕκτωρ·
 Τῷ δ' αἶμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἥδ' ἐ μάχεσθαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναῦτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρόν, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέυτης ἐλάτῃσιν
 Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυνὴ λείπονται·
 Ὡς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 “Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηΐθροιο ἀνακτος,
 “Ἀρη-γαιετάοντα Μινέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 Γέλιναι· Ἀρηΐθρος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἕκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρ' ὀξυόεντι.

- Ἀρχὴν ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
 Ὀμον· ὁ δ' εἰς ἵππων χαμᾶδις πέσσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα
 20 Ἦμιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίλος ὦρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρῳέσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῷγε συναντήσθην παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Διὸς θυγάτερ μεγάλοιο,
 25 Ἥλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ ἵνα δὴ Λαῖνοῖσι μάχης ἐτεραλκεία νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῳᾶς ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
 Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 Σήμερον· ὅστερον αὐτὲ μαχήσονται, εἰσόκε τέκμωρ
 Ἥλιον εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἐπλετο θυμῷ
 Τμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡδ' εἰπω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 Ἥλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὐτὲ προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερόν μένος ἱπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Λαῖων προκαλέσσεται, οἷόθεν οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τῶν δ' ἔλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῷ
 45 Βουλὴν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῆε Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ἥ ῥα νῦ μοι τι πίθοιο; κασίγνητος δέ τοι εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῳᾶς καὶ πάντας Ἀχαιούς,
 50 Αὐτὸς δὲ προκύλευσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Οὐ γάρ ποῦ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπᾶν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰεγενετῶν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 55 Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσον δουρὸς ἔλων· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
Κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἰσεν ἑυκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
Κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοδος Ἀπόλλων
Ἐξέσθην, ὄρισιν εἰοκότες αἰγυπιοῖσιν,
56 Φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἀνδράσι τερόμενοι· τῶν δὲ σίχες εἶατο πυκναί,
Ἀσπίσι καὶ κορυθῆσσι καὶ ἔγχεσι πεφορικυαί.
Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ,
Ὅρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τὲ πόντο, ὑπ' αὐτῆς·
66 Τοῖαι ἄρα σίχες εἶαι· Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί.
"Ὀφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
"Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
70 Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
Ἐξέσκειν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
"Ἴ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ θαμνίετε ποτιπόροισιν.
Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνάγει,
76 Δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δῖῳ.
Ὡδὲ δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναηκεῖ χαλκῷ,
Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρὸς με
80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λυάχῃσι θανάτῳ.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δαίη δὲ μοι εὐχος Ἀπόλλων,
Τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱήν,
Καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσελμούς ἀποδώσω,
86 "Ὀφρα ἔταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατείῃ Ἑλληςπόντῳ·
Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι καὶ ὀπιγόνων ἀνθρώπων,
Νῆϊ πολυκλήιδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
90 "Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἐκτωρ.
Ὡς ποτὲ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐποτ' ὀλεῖται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Αἶδεσθαι μὲν ἀνῆλθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
Ὅψε δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
96 Νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·
Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῶδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
"Ἴ μὲν δὴ λῳβὴ τίδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
9*

- Εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἴσιν.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἥμενοι αὖθι ἐκαστοὶ ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐτῶς.
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεὶν
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλὰ.
 Ἔνθα καὶ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν.
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χυρῇ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενος περ.
 Μηδ' ἔθειλ' ἐξ ἐριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχῃ ἐνὶ κυδανείῃ
 Ἐφφύγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σίῳ πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴξεν, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἵπερ ἀδελῆς γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἷμα φύγησιν
 Δηῖον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρωε,
 Αἴσιμα παρειπών· ὃ δ' ἐπέθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθήσυνοι θεράποντες ἅπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἡ μέγα πένθος Ἀχαιῶδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 Ἥ κε μέγ' οἰμώξειε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἡδ' ἀγορητής,
 Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὧ ἐνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 Τοῦς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕψ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰεταί,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 Ἡβῶμ', ὥς οἱ ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελεύδοντι μάχοντο
 Ἀγρόμενοι Πύλοιό τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 135 Φειᾶς παρ' τελεχέσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρεϋθαλίῳ πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶϊς,
 Τεύχε' ἔχων ὁμοισιν Ἀρηϊθύοιο ἄνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοὶ τε γυναικες,
 140 Οὐδέκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶ τε μακρῷ,

- Ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη δῆγνυσι φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κρατεῖ γε,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὃθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
 Χρᾶσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
 145 Δουρὶ μέσον περὸν ἦσεν· ὃ δ' ὕπτιος οὐδεῖ ἐρείσθη·
 Τευχέα τ' ἐξεναρίξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἔπει Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
 150 Τοῦ ὅγε τευχὲς ἔχων, προκαλῖζέτο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐθείδισαν, οὐδέ τις ἔτιλ·
 Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 Θάρσει ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δὲ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὲ μήμιστον καὶ κάριστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δὲ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσεις μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τρῶων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριετῆες Παναχαιῶν,
 160 Οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἰλθεῖν.
 Ὡς νεῖκεσσι ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνίσταν.
 Ἦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερός Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Θούριον ἐπιειμένοι ἀλκὴν·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὁπᾶων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος· Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 170 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάτρησιν·
 Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήριδας Ἀχαιοὺς·
 Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγησιν
 Λήϊον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰγῆς δηϊότητος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημῆναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Ἀκοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν,
 180 Ἥ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκίηνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλιν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠθέλον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,

- Δεῖξ' ἐνδείξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 188 Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηγνήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἄν' ὁμίλον ἀπάντη,
 Ὃς μιν ἐπιγράψας κυνὴ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 Ἥτιοι ὑπέσχεσθε χεῖρ'· ὃ δ' ἄρ' ἐμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 Ἰγῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, φωνήσιν τε·
 Ὡ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 Θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα δῖον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δῶω,
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχέσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,
 195 Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·
 Ἥε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐτίνα δείδιμεν ἔμπης.
 Οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν αἰκοντα δίηται,
 Οὐδέ μὲν ἰδρεῖν· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 Ὡδε δὲ τίς εἵπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδθ' ὅτε μεδέων, κύνιστε, μέγιστε,
 Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρεσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
 205 Ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῆδος ὅπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσσυτο τεύχη,
 Στείνατ' ἐπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἀρης,
 Ὃς εἰ εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔτε Κρονίῳν
 210 Θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὥρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἥϊε μακρὰ βιβύς, κραδῶν δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγύθειον εἰσορόωντες·
 215 Τρῳῆς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 Ἄλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
 Ἄψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκατέσσυτο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον,
 220 Χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχλὸς κάμε τεύχων,
 Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ἧλ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 Ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον,
 Ταύρων ζαιτρεφίων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 Τὸ πρῶτον στήθεσσι φέρων Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῆ ὅα μῦλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσήυδα·
 Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσαι οἷόθ' ἐν οἷος,

- Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετίεσιν,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν πορτοπόροισιν
 230 Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἥμεῖς δ' εἰμὲν τοιοί, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 Καὶ πολέας· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολίμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 235 Μῆτι μεν, ἥντε παιδὸς ἀφανροῦ, πειρήτιζε,
 Ἦε γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμῆια ἔργα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 Οἷδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἷδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
 Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν·
 240 Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκείων·
 Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δῆϊφ' ἐμέλπεσθαι Ἀρηϊ·
 Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βάλλειν, τοιοῦτον ἔοντα,
 Λάτρη ὀπιπτεύσας, ἄλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχωμι. ἢ
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 245 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὕγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῶ σχέτο. θεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενὲς προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 250 Καὶ βάλε Πριαμίδαν κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐτίσθη.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστο·
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλευάτο Κῆρα μέλιναν.
 255 Τὼ δ' ἐκσπασσάμενῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 Σύν ῥ' ἔπασον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἢ συαὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
 Οὐδ' ἐρῆξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ.
 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ
 Ἦλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Τμηθῆν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκῆκιν αἷμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ῥ' ἀπέλγηε μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
 265 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν αἶψας,
 Ἦκ' ἐπιδιήσας, ἐπέφεισε δὲ ἱν' ἀπέλεθρον·

- 270 Εἴσω δ' ἄσπιδ' ἔαζε, βαλὼν μύλοιδεῖ πέτρῳ·
 Βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
 Ἄσπιδ' ἐνιχυρῖμφθεις· τὸν δ' αἶψ' ὠρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφείσσι· αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' καὶ ἀνδρῶν.
 275 Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδυίης, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
 Κῆρυξ Ἰδαίος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλῳ, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμῶνιος Αἴας·
 Ἰδαί', Ἐκτορι ταῦτα κελύετε μυθήσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὔτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν πανσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
 295 Σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστρ' ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἔλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δῶομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ἥ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἥδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῷ τε φέρον καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζωστήρῃα δίδου φοίνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦν, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζωὴν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἶαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 310 Καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστρ' ἀελπτέοντες σόον εἶναι.
 Αἶαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρητότα νίκη.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαιο γίνοντο,
 Τοῖσι δὲ βοῦν ἱερεύσειν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 Ἀρσυνα, πενταίτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίων.
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πύραν τ' ὀβελόισιν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παυσάντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 Δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 Νώτοισιν δ' Αἶντα διηνεχέεσσι γέραιον
 Ἦρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 325 Τοῖς δ' ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ὑρίστη φαίνετο βουλή.
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐφρόσιν ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 Ἔσκειδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδὸςδε κατήλθον.
 Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἡοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀφρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς
 Βουὴ καὶ ἡμιόνοισιν· αἶαρ κατακήμεν αὐτούς
 Τυτίζον ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστιά παισὶν ἕκαστος
 335 Οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δαίνομεν ὠκα
 Πυργούς ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
 340 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη.
 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύζομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἱπποῖς καὶ λαὸν ἱρυνάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 Μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
 345 Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέλνυτέ μιν, Τρῶες καὶ Δαρδανοὶ ἡδ' ἐπίκουρροι,
 Ὅφρ' εἰπῶ, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 350 Δεῦτ' ἄγει, Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρχεια πιστὰ
 Ψευστάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέζομεν ὦδε.]
 Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνκόμοιο·

- "Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀττήνοφ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεον δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 360 Ἐξ ἅρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳέεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσα' ἀγομῃν ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δάμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
 365 Ἦτοι οὐγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος·
 "Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῳῆες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 "Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλευθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπάρους περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπόμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 375 Καὶ δὲ τὸδ' εἰπόμεναι πυκινὸν ἔπος, αἳ κ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ' ἐισόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ως ἔφαθ'· αἳ δ' ἅρα τοῦ μῦθα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθογοντο.
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄρης,
 Νηϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτια κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἄριστῆες Παναχαϊῶν,
 Ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῳῆες ἀγανοί,
 Εἰπεῖν, αἳ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο.
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὤφειλ' ἀπολέσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δάμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλλέμοιο
 Οὐ φησιν δάσειν· ἥ μὲν Τρῳῆς γε κέλονται.
 Καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἳ κ' ἐθέλητε
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ' ἐισόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ως ἔφαθ'· αἳ δ' ἅρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Ὅψε-δὲ δὴ μετείπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μᾶλα νήπιός ἐστιν,
 ὧς ἤδη Τρῶεσσιν ὀλίθρου πείρατ' ἐφήπται.
 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαῖ, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὧς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανθάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακήμεν οὔτι μεγαῖρω·
 Οὐ γάρ τις φειδῶ νεκρῶν κατατεθνητώων
 410 ἰίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελίσσασμεν ὄκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐφίγδουπος πόσις Ἥρης.
 ὧς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφρόδην δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ ἴλιον ἱρήν.
 Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωτες,
 415 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότε ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὃ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὄκα,
 Ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 ἔτρουνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἄρουρας,
 Ἐξ ἀκαλαρῆϊταο βαθυρρόου Ὀκeanοῖο
 Οὐρανὸν εἰςανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνώσκει χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἔκαστον·
 425 Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεσντα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαζύων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρῆλαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ ἴλιον ἱρήν.
 430 ὧς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πῶ ἥως, ἔτι δ' ἀμφιλυκῆ νύξ,
 Τῆμος δ' ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποιεον ἑξαγαγόντες,
 Ἀφριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὐ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθύϊαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- "Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ζεῦ πάτερ, ἥ γὰρ τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
 "Ὅστις ἐτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπὲρ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 Ἥλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
 Τούδ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἧώς.
 Τούδ' ἐπιλήθονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἥρῃ Λαομέδοντι πόλυσσamen ἀθλήσαντε.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 455 Ὡ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες!
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέωσει νόημα,
 "Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε.
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἧώς.
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τείχος ἀναρρόψας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
 Αὐτίς δ' ἥϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 "Ὡς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 "Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν.
 Βουφόμενον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Δήμνοιο παρέστιασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλὰ δ' αὖτε προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνωνι καὶ Μεγέλαρ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθειντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπικούροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπῶν χαμάδις χέον, οὐδὲ τις ἔτιλῃ
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λῆψαι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπνρον δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ .

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquandiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prœlii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μ á χ η .

- ¹ *Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·*
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσας το τερπικέραννος
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμπιοιο.
Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
- ⁶ *Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θάιναι,*
Ῥοφρ' εἶπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
- ¹⁰ *Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω*
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Λαναοῖσιν,
Πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλένυσται Οὐλύμπόνδε.

- Ἡ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡρώεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.
- 16 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδew, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.
 Γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδέτε πάντες.
 Σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
- 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαναι
 Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδιονδᾶ
 Ζῆν', ὑπατον μήστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρυσσάμην, αὐτῇ τε θαλάσῃ.
- 25 Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Διησαίμην· τὰ δὲ κ' αὐτε μετῆορα πάντα γένοιτο.
 Τύσσοι ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμὶ ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
- 30 Ὃπὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένης οὐκ ἐπικτόν.
 Ἀλλ' ἔμπης Διναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
- 35 Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεζόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις.
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τοιοῦ.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
- 40 Πρόφρονι μυθίομοι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 Ὡκυπέτα, χρυσέην ἐθείρησιν κομῶντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὐτυχτον, ἐοῦ δ' ἐπεβῆσθεο δίφρου.
- 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἰδὼν δ' ἵκανεν πολυπίδακι, μητέρα θηρῶν,
 Γύργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστιπας πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
- 50 Λύσας ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἥερα πουλὺν ἔχρυσεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδεϊ γαίῳ,
 Εἰς ὁρῶν Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δῆπνον ἔλοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
- 55 Τρωῆς δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,

- Παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοὶ ἀναγκαιή, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠέγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πεζοὶ θ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὁρώρει.
 60 Οἱ δ' ὅτε δὴ ψ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 Σύν φ' ἔβαλον φειούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μέγα ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· αἰτάρ ἀσπίδες ὀμφαλοεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὁρώρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχολή πέλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὀφρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ αἴετο ἱερὸν ἥμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥελιός μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἥμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεθθεν.]
 75 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὐτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὐτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Λίαντες μενέτην, θεράποντες Ἀργεῖος·
 80 Νέστορ δ' ὅλος ἔμιμνε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰὼ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡυκόμοιο,
 Ἀκρην κακὰ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τριχες ἵππων
 Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 85 Ἀλγίστας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὀφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἵσων, τόφρ' ἔκτερος ὠκέες ἵπποι
 Ἰλθον ἄν' ἰωχμόν, θρασὺν ἥνιοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα· καὶ νῦν κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φευγεις, μετὰ τῷτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίῳ;
 95 Μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγχιον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ' , αὐτός περ ἑὼν, προμάχοισιν ἐμύχθη·
 100 Στῇ δὲ πρόσθ' ἔππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχῆται·
 Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάζει·
 Ἡπιδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδίης δὲ τοι ἵπποι.
 105 Ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀρέων ἐπιβήσῃς, ὄφρα ἰδῇαι,
 Οἷοι Τρῳῆοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἄπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστειρε φόβοιο.
 Τούτῳ μὲν θεράποντε κομίσων· τῷδε δὲ τῷι
 110 Τρῳασὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 Εἴσεται, ἣ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερῆμιος ἱππότη Νέστωρ.
 Νέστορέϊς μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομίστην
 Ἰφθίμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 Τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χερσῶσι λύβ' ἥνια σιγαλόεντα,
 Μυστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχ' γέροντο.
 Τού δ' ἰθὺς μεμαώτος ἀκόντισε Τυδεὸς νῖος·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἥνιοχον θεράποντα,
 120 Τῖον ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἰνιοπῆα,
 Ἴππων ἥρι' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
 Ἡριπε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ὄχος πύκαυσε φρένας ἥνιοχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶκσε, καὶ ἀγνύμενός περ ἑταῖρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἥνιοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴπῳ διενέσθην σημάτορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἰφιδίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἔππων
 Ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἥνια χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἦν, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέροντο·
 Καὶ νύ κε σήκαυθεν κατὰ Ἴλιον, ἧῦτε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 Καὶ δὲ πρόσθ' ἔππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 135 Δεινὴ δὲ φλόξ ὦρτο θεείου καιομένοιο·
 Τῷ δ' ἔπῳ δέισακτε καταπτήτην ὑπ' ὕεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἥνια σιγαλόεντα·
 Αἶψα δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ὦγε δ' αὐτε, φόβοι δ' ἔχει μώνυχας ἵππους!
 140 Ἢ οὐ γ' γυνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οἶχ' ἔπετ' ἀλκή;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,

- Σήμερον· ὕστερον αὐτὰ καὶ ἡμῖν, αἳ κ' ἐθέλησιν,
 Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 Οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέριτερός ἐστιν.
- 145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρῳέσσ' ἀγορεύων·
 Τυδεΐδης ὑπ' ἐμῷ φοβούμενος ἔκετο νῆας.
- 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γεργήιος ἵππότης Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδεὸς υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
 Εἴπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῳῆς καὶ Δαρδανίωνες,
- 155 Καὶ Τρῳαῖον ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶν,
 Τῶν ἐν κονίῃσι βάλλεις θυλερούς παρακοίτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 Αὐτοῖς ἄν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ Ἐκτωρ
 Ἰλχῇ θευπεσίῃ βέβηκα στοιρόεντα χέοντο.
- 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνυσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
 Ἐδρῃ τε κρέασιν τ' ἠδὲ πλείοις δεπιάσσειν·
 Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Ἐρῶε, κακὴ γλήνῃ! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμῷ,
- 165 Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσαιο, οὐδὲ γυναῖκας
 Ἄσεις ἐν νήεσσι· πύρος τοι δαίμονι δώσει.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριζεν,
 Ἴππους τε στρέφει, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τρὶς μὲν μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
- 170 Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαιῶν ὄρεων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳῆς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἀνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
- 175 Γινώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ὅτι Δαναοῖσι γε πῆμα·
 Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τὰδε τεῖχρα μηχανώοντο,
 Ἀβλήχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·
 Ἴπποι δὲ φέα τάφρον ὑπερθορέονται ἐρνεκτῆν.
- 180 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαί,
 Μνημοσύνη τι· ἔπειτα πυρὸς διήϊοιο γένεσθω,
 Ὡς πυρὶ νῆας ἐτίπρησω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φούρησέν τε·

- 185 *Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Λίθων, Λάμπε τε δίδε,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποιτίετον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Τμῖν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]*
- 190 *Ἡ ἐμοὶ ὥσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχόμεαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἳ κε λάβωμεν
 Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
 Πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 Αὐτὰρ ἀπ' ὠμοῖν Διομήδεος ἱπποδάμοιο*
- 195 *Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἰφαιστος κάμα τεύχων.
 Εἰ τούτῳ κε λάβωμεν, ἐλποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτοῦχ' ἰ νῆων ἐπιβησέμεν ὠκείων·
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' ἐνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·*
- 200 *Καὶ ἔα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἡΐδα·
 Ὡ πόποι, ἔγνοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαλκίοντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.*
- 205 *Εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
 Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν·
 Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰδίῃ.
 Τὴν δὲ μέγ' οἰθήσας προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων
 Ἥρη ἀπτοιεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!*
- 210 *Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι
 Ἥμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ' ὅσον ἐκ νῆων ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων*
- 215 *Εἰλομένων· εἴλει δὲ Θωῶν ἀτάλαντος Ἀρηΐ
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦ κ' ἐνέπρτσεν πυρὶ κηλέῃ νῆας εἴσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῷ ποιπνήσκοντι, Θωῆς ὀτρύνει Ἀχαιοὺς.*
- 220 *Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φάρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στή δ' ἐπ' Ὀδυσσεύς μεγακήτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἥ φ' ἐν μεσσίῳ ἔσκε, γεγυνέμεν ἀμφοτέρωσθε·
 [Ἥμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,*
- 225 *Ἰδ' ἐπ' Ἀχιλλεύς· τοὶ φ' ἔσχετα νῆας εἴσας
 ἔφρυσαν, ἥρορῃ πίσυννοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 Ἦῦσεν δὲ διακρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·*

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κῆκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγχοί!
 Πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 230 Ἄς, ὅποτ' ἐν Δήμῳ, κενεαυχέες ἡγοράσασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφείας οἶνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἱκατόν τε διηκοσίῳν τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιό εἰμεν.
 235 [Ἐκτορος, ὅς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλίῳ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἣ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῇδ' ἄτη ἥσασας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
 Νηϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρῳ.
 240 Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρὶ ἔκησας,
 Ἰέμενος Τροίην εὐτίλχεον ἔξαλαπάσαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηρον ἐέλδωρ·
 Αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 Μηδ' οὕτω Τρῳέισιν ἔα δῖμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σύον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολεσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντ' ὀνίχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 Παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κἀββαλε νεβρόν,
 250 Ἐνθα πανομφαλῶ Ζηνὶ ῥέξεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', οἳ ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 Μῦλλον ἐπὶ Τρῳέισσι θόρον, μῆσαντο δὲ χάρμη.
 Ἐνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὖξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκείας ἵππους,
 255 Τάφρου τ' ἐξελίσσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
 Φραδμονίδην, Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 Τῷ δὲ μετὰστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 260 Πρίπτε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Θουῶν ἐπιειμένοι ἀλκῇ·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλantos Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 265 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφρεν σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωε
 Παττήνας, ἐπὶ ἄρ' τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 270 Βεβλήκειν, ὃ μὲν αὐθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,

- Αὐτὰρ ὁ αὐτίς ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 Εἰς Αἶανθ'· ὁ δὲ μιν σάκει κρύπτιασε φαιινῶ.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεύκρος ἀμύμων;
 Ὅρσilloχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὅρμενον ἦδ' Ὀφελέστην,
 276 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφάντην,
 Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπαῖονα καὶ Μελάνιππον.
 [Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ]
 Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Τόξου ἅπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 280 Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τεύκρε, φίλη κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένηαι,
 Πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
 Καὶ σε, νόθον περ ἑόντα, κομίλυσσας ὃ ἐνὶ οἴκῳ·
 285 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἑόντα, ἔυκλείης ἐπίβησον.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξέρω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Αἶ κέν μοι δῶη Ζεὺς τ' αἰγίλοχος καὶ Ἀθήνη,
 Πῶς ἐξαλαπάξει ἔυκτίμενον πτολίεθρον,
 Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρηνεσβῆϊον ἐν χειρὶ θῆσω,
 290 Ἢ τρίποδ', ἥ δὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 Ἢ γυναιχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσναβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεύκρος ἀμύμων·
 Ἀτρεΐδῃ κίδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
 295 Πάύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Πῶλον ὠσάμεθ' αὐτούς,
 Ἐκ τοῦ δὴ τόξοις διεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 Οἷά τ' ἐπ' ἐμὴν προέηκα ταννυγλώχιναις οἰστόν,
 Πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
 Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.
 300 Ἢ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστόν ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δὲ ἐῖτο θυμός.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 Τῶν ἐν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ·
 Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσχύμῃθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
 305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνῦα θεῇσιν.
 Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ,
 Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσ' τε εἰαρινῇσιν·
 Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσσε κάρη πῆληχι βαρυνθέν.
 Τεύκρος δ' ἄλλον οἷστόν ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 310 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δὲ ἐῖτο θυμός.
 Ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμμερτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
 Ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἡνιοχῆα,
 Ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μᾶζον·

- Ἥριπα δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 315 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶκσε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυς ἰόντα,
 Ἴππων ἥϊ' εἰλεῖν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθασεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 Σμερδαλία ἰάχων· ὃ δὲ χειρᾶδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δὲ ἔθυμὸς ἀνώγει.
 Ἦτοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξέλειτο πικρὸν οἶστον,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 325 Αὐερόντα, παρ' ὤμον, ὅθι κηλὶς ἀποέρχεται
 Αὐχένα τε στήθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 Τῇ ᾧ ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκρίοντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γυνὴ ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θῖων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶμα ἐρήρηες ἑταῖροι,
 Μηκιστεὺς, ἔχιοιο πᾶσι, καὶ διὸς Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρῆς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' αὐτίς Τρῶεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὥρσεν·
 Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἐκτῶρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεινῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συνὸς ἀγροῦ ἢ ἐλέοντος
 Ἀπληται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχύια τε γλουτοὺς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεῖν·
 Ὡς Ἐκτῶρ ὥπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταν· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δύνει Τρῶων ὑπὸ χερσίν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πῦσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἐκτῶρ δ' ἀμφιπεριστροφῇ καλλίτριχας ἵππους,
 Γηργοὺς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βοροτολίου Ἄρης.
 350 Τούς δὲ ἰδοῦς ἐλέησε θεῖα λευκώλενος Ἥρη,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῦν
 Ὀλλυμένων Λακωνῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ,
 Οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλωνται
 355 Ἄνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτι ἀνεκτῶς
 Ἐκτῶρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κατὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρὶδι γαίῃ·
 360 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
 Σχέϊλιος, πῖεν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς·
 Οὐδὲ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
 Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέως ἀέθλων·
 Ἦτοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 365 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τῷδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πενκαλίμῃσιν,
 Εὐνέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρται προὔπεμψεν,
 Εἰς Ἑρέβευς ἄζοντα κύνα στυγεροῦ Αἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 Ἢ οἱ γούνατ' ἐκυσσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
 Διυσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.
 Ἔσται μῖν, ὅτ' ἂν αὐτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἴπῃ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσαι Διὸς δόμον αἰγίοχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἰδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἑκτώρ,
 Ἰηθήσει προφανεία ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 Ἢ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνούς
 380 Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἢ μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἦρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνιοι.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 385 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑαρόν πατρός ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν·
 Ἢ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 Ἔς δ' ὄχρεα φλόγῃα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σίλῃας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτίσσεται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 Αὐτομαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀφραι,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 395 Ἦμὲν ἀνακλίνει πυκινὸν ῥέφος, ἡδ' ἐπιθεΐναι.
 Τῇ ῥε δι' αὐτῶν κεντροηκεῖας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐπεὶ ἶδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσσαν·
 Βάσκα ἔειπε, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν ἑρέπε, μηδ' ἔα ἄντην

- 400 Ἐρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πόλεμόνδε.
 Ὡς γάρ εἱρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἰνιώσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βυλίω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 405 ἔλκε' ἀπαλθῆσαιθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 Ὀφρ' εἰδῇ Ἰλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσιζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλῆν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελίουσα·
 410 Βῆ δὲ καὶ Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπύχου Οὐλύμποιο
 Ἄντομένη κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Πῆ μέματον; τί σφωῖν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἤτορ;
 Οὐκ ἔγωγε Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡς εἰπὼς ἠπέλιψε Κρόνου παῖς, εἰ τέλει περ·
 Ἰνιώσειν μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βυλίειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσαιθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 420 Ὀφρ' εἰδῆς, Ἰλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχῃαι.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσιζέται, οὐδὲ χολοῦται·
 Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλῆν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σὺγ', αἰνοτάτη, κύν ἀδδεές, εἰ ἑεόν γε
 Τολμῆεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος αἰεταί.
 425 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
 Νοῶ ἔω Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζων.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 Ὃς καὶ τύχη· καῖνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζετω, ὥς ἐπιεικές.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβρουσίῃσι κάρησιν·
 435 Ἀρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπιον παμφανόωντα.
 αὐταὶ δὲ χρυσίοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
 Μῆλδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιμῆναι ἤτορ.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ ἴδεν ἔντροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπόνδε δίοκε, θεῶν δ' ἐξέκετο θώκους.
 440 Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἀρματα δ' ἄμ βομοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον ἐθρύοπα Ζεὺς

- Ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζεται Ὀλυμπος.
 Αἰ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 445 Ἥσθην, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἥσιν ἐνι φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετήσθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
 Οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ὀλλύσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰὼν ἔθευθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
 Οὐκ ἄν με τρέψειεν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ ἱρόμος ἔλλαβε φαιδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέμερα ἔργα.
 Ὡς γὰρ ἔξερεώ, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέοιν, πληγέντε κεραννῶ,
 Ἄψ ἔς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ἐπέμυσαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
 Αἰνότητε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 [Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθυσόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον υπερμενέα Κρονίωνα
 Ὑψαι, αἶ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἥματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται,
 Στείνοι ἐν αἰνοτάτῃ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 Ὡς γὰρ θεόσφυτόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 Χωμένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πεῖραθ' ἔκηαι
 Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπειὸς τε Κρόνος τε
 480 Ἥμενοι, οὔτ' ἀνγῆς Ἐπερίονος Ἥελίοιο
 Τέυποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθύς δέ τε Τήρταρος ἀμφὶς·
 Οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίχθαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῇ λαμπρὸν φάος ἡέλιιο,

- ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδω φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπαυίη, τριλλίστος, ἐπήλυθε νύξ ἱερβεννή.
 Τρωῶν αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 490 Νόσφι νῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινῆεντι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διαφαίνεται χῶρος.
 Ἐξ ἱππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἀγορεύει Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἐγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 495 Διχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θιέε πόρκης·
 Τῷ ὅγ' ἱρυσάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν προσιὲ Ἴλιον ἡνεμόεσαν·
 500 Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν περθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· αὐτὰρ καλλιτριχας ἱπποὺς
 Λύσαθ' ὑπὲξ ὀρέων, παρὰ δὲ σφισι βύλλετ' ἰδωδῆν·
 505 Ἐκ πόλιος δ' ἄψασθε βόας καὶ ἵφια μῆλα
 Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἡριγενεῖης
 Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἔκη·
 510 Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομώντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα γῶτα θαλάσσης
 Μὴ μὰν ἀσπουδὶ γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοθι πάσση,
 Βλήμενος ἦ ἰῶ, ἦ ἔγχεϊ ὀξύνοντι,
 515 Νηὸς ἐπιθρῶσκων· ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδύμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρην.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 Πυῖδας πρωθήβας, πολιορκιοτάφους τε γέροντας
 Λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πυργῶν·
 520 Θηλύτεροι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
 Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Μὴ λόχος εἰσελθῇσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρώες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγίης, εἰρημέρος ἔστω·
 525 Τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσας.
 Εὐχόμαι ἐλπωμέτος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 Ἐξελίαν ἐνθὲνδε κύνας Κηρῆσιφορήτορας.
 [Οὗς Κῆρες φορέουσι μελαιναῶν ἐπὶ νηῶν]

- Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμῶς αὐτούς·
 630 Πρωὶ δ' ὑπηῶοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Εἴσομαι, εἰ κ' ἐμ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομηδῆς
 Πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Χαλκῷ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 635 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διακίεσθαι, εἰ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἷω,
 Κίεσθαι οὐκ ἔστι, πολῖες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 Ἥελου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 Εὔην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα,
 640 Τιοίμην δ' ὥς τέλει Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελεύδουσιν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρωόντας,
 Ἀῖσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 645 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἱφία μῆλα
 Καρπαλίμοις· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τελέεσσας ἱκατόμβας.
 Κνίσσῃ δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἰσω
 650 Ἠδέϊαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
 Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίῳ Πριάμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολίμοιο γεφύρῃ
 Ἔτατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 655 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνειτ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφρανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωγες ἄκροι,
 Καὶ νῆπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερρύαγη ἄσπετος αἰθήρ.]
 Πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν·
 660 Τόσσα μεσηγὺ νηῶν ἦδὲ Πάνθοιο φάσας,
 Τρώων καιόντων, πυρὰ φαίετο Ἰλιάδι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστη
 Εἶατο πεντήκοντα, σείλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 Ἴπποι δὲ κρεῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 665 Ἔσταότες παρ' ὄχευφιν, εὐθρόνον Ἠῶ μένον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ι

Apud Achivos, et præterito discrimine perculsos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiæ locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cæna paratur proceribus, post cænam sollicitè agitur de Achille placando et ad exercitum reduciendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseidem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventutis addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Π ρ ε σ β ε ί α π ρ ο ς Ἀ χ ι λ λ έ α . Λ ι τ α ί .

- ᾠ Ως οἱ μὲν Τρῶες φυλανὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἐταίρῃ·
Πένθεϊ δ' ὑπλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ᾠ Ως δ' ἄνθρωποι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
6 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε Θρήκηθεν ἤητον,
ᾠ Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθαίνεται· πολλὸν δὲ παρὲς ἅλα φύκος ἔχεναν·
ᾠ Ως ἰδαίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
ᾠ Ἀτρεΐδης δ', ἄχρ' ἑὶ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
10 Φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελαινῶν,
Κλήθην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν αἰδοῖα ἔκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὶ πρῶτοισι πολεῖτο.

- Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιχότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χεῖρ ὕδαρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάων ἔπε' Ἀργεῖοισι μετηύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μίδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἶτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλος, ὅς πρην μὲν μοι υπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπέφσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευέσαστο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλῆα Ἀργος ἐκίσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἴδ' ἔτι καὶ λῦσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἰπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Δὴν δ' ἄγεω ἦσαν τετιχότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε βοῖν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ὑφραδέοντι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῇς.
 Ἀκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φῶς ἔμην ἀπτόλεμον καὶ ἀνάγκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας Ἀργείων ἡμῖν νέει ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διῶδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὗτοι που μάλα ἔλπεαι νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάγκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἐρχεο· παρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἔστιν, αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλὰ.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηχομόοιεντες Ἀχαιοί,
 Εἰσέκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσέκε τέκνωρ
 Πλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ ἐλλήλουσμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίυχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώρειεν ἱππότης Νέστωρ·
 Τυδείδῃ, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὕτις τοι τὸν μῦθον ὀρούσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδὲ πάλιν ἐρίει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκτο μύθων.
 Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δὲ καὶ παῖς εἶς
 Ὀπλότατος γενεῇφιν· ὑπάρ' πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σέο γεραίτερος εὖχομαι εἶναι,
 Ἐξείπω, καὶ πάντα δι᾽ ἔξομαι· οὐδὲ κί τις μοι
 Μῦθον ἀτιμῆσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκαῖνος,
 Ὃς πολέμου ἔραιται ἐπιδημίῳ, ὀκρυνόεντος.
 65 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 Λεξιούθων παρὰ τείχεσσιν ὀφρυκτὴν τείχεος ἔκτος.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Αἰρείδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
 70 Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικῆς.
 Πλεῖστα τοι οἶνον κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 Πμάτιαι Θρηῆκηθαι ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
 Πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδείξει· πολέεσσι δ' ἀνύσσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγρομέων, τῷ πείσσει, ὃς κεν ἀρίστην
 75 Βουλὴν βονλεύσῃ· μάλα δὲ χρεῶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύθι νηῶν
 Κάλουσιν πυρὰ πολλὰ· τίς ἂν ταῦδε γηθήσειεν;
 Νῦν δ' ᾗδ' ἢ διαφύλασσε στρατὸν ἢ ἐσώσσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἐ τοῦ μᾶλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντε.
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσσιν ἐσσεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νηστορίδην Θρυσσινμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰυλμενον, νῆας Ἀρης,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆμά τε Διήλυρόν τε,
 85 Ἦδ' ἄμφι Κρείοντος νῆον, Λυκομήδεα δῖον
 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
 Κούροι ἄρα υἱεῖχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
 Καδ δὲ μέσσην τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·
 Ἔνθα δὲ πῦρ κήρυτο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Αἰρείδης δὲ γέγοντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφί τιθαι μενοεικέα δοῖτα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείμαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδιτύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὃ γέρονι πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαινέτο βουλὴ·
 95 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Αἰρείδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 Λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλισεν

- Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θήμιστας, ἵνα σφίσι βουλευῆσθαι.
 100 Τῷ σε χρόνῳ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλωι, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγει
 Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἀρχῇ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμῖν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς Βρισηΐδα κούρην
 Χωρόμενον Ἀχιλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 Οὐτί καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπεμυθεύομην· σὺ δὲ σφ' μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Εἰξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνυτοί περ ἔτισαν,
 Πιτμήσας· ἔλων γάρ ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδώμεν
 Δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεισέ τε μελιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 115 Ὡ γέρον, οὐτι ψεύδος ἐμὸς ἄτας κατέλεξας.
 Ἀσυσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δύμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ ἄσασάμην, φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,
 120 Ἀφ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερεῖσι· ἅποινα.
 Ῥμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὴ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἄπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλγίος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπὶ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, αἵς, ὅτε Λέσβον ἔυκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 130 Ἐξελόμεν, αἷ κύλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρων,
 Κούρην Βρισηΐος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 135 Ταῦτα μὲν ἀντίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὖτις
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἁλὶς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω,
 Εἰς ἐλθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἴκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
 140 Αἷ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐθάρ ὑρούρης,

- Γαμβρός κ' ἐν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρίστη,
 Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι αἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκται,
 145 Χρυσόθεις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιδάμανα.
 Τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλῃν ἀνάειδρον ἀγέσθω
 Πρὸς οἶκον Πηληϊός· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέλινά δώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπώ τις ἐπὶ ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτα δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 150 Καρθαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήεσσαν,
 Φηράς τε ζαθίας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλευμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπλόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγυς ἁλό· νέεται Πύλου ἡμαθόντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρητες, πολυβοῦται,
 155 Οἳ κ' ἐδωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμῇσουσιν,
 Καὶ οἳ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κ' οἳ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Διμηθῆτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἡδ' ἀδάμαστος·
 Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἅπαντων·
 160 Καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσων βασιλεύετός εἰμι,
 Ἴδ' ὅσων γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν οὐκ εἶ' ὅσοσ' αὖ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 165 Ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 Ἐλθῶσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόφομαι· οἳ δὲ πιθίσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ διος Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἐπέσθων.
 Φέριε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαι τε κέλεισθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδὸτα μῦθον ἔειπεν.
 Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευσαν,
 175 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 Νώμυσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάευσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπῆσαιν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 Ὄρμωσι, ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 180 Λενδίλλων ἐς ἑκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πειριῶν, ὥς περὶ θοῖεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βίτην περὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' ἐνχομένῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίας πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

- 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκίσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγυῇ,
 Καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἥετιωνος ὀλέσσας·
 Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 Λέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν αἰδῶν.
 Τῷ δὲ βᾶτην προτέρῳ, ἡγεῖτο δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
 Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάσασσεν.
- 195 Ὡς δ' αὖτις Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτος, ἀνίστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἡ τι μάλα χρεώ·
 Οἱ μοι σκυζόμενῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε διὸς Ἀχιλλεύς,
- 200 Εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
 Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφάνειεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 Μελίονα δὲ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραϊε, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλτατοί ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
- 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο· ἑταῖρῳ.
 Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἶος καὶ πλότος αἰγός·
 Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεταλυῖαν ἁλοφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
 Ἀνθρακὴν στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πᾶσας δ' ἁλὸς θείοιο, κρατυτάων ἐπαείρας.
- 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχενεν,
 Πάτροκλος μὲν σῆτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· αὐτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θείοιο,
 Τόλχον τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας, δειδέκετ' Ἀχιλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδενεῖς,
 Ἥμιν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Ἥδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικία πολλὰ

- Δαίνυσθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλον·
 Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 230 Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 Νῆας εὖσσείλους, εἰ μὴ σύγε δύσειαι ἄλκην.
 Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔδεικτο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 Σχῆσευσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείσθαι.
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 Ἀστράπτει· Ἐκτὼρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 Μαίνεται ἐκπάγλως, πύοννος Διῖ, οὐδὲ τι τίει
 Ἄνερας, οὐδὲ θεοὺς· κρατερῇ δὲ ἐλύσσα διδουκέν.
 240 Ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἴω δῖαν·
 Στεῦνται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Αὐτὰς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διῶσειν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 245 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἷσιμον εἴη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἵπποδότοιο.
 Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, νῆας Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρῶων ἱρυσμαγδοῦ.
 Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδὲ τι μῆχος
 250 Ριχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.
 Ὡς πῖπον, ἣ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 Τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 Δώσωσιν, αἶψ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἰσχεῖν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 Ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεται· ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 Πάυε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἔξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπὶ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 Αἶθωνας δὲ λιβήτας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροστο.
 Οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροστο.
 270 Δώσει δ' ἐπὶ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λεοβίδας, ὥς, ὅτε Λίσβον ἐνπιμένῃν ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ'· αἱ τότε κάλλι' ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσεται, ἣν τότ' ἀπήνρα
 Κούρην Βερίσῃος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμῆται,
 275 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβῆμιναι, ἥδ' ἐμὴ γιγῆναι,
 Ἥ δέ μιν ἐστίν, ἀναξ, ἥ τ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρῆσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὸ
 Ἄστρ' ἄλιν χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰς ἐλθὼν, ὅτε κεν θατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἑλίκουσιν αὐτὸς ἑλῆσθαι,
 Αἰ κε μετ' Ἀργεῖν' Ἑλὴν' ἀλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιῶν, οὐδ' αὖ ἀρούρης,
 Γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρίστη,
 285 Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλλῇ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δὲ οἱ εἴσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λυοδίχη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τύων ἦν κ' ἐθέλῃσθα, φίλῃν ἀνέδνον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μέλιν' ἔδωκε
 290 Πολλὰ μάλ', οὐσ' οὐπω τις ἐπ' ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπὶ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πολλὰ θύρα,
 Καρδαμύλῃν, Ἐνόπῃν τε καὶ Ἰρὴν ποιήσασαν,
 Φηράς τε Ζαθέας ἥδ' Ἀνθείαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς, νεάται Πύλου ἡμαθῆεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυρόηνες, πολυβοῦται,
 Οἱ κέ σε δοτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σιγήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θείμistas.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μάλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Πυρραχαιοὺς
 Τειρομένους ἑλίσαιρε κατὰ στρατὸν, οἱ σε, θεὸν ὥς,
 Τίσουσ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῆδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' ἔκτεφ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 Λύσαντες ἔχον ὁλοήν· ἐπεὶ οὕτινά φησιν ὁμοῖον
 Οἱ ἔμενον Λαυαῶν, οὓς ἐνθάδε τῆς ἐνεΐκων.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποσιεῖν,
 310 Ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γὰρ μοι κτερος ἄμῃς Ἄϊδαο πύλῃσιν,
 Ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

- Ἀντάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 315 Οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 Οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζειν·
 Ἐν δὲ ἴῃ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 Κἀτθαν' ὁμῶς ὅ,τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ,τε πολλὰ ἐσργός.
 Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπτήσι νεοσσοῖσι προφέρεισιν
 Μῆσταικ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 325 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἔαυον,
 Ἡμῶτα δ' αἰμικτόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 Ἀνδράσι μαρνάμενος ὁάρων ἔνεκα σφετεργάων.
 Δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθραῖων,
 Πτεξός δ' ἐνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 Τῶων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 Διζάμενος, διὰ παῖρα δασύσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεύουσιν·
 335 Τοῖσι μὲν ἐμπέδι κεῖται, ἐμεὺ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 Εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 Τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρῶεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέλας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἡϋκόμοιο;
 340 Ἡ μούκοι φιλέουσ' ἄλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται· Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δοιρικτητὴν περ ἐοῦσαν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μιν πειράτω, εὖ εἰδότες· οὐδέ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεύουσιν
 Φραξέσθω, νήεσσιν ἀλεζέμεναι δήϊον πῦρ.
 Ἡ μὲν δὲ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 Καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλυσε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 Εὐφείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένης Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
 Ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 Οὐκ ἐθέλεισκε μάχην ἀπὸ τείχους ὀρνύμεν Ἕκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔκτανεν·
 355 Ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δὲ μιν ἐκφυγεν ὀρμὴν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἕκτορι δίῳ,

- Αὔριον ἱρὰ Διὶ φέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νηήσας εὐ νῆας, ἐπὶν ἄλαδε προειρύσσω,
 Ὅφρ' αὖτις ἦν ἐθέλῃσθαι, καὶ αὖ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 360 Ἥρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἔχθρ' οὐέοντα πλεούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσεύμεναι μεμαῶτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἥματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρφρων·
 365 Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἴδ' ἑ γυναικάς ἐϋζώνους, πολὺν τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσπ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 Αὐτὶς ἐφωβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
 370 Ἀμφαδόν· ὕφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοί,
 Εἴ τι νύ που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἑξαπατήσιν,
 Αἰὲν ἀναιδείην ἐπαιμέρος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τετλαίη, κύνέος πεφύων, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 Οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μιν ἔργον.
 375 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 Ἑξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκχλος
 Ἐρφέτω· ἐκ γὰρ εὐφρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ·
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 380 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κέεται·
 Αἶθ' ἑκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἀνέρες ἔξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 385 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
 Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Αἰρεΐδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρῶ,·
 390 Ἔργα δ' Ἀθηαίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλίσσθω,
 Ὅστις οἶ τ' ἐπίοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοὶ καὶ οἰκαδ' ἔκωμαι,
 Πηλεὺς θὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσειται αὐτός.
 395 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·
 Τῶν ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ,
 Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,

- 400 Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτίσαστο Πηλεΐς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτίσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νίας Ἀχαιῶν.
 Οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει,
 405 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρήεσση.
 Αἱῖστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα.
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσστη,
 Οὐθ' ἔλετη, ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 410 Μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 Ὀλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἀφθιτον ἔσται.
 Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 415 Ὀλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησάμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείην· ἐπεὶ οὐκέτι δηέτε τέκμων
 Ἰλίου αἰπυνῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 420 Χεῖρα ἐὴν ὑπερέυχε, τεθαρσύνεασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Ὅφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μήτιν ἀμείνω,
 Ἢ κέ σφιν νῆες τε σὴν καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 425 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 Ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 Ὅφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἐπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 430 Ὡς ἔφραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Δακρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Εἰ μὲν δὴ νόστιον γε μετὰ φρεσὶ, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 435 Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰδέσθων, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιπομένη
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 440 Νήπιον, σὺν τῷ εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τὰδε πάντα,

- Μύθων τε φητῆρ' ἔμναι, προητῆρά τε ἔργων.
 Ως ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 Δείπυσθ', οὐδ' εἰ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτός,
 Γῆρας ἀποξύσας, θήσιν νέον ἡβώοντα,
 Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων νείκεα πατρός Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.
 Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο.
 450 Τὴν αὐτὸς φιλέσκειν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητέρ' ἐμήν· ἣ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.
 Τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἶσθαι,
 Πολλὰ κατηγάτο, στυγεράς δ' ἐπεκίκελ' Ἐριννύς,
 455 Μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι ἄλλον υἱόν,
 Ἐξ ἐμῖθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.
 Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ἔ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνειδέα πόλλ' ἀνδρῶπων.
 Ὡς μὴ παιροφόρος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύει' ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατρός χωομένοιο, κατὰ μέγαρτα στρωφᾶσθαι.
 Ἥ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἔοντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἔφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Ἑσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες αἰοιφῇ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο.
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 Εἰνάνυχες δὲ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἱαυον.
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδὲ ποτ' ἔσβη
 Πῦρ, ἔτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκείος αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νῦξ ἐρεβεννῇ,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θυράς πυκνῶς ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
 Ῥῆϊα, λαθὼν φυλακὰς τ' ἀνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 Φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχώροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καὶ με φίλησ', ὥς εἰ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 Καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὄπασσε λαόν·
 Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπτεσιν ἀνάσσειν.
 485 Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκε, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλω
 Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὅφου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 490 Πολλὰ μοι κατέδυσσας ἐπὶ στηθεσσι χιτῶνα
 Οἶνον, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σέ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 495 Ποιεύμεν, ἵνα μοὶ ποτ' αἰκία λοιγὸν ἀμύνης.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηλεὲς ἤτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ ευχολῆς ἀγανῆσιν,
 500 Λοιβῇ τε κτίσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρωποὶ
 Λισσόμενοι, ὅτε κεν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.
 Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 Χωλαὶ τε ῥυσαὶ τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 Αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς ἀλέγονσι κιούσαι.
 505 Ἢ δ' Ἀτὴ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθίει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 Βλαπίτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακίονται ὀπίσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐδαίμονιο·
 510 Ὅς δὲ κ' ἀνήνεται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπῃ,
 Λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,
 Τῷ Ἀτὴν ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
 Τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 Ἐὶ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποθρήψαντι κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσι περ ἔμπης·
 Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,
 520 Ἄνδρας δὲ λισσισθαι ἐπιπροέηκεν ἄριστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατοι Ἀργεῖων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 525 Ἰφρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πέλοντο, παρὰ φύγῃ τ' ἐπέεσσιν.
 Μέμνημαι τότε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι τέον γε,
 Ὡς ἤ· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πύοντεσσι φίλοισιν.

- Κουρήτις τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμῃ
 530 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάφιζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόφρονος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γυνῶ ἀλώῃς
 535 Οἶνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μεγάλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· αἶσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλούνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοτον,
 540 Ὃς κακὰ πόλλ' ἐρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώῃν·
 Πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βύλε δένδρεα μακρά,
 Αὐτῆσιν ὄλῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελιάγχρος,
 Πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγέρας
 545 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμῃ παύροισι βροτοῖσιν·
 Τύσσοις ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἄλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 Ἀμφὶ στυγερὰ κεφαλῇ καὶ δέσματι λαχρήντι,
 Κουρήτιων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελιάγχρος Ἀρητίφιλος πολέμιζεν,
 Τύφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μέμνεν, πολέες περ ἰόντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Μελιάγχρον ἔδν χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονούντων·
 555 Ἴπιοι δ' μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χαόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρῃ Μαρκήσυτης καλλισφύρου Εὐνήνῃνης,
 Ἰδεῷ θ' ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 560 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυονῆν καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκέρχον ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσαν,
 Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχέουσ' ἡρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
 Κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 Πρόχην κυθιζομένην, δεῖοντο δὲ δακρυσι κόλποι,
 Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐριννύς

- Ἐκλυεν ἔξ Ἑρίβευσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα ·
 Τῶν δὲ τὰχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λαγοντο γέροντες
 575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχομενοὶ μέγα δῶρον.
 Ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἱερανῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλές ἐλίσσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἦμισυ, οἶνοπέδοιο,
 580 ἦμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπεμβεβαῶς ὑψηρεφείος θαλάμοιο,
 Στείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος νίκην·
 Πολλὰ δὲ τότε καυσίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 585 Ἑλλίσουσθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἐταῖροι,
 Οἳ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 590 Καὶ τότε δὴ Μελέαγχρον εὖζωνος παρμάκοιτις
 Λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἀπαντα
 Κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώη·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναικάς.
 595 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἵεναι, χροῖ δ' ἔντε ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 Εἰξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως
 600 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων·
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
 Ἔρχεο· ἴσον γὰρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δῆης,
 605 Οὐκ ἐθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἅττα γεραιῆ, Διοτρεφές, οὔτε με ταύτης
 Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴψῃ,
 Ἦ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμή
 610 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μή μοι σύγγει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἤρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃται φίλ' οἶντι·

- 616 Καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κήθειν, ὅς κ' ἐμὲ κήθῃ.
 Ἴσον ἔμοι βασιλλεῦε, καὶ ἥμιον μείρεο τιμῆς.
 Οὗτοι δ' ἀγγελίουνσι, σὲ δ' αὐτόθι λέξω μένων
 Ἐννῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην
 Φρασσόμεθ', ἥ τε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κα μένωμεν.
- 620 Ἢ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὄφρ' οὖσι νεῦσε σιωπῇ,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίαιτο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 Ἀτίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 Ἴσμεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ
 Τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἔοντα,
 Οἷ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἄγχιον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 630 Σχέτιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἑταίρων,
 Τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 Ποινὴν ἢ οὐ παιδὸς ἐδίεζατο τεθνηῶτος·
 Καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 635 Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 Ποινὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 Οἴης. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλασον ἐνθεο θυμόν,
 640 Αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπαιρόφιοι δέ τοι εἶμεν
 Πληθύς ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
 Κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλιatoi, ὅσσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐτίσω μυθήσασθαι·
 Ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὥς μ' ἀστυφῆλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρξεν
 Ἀρείδης, ὡς εἶ τιν' ἀτιμητον μετανάστην.
 Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἵματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μέλεινῃ
 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μύχης στήσεσθαι ὄϊα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅτι τάχιστα.
 680 Αἶ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 Κῶεά τε φῆγός τε, λινόιο τε λεπτόν ἄωτον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Ἴω διαν ἔμμενεν.
 Ἀχιλλεύς εὖδε μυχῶ κλισίης εὐπήχτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεωβόθεν ἦγεν,
 685 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδῃ καλλιπάρῃος.
 Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο· πῦρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφρις εὖζωνος, τὴν οἱ πόρε διὸς Ἀχιλλεύς,
 Σκύρον ἑλὼν αἰπειάν, Ἐνυχὸς πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαιο γίνοντο,
 670 Τούς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις νῖες Ἀχαιῶν
 Δειδιχάτ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἐκ τ' ἐρέοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεύ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
 Ἡ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 675 Ἡ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγᾶμεμνον,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Πιμπλανεταί μένεος· σὲ δ' ἀνοίνεται ἡδὲ σά δῶρα.
 680 Αὐτόν σε φράσσεται ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγει,
 Ὅπως κεν νῆάς τε σῆς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἧοῖ φαινομένηφιν
 Νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελλίσσας.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
 685 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
 Ἰλλου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεταρσθήκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἱ μοι ἔποντο,
 Αἰῆς καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον κατέλεξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἔς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 695 Δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες νῖες Ἀχαιῶν·
 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγᾶμεμνον,
 Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 700 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγεροῖήσιν ἐνέγκας.

- Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν λάσσωμεν, ἣ κεν ἔρσιν,
 Ἥ κε μὲνῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 700 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ὁδοδύκτυλος Ἴως,
 Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἔχμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίῃνδε ἑκαστος·
 Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulysem (194-271). His aliquantum progressis præpes avis prosperum augurium affert (272-298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obtruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura prædandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- * Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 Εὐδὸν παννύχιοι, μαλακῶ δειδυμένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Τῆπος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
 5 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπη πόσις Ἥρης ἠὲ νόμοιο,
 Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἤε χάλαζαν,
 Ἥ νιφετόν, ὅτε περ τε χιὼν ἐπάλλυνεν ἀρούρας,
 Ἴέ ποδι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
 Ὡς πυκινὴ ἐν στήθεσσιν ἀνευτενάχιζ' Ἀγαμέμνων
 10 Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἴητοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρόησιεν,
 Θάύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
 Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὄμαδόν τ' ἀνθρώπων.
 Αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλκετο χαίτας
 Τυφὸς ἔοντι Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἰδὲ δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊῶν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
 20 Ἦτις ἀλεξίκαπος πᾶσιν Δαῖταοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθείς δ' ἔκδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Πουσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἔεσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Τῆνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίκανε, μῆτι πάθειεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἔφ' ὕγρην
 Ἴλκυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Παρδυλὴ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺν καίλυψε
 30 Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἰέρας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀνυτήσων ὄν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦναυσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ.
 Τὸν δ' εὐρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔτεα καλὰ,
 35 Νῆϊ πάρα πρῦμνῃ· τῷ δ' ἀσπασίος γένοιτ' ἔλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἡθάρτε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἐταίρων
 Ὀτρύνεις Τρῳάσσιιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
 40 Ἄνδρας δυσμενεῖας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρεῖω βουλῆς ἐμέ καὶ σέ, Διωτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωῶσῃ
 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἦρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γάρ πω ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
 Ἄνδρ' ἔνα τοσσάδε μέγμιρ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι,
 Ὅσα Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, νῆας Ἀχαιῶν,
 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 Διηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσαιτ' Ἀχαιοὺς
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
 Ῥέμφα θάων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διόν
 55 Εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνῳ γὰρ κε μάλιστα πιθόοιαι· τοιοῦτο γὰρ υἱὸς

- Σημαίνει φυλάκασσι, καὶ Ἰδομενῆος ὁπάων,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομιν γε μάλιστα.
 60 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Πῶς γάρ μοι μύθοι ἐπιτέλλεται ἡδὲ κελεύεις;
 Αὐτὶ μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσέκειν ἔλθῃς,
 Ἢ δέ τοι μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 66 Αὐτὶ μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
 Ἐρχομένω· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλνθουι.
 Φθέγγεο δ', ἥ κεν ἔησθα, καὶ ἐργήγορθαι ἄνωχθι,
 Πατρώθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
 Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίῃσθε θυμῷ.
 70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
 Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρύνει.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' εἶναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 Τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,
 76 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
 Ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τροφάλεα.
 Παρ δὲ ζωστήρ καί τοι παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραίος
 Ζώνωνθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρησσοίτο,
 Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρπε γῆραϊ λυγρῷ.
 80 Ὅρθωσθεις δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερείνετο μύθῳ·
 Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται ὅλος
 Νύκτι δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 [Ἢέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]
 86 Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτει δέ σε χρεώ;
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Νέστορ, Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Γνώσεται Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
 90 Ζεὺς ἐνέηκε νόμοισι διαμπερεῖς, εἰς δ' αὖτμή
 Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 Ἰσάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε· Ἀχαιῶν.
 Αἰνῶς γὰρ Ἀναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
 Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύνετμαι· κραδίη δέ μοι ἔσω
 96 Στήθεων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ παίδιμα γούνα.
 Ἄλλ' εἴ τι δρᾷεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰσάνει·
 Λεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὅφρα ἴδωμεν,
 Μὴ τοὶ μὲν καμᾶται ἀδδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνω
 Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται· οὐδὲ τι ἴδμεν,

Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,

Οὐ θῆν' ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς

106 ἔκτελει, ὅσα πού νυν εἴλεται· ἀλλὰ μιν οἷω

Κηδεσι μοχθήσειν καὶ πλείουσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς

Ἐκ χόλου ἀργαλίοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.

Σοὶ δὲ μάλ' ἔσομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,

Ἥμιν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἠδ' Ὀδυσῆα,

110 Ἥδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.

Ἄλλ' εἴ τις καὶ τοῖσδε μετοιχώμενος καλέσειεν,

Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·

Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστίτῳ, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.

Ἀλλὰ φίλον περ ἑόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον

116 Ναικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσεται — οὐδ' ἐπικεύσω,

Ὡς εὐδαι, σοὶ δ' οἷω ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.

Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστήας πονέεσθαι

Λισσόμενος· χρεῖά γάρ ἱκανεταὶ οὐκ εἴ· ἀνεκτός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσασθαι ἄνωγα·

Πολλάκι γὰρ μεθιδίε τσ, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,

Οὔτ' ὄκνω εἰκὼν, οὔτ' ἀφραδίῃσι νούσιο,

Ἄλλ' ἐμὲ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὀρμήν.

Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπύρετο, καὶ μοι ἐπίστη·

126 Τὸν μὲν ἐγὼ προσήκα καλῆμεναι, οὓς σὺ μεταλλάξ.

Ἄλλ' ἵομεν· κείνους δὲ κίχρησόμεθα πρὸ πυλάων

Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

Οὕτως οὕτως οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει

130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ὡς εἰπὼν ἔνδυσε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·

Ποσσοὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·

Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περὸν ἤσατο φοινικέεσσαν,

Διπλὴν, ἐκταδίην, οὐλὴν δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

136 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμέον ὃς εἴ χαλκῷ·

Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,

Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,

Φθεγγάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰσῆ,

140 Ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε

Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖά τόσον ἔκει;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὶς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 145 Μὴ νυμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἔπειν, ἔφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπίοικεν
 Βουλὰς βουλευέειν, ἣ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κιῶν πολέμητις Ὀδυσσεύς,
 Ποικίλον ἄμφ' ὥμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βάν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἐταῖροι
 Εὐδὸν· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δὲ σφιν
 Ὅρθ' ἐπὶ σφυρωτήρῳ ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 Αἶμα, ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς. αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 155 Εὐδ' ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοῶς ἀγραύλοιο·
 Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
 Τὸν παρστιάς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Αἰεὶ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
 Ἔγρεο, Τυδεὺς υἱέ! τί πάννηχον ὕπνον ἄνωγες;
 160 Οὐκ αἶεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο
 Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλγὸς δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνον οὐποτε λήγεις.
 65 Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασιν νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,
 Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
 Πάντῃ ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν εἵπες.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 Καὶ πολέες, τῶν κινεῖς ἐποικόμενος καλέσειεν·
 Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὶά βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 Ἡ μάλα λυγρὸς ὕλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώναι.
 175 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 Ἀναστήσον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλευίρεις.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὥμοισιν ἐίσσατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθωνος, μέγαλοιο, ποθηνεῖς· εἴλετο δ' ἔγχος.
 Βῆ δ' ἰάναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγαν ἦρως.
 180 Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμειχθεν,
 Οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἰγήτορας εὖρον·
 Ἄλλ' ἐργηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴματο πάντες.
 Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
 185 Ἐρχεται δι' ὕρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμναγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·

- Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλέλει,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίωνδε γὰρ αἶελ
 Τετράφαθ', ὀπποῖ' ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.
 190 Τούς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνε τε μῦθον·
 [Καὶ σφειας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδὲ τι νῦν ὕπνος
 Αἰρεῖτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήματο βουλήν.
 Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 Ἰτίσαν· αὐτοὶ γὰρ κήλειον συμμητιάσθαι.
 Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἰδριώοντο
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χώρος
 200 Πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῦν ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίψανσκον.
 Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἐφ' αὐτοῦ
 205 Θυμῷ τολμήντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους
 Ἐλθεῖν; εἴ τινα που δηῖων ἔλοι ἐσχατόνωντα,
 Ἢ τινα που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
 Ἄσσα τε μητιώσσι μετὰ σφίσιν· ἥ μεμῶσιν
 Αὐτὴ μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥς πόλινδε
 210 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 Ταῦτ' αἶε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δούεις ἔσσεται ἐσθλή.
 Ὅσσοι γὰρ νῆεσσιν ἐπικρατεύουσιν ἄριστοι,
 215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαιναν,
 Θῆλυν, ὑπόφθγον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντων,
 Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται.
 Σύν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν,
 225 Ὅπως κέρδος ἔη· μούνης δ' εἶπερ τε νοήσῃ,
 Ἀλλὰ τί οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μήτις.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ξυσθαι·
 Ἥθελ' ἐλάναι Αἴαντε δύνω, θεράποντες Ἄρηος,
 Ἢ θ' ἐλε Μηριόνης, μάλα δ' ἡθέλε Νέστορος υἱός·

- 230 Ἦθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδῃ Διομήδῃ, ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 235 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεται, ὃν κ' ἐθέλησθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασι γε πολλοί.
 Μῆδ' ἐσύ γ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἄρῃω
 Καλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀπάσσειαι, αἰδοῖ εἰκῶν,
 Ἐς γενεὴν ὀρώων, μῆδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ Ξανθῷ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοῆν Ἀγαθοῦ Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κτελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λατολήμην,
 Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παιλλὰς Ἀθήνη;
 Τούτου γ' ἰσπαμένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
 Ἀμφὺ νοστήσαιοιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολὺτλας Δίος Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, μή τι ἄρ' με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·
 250 Εἰδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἵομεν· μάλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἥώς·
 Ἄυτρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχῃκεν δὲ πλείων νῦξ,
 Τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 Φάσγατον ἄμφηκες — τὸ δ' ἔον παρὰ νηϊ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Τυρρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταίτυξ
 Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζῶν.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 Καὶ ξίφος· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ῥινού ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
 Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 Ἀγχιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 265 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τὴν ῥά ποί' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορῆσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε Ξεινήϊον εἶναι·
 270 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδί φορῆναι·
 Αἰ τοί' Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθέισα.
 Τῷ δ' ἐπεὶ ἔν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

- Βάν ῥ' ἵεναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτι δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μὲν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πύλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 Ρέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μιλήσει.
 Δεύτερος αὐτ' ἡρᾶτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀργυταίρῃ·
 285 Σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῃ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τούς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμειοῖσιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μέμερα μήσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίετης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βούν ἦριν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·
 Τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περικείμενα.
 295 Ὡς ἔφραν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Πυλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἡρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ,
 Βιάν ῥ' ἱμεν, ὥς τε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήτορας εἶα· Ἐκτωρ
 300 Εὐδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Τούς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
 Δαίρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δάσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ ρηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλαίῃ, οἱ τ' αὐτῷ κύδος ἕροιτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 Ἥε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρους περ,
 310 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλευούσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάρῃ ἀδθηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδειος υἱός,
 315 Κήρυκος θελοιο, πολύχρυσος, πολέχαλκος·

- "Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδείκης·
 Αὐτὰρ ὁ μῶνος ἔην μετὰ πάντε κασιγνήτησιν.
 "Ὅς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 "Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 290 Νηὶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκηπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλλος ἀποδὸς ἔασσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 325 Τύφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἰμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἱκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 Βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ ἐμάχεσθαι.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκηπτρον λάβε, καὶ οἱ ὅμοι
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐργόδουπος πόσις Ἥρης,
 350 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος
 Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.
 "Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορχον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὅμοισιν ἐβύλλετο καμπύλα τόσσα·
 Ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν ῥῶον πολιοῖο λυκοιο,
 375 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδίην κυνέην· ἔλε δ' ὀξὺν ἄκοντα·
 Βῆ δ' ἵεναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ, οὐδ' ἄρ' ἔμμελλεν
 Ἐλθῶν ἐν νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποΐσειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 400 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Οὗτός τοι, Διομήδης, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
 Οὐκ οἶδ', ἣ νήεσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
 Ἥ τινα συλήσων νακύνων κατατεθνηῶτων.
 Ἄλλ' ἐώμην μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδλοῖο
 425 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παρὰφθαίησι πόδεσσιν,
 Αἰεὶ μιν πατὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτειλεῖν,
 Ἐγχεῖ ἐπαΐσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
 "Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρὲς ὁδοῦ ἐν νεκρῶσσι
 450 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὥκα παρὲδραμιν ἀφραδίῃσιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσους τ' ἐπίοιρα πέλοντας
 Ἥμιόνων — αἱ γὰρ τε βοῶν προφρεστέραι εἰσιν,
 Ἐλκόμεναι νειοῖο βαθείης πεκτὸν ἄστρον —
 Τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δούπον ἀκούσας.
 475 Ἐπτετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντας ἑταίρους
 Ἐκ Τρώων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορὸς ὀτρύναντος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηρεκές, ἣ καὶ ἔλασσον.
 Γρῷ ῥ' ἀνδρῆς δητίους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγόμεναι· τοὶ δ' αἴψα διώκειν ὤρμηθησαν.
 300 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνη, εἰδότε θήρης,
 Ἴη κεμάδ' ἥε λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενέες αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ὕληενθ', ὃ δέ τε προθήησι μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενέες αἰεὶ.
 305 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλὰ μιγήσεσθαι φυλάκεουσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Φθαίῃ ἐπενζάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερός Διομήδης·
 310 Ἢέ μιν', ἥέ σε δουρὶ κινήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 Διφρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύζειν αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ἢ ῥά, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 Δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὤμον εὖζον δουρὸς ἀκωκῇ
 Ἐν γαίῃ ἐπέγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε,
 315 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δειούς. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχτήτην,
 Χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὃ δὲ θακρυσῆς ἔπος ἠΐδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σιδήρος·
 320 Τῶν κ' ὕμμιν χαρίσαιο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θύνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 325 Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἢ τίνα συλήσῃιν νεκρῶν κατατεθνηώτων;
 Ἢ σ' ἔκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἔκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
 330 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Λόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 Πολλῆσιν μ' ἄτρησι παρὲκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγανοῦ μώνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἰπῶγαι δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 335 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθόμεν, ἔκ τε πυθίσθαι,
 Ἢε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρους περ,
 Ἢ ἥδη χεῖρεσσιν ὕφ' ἡμετέφῃσι δαμνέντες,
 Φύξιν βουλευόιντε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιντε
 Νύκτα φυλάσσεσθαι, καμάτῳ ἀδδηκτές αἰνῶ.
 340 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἢ ῥά νύ τοι μεγάλοιον δόρων ἐπεμαίετο θυμός,

- Ἴππων Αἰακίδαο δαΐφροτος· οἱ δ' ἄλγεῖνοι
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἢ δ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἄθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἄτρεκέως καταλέξων·
 Πού νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 Πού δέ οἱ ἔντεα κείται Ἀρήϊα, πού δέ οἱ ἵπποι ;
 Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί ;
 [Ἄσσαι τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἦ μεμῶσιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροσθον, ἥ πόλινδ᾽
 Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήθεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἄτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
 415 Βουλὰς βουλευέει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλον,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἶραι, ἤρας,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐργηγόρθασι, φυλασσέμεναι τε νέλονται
 420 Ἀλλήλοισ· ἀτὰρ αὖτε πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴεται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδαμοῖσιν
 425 Εὐδουσι, ἢ ἀπάνευθε ; δειπνέ μοι, ὄφρα δαιώω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήθεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἄτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλδς Κᾶρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,
 Καὶ Λίλεις καὶ Καύκωνες, διόλ τε Πέλασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρυγες ἱππόδαμοι καὶ Μήονες ἱπποκορυσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέσθαι ἕκαστα ;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὁμίλον,
 Θρηῆκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλιδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἥιονῆος.
 Τού δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοιοί.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 Τεῦχεα δέ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδεσθαι,
 440 Ἴλυσθ' ἔχων· τὰ μὲν οὕτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἄθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 Ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,

- 446 Ἦ φη κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥ ἐ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν πρὸς ἑφ' κρατερός Διομήδης·
 Μῆ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβύαλλεο θυμῷ,
 Ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἔκεο χεῖρας ἐς αἰμάς.
 Εἰ μὲν γάρ κ' ἐ σὺ νῦν ἀπολύσομεν, ἥ ἐ μεθ' ὤμεν,
 450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοᾶς ἐπὶ νῆης Ἀχαιῶν,
 Ἦ δὲ διοπτρεύσων, ἥ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν δλίσσης,
 Οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργεῖοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενέλου χειρὶ παχείῃ
 455 Ἀφάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αἰχένα μέσσον ἔλασσαν,
 Φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντα·
 Οὐδ' ἐγγόμενον δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διος Ὀδυσσεύς
 Τυφὸς ἀνέσχεθε χεῖρ', καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδε σσι! σὲ γάρ πρῶτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβασόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 Πέμπων ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνύς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑφὸς αἰέρας
 Θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάρψας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθιλέας ὄζους·
 Μῆ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βράτην προτέρῳ, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶσον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκείες ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιφφριαδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάφοιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
 Οὗτός τοι, Διομήδης, ἀνὴρ, οὗτοι δὲ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφρομεν ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδὲ τί σε χρῆ
 480 Ἐσθάνεμαι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἦ ἐ σὺν' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκίης,
 Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
 485 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπείθων,
 Αἰγέσιν ἥ οἷεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
 Ὡς μὲν Θρήϊκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδείος υἱός.

- Ὅφρα δυῶδεκ' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσσασεν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίαιτο θυῶν,
 Νεκροῖς ἀμβάλνοντας· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,
 495 Τὸν τρισκαίδεκατον μελιθήδεα θυμόν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [Τὴν νύκτι, Οἰνείδαο παῖς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλανεν ὀμίλου,
 500 Τόξω ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
 Ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλίσθαι.
 Ροίζησεν δ' ἄρα, πιφανύσκων Λιομήδεϊ δίῳ.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι·
 Ἦ ὅγε δίφρον ἐλών, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ρυμοῦ ἐξερῦοι, ἧ ἐκφέροι ὑψὺς αἰέρας·
 Ἦ εἰ τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Λιομήδεα δῖον·
 Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος νιέ,
 510 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθης·
 Μὴ πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης·
 Καρπαλλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεύς
 Τόξω· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν·
 Τῇ κοτίων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
 Ὡρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ρήμου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
 520 Ὡς ἰδεὶ χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκείες ἵπποι,
 Ἀνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλήσι φονήσιν,
 Ὡμωσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμησεν ἐταῖρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
 Θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέγμεγα ἔργα,
 525 Οὐσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἔκτορος ἔκταν,
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυνξε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἔν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μύστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

- [Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι, ἣ ἔτυμον ἐρέω· κέλεται δέ μοι θυμός·
 535 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἀφαρ ἐκ Τρώων ἔλασαιατο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 540 Οὐπω κἄν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαράντες
 Λεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπessου τε μιλixίοισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξέρεινε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 545 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβητον· καταδύντες ὁμιλον
 Τρώων· ἣ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἰοικότες ἥλλοιο.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμᾶσθαι παρὰ νηυσί, γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
 550 Ἄλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἀλλὰ τιν' ὕμν' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 555 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤπερ οἶδε,
 Ἴππους δωρήσαιο, ἐπειὴ πολὺ φέρετεροὶ εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιά, νεήλυδες, οὓς ἐρεΐνεις,
 Θρηῆκιοι· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 560 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τριςκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 ἔκτωρ τε προσέειπε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 565 Καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἦσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδῃ κλισίην εὐτυχτον ἴκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 Φάτῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 570 Νῆδ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 ἦν· Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαιτ' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίχοντο θαλάσσην,
 Ἐσβιάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μεθρούς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 876 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἔς ῥ' ὕσαμίνθους βάντες εὐξέστας λοίσαντο.
 Τὸ δὲ λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ,
 Δείπνῳ ἐφιζάνετην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πλείου ἀφυσσάμενοι λιῖβον μελιγδία οἶνον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Δ.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1-66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflamat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67-162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163-283). Quo facto, Hector ad pugandum redit, et novum ardorem injicit suis (284-309). Ac inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310-400); et Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis cumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (448-596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cognitus (597-617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimè fortunam prælii edocetur rogaturque, ut vel Achillem auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achilles ar indutus, hostes terreat (618-803). In reditu Patroclus I rypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium deli medetur (804-848).

Ἀ γ α μ έ μ ν ο ν ο ς ἄ ρ ι σ τ ε ί α .

- Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
 Ὠρυσθ', ἐν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἥδ' ἐ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἑριδα προῦαλλε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέον, πολέμοιο τέρας μετὰ χειρὶν ἔχουσαν.
 8 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεύς μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῃ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἥμιν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 10 Ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλεύς· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἴρυσαν, ἠγορή πύσυναι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 Ἐνθα σταῖς ἥϊσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὅρθι, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαι' ἐκάστω
 Καρδίη, ἄλληκτον πολέμῳ ἦδ' ἐ μάχεσθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥ ἐ νέεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι.
 Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλευσεσθαι ἔμελλον·
 Τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κύναιοι,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 Κυνάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχато προτὶ δειρὴν
 Τρεῖς ἑκάτερθ', ἔρισιν ἐοικότες, ὥστε Κρονίων
 Ἐν γέφε' στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρυσέοιο πάμφαινον· ὑτάρ περὶ κούλεον ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσεόοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηγός.
 Ἄν δ' ἔλει' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Θούριν,
 Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
- 35 Λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κύναιοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γυργῶ βλοσυρῶπις ἑσπεφάνωτο,
 Δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμος τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κυνάεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφές, ἐνὸς ἀνχίνος ἐκπεφυγῖαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνὴν θέτο, τετραφάλῃσιν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔκρυεν.
 Εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἅπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκλήνης.
 Ἠνιοχῷ μὲν ἔπειτα ἔῳ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴππους εὐ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ πρυλίες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ροῖοντ'· αὔβεστος δὲ βοή γένετ' ἧῶθι πρό.
 Φθάν δε μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἰππῆες δ' ὀλίγον μετεκλίδον· ἐν δὲ κυδοιμόν
 Ὡρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθευ ἦκεν εἶρσας
 Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
- 55 Πολλὺς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προῖάψειν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμάῳ πεδίοιο,
 Ἔκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσι, θεὸς ὧς, τίετο δῆμω,
 Τρῆς τ' Ἀντιγονίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγχιόρα διον,
 60 Ἰφιδεόν τ' Ἀκάμανι, ἐπιεικλον ἀθανάτοισιν.
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην.
 Οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τοιῆ δ' αὖτις ἔδω νέφεα σκίοεντα.
 65 Ὡς ἔκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 Ἄλλοτε δ' ἐν πυράτοισι, κελύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Δάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγίοχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὀγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆρουν, οὐδ' ἔτεροι μνάοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Ἰσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὧς,
 Θύνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
 Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν.
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 Σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεύδατο, ἤχι ἐκάστω
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὐνεκ' ἄρα Τρῳέοισιν ἐβούλετο κῦδος ὀρεῖσθαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύνει γαίῶν,
 Εἰσορόων Τρῳῶν τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἦν οἷς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 85 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 Πῆμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 Οὐφείος ἐν βήσυσσιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρά, ἅδος τὲ μιν ἔκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ.
 90 Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Λαῖοι δῆξαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στήχας· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Οἰλήα πληῆσιππον.
 Ἴτοι ὃγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη.
 95 Τὸν δ' ἰθὺς μεμῶτα μετώπιον ὄζει δουρὶ
 Νύξ', οὐδὲ σιτεφάνῃ δόρῳ οἱ σῆθε χαλκοβάρεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἤλθε καὶ ἥστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδον ἅπας πεπάλαντο· δύμασσε δὲ μιν μεμῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Σιγήθεις παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἰσὺν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων,
 Τίε δ' ὤω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιοχέυειν,
 Ἀντιφῶς αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 Ἰδῆς ἐν κρημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 Αἷ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρὶ·
 Ἀντιφῶν αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσὺλα τεύχεα καλὰ,
 Πιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πύρος παρὰ νηυσὶ Θοῇσιν
 Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδῆς ἄγαγεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νῆπια τέκνα
 Ρῆϊδίῳ συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἔλθων εἰς εὐνὴν, ἀπαλόν τέ σφ' ἤτορ ἀπῆύρα·
 Ἢ δ' εἵπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἤϊξε δια δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην,
 Σπεύδονσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὕφ' ὀρμῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὕτως δυνατό χραιοσῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοτο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάμην,
 Τίεας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο διδευγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 Οὐκ εἶσχε· Ἐλέτην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
 Τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκείας ἵππους·
 Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἦντα σιγαλόεντα,
 Τῷ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς,
 130 Ἀτρεΐδης· τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γοναζέσθην·
 Ζώγρει, Ἀτρεΐος υἱέ, σὺν δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δῶμοις κειμήλια κέῃται,
 Χυλκός τε χρυσός τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χερσίηται πατὴρ ὑπερείσι' ἄποινα,
 135 Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσανδήτην βασιλῆα
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νιέες ἐστὼν,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἀνῶγεν,
 140 Ἀγγελλήν ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ,
 Αὐθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς·

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰκία τίσσετε λῶβην.

Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσα χαμᾶζε,
Δουρὶ βυλῶν πρὸς σιῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδεις ἐρείσθη.

145 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξεάριξεν,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήσας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·

Ὀλμπν δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.

Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ἄθι πλείστοι κλονέοντο φάλαγγες.

Τῇ δ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί.

150 Πέζοι μὲν πέζους ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκη,

Ἰππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὠρτο κονίη

Ἐκ πεδίου, τὴν ὠρσαν ἐργυθονποι πόδες ἱππων —

Χαλκῷ δηϊώωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων

Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.

155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδήλον ἐν αἰθύλῃ ἐμπέσῃ ὕλη·

Πάντῃ τ' ἐλλυφώων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι

Προόφριζοι πίπτουσιν, ἐπαιγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ·

Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε καρήνα

Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι

160 Κεῖν' ὄρεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

Ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ

Κεῖατο, γύνεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλοχοῖσιν.

Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,

Ἐκ τ' αἰδροκταυίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·

165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Λαυαοῖσι κελεύων.

Οἱ δέ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Λαρδανίδω,

Μέσσουν καὶ πεδίων, παρ' ἐρινεὸν ἑσσεύοντο,

Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δέ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ

Ἀτρεΐδης, λυθρῷ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,

Ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.

Οἱ δ' ἔτι καὶ μέσσουν πεδίων φοβέοντο, βόες ὥς,

Ἄστε λίων ἐφόβησε, μολῶν ἐν γυκτὸς ἀμολγῷ,

Πάσας· τῇ δέ τ' ἱὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,

Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·

Ὡς τοῖς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,

Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον· οἱ δ' ἐφέβοτο.

Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρεΐδew ὑπὸ χειρσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος

ῥεσθαι, τότε δὴ ὅα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ἰδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδνέσσης,

Οὐρανόθεν καταβίς· ἔχει δὲ στεροπὴν μετὰ χειρσίν.

- 188 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουσιν·
Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχέα, τὸν Ἑκτόρι μῦθον ἔνισπε.
 "Ὀφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναιρόντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνείχθω
- 190 Μάρνασθαι δηῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὲ τυπείς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
 Κτείνειν, εἰςόκε νῆας εὐσεέλμους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κρέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 196 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις.
Βῇ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκία Ἴρις·
- 200 Ἑκτορ, υἱέ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τίειν τάδε μυθήσασθαι.
 "Ὀφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναιρόντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόσκιε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνείχθω
- 206 Μάρνασθαι δηῖοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὲ τυπείς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
 Κτείνειν, εἰςόκε νῆας εὐσεέλμους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κρέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 210 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις.
 Ἑκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν αἶτο χαμῶζε,
 Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγχειρ δὲ φύλοπιν αἰνῇν.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔστιαν Ἀχαιῶν.
- 216 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στήν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 "Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
 220 Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειῶν ἐπικούρων.
- Ἰριδάμας Ἀντιφορίδης, ἥς τε μέγας τε,
 "Ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ θριβαῖλακι, μητέρι μῆλων·
 Κισσῆς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἑόντα,
 Μητροπαῖωρ, ὃς τέκτε Θεανῶ καλλιπάρηρον.
- 226 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἱρικυδῆος ἔκτετο μέτρον.
 Αὐτοῦ μιν κατέφυκε, δίδου δ' ὄγς θυγατέρα ἦν·
 Γήμας δ' ἐκ θαλάμῳ μετὰ κλέος ἔκτετ' Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔποντο·
 Τὺς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκωτῇ λίπε νῆας εἰσας,
 220 Αὐτὰρ ὁ περὶς τῶν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 "Ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώην, θώρηκος ἐνερθεν,
 225 Νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιθήσας·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναλόλον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
 Καὶ τογε χειρὶ λαβὼν ευρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 "Ἰλκ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, ὥς τε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 230 Σπάσαστο· τὸν δ' ἄορι πληξ' ἀνέχνα, λῦσε δὲ γυῖα.
 "Ἦς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσαστο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βούς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 235 Αἶγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
 Βῆ δὲ φέρων ἄν' ὁμίλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὺν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κῶων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρῆσβυγενῆς Ἀντιγορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
 240 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα διόν·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσση, ἀγκῶνος ἐνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
 "Ρίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 245 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κῶωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 "Ἴτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ αὐτεὶ πόντας ἀρίστους·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὁμίλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 250 Οὕτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
 Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παρραστάς.
 "Ἐνθ' Ἀντήνορος νῆες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄιδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 255 Ἐγχεῖ τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χειρμαδίοισιν,
 "Ὅφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμόν ἀνήροθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσαστο δ' αἶμα,
 "Ὁξείαι δ' ἐδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 "Ἦς δ' ὅτ' ἄν' ὠδίνουσιν ἔχρη βέλους ὀξὺ γυναικα,
 270 Δριμύ, τότε προῖεσι μογροστόκοι Εἰλείθυιαι,

- Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
 ὣς ὄξει ὀδῦναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ἐς δῖφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠριόχῳ ἐπέτελλεν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 275 Ἴλυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνίως·
 ὦ φίλοι, Ἀγείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Τρεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε πορτοπόροισιν
 Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 ἔϊασε Τρῶεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
 280 ὣς ἔφαθ'· ἠριόχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πειτέσθην·
 Ἀφρεῖον δὲ στήθεα, θάλλοντο δὲ πέρθε κονίη,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 285 Τρῶσι τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖψας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἀνέρις ἔστε, φίλοι, μῆσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 Οἷζεν ἄνῃρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἐθὺς ἐλαύνετε μῶνυχας ἵππους
 290 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρῃσθε.
 ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 ὣς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 Σεύη ἐπ' ἀγροτέφῃ σὺν καπρίῳ ἤε λέοντι·
 ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῖτε Τρῳάας μεγαθύμους
 295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοῖζ' ὥ ἴσος Ἀρηϊ.
 Αὐτοῖς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 Ἐν δ' ἔπλεσ' ὑσμίνῃ, ὑπὲρ αἶψ' ἴσος ἀέλλῃ,
 Ἴστε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν;
 Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον ἡδ' Ἀγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' Ὀφρὸν τε καὶ Ἰππόνοον μεντεχαρμῇ.
 Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 Πληθύν' ὥς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στρυφελῆ
 Ἀργείστας Νότοιο, βαθείῃ λαλλαπὶ τύπτων·
 Πολλὰν δὲ τρώφι κύμα κυλινδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 Σαίδνεται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὣς ἄρα πυκνὰ καρήσθ' ὕφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
 Καὶ νῦ κεν ἐν νήεσσι πῖσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσεύς·
 Τυδείδῃ, τί παθόντι λελάσμεθα Θούριδος ἀλκῆς;

- 315 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, πυρ' ἐμ' ἴστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 ἔσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἴστοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μὲνυνθα
 ἡμῶν ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.
 320 Ἢ, καὶ θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἵππων ὥς χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μόλλιονα, τοῖο ἀνακτος.
 Ταὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπανσαν·
 Τῷ δ' ἄν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κἀπρῶ
 325 Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
 Ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένῳ· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα δῖον.
 Ἐνθ' ἐλέτην δῖφρον τε καὶ ἀνέρε, δῆμον ἀρίστω,
 Τίε δύνω Μίροπος Περχωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 Ἥδεε μαντουύνας οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 Πειθίσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 Ταὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ἰφειροχον ἐξενάριξεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἴστοι Τυδείος υἱὸς Ἀγαστιροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ταὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στήχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ὀίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στείωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμμερτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇσιν,
 Ἀκρὴν κακὰ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκός,
 Οὐδ' ἔκατο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἰκτωρ δ' ὣκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλῳ·
 355 Στῇ δὲ γυνὴ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χεὶρὶ παχείῃ,
 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσους κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν

- Ὅφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούματος ᾤχετ' ἐρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 Τύφρ' ἔκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἑς δίφρον ὀρούσας
 260 Ἐξέλασ' ἑς πληθύν, καὶ ἁλευάτο Κῆρα μέλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύν· ἥ τέ τοι ἄγχι
 Ἰλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσασατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡς μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἑς δοῦπον ἀκόντων.
 265 Ἢ θῆν' σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπείσομαι, ὃν κε κίχρῳ.
 Ἢ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξανάριξεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο,
 270 Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξῳ τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,
 Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδας, παλαιοῦ δημογέροντος.
 Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἱφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 275 Καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πήχυν ἀνέλκεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῦ ποδός· διὰ δ' ἄμπερὲς ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺν γελάσας,
 Ἐκ λοχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 280 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 Νείατον ἑς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἷτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 285 Τοξότα, λωβητήρ, κέρρα ἀγλαέ, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἂν τοι χροίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγρύψας ταρσὸν ποδός, εὐχεται αὖτως.
 Οὐκ ἀλέγω, ὥς εἰ με γυνὴ βάλῃ ἢ παῖς ἄφρων·
 290 Κωφὸν γάρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἢ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθῃσιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοὶ εἰσι παρειαί,
 Παιῖδες δ' ὀφραφανικὸι· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
 295 Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλῆξ ἡὲ γυναικίης.
 Ἰλς φίλιό· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἰστη προσηύ· ὁ δ' ὅπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 Ἐκ ποδός ἔλκ'· ὁδὴν δὲ διὰ χροὸς ἤλθ' ἀλεγεινῇ.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνέρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἑλαυνόμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδὲ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φάβομαι,
 405 Πληθύν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κεν ἁλώω
 Μούτος· τοὺς δ' ἄλλους Ἀπναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος; διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀπολχονται πολέμοιο·
 Ὃς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεῶ
 410 Ἔσταμέναι κρατερῶς, ἧτ' ἐβλητ', ἧτ' ἐβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὃ ταύθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίλχεσ ἧλνθον ἀπιστάων·
 Ἐλσιν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 415 Σύνωνται, ὃ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξιλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δέ τ' αἴτσουνται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
 Ἰγγεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἰόντα·
 Ὡς ἔα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρώες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διήοπίην
 Οὔτασεν ὤμον ὑπερθεὶν ἐπάλμενος ὕξει δουρὶ.
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θῳῶνι καὶ Ἐντομον ἐξανάριξεν·
 Χερσιδιύμαντα δ' ἔπειτα, κατ' ἵππων αἵξαντα.
 Δουρὶ κατὰ πρόοιμῃσιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσεσς
 425 Νύξεν· ὃ δ' ἐν κοιλίῃσι πεσὼν, ἦλε γαῖαν ἀγοσσιφί.
 Τοὺς μὲν ἴασ', ὃ δ' ἄρ' Ἰππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
 Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σῳκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξίσων Σῳκος κλέν, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 430 ὦ Ὀδυσσεῦ πολύναιε, δόλων αἶ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἧ δοιοῖσιν ἐπεύξεται Ἰππασίδησιν,
 Τοιῶδ' ἄνδρες κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
 Ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτῃσιν καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔτισεν·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἧλθε φαινῆς ὀβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρήρειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροά ἐργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθῆναι ἐγκασί φωτός.
 Γινῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτε βέλος κατὰ καίριον ἧλθεν.
 440 Ἀφ' δ' ἀναχωρήσας Σῳκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἧ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 Ἴφτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἐπανσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημί φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἥμῃσι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ θαμέντα,
 445 Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳ.
 Ἢ, καὶ ὃ μὲν φῦγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας ἐβέβηκε
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ἰλμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὃ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡ Σῶχ', Ἰππᾶσον νῆϊ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
 Φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δεῖλ', οὐ μὲν σόλγῃ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσους καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
 Ἰλμῆσται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνῃ, κτεριοῦσά με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τευχρὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοῖσθης·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τῷες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἶδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοί καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπλίσω ἀνεχάξετο, αὐτὸς δ' ἐταίρους.
 Τῷς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 Τῷς δ' ἄϊεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγύς ἔοντα·
 465 Αἴαν Διογενὲς, Τηλαμῶνι, κοίρανε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλῃ, ὥς εἰ ἐ βιάτο μούνον ἔοντα
 Τῷες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κριτερῇ ὕσμινῃ.
 Ἄλλ' ἵομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,
 Ἐσθλὸς ἑὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἦρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔυπετο ἰσόθεος φῶς·
 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσεῖα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τῷες ἔπονθ', ὥς εἰ τε θαφιοὶ θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ
 Ἰῶ ἀπὰ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε δαμάσσεται ὠκὺς οἷστος,
 Ἰμμοφάγοι μιν θῶες ἐν αὖρεσι δαρδάπτουσιν
 480 Ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λίην ἤγαγε δαίμων
 Σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὃ δάπτει·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσεῖα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τῷες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἤρως
 Ἀΐσων ᾧ ἔγχει ἀμύνετο ἰηλεῖς ἡμαρ.
 485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἧύτε πύργον,

- Στῇ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 Ἴπποι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὄμιλον,
 Χειρὸς ἔχεν, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῳέεσσιν ἐπάλμενος εἴλε Δόρυκλον
 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὐτα·
 Οὐτα δ' Ἀνυσάνδρον καὶ Πύρασσον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
 Χειμάρφους κατ' ὄρεσφιν, ὅπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
 Πολλὰς δὲ θρῦς ἀΐαλει, πολλὰς δὲ τε πένκας
 495 Ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
 Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαιδιδμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδὲ πῶ Ἐκτωρ
 Πεύθει, ἐπεὶ ἦα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάργατο πάσης
 Ὀχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρον· τῇ ἦα μάλιστα
 500 Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἀσβεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέρμερα φέζων
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνῃ τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πῶ χάζοντο κελεύθου Διοι Ἀχαιοί,
 505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνκόμοιο,
 Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάνα ποιμένα λυῶν,
 Ἰφ' τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Τῷ ἦα περιδδειςαν μένεα πνελοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνει Νέστορα διον·
 ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἀργεῖ, σὼν ὀχέων ἐπιβήσεο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· εἰς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητήρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.
 515 [Ἴους τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πύσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσετο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητήρως·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 520 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβαῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Λαονοῖσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμῳῆος· εὐ δὲ μιν ἔγνω·
 Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὥμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖς ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες περὶοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 820 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' αὖβειστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασιν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἶοντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοῦς,
 Στείβοιτε, νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' αἶζων
 830 Νέφθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἰ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὃ δὲ ἔτο δύναι ὅμιλον
 Ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 840 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγχεῖ τ' ἄορέ τε, μεγάλοισί τε χειραδίοισιν·
 Αἶντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷθ', ὅτ' ἀμείνοσι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἰανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσειν·
 850 Στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπιταβόειον·
 Τρέσσει δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλγὸν γόνυ γονυὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λείοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαυλοῖο
 Ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται,
 860 Οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἐλίσθαι,
 Πάννυχοι ἐργήουσιντες· ὃ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,
 Καίόμεναι τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 870 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρῳῶν τετιημένος ἦτορ
 Ἔτε, πόλλ' αἰκῶν· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιγίσατο παῖδας
 Νωθῆς, ὧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγῃ.
 880 Κεῖρει τ' εἰσελθὼν βαθὺν λήϊον· οἱ δὲ τε πνίδες
 Τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπιή αὐτῶν·
 Σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκοφίσσατο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῳῆς ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 890 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτί, ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρῳῶν ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φευγείν.
 Πάντας δὲ προέεργε θοὺς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 900 Αὐτὸς δὲ Τρῳῶν καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν,

- "Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλην πάγην, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγυῖ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
- 578 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πυκνολοῖσι βιαζόμενον βελέσσιν·
 Στῇ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἐκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλε Φανσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὶ γούνατ' ἔλυσεν·
- 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἷστον
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
- 585 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 Ἦΰσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Στῇτ' ἐλιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἥμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
- 590 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσχητός· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον νῖόν.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 Πηλοῖοι ἔωτησαν, σάκε' ὥμοισι κλιναντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
- 595 Στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἐταίρων.
 Ὡς οἱ μὲν μάργαντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 Ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
- 600 Ἔσθήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ,
 Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
 Αἶψα δ' ἐταῖρον τὸν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθελγόμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πῖλεν ἀρχή.
- 605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κυκλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμῷ;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διὰ Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ πεχαρισμένῃ θυμῷ,
 Νῦν οἷω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσασθαι Ἀχαιοὺς
- 610 Λισσομένους· χρεῖώ γὰρ ἰκάνεται οὐκ ἐτ' ἀρεκτός.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 Ὅτινα τοῦτον ἀγχι βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἥτοι μὲν τάγ' ὀπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἰδὼν ὄμματα φωτός·

- 615 Ἰπποι γάρ με παρήϊζαν, πρόσσω μεμανῦιαι.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
 Βῆ δὲ θείειν παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πονυλόβοιταν·
 620 Ἴππους δ' Εὐρυνμέδων θεράπων λύε τοιοῦτο γέροντος
 Ἐξ ὀρέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
 Στάατε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθισον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκείω εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη,
 625 Τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξέλον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 Ἥ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
 Καλὴν, κυανόπεζαν, εὖξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάναον· ἐπὶ δὲ κρόμνον, ποτῶ ὄφον,
 Ἥδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἄλφειτον ἱεροῦ ἅκτῃν·
 Πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραίος,
 Χρυσείους ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρύσειαι νεμέθορον· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ ρά σφι κύκησε γυνή, εἰκνία θεῆσιν,
 Οἶνω Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν
 640 Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφειτα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὦπλισσε κυκείῳ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαι
 Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσότητος φῶς.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίος ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαεινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναινετο, εἶπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραῖε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖός, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθίσθαι,
 650 Ὅτινα τοῦτο ἄγχις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γινώσκω· ὁρόω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
 Εὐ δὲ σὺ οἶσθα, γεραῖε Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναλτίον αἰτιόητο.
 655 Τὸν δ' ἡμίβει' ἔπειτα Γεργίγιος ἱππότης Νέστωρ·
 Τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήμαται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πίνθεος ὅσσον ἔρως κατα στρατόν. εἰ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νηυσὶν κίεται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερός Διομήδης·
 Οὐταῦται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μῆρὸν οἰστώ·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἰφ' ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 Ἔσθλός ἐων, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλειαίρει.
 Ἥ μένει, εἰσόκα δὲ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων αἰέκητι, πυρὸς δηΐοιο δέρονται,
 Αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχεροί· — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἔσθ', οἷα πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
- 670 Εἶθ' ὥς ἠβώοιμι, βλή δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 Ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νείκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἔσθλόν τ' Πειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
- 675 Ἔβλητ' ἐν πρωτοῖσιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περὶ τρεσσαν ἄγροῖώται.
 Αἰΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελασσάμεν ἧλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶτα οἰῶν,
 Τόσσα συνῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατιέ' αἰγῶν.
- 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἡλασάμευθα Πύλον Νηληϊὸν εἶσω
 Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκά μοι τύχε πολλὰ νέφ' πόλεμόνδε κίοντι.
- 685 Κήρυκες δ' ἔλγαινον ἅμ' ἧοὶ φαινομένηφιν,
 Τους ἴμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη·
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαίτρευσαν· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
- 690 Ἐλθὼν γὰρ ὃ ἐκάκωσε βλή Ἡρακλεῖη
 Τῶν προτέρων ἐτίων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσοι ἄριστοι.
 Δαΐδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος νῖδες ἤμεν·
 Τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέστες Ἐπειοὶ χηλκοχίτωνες,
- 695 Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. —
 Ἐκ δ' ὃ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἰῶν
 Ἰλάτο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῖη,
 Τῷ σσμεφες ἀθλοφόρῳ ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχ' σφιν,
- 700 Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

- Θεήσασθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
 Κάσχετε· τὸν δ' ἱλατῆρ' ἀφίει, ἀναχήμενον ἱππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχολωμένος ἦδ' ἐργῶν,
 Ἐξέλει ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
- 705 [Δαιτρεύνειν, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κλοι ἔσῃς.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 Ἐρδομεν ἱερὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 Ἥλθον ὁμῶς αὐτοῖς τε πολεῖς καὶ μῶνυχες ἱπποι,
 Πανσυδίῃ· μετὰ δὲ σφι Μόλλονε θωρήσονται,
- 710 Παῖδ' εἴ· ἔοντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δὲ τις Θρῠόεσσα πόλις, αἰπυῖα κολώνη,
 Τηλοῦ ἐκ' Ἀλφειῷ, ρεάτῃ Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τὴν ἀμφιστρατόωντο, διαφθαῖναι μεμαῶτες.
 Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
- 715 Ἀγγελος ἦλθε θείουσα ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 Εἶτα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γὰρ πῶ τί μ' ἔφη ἰδμεν πολεμῆϊα ἔργα.
- 720 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱκπεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζὸς περ ἑὼν· ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέινανεν Ἡῶ διον
 Ἴππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέφθον ἔθνεα πεζῶν.
- 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδίοι ἐκόμεσθ' ἱερὸν ῥέον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ θέξαντες ὑπερμενᾶ ἱερὰ καλὰ,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῶν ἀγλαίῃν,
- 730 Δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 Καὶ κατεχοιμήθημεν ἐν ἔντασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθεῖν μεμαῶτες·
 Ἀλλὰ σφι προπάροιτε φάνη μίγα ἔργον Ἄρης.
- 735 Εὐτε γὰρ ἡἴλιος φαίδων ὑπερέσχεθε γαλήης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Διὶ τ' ἐυχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 Πρῶτος ἔγων ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μῶνυχας ἱππους
 Μοῦλιον αἰχμητῆν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείας,
- 740 Πρεσβυτάτην δὲ θύγατ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
 Ἢ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθὼν.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ·
 Ἴριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφκον ὀρούσας,

- Στῆν δα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἕπιοι
 745 Ἔτρεσαν ἄλλυθις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πειόντα,
 Ἥγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφω ἕκαστον
 Φωῖτες οὐαῖ ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ θαμνέντες.
 750 Καὶ νῦ κεν Ἀκτορίωνε Μολλίονε παῖδ' ἀλαπαξας,
 Εἰ μὴ σφωε πατήρ εὐρυκρείων Ἴνουςίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιεν.
 Τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμευθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους.
 Πέτρης τ' Ὀλυνίης, καὶ Ἀλειόλου ἔνθα κολώνη
 Κεκλήται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἄψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἵππους,
 Πιάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἵποι· ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Οἷος ἱὲς ἀρετῆς ἀπονησεται· ἡ γέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 765 Ὡ πέπον, ἡ μὲν σοί γε Μενoitιος ὦδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ διος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὡς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἐκόμεσθα δόμους εὐναιετάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πονυβότειραν.
 Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενoitιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἥδὲ σέ, πάρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεῖς
 Πίονα μηρὶ' ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικραυνῷ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν.
 Σφρῶϊ μὲν ἄμφω βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Στήμεν ἐν προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Ἔς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 Ξεινία τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ τε ξεινοῖς θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάφημεν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μῦθοιο, κελεύων ὕμμ' ἄμ' ἐπισθαί·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἡθίλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενoitιος, Ἀκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

- Προσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' ἐὼ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἧδ' ὑποθέσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἶποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πίθεται.
 Τίς δ' οἷδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 Παρειπών· ἀγαθὴ δὲ παραιφάσις ἐστὶν ἱταΐρου.
 Εἰ δὲ τίνα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
 795 Καὶ τίνα οἱ παρ Ζητὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἀλλὰ σὲ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένηται·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἶ κέ σι τῷ ἵπποντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρωῆς, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀργῆϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀναπνευσὶς πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 Ὡσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν·
 805 Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θεῖοιο
 Ἴξε Θέων Πατρόκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 Ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὲς Εὐαίμωνίδης, κατὰ μηρὸν οὔιστ',
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλίοιο
 Αἶμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος νῖός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως·
 820 Ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἤυδα·
 Οὐκ ἐτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινῆσιν πεσέονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἶεν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οὔιστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν

- 830 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσαι,
 Ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 "Ὀν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 Ἴητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἦδ' Ἰφιδάμαν,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄϊομαι ἔλκος ἔχοντα,
- 835 Χρηῖζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητήρος,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἀρηα.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Πῶς τ' ἄρ' εἶοι τὰδε ἔργα; τί φέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 Ἐρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
- 840 "Ὀν Νέστορ ἐπέειλε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σείο μεθήσω τειρομένοιο.
 Ἢ, καὶ ὑπὸ στέροιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην· Θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἐνθα μιν ἔκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
- 945 Ὄξυν βέλος περιπενκίς, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν
 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ φέζαν βύλε πικρὴν,
 Χερσὶ διατρύψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque accessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τειχομαχία.

- ⁹ Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος νῖος
 Ἰῆϊ· Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὀμιλαδόν· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
 Τάφρος ἔτι σχῆσειν Λυαῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
⁸ Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 Ἰπλάσαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
 Ὅφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ ληῖδα πολλήν
 Ἔντος ἔχον θύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
 Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
¹⁰ Ὅφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι Ἀχιλλεύς,
 Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
 Τόφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνατον ὄσοι ἀριστοί,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἳ μὲν δάμαν, οἳ δ' ἔλιποντο,
 15 Πύρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῃ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν γῆσιν φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔβησαν.
 Ἀὐτὸς τότε μητιόωντο Πηλεΐδων καὶ Ἀπόλλων
 Τείχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 "Οὔσοι ἀπ' ὕδατων ὀρίων ἄλαδε προρρέουσιν,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γρήνικός τε καὶ Αἰσηπος, διός τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιρῶεις, ὅθι πολλὰ βούργρια καὶ τρυφάλειαι
 Κάμπουσιν ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.
 Τῶν πάντων ὁμόσε στόματι ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 25 Ἐννήμαρ δ' ἐς τείχος ἔει ῥόον· νε δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχίς, ὅφρα κε θάυσσον ἀλίπλοα τεῖχεα θείῃ.
 Αὐτὸς δ' Ἐννούγαιος, ἔχων χεῖρεσσιν ἑλάναιαν,
 "Ηγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντις Ἀχαιοί.
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρρῳον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτὶς δ' ἥϊονα μεγάλην ψαμμάθοισι κάλυψεν,
 Τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτραψε νέεσθαι
 Καρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἔεν καλλίρῳον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὕπισθε Πηλεΐδων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε διδῆι
 Τείχος εὐδμητον, κατὰχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλμένοι ἰσχανόοντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
 40 Αὐτὰρ ὄγ', ὡς τοπρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλῃ.
 Ὡς δ' οὔτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
 Κάμπριος ἡὲ λῶν στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων.
 Ὡς δέ τε πυργηδὸκ σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοιτίζουσι θαμειαῖς
 45 Αἰχμᾶς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβεί, οὐδέ φοβεῖται· ἀγνηροῖη δέ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν περρητίζων.
 "Οππῇ τ' ἰδύσῃ, τῇτ' εἰκουσι στίχας ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔκτωρ ἂν ὅμιλον ἰὼν εἰλσσειθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 Χεῖλει ἑφρασταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίλιστο τάφρος
 Εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφίεις περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 Ὀξέειν ἡρήρει, τοὺς ἔστασαν νῖες Ἀχαιῶν,

- Πυκνούς καὶ μεγάλους, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 Ἐνθ' οὐ κεν θέα ἵππος εὐτροχον ἄρμα τιταίνων
 Ἐρβαίη, πεζοὶ δὲ μενούνεον, εἰ τελίουνσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφροδίτῃς διὰ τάρφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·
 Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλήη περᾶν· σκύλοπις γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξείης ἐστῆαι, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν.
- 65 Ἐνθ' οὐπῶς ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἰππεῦσι· στείρος γάρ, ὅδι τρώεσθαι οἶω.
 Εἰ μὲν γάρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 Ἡ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθίλοιμ' καὶ ἀντίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 70 Νωνυμούς, ἀπολύθαι ἅπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίνωξις δὲ γένηται
 Ἐκ νῆων, καὶ τάρφρῃ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκέτι ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφροδίτῃ προτὶ αὐτοῖς, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἔγων εἴπω, παιδόμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάρφρῃ,
 Αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἑκτορι πάντες ἐκώμεθ' ἀολλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μενῶμεν, εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρουτ' ἐφῆπται.
- 80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγερέθοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπαὶ ἴδον Ἑκτορα δίον.
 Ἠνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐπὶ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάρφρῃ·
 Οἱ δὲ διασπᾶντες, σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνευσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλείυται καὶ ἄρισται ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τείχος φηξαμένοι κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρὰ δ' ἄρ' ὄχεσσαν
 Ἄλλον, Κεβριόνηο χειρίονα, κάλλιπεν Ἑκτορ.
 Τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκίδαοος καὶ Ἀγήνορ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἑλέκος καὶ Δηϊφοβος θροακδής,
- 95 Τε δύο Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Τρῆακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σιλλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν εὖς παῖς Ἀρχίλοος,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύο Ἀντήνορος υἱέ,

- 100 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκίμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρτίον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 Τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 Βάν φ' ἰθύς Ἀναῶν λεληγμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο·
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο λίθοντο·
 110 Ἄλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔθειλ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὐτὶ λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νῆεσσι θοῇσιν,
 Νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 Ἀψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἰλιον ἡνεμόεσσιν·
 Πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυσεν
 Ἐγχεῖ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Λευκαλίδας.
 Εἴσατο γάρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοί
 Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 Τῇ φ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 Εὐρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τι ν' ἐταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύοντα σάώσειαν μετὰ νῆας.
 Τῇ φ' ἰθύς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' αὖ ἐποντο,
 125 Ὅς ἐα κεκλήγοντες ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιούς
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
 Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 Γίης ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῖα, κρατερόν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολογυῖ ἴσον Ἀρηϊ·
 Τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 Ἔστασαν, ὥς οἱ τε δρῦες οὐρεσὶν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶτ' ἀνεμον μίμνουσι καὶ ὑέτον ἤματα πάντα,
 Πλῆσιν μεγάλῃσι διηνεκίεσσ' ἀραρυῖαι·
 135 Ὡς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἤδὲ βίησιν,
 Μίμνον ἐπευχόμενον μέγαν Ἀσιον, οὐδ' ἐφίβοντο
 Οἱ δ' ἰθύς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὖτας
 Ἐπόσ' ἀνασχομένοι, ἔκιον μεγάλῃ ἀλαλητῷ,
 Ἀσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρίστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θῶνά τε Οἰνόμαόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐνῆμιδας Ἀχαιούς
 Ὡρνυον, ἔνδον ἑόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·

- Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, αἶψα Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 Ἐκ δὲ τῷ αἶσαντα, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
 Ἀγροτέροισι σύευσιν ἑοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσιν
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 Δοχμῷ τ' αἴσσαντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 Πρηνὴν ἐκτάμοντες, ὕπαι δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 150 Ἴγνεται, εἰς ὅκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλγεται.
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαοῖσιν καθ' ὑπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χειρᾶδιόισιν εἰδυμένων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 Ταρφείας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα φέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἥδὲ καὶ ἐκ Τρῳάων· κόρυθες δ' ἄμφ' αὖτον αὐτέων,
 Βαλλόμεναι μυλάκεσαι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δὴ ῥα τότ' ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Τρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτίετ' ὦ
 165 Πάχχῃ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἤρωας Ἀχαιοῦς
 Σχίσσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀπίτους.
 Οἱ δ' ὥς τε σφῆκες μένον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἐπὶ πειπιλοέσσει,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων.
 Ὡς οἷγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 Χάσσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἄλῃναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων.
 Ἐκτορὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δὲ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύουσι.
 Πάντῃ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πύρ
 Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοι περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέλατο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάφροθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊότητα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱός, κρατερὸς Πολυπόλτης,
 Δουρὶ βάλεν Λάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν.
 Οὐδ' ἄρα χαλκίῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Δίχμῃ χαλκίῃ φήξ' ἔστέον· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμυῖα·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξαναριξεν.
 Τῖον δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης,
 Ἰππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὐτίς δ' ἐκ κολεῶιο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπιτος οὐδὲ ἐρείδυθ'·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέυτην,
 Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποnton,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἀριστοὶ ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχος τε ῥήξιν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάρφω.
 200 Ὀρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερά λαὸν ἔεργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωόν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθeto χάρμης.
 Κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δεξιῇ,
 205 Ἰδωθείς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἔθαν ἤκε χαμᾶζε,
 Ἀλγῆσας ὀδύνησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρωῆς δ' ἐρῆλγισαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγίοχοιο.
 210 Ἀὖ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἶε μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορησίῃς,
 Ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἵοικεν,
 Ἀῆμον ἔοντα παρῆξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὺν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξιν·
 215 Νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μῆ ἴομεν Δαναοῖσι μαχυσόμενοι περὶ νῆων.
 Ὡδὲ γὰρ ἐκτελέεσθαι οἶομαι, εἰ ἔτιόν γε
 Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμυῶσιν,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερά λαὸν ἔεργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 Ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφῆκε, πάρος φίλα οἶκ' ἱκίσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἱοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ταῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῶ δηώσουσι, ἀμυνόμενοι περὶ νῆων.
 Ὡδὲ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

- Εἶδ' αὖτε τεράων, καὶ οἱ πειθόλατο λαοί.
 230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῦσαι.
 Εἰ δ' ἔτεον δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 Ὃς κέλεαι Ζητὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθίσθαι
 Βουλείων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 Τὴν γ' οἶωνοῖσι τανυπτερόγεσσι κελεύεις
 Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 Εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἴω τ' Ἡελίον τε,
 240 Εἴτ' ἐπ' ὑριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡφρόεντα.
 Ἥμεῖς δὲ μεγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
 Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τῆπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊότητα;
 245 Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολίσσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχημῶν.
 Εἰ δὲ σὺ δηϊότητος ἀφέξειαι, ἤε τιν' ἄλλον
 Παρφύμενος ἐπέτυσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τετρακίερα νος
 Ὡρσεν ἅπ' Ἰθαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
 Ἢ ῥ' ἰδυὺς νηῶν κονίην φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 Θέλγει νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες, ἡδὲ βίηφιν,
 Ῥήγνυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρουον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλειον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τῆς οἴγ' αὐέρουον, ἔλποντο δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥήξειν. οὐδὲ νῦ πω Δαναοὶ χάζοντο κελυθου·
 Ἀλλ' οἴγε θινοῖσι βοῶν φρυζάντες ἐπάλξεις,
 Βάλλον ἅπ' αὐτῶν δηϊούς ὑπὸ τείχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσα φοιτήτην, μένος δ' ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μελιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
 Νέικεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μετιέντα ἴδοιεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔσχοις, ὅς τε μεσήεις,
 270 Ὃς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε πον γιγνώσκετε. μήεις ὀπίσω
 Τετραφθα προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
 Ἄλλα πρόσω ἔσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλυσθε,
 275 Αἶ κε Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπωσαμένους, δῆϊους προτὶ ἄστυ διέσθαι.
 Ὡς τῷγε προβουῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥς τε ριφάδες χιόνος λίπτουσι θαμνειαὶ
 Ἥματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
 280 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανυσκόμενος τὰ ἄ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖε ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 Ἐψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λυτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 Καὶ τ' ἔφ' ἁλὸς πολίης κέχνται λιμίσιν τε καὶ ὠκταῖς,
 285 Κῦμα δέ μιν προσπλῆζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύεται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσθε λίθοι παύωντο θαμνειαί,
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρῶων ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δούπος ὀρώρει.
 290 Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
 Τεῖχος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἷὸν ἰὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 ὤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λείονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξεν.
 Αὐτίκα δ' ὑσιπὰ μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντος ἔτισην,
 295 Καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεύς
 Ἰλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψει θαμνιάς,
 Χρυσείης φάβδοισι διηνακίσιν περὶ κύκλον·
 Τὴν ἄρ' ὕγα πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσαν,
 Βῆ φ' ἔμην, ὥς τε λῶν ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδευῆς
 300 Δηρὸν ἐν κρείων, κίλεται δὲ ἰ θυμὸς ἀγήτωρ,
 Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκνὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εἴπερ γὰρ χ' εὐρησι παρ' αὐτόφει βῶτορας ἄνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ γὰρ τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο διέσθαι,
 305 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἡὲ καὶ αὐτὸς
 Ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥα τότε ἀντίθειον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 Τεῖχος ἐπαΐξει, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπαύξεις.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἰππολόχοιο·
 310 Ἰλνυκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 Ἐδρῇ τε κρέασιν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάσσειν,
 Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὥς, εἰσροῶσιν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυτυλῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

- 315 Τῷ νῦν χρηΐ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἰόντας
 ἑσταίμεν, ἡδὲ μάχης καύστειφης ἀντιβολῆσαι·
 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκλῆϊς Λυκίην κἄτα κοιρανέουσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔθουσί τε πλοῖα μῆλα,
 320 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιθδία· ἀλλ' ἄρα καὶ ἱς
 Ἑσθλῇ, ἐπεί Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 Ὡ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρας τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμεν,
 325 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφροσῶσιν θανάτωιο
 Μυρταί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 ἴομεν, ἡὲ τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἡὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειράπει', οὐδ' ἀπείδησεν
 330 Τῷ δ' ἰδὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν φίλῃς υἱὸς Πετεῶο Μενεσθενὺς·
 Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἦσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάπτηγεν δ' ἀνα πύργον Ἀχαιῶν, εἰ τιν' ἰδοίτο
 Ἥγεμόνων, ὅστις οἱ ἄρῃν ἐτάροισιν ἀμύναι·
 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἰάντα δῶω, πολέμου ἀπορήτως,
 ἑσταότας, Τεύκρόν τε, νέον κλισίῃθ' ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσσαντι γεγωνεῖν·
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Βαλλομένων σακίων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 Καὶ πυλίων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχματο· τοὶ δὲ κατ' αὐτάς
 ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ψήξαντες ἐξελθεῖν.
 Αἶψα δ' ἐπ' Αἰάντα προΐει κήρυκα Θωῶτην·
 Ἐρχεο, δῖε Θωῶτα, θείων Αἰάντα κάλεσσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἀριστον ἀπάντων
 345 Εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τοπάρως περ
 Ζαχρηΐς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νείκος ὄρωρην,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἔτω Τηλαμῶνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 Καὶ υἱὸς Τεύκρος ἄμ' ἐσπείσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπείδησεν ἀκούσας·
 Βῆ δὲ θείειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἰθαρ δὲ προσήυδα·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 Ἠρώγει Πετεῶο Διοτρεφῆος φίλος υἱός
 Κεῖσ' ἴμεν, ὅφρα πόροιο μίνυνθ' ἀντιάσθον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἀριστον ἀπάντων

- Εἴη, ἐπεὶ τάχα κῆϊδι τετεύχεται αἰπὺς ὀλισθρός.
 Ὡς γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγροι, οἱ τοπαῖρος περ
 360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δέ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμῳνίος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεύκρος ἅμ' ἐσπίσθω, τόσων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης μέγας Τελαμῳνίος Αἴας.
 365 Αὐτίκ'· Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης,
 Ἔσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱπὶ μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κείῳ· εἰμι, καὶ ἀντίοι πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμῳνίος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεύκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθέης μεγαθύμου πύργον ἴκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βυῖνον, ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὖτῃ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμῳνίος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπηδόντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγαθύμον,
 380 Μαρκιάρῳ ὀκρίοντι βυλῶν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν δῖα
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἦβδων,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑπόθεν ἔμβυλ' αἰέρας·
 Θλάσσει δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅσπερ ἄραξεν
 385 Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀργεντῆρι τοικῶς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅσπερ θυμός·
 Τεύκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἰππολόχοιο,
 Ἰὼ ἐπευσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἢ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἄφ' δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθῶν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῶτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
 395 Νῆξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πῖσε δουρὶ
 Περηνίης, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τείχεα ποικίλα χυλκῶ.
 Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
 Ἐλχ', ἣ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχεος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὁμωρτίσανθ'· ὃ μὲν ἰὼ

- Βεβλήκει τιλαμῶνα παρὶ στήθεσσι φασσόν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἰού, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι θαμείῃ·
 Αἴας δ' ἄσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἥ δὲ διακρὸ
 405 Ἦλυθεν ἐγχείῃ, στροφέλοζε δὲ μιν μεμῶτα.
 Χωρήσεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζει, ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλειτο κῦθος ἀρέσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἱλιζάμενος Ἀνκίοισιν·
 ὦ Ἀνκίοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεθίτετε θούριδος ἀλκῆς;
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῃ περ ἐόντι,
 Μούνῃ ῥηξάμενῃ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόντων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μῦλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντωσθ' ἐν, μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Ἀνκίοι Λατῶν ἐδύναντο
 Τείχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Λατῶαοὶ Ἀνκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ' ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πείλασθ' ἐν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὖροισι θυ' ἀνέρεθ' ἀρηϊάσασθον,
 Μέτερ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῃ ἐν ἀρουρῇ,
 Ὡς ὀλέγῃ ἐνὶ χώρῃ ἐρίζητον περὶ ζυγῆς·
 Ὡς ἄρα τοὺς διεύργον ἐπάλξεις· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 425 Ἀΐον ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους, λαισιγῖά τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἦμὲν ὀτέῃ στρεφθέντι μετάφρενα γυντωθείῃ
 Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερές ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάτη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν
 Ἐξῆματ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρῳάων καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερσὶν ἄληθ' ἔχει,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἶριον, ἀμφὶς ἀνέλει
 435 Ἰσάζονσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦθος ὑπέρτερον ἔκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσῆλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρῳέσσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρνυσθ', ἐπὶ πόδαί μοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίεθε θεσπιδαῖς πῦρ!
 Ὡς φησὶ ἐποτρύνων· οἱ δ' οὐσιν πάντες ἄκουον,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ὁλλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσάων ἐπέβαινον, ἀπαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 445 Ἐκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρειν, ὃς ῥα πυλίων
 Ἔσθήκει πρόσθε, πρηνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Ὀδυσῆϊν· τὸν δ' οὐ κε δὺ' ἀνέρι δῆμον ἀρίστῳ
 Ῥηϊδίῳς ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδοῖος ὀχλίσσειαν,
 Οἶοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δέ μιν ρεία πάλλε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἐλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ρεία φέροι πόκον ἄρσενος οἶός,
 Χεὶρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλγὸν δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰέρας,
 Αἶ ῥα πύλας εἵρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 Λιχλίδας, ὑψηλὴς· δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες
 Εἶχον ἐπημοιβοί, μία δέ κληῖς ἐπαρήρει.
 Στῆ δέ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ τρεισάμενος βάλε μίσσας,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέυε δέ λείθος εἴσω
 460 Βριθουσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 Ἐσχεθέτην, σανίδες δέ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 Αἶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὃ δ' ἄρ' ἐς θορὸν φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δέ χαλκῷ
 Σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῦ· δοιὴ δέ χερσὶν
 465 Δοῦρ' ἔχιν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυνκάκοι ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐξᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
 Κέκλετο δέ Τρῳέσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὄμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πύθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δέ κατ' αὐτὰς
 470 Ποιητάς ἐξέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλλαστος ἐτύχθη.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1 - 42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinciam cohortatur (43 - 124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125 - 205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206 - 329). Exinde atrox prælium conseritur, in quò Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei impriniis virtus spectatur (330 - 362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deiphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363 - 672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum urgent, loco sic urgent Ajaces et aliæ cætervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673 - 808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809 - 837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίιν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἴκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
 τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζὺν
 Νωλεμῖως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσι φαινώ,
 Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 5 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλαυτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρῶπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσι φαινώ·
 Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' εἰλπετο ὄν κατὰ θυμὸν
 Ἐλθόντ' ἢ Τροίεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλαυσοκίπην εἶχε κρείων Ἐνσείχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἤστο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Τφου ἐπ' ἀκροιάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηκῆϊδης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔχει ἰών, ἑλαιοι δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμίσσα.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσεται παιπαλοέεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβιάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Πουειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρὶς μὲν ὀρέξαι ἰών, τὸ δὲ τέτατον ἔκτο τέκμωρ,
 Αἰγὰς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρυσέα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφθιτα αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἑλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο χαλκόποδ' ἱππῶ,
 Ὀκυπέτα, χρυσεῖαν ἐθείρην κομόωντα.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ· γένητο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσείην, εὐτυκτον, τοῦ δ' ἐπεβήσεται δέφρον·
 Βῆ δ' ἑλάν ἐπὶ κύματι· ἄταλλε δὲ κῆτε ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνόησεν ἄνακτα·
 Ἰηθοσύνη δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δ' ἐπέεοντο
- 30 Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄζων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρδοὶ φέρον ἱπποὶ.
 Ἔστι δὲ τι σπέος εὐρύ βαθείης βένθεσι λίμνης,
 Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἱππὸν ἐστῆσε Πουειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσεῖας,
 Ἀρόηκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὦχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἧς θυέλλῃ,
- 40 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἀβρομοὶ, αὐτᾶχοι· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσιν, κτερεῖν δὲ παρ' αὐτόφρι πάντας Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Πουειδάων γαιήοχος, ἐνοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὥτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἑλθὼν,
- 45 Εἰσαμντος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρεὰ φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντα, σφῶ μὲν τε σάωσθε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησάμενω, μηδὲ κρυφοῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χεῖρας ἀάπτους
- 50 Τρῶων, οἱ μέγα ταῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
 Ἐξουσιν γὰρ ὅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δὴ αἰνότετον περιδείδια, μητι πάθωμεν,
 Ἢ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἰκλος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὣδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσεται,
 Αὐτῷ θ' ἰσάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωίσμιτ' ἀπὸ νηῶν

- Ἰκνυπόφρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 Ἥ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 60 Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλησεν μέγας κρατερῶο.
 Γυνὴ δ' ἔδθηκεν ἑλαφρά, πόδες, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Αὐτὸς δ', ὥστ' ἔρηξ ὠκύπτερος ὥρτο πέτεσθαι,
 Ὃς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀφθίης,
 Ὅρμησιν πεδίῳ διώκειν ὄρνειον ἄλλο.
 65 Ὡς ἀπο τῶν ἦξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Τοῦτον δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Αἴψα δ' ἄρ' Αἰάντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν.
 Αἴαν' ἐπαί τις νῶϊ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Μαντεῖ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —
 70 Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής.
 Ἰχνα γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἡδὲ κνημάτων
 Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνῳτοι δὲ θεοὶ περ —
 Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολέμῳ, ἡδὲ μάχεσθαι,
 75 Μαιμῶσιν δ' ἔναρθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεῖν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας.
 Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἅπτοι
 Μαιμῶσιν καὶ μοι μέγας ὥρρε· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοιναῖα δὲ καὶ ὅλος
 80 Ἐκτορι Πριάμῳ ἄμοτον μεμαῶτι μάχισθαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Χύρμη γηθήσυντο, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
 Τύφρα δὲ τοὺς ὀπιθεν Γαιήοχος ὥρσεν Ἀχαιοὺς,
 Οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.
 85 Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλὴν καμᾶτ' φίλα γυνὴ λέλυντο,
 Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, διερχομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
 Τοὺς οἶγ' εἰσφόροντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον.
 Οὐ γὰρ ἔφαν φεῦδεσθαι ὑπ' ἐν κακοῦ, ἀλλ' Ἐνοσίχθων
 90 Ῥεῖα μετισταμένοιο κρατερᾷς ὠτρυνε φάλαγγας.
 Τύκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κειλέων,
 Πηνελόων θ' ἥρωα, θοάαντά τε Διήπυδόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς.
 Τοὺς οἶγ' ἐποτρύνων, ἔπια πιεφόεντα προσήδα.
 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κούροι ρεῖοι! ὕμμιν ἔγωγε
 Μαρναμένοισι πέποιθι σωσέμεναι ρεῖας ἅμας.
 Εἰ δ' ὕμεις πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
 Νῦν δὲ εἶδεται ἡμᾶρ, ὑπὸ Τρῳάεσσι δαμῆναι.
 Ὡ πόποι, ἡ μέγα θάπμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι,
 100 Διαιδόν, ὃ οὐποι ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,

- Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νείας! οἱ τοπάρους περ
 Φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐόικεσαν, αἶτε καδ' ὕλην
 θώων, πορθαλλῶν τε λύκων τ' ἥια πείλονται,
 Αὐτως ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάριμι.
 106 Ὡς Τρῶες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 Ἰγυμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
 Οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἄν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιὸς ἔστιν
 Ἥρωος Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Ἥμέας γ' οὐπὼς ἔστι μεδιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκεώμεθα δᾶσσον· ἀπεσταὶ τοι φρόνες ἐσθλῶν.
 Ἦμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετα θούριδος ἀλκῆς,
 Ἥλάντες ἀριστοὶ ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
 Λυγρὸς ἔων· ὑμῖν δὲ νεμεσσώμαι περὶ κῆρι.
 120 Ὡς πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
 Τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν.
 Ἐκτὼς δὲ παρὰ νηυσὶ βοῆν ἀγαθὸς πολεμίζει
 Καρτερός, ἑρῶξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ἅα κελυτιόων Γυιήοχος ὥρσιν Ἀχαιοὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀλάντας δοιοὺς ἵσαντο φάλαγγες
 Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἀριστοὶ
 Κρινθέντες Τρῶας τε καὶ Ἐκτορα διὸν ἐμμνον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύνω·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
 Παῦσον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 Ἔγχεια δ' ἐπτύσσοντο θρασείων ἀπὸ χειρῶν
 135 Σειόμεν· οἱ δ' ἰδυὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Ἀντικρὺ μεμαῶς, ὀλοοῖτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρφους ὦση,
 Ρήξας ἀσπέτω ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 140 Ἐπι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπεῖ δὲ θ' ἐπ' αὐτοῦ
 Ἐλῆ· ὁ δ' ἀσφαλείως θέει ἔμπροσθεν, ἕως ἱκῆται
 Ἰσώπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἱσσύμενός περ·
 Ὡς Ἐκτωρ εἰως μὲν ἀπείλει, μέγχι θαλάσσης

- ῥέα διαλευσέσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγγιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἐγχευμθείς· οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ἑλπεῖσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγυνοῖσιν,
 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμύχθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρῶεσσι γιγνωνώς·
 150 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Παρμένετ'· οὔτοι δηρὸν ἐμὲ στήσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργητῶν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἷοι, χασσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτέον με
 Ὀρσε θεῶν ὤριστος, ἐμὲ γδονπος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχευ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Κούφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχεῖθ' ἀπὸ ἴο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δι' ἄφρονος· αὐτὰρ ὃγ' ἔρως
 165 Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο, χρίσεντο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαβεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοῇ δ' αὐβεστος ὀρώρει.
 170 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητήν, πολυτίππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδισικαστήν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκαῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῶεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ' Πριάμῳ· ὁ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὐατος ἔγχευ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὐτ' ἔπесεν, μάλῃ ὤς,
 Ἦε ὅριος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βρύχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμῶως ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλέυατο χάλκεον ἔγχος
 185 Τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορέωνος,
 Νισυόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στῆθος βύλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυίαν
 Κρατὶς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο.
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέετο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτωρος· ἀλλ' οὐπὲρ χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλίῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ὡς δέ μιν σθένει μεγάλῳ· ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω.
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείλυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Σιτίος, διὸς τε Μενεσθένος,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἴμβριον αὖτ' Αἶαντε, μεμῶστε θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς τε δὴ αἶγα λόντε κυνῶν ὑπο καρχαροδότων
 Ἀρπάξαντε, φέροντο ἀνὰ φωπήϊα πυκνά,
 200 Τρωὶ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε.
 Ὡς ῥα τὸν ὑψὺ ἔχοντε δῶν Αἶαντε κορυτὰ,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Ὀδυσσεύς, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο.
 Ἦκε δέ μιν σφαιρετὸν ἐλίσσμενος δι' οὐμίλου.
 205 Ἐκτορι δὲ προπαύροιθε ποδῶν πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Πουσιδάων ἐχολώσθη,
 Τῶνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Βῆ δ' εἶναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναοὺς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 Ἥλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὥς τε χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἐταῖροι ἐνεικαν, ὃ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
 Ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα.
 215 Ἀντιάαν· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων,
 Εἰσαίμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὲ θόαντι,
 Ὅς πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄναυσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπαυλᾷ
 220 Οἰχονται, τὰς Τρώεσσιν ἀπεύλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνθα·
 Ὡς θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἵτιος, ὅσσον ἔγωγε
 Πηγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν.
 Οὔτε τινα δέος ἔχει ἀκῆριον, οὔτε τις ὄκηρ
 225 Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὔτῃ
 Μίλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέει Κρονίωνι,
 Νωνύμους ἀπολύσθαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἀλλὰ, θόαν· καὶ γὰρ τοπάρως μενιδήϊος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδθαι·

- 220 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κίλευέ τε φωτὶ ἱκάσθῃ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν.
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέληθρα γένοιτο,
 ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἰκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
 225 Ἄλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρεὶ
 Σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντα.
 Συμφορετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόρον ἀνδρῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' οἷε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκανεν,
 Δύσσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλλέγκιος, ἦντε Κρονίων
 Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 235 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιγήθεσσι θεόντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἔς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρῳ χαλκεον ἦει
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ πρὸς ἐφ' σθένης Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νιέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
 240 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
 Ἴέ τι βέβληται, βέλτεος δὲ σε τείρει ἀκωκή;
 Ἴέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 Ἰσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαιόμηναι, ἀλλὰ μύχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 245 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεύξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διηφόβοιο βυλὼν ὑπερηγορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤῥα.
 250 Δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλῃσθαι, καὶ ἔν, καὶ εἰκοσι δῆεις,
 Ἔσταός τ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ πταμένων ἀποαίνυνται. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὺς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλύεσσαι,
 255 Καὶ κόρυθες καὶ θωρήκες λαμπρὸν γανούωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλίσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 270 Ἀλλὰ μετὰ πρῶτοισι μάχην ἵνα κυδιάνευσαν
 Ἰσταμαι, ὅπποτε νείκος ὁρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἰδμεται αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤδα·

275 Οἶδ' ἀρετὴν οἴος ἔσσι· τί σε χυρὴ ταῦτα λέγεσθαι;

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγόμεθα πάντες ἄριστοι

Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαίδεται ἀνδρῶν,

Ἐνθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὃς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —

Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χροῖς ἄλλυδις ἄλλη·

280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει· ἐν φρεσὶ θυμός,

Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵκει·

Ἐν δέ τί οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,

Κήρας οἰομένῳ, πατάγο; δέ τε γίγνεται ὀδόντων·

Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χροῖς, οὔτε τι λίην

285 Ταρβεῖ, ἐπειδὴν πρῶτον ἐσίχεται λόχον ἀνδρῶν,

Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαΐ λυγρῇ —

Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.

Εἵπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἧὲ τυπείης,

Οὐκ ἂν ἐν ἀνχέν' ὀπισθε πέσοι βίλος, οὐδ' ἐνὶ σῶτερ,

290 Ἀλλὰ κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,

Πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοι ᾤς,

Ἑσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νειμῶσῃ·

Ἀλλὰ σύγε κλισίηρδε κίων ἔλεν ὄβριμον ἔγχος.

295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηΐ,

Καρπαλίμῳς κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,

Βῆ δέ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πολέμοιο μεμηλώς.

Οἴος δὲ βροτολογιὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτισεν,

Τῷ δὲ Φόβος, φίλος νῖος, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,

300 Ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν·

Τῷ μὲν ἥρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσασθον,

Ἢέ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγε

Ἐκλινον ἀμφοτέρων, ἐτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·

Τῷοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,

305 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰθόσι χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δεωκαλίδη, πῇ τ' ὕρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;

Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,

Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὕτω

310 Δεύεσθαι πολέμοιο καρηχομόωντας Ἀχαιοῖς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤδα·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσοισιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,

Αἵαντες τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν

Τοξοῦννῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·

315 Οἱ μιν ᾤδῃν ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἔκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺν δ' ἐσσεῖται, μάλα περ μεμιαῶτι μάχεσθαι,
 Κεῖνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 Ἐμβύλοιο αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρ' ἰδὲ κ' οὐκ εἴσεις μέγας Τελαμώνιος Δίας,
 Ὅς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 Χαλκῷ τε ῥηκτός μεγαλοῖσι τε χερμαδίοισιν.
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν.
 325 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἔστιν ἐρῶειν.
 Νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 Εἴδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶν ἀτάλαντος Ἀργεῖ,
 Ἡρῶν ἔμεν, ὅφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἧ μιν ἀνώγει.
 330 Οἱ δ' ὥς ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκὴν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλείοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὁθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχουσιν ἀέλλαι
 335 Ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἀμυδὶς κονίης μεγάλῃν ἰσάσιν ὀμίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός· ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησιν
 340 Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμειχροῦς· ὅσσε δ' ἄμερδαν
 Αὐγὴ χαλκείῃ κορύθων ὑπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σαπέων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἀμυδὶς· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 345 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἱε κραταίῳ
 Ἀνδράσιν ἥρῳεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἔκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἦθελε λαὸν ὀλίσσθαι Ἀχαιῶν Γλιόθι πρό,
 350 Ἀλλὰ θέτιν κῦδαινε καὶ νῆα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὁρόθυνε μεταθῶν,
 Λαῖδρην ὑπέβαναθὺς πολίης ἁλός· ἤχθετο γὰρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Αἰὶ δὲ κρατερώς ἐνεμίσσα.
 Ἥ μιν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἔα πάτερ,
 355 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾗδῃ.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφοδῆην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείενε,
 Λαῖδρην δ' αἶεν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἰοικώς.
 Τῷ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο

- Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 280 Ἀρήκτιόν τ' ἄλυσόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μασαιπόλιός περ ἔων, Δαναοῖσι κελύεσας
 Ἰδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβηρσόθεν ἔνδον ἔοντα,
 Ὃς ῥα νέων πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
 285 Ἦτις δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνέειπον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντις ἀπώσμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίμιμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ὑποσχεσάμην πιθήσας.
 290 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν·
 Δούπησεν δὲ πυσῶν· ὁ δ' ἐπέυξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 295 Εἰ ἐτεόν δὴ πάντα τελετήσεις, ὅς' ὑπέστης
 Λαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Αἰρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεος ἐξίγαγόντες, ὀπυιέμεν· εἴ κε σὺν ἅμμιν
 300 Ἄλλου ἐκπέρας ἐυναιόμενον πολλέεθρον.
 Ἄλλ' ἔπεν, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποτιπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὗτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰλὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὕσμενῃν
 Ἦρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἤλθεν ἀμύντωρ,
 305 Πέξος πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἥνλοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔστο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 Λαερτὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἥ ἀχερωῖς,
 310 Ἦέ πίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο ταυυσθίης,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἥνλοχος πληγῇ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 315 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δηῖων ὑπὸ χεῖρας ἀλύτας,
 Ἀψ' ἱλπους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περόνησε τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' αὐθμαλίων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππου δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήριδας Ἀχαιοὺς.

- Διήφορος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενεύς,
 ἄσιον ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἤλευατο χάλκεον ἔγχος,
 408 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' αὐπιδὶ πάντοσ' εἴσῃ,
 τὴν ἄρ' ὄγε φανοῖσι βοῶν καὶ νώροσι χαλκῷ
 Δινωτὴν φορέεσκε, δύνω κανόνευσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἐάλῃ, τὸ δ' ἐπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλίον δὲ οἱ ἀσπίς ἐπιθρεξάντος ἄνυσεν
 410 ἔγχος· οὐδ' αἰλὸν ὅα βαρεῖς χειρὸς ἀφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Τυήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἰππαρ ὑπὸ πραπίδων, εἰθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Διήφορος δ' ἐκπαγλὸν ἐπιεύατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὲν αὖτ' αἰετος κεῖτ' ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 418 Εἰς Αἰδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐδαμνέοιο,
 Ἀκτιλῶν δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμείλησεν ἑταῖρου,
 420 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύνω ἐρήφες ἑταῖροι,
 Μημιστεύς, Ἐχίοιο πᾶϊς, καὶ δῖος Ἀλάστορ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λήγε μένος μέγα· ἴστο δ' αἰεὶ
 428 Ἡέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἥ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφείος φίλον υἱόν,
 Ἥρω· Ἀλκιάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὥπνιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
 Καλλεῖ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὠριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐφείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν,
 438 Θέλῃας ὅσας φαεινά, πέδησε δὲ φαιδίμα γυναι.
 (ὅτε γὰρ ἐξοπίω φυγέειν δύναιτ', οὐτ' αἰεῖσθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψηπέτηλον,
 Ἀτρέμας ἰσταότα, στήθεος μέσον οὐτασε δουρὶ
 Ἥρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὀλεσθρον·
 Δὴ τότε γ' αὖθις ἄνυσεν, ἐρικρόμενος περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεισῶν, δόρυ δ' ἐν κραιδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσαι καὶ αὐρύλχον πελέμιζεν
 ἔγχος· εἰθα δ' ἐπειτ' ἀγίει μένος ἄβρομος Ἀρης·

- 445 Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπενέξατο, μακρὸν αὔσας·
 Διήφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἰσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφασθαι; ἐπεὶ σὺ περ εὐχέαι αὐτῶς·
 Δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵσταυ' ἐμεῖο,
 "Ὅφρα ἰδῇ, οἷος Ζητὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 "Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπλουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίπτε, πολέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρῶεσσιν.
 455 "Ὡς φάτο· Διήφοβος δὲ διάνδιχα μερμηήριξεν,
 "Ἢ τινά που Τρώων ἐταρσισμιο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἣ πειρήσαιο καὶ οἷος.
 "Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλῳ
 460 Ἔσταός· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίω,
 Οὐνεκ' αὖ ἐσθλὸν ἰόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τέσσαν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
 Γυμβρῶν ἀμυνέμεναι, εἵπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 Ἄλλ'· ἔφην, Ἀλκαθίῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γαμβρὸς ἰὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἰόντα·
 Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενήριξεν.
 "Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θυρῖεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενίῃ, μέγα πολέμοιο μεμληώς.
 470 Ἄλλ' οὐκ Ἰδομενίῃ φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 Ἄλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὐρεῖσιν ἀλκὴ πεποιθὼς,
 "Ὅς τε μένει κολοσσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρεῖσσι δὲ τε ρῶτον ὕπερθεν·
 "Ὅφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὁδόντας
 475 Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἡδὲ καὶ ἄνδρας·
 "Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθῶν· αὐτὸς δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσοφῶν, Ἀφαρῆά τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
 480 Τούς ὃγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε! δεῖδια δ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 "Ὅς μῖλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 485 Εἰ γὰρ ὁμηλικὴ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἡ ἐφείροτο μέγα κρῖτος, ἡ ἐφεροίμην.
 "Ὡς ἔειπθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐπέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Δηϊφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα Διον,
 Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμὴν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 495 Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἰοῖ αὐτῶ.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀλκαθῶφ αὐτοσχεδὸν ὤρμηθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔσχον ἄλλαν,
 500 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά σηλεῖ χαλκῶ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαιομένη κατὰ γαίης
 505 ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ρῆξ δὲ Θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἥφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 510 Ἐσπάσας, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὡμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
 Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἄλῃσθαι.
 Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεὲς ἥμαρ,
 515 Τρέσσαι δ' οἰκέτι ῥίμψα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βῆδην ἀπιοντός ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 Δηϊφοβός· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 Τῖον Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἀφης
 Τίος ἑοῖο πεποντός· ἐνὶ κρατερῇ ὑσμήνῃ·
 Ἄλλ' οὔ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι
 Ἰκτο, Διὸς βουλήσιν ἐέλμενος, ἐνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀσκαλῆφῳ αὐτοσχεδὸν ὤρμηθησαν·
 Δηϊφοβὸς μὲν ὑπ' Ἀσκαλῆφου πήληκα φαεινὴν
 ἤρπασε· Μηριόνης δὲ, θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βραχίονα τύψιν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αὐλώπιδι τρυφάλεια χιμαῖ βόμβησε πεσοῦσα.

- Μηριόνης δ' ἐξαυτίς ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,
 Ἐξέρουσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
 Ἀψ δ' ἐτέρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
 Αὐτοκασιγνήτος, περὶ μέσσω χεῖρε τιήνας,
 838 Ἐξῆγεν πολέμοιο θυνηχέος, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 Ὡλέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἦδ' ἐπτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ αὐτὸν φέρον βαρέα στεγάζοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεοιτάτου ἔρβε χειρός.
 840 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βσθὴ δ' αὐβειτος ὀρώρει.
 Ἐνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
 Λαιμόν τῷφ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὅς τ' ἴδουρ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἡσπὶς ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 846 Ἀντίλοχος δὲ Θούωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔταυ' ἐπαΐζας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔπερσεν,
 Ἴτε· ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἱκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔπερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κοίλῃσιν
 Κάππεσεν, ἥμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 850 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῆς δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· πέρι γὰρ ῥα Ποσειδάων ἐνούλχιδων
 856 Νέστορος υἱὸν ἔρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνεν δαΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Στρωφαῖ· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρεΐμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σείομενον ἐλέλικτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἴη τευ ἀκοντίσσαι, ἥε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 860 Ἄλλ' οὐ λήθ' Ἀδύμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον,
 Ἀστιάδην, ὃς οἱ οὐτα μέσον σάκος ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήρωσεν δὲ οἱ αἰχμὴν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότιοιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μῆιν', ὥστε σκόλος πυρίκαντος,
 866 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἀψ δ' ἐτέρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίωιν τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ· ἐνθα μάλιστα
 Γίγνεται Ἀρης ἀλεγεινὸς οὔζυροῖσι βροτοῖσιν·
 870 Ἐνθα οἱ ἔγχος ἔπτεν· ὁ δ' ἐσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἵππαιρ', ὥς ὅτε βοῦς, τόντ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Ἰλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἀγοισιν·
 Ὡς ὁ τυπείς ἥσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτε μάλα δῆρ,

- Ὅφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνυσπᾶσαι ἔγγυθεν ἔλθωιν
 575 Ἥρωις Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος οὔσαι κάλυψεν.
 Διήπυρον δ' ἔλενος ἔλφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρησιν
 Θρηϊκίῃ, μεγάλην, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραζεν·
 Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πῖσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαργαμένων μετὰ ποσσὶ πυλινδομένων ἐνόμισεν·
 580 Τὸν δὲ πατὴρ σφιδάμεν ἑρβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπαπειλήσας ἔλενος ἥρωϊ ἄνακτι,
 Ὄξυ δόρυ παραδόν· ὃ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλαεν.
 Τῷ δ' ἄφ' ὤμων ἔστην, ὃ μὲν ἔγχρ' οὐδ' ὀνέτι
 585 Ἰεὶ ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρηφιν οἶσσε·
 Πριамίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῶ
 Θώρηκος γυῖalon, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός.
 Ὡς δ' ἔκ' ἀπὸ πλατῖος πτυφῶν μεγάλην καὶ ἀλκήν
 Θρωάσκειν κύαμοι μελανόχροες, ἣ ἐρίβινθοι,
 590 Ἦνοιῃ ὑπο λινυρῇ καὶ λαμπητῆρος ἐρωή·
 Ὡς ἀπὸ Θωρήκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθείς, ἐκὼς ἔπτατο πικρὸς οἰστός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἔρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βύλεν, ἣ δ' ἔχε τόξον εὖδεον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀντικρὺ δακ' χερὸς ἐθήλατο χαλκῶν ἔγχος.
 Ἀψ δ' ἐτάρην εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείων,
 Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μέλλινον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χερὸς ἔρυσεν μέγα θυμός· Ἀγήνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστροφῶ υἱὸς αὐτῷ,
 600 Σφενδόρῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰδὼς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἦς· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, θαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἱ δ' οὐδ' εὖ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὔτασεν, οὔδ' διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἑλάσσει·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατακλίσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
 Ἐγχος· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλκετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὃ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλὴν
 Ἀΐνην εὐχαικὴν, ἐλάττω ἄμφι πελέκῃ,
 Μακρῷ, εὐξέεσσιν· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἐκποδασίης
 615 Ἀκρὸς ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὃ δὲ προσιόντα, μέταπον,
 Ῥινὸς ὑπερ' κυμᾶτης· λάκτε δ' ὀσεία, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Πᾶρ ποσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πείσον ἐν κορήσιν·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τευχεὰ τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 620 Δεῖψετε θῆν οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπόλων,
 Τρῶες ὑπερφιάλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνεις· οὐδὲ τι θυμῷ
 625 Ζητὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 Δειλίου· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν.
 Οἳ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μᾶψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
 Νῦν αὖτ' ἐν ἱηυσὶν μεναιίνετε ποντοπόροισιν
 Πῦρ ὁλοὸν βαλέειν, κτείνειν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·
 630 Ἀλλὰ ποθὶ στήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρῃος.
 Ζεὺ πάτερ, ἥ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
 Οἷον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστήσιν,
 Τρῳαῖν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο!
 Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
 Συλῆσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξάυτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Ἐνθα οἱ νῖος ἐπᾶλτο Πυλαιομένεος βασιλῆος,
 Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πτολεμίζων·
 645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτὶς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
 Ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσση σάκος οὔτασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ ἄλεινων,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χρόα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἔει χαλκήρε' οἷστόν·
 Καὶ ᾧ ἔβαλε γλουτὸν κάτω δεξιόν· αὐτὰρ οἷστός
 Ἀντικρὺν κάτω κυστίην ὑπ' οἷστίον ἐξέπερσεν.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκόιλης, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθίς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦρ δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνης μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
 Ἐς δόφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἰλιον ἱερὴν,
 Ἀχνημένοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
 Ποιητὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος.

- 660 Τὸν δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη
 Ξεῖνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνευσιν·
 Τὸν ὅγε χυόμενος προΐει χαλκήρε' οἰστόν.
 Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναιῶν,
 665 Ὃς ῥ' εὐ εἰδώς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυΐδος,
 Νούσω ὑπ' ἀργαλήν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήν θωὴν ἀλείνεν Ἀχαιῶν,
 670 Νούσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ὤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδῃ,
 675 Ὅτι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γάρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἀλλ' ἔχεν, ἥ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐςῴλο,
 680 Ῥηξάμενος Λαυαῶν πυκινὰς στήλας ἀσπιστάων·
 Ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτασιλάου,
 Θιν' ἔφ' ἄλῃς πολίης εἰρμιμέναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τεῖχος ἐδεδμητο χθαρμαλώτατον, ἐνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἔλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ παιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νέων ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 Ἡρχ' υἱὸς Πετεῶ, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεῖδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος Θείλοιο
 695 Ἔσκε, Μίδων, Αἰαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔβαιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωστὸν μητρειῆς Εὐρώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναῦφιν ἄμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Αἰαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·

- Ἄλλ' ὣστ' ἐν ναιῷ βόε οἶνοπα πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφεν
 704 Πρυμνοῖσιν κεράεσσιν πολὺς ἀνακηλίας ἰδρῶς·
 Τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον εὐζοον ἀμφὶς εἴργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὠλκα· τεμαῖ δέ τε τέλασιν ἀρούρης·
 Ὡς τὼ παρβεβαῶντε μάλ' ἔστρεψαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ εὐθλοὶ
 710 Λαοὶ ἔπονθ' ἔπαροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
 Ὀππότε μιν κάματος τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἵκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γὰρ σφει σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρας ἱπποδοσείας,
 716 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἐνκύκλους καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τυζοῖσιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἷος ἀντήρ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 Ἀή ῥα τόθ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαυδαλείουσιν,
 720 Μάρναντο Τρωαῖν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὀπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρις
 Τρώεσσι μιμήσκοντο· συνεκλόσειον γὰρ δῖοισι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἔπο κλισιαῶν
 Τρώες ἐχώρησαν προῦ Πίον ἠνεμόεσσαν,
 726 Εἰ μὴ Πουλυδάμης θρασὺν Ἑκτορα εἴπε παραστιάς
 Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραφύητοισι πιδένειαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολέμηϊα ἔργα,
 Τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιϊδμεναι ἄλλων·
 Ἄλλ' οὐπῶς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἰλέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμηϊα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἐτέρω πίδαριν καὶ αἰοιδήν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
 Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐκπυρρίσκοντ' ἀνθρώποι·
 Καὶ τε πολέας ἑσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 736 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δίδηεν·
 Τρώες δέ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τείχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τένχεσιν, οἳ δέ μάχονται
 Παιρρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαιμέθαι βουλήν,
 Ἥ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πείσωμεν,
 Αἷ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κρᾶτος, ἥ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἧ γὰρ ἔγωγε
 746 Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

Χρῆος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
 Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης στήσασθαι οἶω.
 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορι μῦθος ἀπήμων,
 [Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τευχέσιν ἄλλο χαμῶζει,]

760 Καὶ μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηυδα·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·

Αὐτὰρ ἐγὼ κῆυσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶω πολέμοιο·

Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἔπῃρ εὐ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἥ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ῥοικῶς,

765 Κεκλήγως, διὰ δὲ Τρωῶν πέτετ' ἡδ' ἐπικουρων.

Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα

Πάντες ἐπισαεύοντ', ἐπεὶ Ἐκτορος ἔκλον αὐδῇν.

Αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβὸν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,

770 Φοῖτα ἀνὰ προμάχοις διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·

Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν

Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·

Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

775 Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης,

Διὸν Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἡῦκομοιο,

Θαρσύνανθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.

Ἀρχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπεντά!

780 Ποῦ τοι Δηϊφοβὸς τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἡδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;

Ποῦ δέ τοι Ὀθρυοτεύς; νῦν ὤλετο πάσα κατ' ἄκρης

Ῥῖος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·

785 Ἐκτορ' ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀνάιτιον αἰτιάσθαι·

Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο

Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκιδα γέινατο μήτηρ.

Ἐξ οὗ γάρ παρα νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἐταίρων,

Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν

790 Νωλεμῶς· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλάξ.

Οἶω Δηϊφοβὸς τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος

Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν

Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.

Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·

795 Ἦμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἐψόμεθ', οὐδὲ τί φημι

Ἀπῆς δευῆσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.

Πᾶρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἱσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἥρως.

- Βάν δ' ἔμην, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυνδάμαντα,
 Φάλακην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυνήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίων τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἴπποτίωνος·
 Οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἰοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχισθαι.
 795 Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλείων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἄλλη,
 Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονθε,
 Θεοπεσίῳ δ' ὁμάδῃ αἰὲ μίσγεται, ἐν δὲ τε πολλὰ
 Κύματα παφλαῖοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριώοντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῶ μαρμαίροντες αἶμ' ἠγεμόνουσιν ἔπορτο.
 Ἐκτωρ δ' ἠγεῖτο, βροτολογίῳ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσση,
 Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπιήλατο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείτετο πῆληξ.
 Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προπαδίζων,
 Εἴ πως οἱ εἴξιαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 Αἶψα δὲ πρῶτος προκαλέσασατο, μακρὰ βιβύσθων·
 810 Δαιμόνια, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίλασαι αὐτῶς
 Ἀργείους; οὗτοι τι μάχης ἀδαήμενός εἰμην,
 Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἰδάμηνεν Ἀχαιοί.
 Ἥ θῆν' πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἥ κε πολὺ φθαλὴ εὐναιομένη πόλις ὕμῃ
 Χερσὶν ὕψ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, πεφθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσοντας ἱρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 Οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίλοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἵαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυνος οἰωνῷ· ὃ δ' ἀμείβετο παῖδιμος Ἐκτωρ·
 Αἶαν ἀμαρτοεπές, βονυαῖε, ποῖον εἶπες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἴην ἥματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ', ὥς τίει Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἑμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφύσσαι, αἶ κε ταλάσσης
 830 Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριόοντα
 Λάφει· αὐτὰρ Τρῶων κορέεις κύνας ἡδ' οἰωνοῦς

Δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

Ἢχῇ θεισπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.

οὐδ' ἔλαθοντο Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπὶ αἶχον,

Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρῳάων ἐπιόντας ἀρίστους.

Ἢχῇ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐκτε' αἰθέρα καὶ Διὸς ἀγγάς.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Σ.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causa progressi; quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentia certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idā uxoris illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutuatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Troianos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Δ ι ὀ ς ἀ π ά τ η .

- Νίστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
 'Αλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Φράζεο, διε Μαχάων, ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα·
 Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηών.
 5 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πίνε καθήμενος αἰθοπα οἶνον,
 Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
 Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἀπο βρότον αἱματόεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἴλε τετυγμένον υἱὸς ἰοῖο,
 10 Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρησυμήδεος ἵπποδάμιοιο,
 Χαλκῷ παμφαῖτον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἰοῖο.*

- ἔβλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀπαρμένον ὀδεῖ χαλκῷ·
 Στῆ δ' ἐκτός κλισίης, τόχα δ' εἶδεαι ἔργα αἰεκέας,
 Τούς μὲν ὀριζομένους, τοὺς δὲ κλισίοντας ὅπισθ' αὖ,
 15 Τρῶας ὑπερφύμους· ἐφ' ἑρμύπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρεα πέλαγος μέγα κύματι κοίφῃ,
 Ὀσσομένον λυγίων ἀνέμων λαμψερὰ πέλυνθα
 Αὐτως, οὐδ' ἄρα τε πρηνυλίνδεται οὐδ' ἐτέρωσσε,
 Πρὶν τινα περριμένον καταβῆμεναι ἐν Διὸς οὐρον·
 20 Ὡς ὁ γέρον ἄρμαινε, δαΐζομενος κατὰ θυμὸν
 Διχθαδὶ, ἥ μεθ' ὁμίλον ἴοι Λακωνῶν ταχυπόλων,
 Ἡέ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδὲ δὲ οἱ φρονιόντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάρριον,
 25 Μαρνάμενοι· λάσι δὲ σφι περὶ χρεῖ χαλκός αἰετρός,
 Νυσσομένων ἑλκεσί τε καὶ ἔγχεισι ἀμφογύνοισιν.
 Νέστορι δὲ ξυμβλήντο Διοτρεφίδες βασιλῆες,
 Πᾶρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσσι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ φ' ἀπάνευθε μάχης αἰνάντο νῆας
 Θῖν' ἐφ' ἑλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίονθ' αὖ
 ἔβρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρὸν νῆαν ἔδειμαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑὼν, ἔδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαθεῖν· στείλονται δὲ λαοί·
 35 Τῷ ῥα προκράσας ἔβρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
 Ἡϊόρος στόμα μακρόν, ὅσον συνειργαθὼν ἄνραι.
 Τῷ φ' οἶγ' ὀφειλοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχεί τρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι· ἄγνυτε δὲ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν· ὁ δὲ ξυμβλητο γεραίος,
 40 Νέστωρ, πτήξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ὡς Νέστωρ Νηληϊᾶδην, μέγα κῆθος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήναρα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος ἔκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρωέσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν πᾶρ νηῶν προτὶ Πίον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κείνος τῷς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελέεται.
 Ὡ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
 50 Ἐν θυμῷ βύλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρὸν νῆας.
 Τὸν δ' ἡμίλειετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἴη δὲ ταυτιά γ' ἐτοῖμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

- 65 Τείχος μὲν γὰρ δὴ καταρήριπεν, ὃ ἐπέπιθμεν,
 Ἀρήρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 Νωλεμῆς· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὀππωτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 66 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
 Ἴμεις δὲ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἐτὶ νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 67 Νίστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μαχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀρήρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 70 Νωνύμνους ἀπολίσσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ', Ἀχαιοῦς.
 Ἰδία μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμίτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύναται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 Τῷ δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νυξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 80 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ εἰ ἀλώῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγῃν ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν', αἶθ' ὥφελλες αἰεκαλλίου στρατοῦ ἄλλου
 85 Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσεῖν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀργαλίοις πολέμοις, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
 Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' οὐζύσομεν κακὰ πολλά;
 90 Σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάνπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίστατο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάξιν,
 Σκηπτῶνχος τ' εἶη, καὶ οἱ περὶ τοῖατο λαοὶ
 Τρῆσσοιδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κέλαι, πολέμοιο συνεσταύτος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσσελμούς ἀλαδ' ἐλκόμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσιν περ ἔμπης.
 Ἥμῃν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχίσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλλαδ' ἐλκομένων,
 Ἄλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.
 Ἐνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ὡς Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 Ἀργαλήῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 Νῆας ἐϋσέλμους ἄλλαδ' ἐλκόμεν νίας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἶη, ὅς τῃςδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἥ νέος, ἥ ἐ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἶη.
 Τοιοὶ δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀνὴρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεσθαι· καὶ μῆτι κότῳ ἀγασσέσθε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι.
 [Τυδείης, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ὡκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἀργίος ἠδὲ Μέλαις, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἑξοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευ θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀφρευὸν βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἄμφω,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατα ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχεῖν· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμεν, ὥς ἐτεόν περ.
 Τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάγκιδα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 Δεῦτ' ἵομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 130 Ἐκ βελίων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τοπέρος περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφροσύαν, οὐδὲ μαχόνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπείθοντο·
 Βὰν δ' ἵμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἰοικώς·
 Δεξιτερὴν δ' ἔκε χεῖρ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὶρόντι πρὸς νῆδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύσαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐπὶ φρένες, οὐδ' ἤβραια.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἰσιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πᾶγχυ θεοὶ μάχας κοτέουσιν·
 Ἄλλ' ἔτι πῶς Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 Εὐρὺ κονίσσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπὶ ψαῖαι αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστρ' αἰὼν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς αἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπισυνύμενος πεδίοιο.
 Ὅσσον δ' ἑννέκχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 Ἄνιρες ἐν πολέμῳ, ἔριθ' αἰὼν ἄσπετος Ἄρης·
 150 Τόσσῃν ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνδοίχθων
 Ἦκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάσθῃ
 Καρδίῃ, ἐλλήκετο πολυμυζῶν ἠδὲ μάχες θαι.
 Ἦρ' ὃ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ φέλου· αὐτίκα δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ δαίρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 Ἦμενον εἰσεῖδε· στυγερὸς δὲ οἱ ἐπλετο θυμῷ.
 Μερμήριζε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 160 Ὅπως ἐξακάθοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὐ ἐντύνασαι ἔαυτήν,
 Ἐπὶ πῶς ἱμερόναιτο παραδραδίῃ φιλότῃ
 Ἥ χοροῖ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πενκαλίμησιν.
 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἠφαιστός, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγειν.
 Ἔνθ' ἦρ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
 170 Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
 Λύματα πάντα κάθαιρεν, ἀλείφατο δὲ λίπ' ἔλαιον,
 Ἀμβροσίῳ, ἔδναρ, τὸ ῥά οἱ τεθνωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένου Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκει ὑψιμή.
 175 Τῷ δ' ἦγε χροὸς καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 Πτερυγμένη, χροὺ πλοκάμους ἐπλεξε φαεινοῦς,
 Καλῶς, ἀμβροσίους, ἐκ κράτος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἔρ' ἀμβρόσιον ἱερὸν ἔσταθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔειπ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαιδαλα πολλά·
 180 Χρυσείῃς δ' ἔκρετται κατὰ στήθεος περὶ ἄντα.
 Ζώσατο δὲ ζῶντην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἔντερήτοισι λοβοῦσιν,
 Τρίγλῃνα, μορφεύει· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

- Κρηδεύμενος δ' ἐφύπερθε καλύψατο δια θειῶν,
 186 Καλῶ, νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν, ἥλιος ὥς·
 Πουσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέλιδα.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ῥ' ἔμιν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θειῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἴδ' ἄ νύ μοι τι πλῖθοιο, φίλον τέκος, ὅ,τι κεν εἴπω·
 Ἴδ' κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρῳέσιν ἀρήγεις·
 Τὴν δ' ἡμῖβει' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 "Ἥρη, πρέσβα θεῶν, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο,
 195 Αὐδὰ ὅ,τι φρονεῖς· τελίσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμμι τελίσαι γε, καὶ εἰ τετελισμένον ἔστιν.
 Τὴν δὲ δολοφρονίουσα προσηύδα πότνια "Ἥρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἔμμερον, ὅ,τι σὺ πάντας
 Δαμνᾷ ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἴμι γὰρ ὀφιομένη πολυφόρβου πειράτα γαίης,
 Ωκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἷ μ' ἐν σφοῖσι δομοῖσιν εὖ τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
 Διζήμενοι Ραῖης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τοὺς εἴμ' ὀφιομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἰδὴ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Εἰ κένω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθούσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
 210 Αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμιδὴς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδ' εἴοικε, τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζητὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἱαυέεις.
 Ἴδ', καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 Παικίλον· ἐνθα δέ οἱ θακτῆρια πάντα τέτυκτο·
 Ἐνθ' ἐπὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἱμερὸς, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Ἰαφρῶπις, ἣτ' ἐκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥα οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ,
 220 Παικίλον, ὃ ἐνὶ πύγῃ τετεύχεται· οὐδ' αὖ σέ φημι
 "Ἀρηγνύον γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῇσι μενοινῆς.
 "Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βροῶπις πότνια "Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἰὼ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
 Ἥ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἰξάσας λίπεν φίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβίωσα καὶ Πημαθίην ἐρατεινὴν,

- Στυάτ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 Ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
 230 Ἀἴμονα δ' εἰσαφίκατε, πόλιν θείοιο Θοάκτος.
 Ἐνθ' ἴππῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ θανάτιοι,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 ἴππε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἥδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθειν· ἐγὼ δέ κέ τοι ἴδω χάριν ἥματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
 Χρῦσειον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυῖας
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνῃν ποσὶν ἦσει,
 Τῷ κεν ἐπιστολὴς λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάξων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσφωνῶν νήδυμος ἴππος·
 Ἥρη, πρέσβα θεῶν, θύγατερ μεγάλιοι Κρόνιοι,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰεγενετάων
 245 Ρεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ρέεθρα
 Ἰλκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουκος ἄσπον ἐκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύει.
 Ἥδη γάρ με καὶ ἄλλο τέτ' ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
 250 Ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαπατάσας.
 Ἥτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
 255 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' ἐνναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων· ὃ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
 Ριπτάων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
 Εἰ μὴ Νῦξ δμῆτιρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἐκόμην φεύγων· ὃ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
 Ἀΐετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἀνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
 ἴππε, τίς δέ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷ;
 265 Ἡ φῆς, ὥς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρυποτα Ζή-
 ν', ὥς Ἡρακλῆος περιχύσαστο, παιδὸς τοῖο;
 Ἄλλ' ἴθ' ἔγωγε κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλησθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιδίην, ἥς αἶσιν ἐέλδεται ἥματα πάντα.]

- 270 "Ως φάτο· χήρατο δ' Ἰπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἄγρει νῦν μοι ὁμοῦσον ἄατον Στυγὸς ὕδωρ·
 Χεῖρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλα χθόνα πολυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὡς· οἱ ἔνεφθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·
 275 Ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιδίην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
 "Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθασε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ὡμνυε δ' ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τοὺς Ἑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλεῖονται.
 280 Ἀντάρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 Τῷ βήτην, Λήμνον τε καὶ Ἰμβρου αὐτὸν λιπόντε,
 Ἡέρα ἱεσαμένῳ, ῥίμψα πρήσσοντε κέλευθον.
 Ἰδὴν δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
 Δεκτόν, ὃθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
 285 Βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἐνθ' Ἰπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ἰδεσθαι,
 Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἧ τότε ἔν Ἰδῇ
 Μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε·
 Ἐνθ' ἦσ' ὄδοισιν πεπνυκασμένος εἰλατίνουσιν,
 290 Ὅρνιθι λυγρῇ ἐναλλῆγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσετο Γάργαρον ἄκρον
 Ἰδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 "Ως δ' ἶδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
 295 Οἷον ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην φιλότῃ,
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζ'
 Ἥρη, πῇ μεμαῖν' κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἴπποι δ' οὐ παγέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
 300 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὀφομένη πολυφόρβον πείρατα γαίης,
 Ὤκειανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον· ἠδ' ἀτίταλλον·
 Τοὺς εἰμ' ὀφομένη, καὶ σφ' ἀκριτα νείκεα λύσω.
 305 Ἦδῃ γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴπποι δ' ἐν πρυμνωρίῃ πολυπίδακος Ἰδης
 Ἑστᾶσ', οἳ μ' οἴουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ὑγρῇν.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
 310 Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεται, αἶ' κε σιωπῇ
 Οἰχῶμαι πρὸς δῶμα βαθυρόφρου Ὤκειανοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, καὶ σὲ μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρηθήναι.
 Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέλομεν εὐνήθεντι.
 316 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὥδε θεῆς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσαν.
 Οὐδ' ὅποτε ἤρασάμην ἱξονίης ἀλόχοιο,
 ἥ τέκε Παιφίδοον, θεόφιν μῆστορ' ἀτάλαντον.
 Οὐδ' ὅτε περ Λανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνηρ,
 320 ἥ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅτε Φοίνικος καύρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν.
 Οὐδ' ὅτε περ Σμεῖλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ ῥ' Ἥρα κλῆα κρατερόφρονα γένετο παῖδα.
 328 ἥ δὲ Διώνυσον Σμεῖλη τέκε, χάσμα βροτοῖσιν.
 Οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμριο ἀνάσσης.
 Οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἑρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.
 Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἶψῃ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήνθα πότνια Ἥρη.
 330 Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεται εὐνήθεντι
 Ἰδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφονται ἅπαντα.
 Πῶς κ' εἴη, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετῶν
 Εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν.
 338 Περφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα κραίμην,
 Ἐξ εὐνῆς ἀνστάσα· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκνὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν.
 340 Ἐνθ' ἵομεν κείοντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγεφεάτα Ζεὺς.
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δίδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 Ὅψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 Χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡέλιός περ,
 348 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσορᾶσθαι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκαπτιν.
 Τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν διαφύεν νεοθηλέα ποιήν,
 Λωτόν θ' ἑρσηέντα ἰδὲ κρόκον ἦδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, δὲ ἀπὸ χθονὸς ὕψος ἔργεν.
 350 Τῷ ἐνὶ λεξάσθῃ, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἕσαντο
 Καλῆν, χρυσεῖην· στιλπνὰ δ' ἀπέπιπτον ἔρρασι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμενος εὐδὲ πατὴρ ἀνὰ Γαργάρεφ ἄκρῃ,
 Ἦνῃ καὶ φιλότῃ δαμείῃ, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἦπρος,
 355 Ἀγγελίην ἑρέων γαιήοχῃ Ἐννοσιγαίῃ.

- Ἀγχοῦ δ' ἰωτάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἠρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
 Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθ' ἅ περ, ὄφρ' ἔτι εὐδαι
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 260 Ἥρῃ δ' ἐν φιλότῃ παρήπαφεν εὐνηθήναι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνδρῶπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκίλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτὲ μεθίσμεν Ἑκτορι νίκην,
 265 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται·
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένους ἦτορ.
 Κείνου δ' οὔτι λῆν ποθ' ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἥμεις ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 270 Ἄλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἰπῶ, πειθώμεθα πάντες.
 Ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται,
 Ἑσσύμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθῃσιν
 Κρούσαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 275 Ἑκτορα Πριαμίδῃν μνέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σῆκος ὦμω,
 Χείροσι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μελζονὶ δύτω.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἅμα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοιο.
 Τούς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 280 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Αἰτρείδης Ἀγαμέμνων·
 Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
 Εὐθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείροσι δόσκειν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροῖ νώροπα χαλκόν,
 Βὰν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφί Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 285 Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 Ἐΐκελον ἀστεροπῇ· τῇ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 Ἐν δαΐ λευγαλή, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρώας δ' αὐτ' ἐτέρωθεν ἐκόσμι φαιδιμος Ἑκτωρ.
 Δῆ ῥα τότε· αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
 290 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαιδιμος Ἑκτωρ,
 Ἴητοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσον,
 295 Πορτόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέῳ ἀλεγεινῇ·
 Οὔτε πυρὸς τόσσος γε πᾶλει βρόμος αἰθουμένοιοι,
 Οὔρεος ἐν βήυσσῃ, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·
 Οὔτ' ἄνεμος τόσσος γε ποτὶ δρυοῖν ὑψικόμοισιν

- Ἡπύει, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὐσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἰώντος δὲ πρῶτος ἀκόντισα φαιδῖμος Ἴκτωρ·
 Ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῇ φη δύνε τελαμώνη περὶ στήθεσσι τεταύσθη,
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου·
 Τῷ οἱ ἔνυσσάσθη τέρενα χροά. χρίσατο δ' Ἴκτωρ,
 Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκυ ἑτάσιον ἔκφυγε χειρός.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔδθος ἑλάσσετο, Κῆρ' ἀλειψίων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπὶόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Πᾶρ πουὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας,
 Στήθεος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμα πάντη.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη θρῦς
 415 Πρὸφρίξος, δεινὴ δὲ θεοῖον γίγνεται ὁδμή·
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κετ' ἰδῆται,
 Ἐγγυς ἰὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλῳ κεραυνός·
 Ὡς ἔπεισ' Ἐκτορος ὦκα χαμᾶι μένος ἐν κονίῃσιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη.
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰσχύοντες ἐπιδράμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκοντίζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὐτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβήσαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ Διὸς Ἀγίγνωρ,
 Σαρπηθῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὐτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
 Χερσὶν αἰεράντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἔκειθ' ἔκπουνε
 430 Ὡκείας, οἱ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πολέμοιο
 Ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἵξον εὐρῆεις ποταμοῖο,
 Ζῆνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἔξ ἵππων πέλασσαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεῦαν· ὃ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπέμεσεν
 Ἀντις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὅσαι
 Νῦξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἶδον Ἐκτορα νόσφι κείμενον,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χύρμης.

- Ἐνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος τεχνὸς Αἴας
 Σίτιον οὔτασε δουρὶ μετάλματος ἀδυνόenti,
 Ἥροπιδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νῆϊς ἀμύμαυ
 445 Ἥροπι βουκολίοντι παρ' ὄχθας Σατκιάστος.
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἑγγύθεν ἐλθὼν,
 Οὔτα κατὰ λυκάρεν· ὃ δ' ἀνατράπετ', ἀμφὶ δ' αἶψ' ἀέκῃ.
 Τρῶες καὶ Λακκαὶ σύναγον κρατερὴν ὑαμίνην,
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοϊδῆς· βάλλε δὲ Πρωθοήνορα δεξιᾷ ὤμων,
 Τῶν Ἀρχιλύκωιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλα γαίαν ἀγασσά.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὲν αὖτ' οἷω μαγαθύμευ Πανθοϊδάε
 455 Χειρὸς ἅπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 Ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῦ· καὶ μιν οἷω
 Αὐτῷ σκηπτόμενον κατέμειν δόμον Ἀΐδος ἔκω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐδαμνέοιο.
 Αἶαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὀρίενε,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γάρ πῖσεν ἄγχι μάλιστα
 Καρπαλίμωις δ' ἀπίοντες ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Δικριφία αἴψας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γὰρ ἦα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεαχμῇ,
 Νείατον ἀσπεράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τέοντε.
 Τοῦ δὲ πολὺν πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥινίς τε
 Οὐδεὶ πῆλγν', ἤπερ κτῆμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὖτ' ἐγγέγωνεν ἀμύμεσι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτές ἔνισπε·
 Ἦ ῥ' οὐχ αὐτὸς ἀνὴρ Πρωθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄξιος; ῥὺ μὲν μοι κυκὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἱπποδάμαιο,
 Ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἔεικε.
 475 Ἦ ῥ', εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὔτασε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβρωῖς· ὃ δ' ὑφέλκε ποδοῖν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλὸν ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰομῶροι, ἀπειλῶν ἀκόρητοί!
 480 Οὐ θῆν οἰοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οὐζὺς
 Ἥμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμεις.
 Φυάξεσθ', ὥς ὕμιν Πρόμαχος δεδμημένος εὐδὲι
 Ἐγχεί μῶ· ἵνα μῆτι κασιγνήτοιο γε ποιῇ
 Διφρόν ἄετιος ἔη· τῷ καὶ κέ τις εἴχεται ἀνὴρ

- 495 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρος λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γίγνεται· εὐξαμένοιο.
 Πηνελόεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
 Ὡρμηθή δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἔρωϊν
 Πηνελόειο ἄνακτος· ὃ δ' οὐτασεν Ἴλιονῆα,
 496 τίον Φορβαντος πολυμήλου, τὸν ἦα μάλιστα
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτήσιν ὅπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μῶνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.
 Ἐκ δ' ὥσε γλήνῃ· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
 497 Καὶ διὰ ἰνίου ἤλθεν· ὃ δ' ἔζητο, χεῖρε πιτασσας
 Ἀμφω. Πηνελόεω δὲ ἐρυσσάμενος ἕξφος ὄζυ,
 Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήρσιεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πῆλῃκι, κάρῃ· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Πεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχωῖν,
 500 Πέφραδ' ἐτε Τρῶεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Εἰπέμεναι μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἦ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνορίδαιο
 Ἄνδρ' ἐφίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῇ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νειώμεθα κούροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρ' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἐκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Αἴας ἦα πρῶτος Τηλαμώνιος Τρῆτιον οὔτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φύλῃν δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἔξενύριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἰπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προδόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφύτην·
 Αἰρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἰπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσεν
 Δηῶσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλῇν
 Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 520 Πηλεΐστους δ' Αἴας εἶλεν, Οἴλῃος ταχὺς νῖος·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπείσθαι ποσσὶν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεῖς σάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ο.

Jupiter expectatus pellī videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1-11). Itaque aspere increpitae Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis praedicat (12-77). Ex Junone, in deorum sedem reversa, Mars audit de caede filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorē ejus reprimat Minerva (78-142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu haec Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143-219); Apollo sanatum Hectorē erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220-280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, praeeunte deo, qui commotā agide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deletō muro, viam munit ad classem excindendam (281-389). Eā re animadversā, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390-404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrāque parte cadentibus (405-590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (591-746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ ᾽ τ ῶ ν ν ε ῶ ν.

Ἀντάρ ἐπεὶ διὰ τε ἀκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δῦμην Δαναῶν ὑπὸ χειρσίν,
 Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχσεσφι ἐρητύοντο μένοντες,
 Χλωροὶ ὑπαὶ δειούς, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
 Ἰῶς ἐν κορυφῇσι παρὰ χυρσοθρόνου Ἥρης.
 Στῇ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Τούς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπίσθεν,
 Ἀργεῖους· μετὰ δὲ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.

- Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἶδε κείμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 Εἶαθ' · ὃ δ' ἀργαλέον ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἶμ' ἐμείων · ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανροτάτος βέλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἔλεησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Δεῖνα δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν ·
 Ἡ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμνηστει, σὸς δόλος, Ἥρην,
 15 Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτὲ κακορῥαφίης ἀλεγεινῆς
 Πρώτῃ ἐπαύρηται, καὶ σε πληγῇσιν ἱμασσω.
 Ἢ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, εἰ δὲ ποδοῶν
 Ἀκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 Χρῦσεον, ἄρῃηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω · ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλύμπῳ,
 Δυσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν · ὃν δὲ λάβοιμι,
 Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἵκηται
 Ἰὴν ὀλιγηπελείων · ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει
 25 Ἀζήχης ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θεοίοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
 Πέμπας ἐπ' αἰγυγέτον πόντον, κακὰ μητιώσασα,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας ·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐνθεν ρυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἀργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
 Τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων ·
 Ὅφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἦν ἐμίγῃς ἐλθούσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο · ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρην,
 35 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδα ·
 Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
 Ὀρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν ·
 Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωίτερον λῆχος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μάψ ὁμόσαιμι ·
 Μῆ· δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημαίνει Τρωάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει ·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνάγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἔλεησεν Ἀχαιοὺς ·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κελὼν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἔμεν, ἥ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφρὲς, ἡγεμονεύης.
 Ὡς φάτο · μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα ·
 Εἰ μὲν δὴ σὺ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρην,
 50 Ἴσον ἔμοι φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις,
 Τῷ καὶ Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,

- Αἴψα μεταστρέψαι νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτιόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἐρχετο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἰρίν τ' ἑλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον.
 Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Ἐλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 Πανσάμενον πολέμοιο, τὰ ἅ' πρὸς δῶμαθ' ἰκίσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Αὐτὶς δ' ἐμπνέυσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
 Αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτὶς ἀποστρέψῃσιν, ἀνάκτιδα φύζαν ἐνόρσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πίσσωσιν
 Πηλεΐδῳ Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀναστήσει ὃν ἐταῖρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρ' ἐφαιδιμος Ἐκτωρ
 Πίου προπάροιθε, πολέας ὤλεσαντ' αἰζηροῦς
 Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' ὕϊόν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐκτορα διος Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλλίωξιν παρὰ νηῶν
 70 Αἶεν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰς ὅκ' Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς,
 Τηπερὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παυῶ χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἑάσω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῇναι ἐέλωρ.
 75 Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤφατο γούναν,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπείθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἂν αἶψῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
 Ἰῦσαν ἐκλουθῶς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶπεν· ἡ ἔνθα μένοινῃσσι τε πολλὰ
 Ὡς κραϊπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετὸ δ' αἰπὺν Ὀλυμπον· ὀμηγχεῖσσαι δ' ἐπῆλθεν
 85 Ἀθανάτοισιν θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνῆλθαν, καὶ δεικνύοντο δέπασσιν.
 Ἥ δ' ἄλλου· μὲν ἔανε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῶς
 Δεκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεούσα.
 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀνυζομένη δὲ ἔοικας;
 Ἥ μάλα δὴ σ' ἐφάβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μὴ με, θεὰ Θέμι, τὰῦτα διεῖρο· οἶσθα καὶ αὐτὴ,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφύλλος καὶ ἀπηγής.

- 96 Ἄλλα σύγ' ἄρ' αἶψα θεαῖσι δόμοις ἐν δαιτὸς ἑστῆς·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς παρὰ ἔργῳ κειραύσεται· οὐδὲ τί φημι
 Πᾶσιν ὁμᾶς θυμὸν κεκρησμένον, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνεται εὐφρων.
- 100 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς λειπνοῦσα καθίζετο πότνια Ἥρη·
 Ὡχθῆσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγίλασσαν
 Χεῖλειν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυνέησιν
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετανύδα·
 Νήπιαι, οἱ Ζηνὶ μεριμνέμεν ἀφρονέοντες!
- 105 Ἢ ἐτι μιν μέμαμ' ἀκαταπαύσιμ' ἄσσαν ἰόντες,
 Ἢ ἐπι ἡῆ βίῃ· ὃ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένει τε διακρίδ' ὄναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ' ὅ,τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπῃσιν ἐκάστω.
- 110 Ἰδὴ γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀργεῖ γε πῆμα τεύχθαι·
 Τὸς γὰρ οἱ ὅλωλε μάχῃ ἐνι φίλτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 115 Μῆ νῦν μοι νεμεσήσῃ, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Τίσασθαι φρόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύνεσαι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
 Ἐνθα κ' ἐτι μέλ' ὦν τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Πᾶρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ὡρτο διὰκ προθύρον, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάσασεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
 Ἐγχος δ' ἔσθησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἰλοῦσα
 Χαλκῶν· ἡ δ' ἐπίεσαι καθάπτετο θυρὸν Ἀργα·
 Μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθαρ' αἶψα· ἡ νύ τοι αὐτῷ
 Οὐαί· ἀκούμεν ἑστί, νόος δ' ἀπόλαλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶψα, ἅ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἢ δὴ νῦν παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουνθεν,
 Ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἀψ ἔμην Ὀλύμπιόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεύσαι;
- 135 Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λείπει, ὃ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
 Μάρψει δ' ἐξείη, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ τῶν κίλομαι μεθέμην χόλον νίος ἔθος.
 Ἴδῃ γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἦ πέσας, ἥ καὶ ἔπειτα πεφύσεται· ἀργαλέον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦς ἴδρυσε θρόνον ἐνι θούρον Ἀθηα.
 Ἥρῃ δ' Ἀπόλλωνα καλίσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἴριν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφὰς εἰς Ἴδῃν κίλετ' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,
 Ἐρδῶν ὅ,τι κα κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνάγῃ.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρῃ·
 150 Ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἶζαντε πετέσθην,
 Ἴδῃν δ' ἱκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρω ἄκρῳ
 Ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἑστειφάναντο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδὲ σφωῖν ἰδῶν ἐχολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὧκ' ἐπέεσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴριν δὲ πρότερην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκ' ἔθι, Ἴρι ταχεῖα, Πασειδάωνι ἄνακτι
 Πάντα τὰδ' ἄγγεῖλαι, μῆδ' ἄνδ' ἄγγελος εἶναι.
 160 Πανυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἥ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μὴ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσση
 165 Μεῖναι· ἐπεὶ εὖ φημι βῆν πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴν νεικία Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ὀλίων ἱρήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτήται νιφάς ἢ ἐχάλαζα
 Ψυχρὴ ὑπὸ φεγγῆς αἰθήρηγενεὶς Βορέας·
 Ὡς κραιπνῶς μεμανῦα διέπτατο ὠκεία Ἴρις,
 Ἀγχού δ' Ἰστυμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 175 Ἰλθον δεύρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἥ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἥπιλλαι καὶ κείνος ἐναντίβιον πολέμιζων
 180 Ἐνθαδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξυλίσσασθαι ἀνώγει

- Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺν φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἰὺν οἱ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
- Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἑννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμώτιμον ἔοντα βίη αἰκοντα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Πῆα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τρηχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορα τιμῆς·
 190 ἦτοι ἔγων ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζῶφον ἡρώεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 Καὶ κρατερός περ ἔων, μενέτω τρίτατῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μῆτι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
 Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νύασι βέλτερον εἴη
 Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἳ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.
- 200 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδῆνεμος ὦκεια Ἴρις·
 Οὕτω γάρ δῃ τοι, Γαίῃοιχε κυανοχαῖτα,
 Τὸνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνεία τε κρατερόν τε;
 Ἥ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἷσθ', ὥς πρῆσβυτέροισιν Ἑριννύες αἰὲν ἔπονται.
- 205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
 Ὅππότε ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἶσῃ
 210 Νυκτεῖν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποεἴξω.
 [Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἷ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαιστοίῳ ἄνακτος,
 215 Πῶλον αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦνα δὲ μέγα κράτος Ἀργεῖοισιν,
 Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκαστος χόλος ἔσται.]
 Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἑννοσίγαιος·
 Δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεισαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
 220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνι προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἔρχο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἰδὼν μὲν γάρ τοι γαίῃοιχος Ἑννοσίγαιος
 Οἴχεται εἰς αἶα διὼν ἀλευόμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμίτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 225 Οἵ περ ἐνέριστεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἄμφι, ἰόντες.
 Ἀλλὰ τὸδ' ἡμῖν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἦδ' οἱ αὐτῶ
 Ἐπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθὲς ὑπόειξεν
 Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελεύσθη.
 Ἀλλὰ σὺν, ἐν χεῖρασι λαβ' αἰγίδα θυσσαυόεσσαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπισσεῖων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιούς.
 Σοὶ δ' αὐτῶ μελέτω, Ἐκατηβολε, παίδιμος Ἐκτωρ·
 Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὕφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσπορτον ἴκωνται.
 Κεῖθ' ἐν δ' αὐτὸς ἐγὼ φρασσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνγκούστησεν Ἀπόλλων
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἱρηκεῖ φοικῶς
 Ὡκῆϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ἄκιστος πετεινῶν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 240 Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κείτο· νέον δ' ἐξαγείμετο θυμόν,
 Ἀμφὶ ἔ γιγνώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
 Παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, νῆε Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἂπ' ἄλλων
 245 Ἴσ' ὀλιγηπελίην; ἥ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδραπέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
 Οὐκ αἴτις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὐδ' ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν αγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλαχῆς;
 Καὶ δὴ ἐγώ, ἐφάμην νύκτας καὶ δῶμ' Αἶδαο
 Ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὐτὴ προσεῖπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄσσητήρα Κρονίων
 255 Ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστώμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεύουσιν ἐπὶ τρυφῇ πολέεσσι,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον
 Παῖσαν λειανέω, τρέψω δ' ἦρωας Ἀχαιούς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουτήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δισμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳο κροαίνω,
 265 Εἰωθὼς λούεσθαι εὐρύκεϊος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἄμφι δὲ χυῖται

- Ἦμοις αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθώς,
 Ῥίμῃα ἰ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥθηα καὶ νομόν ἱππῶν·
 Ἦς Ἐκτωρ λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλινεν αὐδὴν.
 Οἱ δ', ὥς τ' ἡ ἑλαφον κεραὸν ἡ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσεύοντο κύνας τε καὶ ἀνέρες ἀγροῖσσι·
 Τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 Εἰρύσσει, οὐδ' ἄρα τέ σφι κινήμεναι αἰσίμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἡϋγένειος
 Εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραψε καὶ μεμαώτας·
 Ἦς Δαναοὶ εἰως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ἔλφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδον Ἐκτορ ἑποχόμενον στήχας ἀνδρῶν,
 280 Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοιτι,
 Ἔσθλός δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἰ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὅπποτε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 285 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι·
 Οἷον δ' αὐτ' ἑξαυτίς ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἐκτωρ! ἦ θῆν' μιν μάλα ἔλπετο θυμός ἐκίστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτὲ θεῶν ἐφφύσατο καὶ ἐσάωσε·
 Ἐκτορ, ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ἦς καὶ νῦν ἔσσεσθαι οἶομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσταται, ὥδε μενοιῶν.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείλομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαώτα,
 Θυμῷ δέσσεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὅμιλον.
 300 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπὶ θορυτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ ἰδομένηα ἄνακτα,
 Τευκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηΐ
 Τυμὴν ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῳές δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβὰς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὁμοῖν νεφέλῃν, ἔχε δ' αἰγίδα θούριν,
 Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς

- 310 Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμαναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τὴν ἄρ' οὖν ἐν χεῖρεσιν ἔχων, ἤγχεσσο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτὴ
 Ὅζει ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἷστοι
 Θρῆσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῦ πηγνυτ' Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτειτο, πίπτε δὲ λαός.
 320 Ἀντάρ ἐπεί κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπυλῶν
 Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσιν ἔθειλε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Οἱ δ' ὥς τ' ἡ βῶν ἀγέλην ἡ πῶν μὲν οἶων
 Θῆρε δύνω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
 325 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφῶβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάγκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἰκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κύνδος ὄπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κιδασθείσης ὑσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλλαν ἔπεφνεν,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον
 Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριζεν·
 Ἴητοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἴλῆος θείοιο
 Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρικῆς Ἑριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτίευστο,
 Τῖος δὲ Σφήλῳ κατέσκητο Βουκολίδαο.
 Μηκιστὴ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχλὶον δὲ Πολίτης
 340 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγήνωρ.
 Δηϊόχορον δὲ Πάρις βύλε νεάτον ὤμον ὀπισθεν
 Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρῳ καὶ σκολόπεσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθεν νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδὲ νῦ τόνγε
 350 Ἰγῶτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχουσι θανόντα,
 Ἄλλα κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἔππους,

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στήχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρακτας ἵππους,
 355 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ῥεῖ ὄχθας καπίτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἐς μέσσοις κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἥδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐφάη
 Ἴλγεται, ὁππότε ἄνθρωπος σθέτειος περὶφόμενος ᾗσεν.
 360 Τῇ δ' οἷγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγιδ' ἔχων ἐρείτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψαμαθὸν παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅστι' ἐπεὶ σὺν ποιῇσι ἀδύρματα νηπιερσιν,
 Ἄψ αὐτὶς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀδύρων·
 365 Ὡς φησὶ σὺν, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζύν
 Σύνχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μέροντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστωρ αὐτὲς μάλιστα Γερηνός, σῦρος Ἀχαιῶν,
 Εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρρῳ
 Ἦ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πύονα μηρία καίων,
 Εὐχέτο ροσθῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνήσαι, καὶ ἔμνον, Ὀλύμπιε, νηλεῖς ἦμαρ·
 Μῆδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἰὼν Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς πτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ' ὥς τε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότε ἐπείγῃ
 Ἴς ἀνέμου· ἡ γὰρ τε μάλιστα γέ κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλη ἰαχὴ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 Ἐγχέσιν ἀμφιγυίοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναυμάχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Πάτροκλος δ', εἰὼς μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
 Τόφρ' οὐ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήτορος Εὐρυπύλοιο
 Ἰσότη τε, καὶ τὸν ἔτερε περὶ λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τ' ἵχος ἐπεσυσμένους ἐνόησεν

- Τρῳᾶς, ἀτὰρ Δαναῶν γίγνεται ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ᾧ μωλὴν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ᾧ πεπλήγεται μηρὸν
 Χερσὶ καταπρηγέσθ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναιμι, χατέοντί περ ἔμψης,
 400 Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωραν·
 Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπείω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπένυσμαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἔν' οἰτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παριπύων; ἀγαθὴ δὲ παρὰίφασίς ἐστιν ἱταίφου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα, κόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῳᾶς ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Παιροτέρους περ ἰόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῳεὺς Δαναῶν ἐδύναντο φαλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἤδὲ νέεσθιν.
 410 Ἀλλ' ὥστε στάθμῃ δόρυ νήϊον ἐξιδύνει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὃς ῥά τε πάσης
 Εὐ εἰδὴ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσθιν.
 415 Ἐκτὼρ δ' αὖτ' Αἴαντος εἴσωτο κυδαλίμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὅ τὸν ἀψώσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γὰρ δαίμων.
 Ἐνθ' ὤϊα Κλυτίοιο Καλήτορα φαιδίμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ.
 Δουπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς.
 Ἐκτὼρ δ' ὥς ἐτόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρῳοὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρῳεὺς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχυμαχῆται,
 Μὴ δὴ πῶ χάξεσθε μάχης ἐν στείνῃ τῷδε·
 Ἀλλ' ὤϊα Κλυτίοιο σάωσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλῆσθωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὃς ῥα παρ' αὐτῷ
 Ναί', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀσέϊ χαλκῷ,
 Ἐυταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἀπο πρύμνης χαμάδις πέσσε· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐφύλγησε, κασιγνήτην δὲ προσηύδα·
 Τεῦκερ πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἱταῖρος,
 Μαστοριδῆς, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθιεν ἔνδον ἰόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἱέτομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. πού γ' τοι ἰοὶ
 Ὠκύμορφοι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θείων δὲ οἱ ἄγχι παρῆστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλλίντονον ἠδὲ φαείνῃ
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βίβρα Τρῳέεσσιν ἐφέει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισὴήρορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοίδαιο,
 Ἥνια χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπότητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 ἔκτορι καὶ Τρῳέεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 Ἠλθε κακόν, τό οἱ οὐεῖς ἐρύκακεν ἱμένων περ.
 Αὐχένι γάρ οἱ ὀπισθε πολύστονος ἔμπασεν ἰός·
 Ἴριπε δ' ἐξ ὀχείων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
 455 Τούς μὲν ὄγ' Ἀστυνόῳ, Προτιάανος υἱεῖ, δῶκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπαίτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐεῖς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἐφ' ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἰνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξέλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 ἔκτορ', αἰᾶρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
 Ὅς οἱ εὖστροφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλῃ
 465 ἰὸς χαλκοβυρῆς, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐβόλγησε, κασίγνητον δὲ προσήνδα·
 Ὡ πόποι, ἥ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρὴν δ' ἐξέβόλῃς νεοστροφον, ἣν ἐνέδησα
 470 Πρωῖον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰούς
 Καῖσθαι, ἐπεὶ συνέγευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμφ,
 475 Μάρναο τε Τρῳέεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μῆ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοι περ, ῥέοιεν
 Νῆας εὖσσελμούς· ἀλλὰ μνησώμεθα χιρμης.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ὦμφ' ὦμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθ' ὑπερθεῖν ἐνευεν.]

- Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὤκα θείων Αἴαντι παρίστη.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Τεύκρον βλαφθέντα βέλεμα,
 486 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι σγχιμαχῆται,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνησασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμα.
 490 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 Ἡμεῖν ὁτίοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλλῆξ,
 Ἴδ' ὅτινας μινύθη τε, καὶ οὐκ ἐθέλησιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἅμμι δ' ἀρίγει.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὑμέων
 495 Βλήμενος, ἥε τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ αἰεὶς ἀμυνομένη περὶ πατρὸς
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχος τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἰ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέλετο οἷς ἑτάροισιν·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄριστον, ἢ ἀπολίσθαι,
 Ἡὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 Ἡ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἑμβαδὸν ἵζεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἑκάστος;
 Ἡ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
 Οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνων,
 510 Ἡ αὐτοσχεδὴ μῖξαι χεῖρας τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολίσθαι ἕνα χρόνον, ἥε βιώται,
 Ἡ δὴ δὴ στρέψασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 Ὡδ' αὐτῶς παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμύθεος υἱόν,
 Ἀρχὸν Φωκίων· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὀτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλείδῃω ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μίγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιδα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Ἰῶα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτεσε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

- 235 Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπετιίδης — ὃν Λάμπος ἐγένετο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα Θούριδος ἀλκῆς —
 Ὃς τότε Φυλεῖδαι μέσον σάκος οὐτάσσε δουρὶ,
 Ἐγγύθεν ὀρηθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 240 Τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος.
 Ξείνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐφύτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
 Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἤρκεσ' ὄλεθρον
 245 Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
 Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ δ' ἐξυόεντι,
 Ῥῆξ δ' ἀφ' ἱππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαιινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 250 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Στῆ δ' εὐράξ' σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὦμον ὅπισσθ'·
 Αἰχμὴ δὲ στέφονο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρόσωψο ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐλίαισθη.
 Τῷ μὲν ἐπιστάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 255 Συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκεταονίδην ἐνέριπτεν,
 Ἰφθιμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δῆϊων ἀπορούσφιν ἐόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλιυσαι,
 260 Ἄψ' εἰς Ἥλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσσιν,
 Ναῖς δὲ πᾶρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνέριπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὐτῷ δῆ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
 265 Οὐχ ὀράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;
 Ἀλλ' ἔπευ! οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἡ κατακτάμεν, ἡ κατ' ἀκρῆς
 Ἥλιον αἰπεινὴν ἐλείν, κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἤρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 270 Ἀργεῖους δ' ὥτρυνε μέγας Τηλαμώνιος Αἴας·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θείσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὕμνους!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἡ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 275 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκίῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῳᾶς ἔγειρεν.

- Ἀντίλοχον δ' ὠτρυνε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὐτίς σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάλοισθαι.
 Εἴ τινα που Τρώων ἐξαίμενος ἄνδρα βύλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπίσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιειῶ,
 Ἀμφὶ δ' παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῳῆες κεκάοντο,
 575 Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὃ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν·
 Ἀλλ' ἱκεταῖνος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 Δουπήσεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅςτ' ἐπὶ νεβρῶ
 580 Βλημένῳ αἴῃ, τότε' ἐξ εὐνῇφι θορόντα
 Θηρητῆρ' ἐτίχυσε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τίχχια σιλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην ἔκτορα διον,
 Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνὰ δῆϊότητα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μέινε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι τοικώς,
 Ὅστε, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόευσιν,
 Φαίγῃ, πρὶν περ ὅμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρεῖς Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ ἔκτωρ
 590 Ἥχῃ θεσπεσίῃ βέλεα στονονέοντα χέοντο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθρος ἑταίρων.
 Τρῳῆες δὲ, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηϊῶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·
 Ὁ σφισιν αἰὲν ἔχειρε μένος μέγα, θέλγῃ δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κύδος ἀπαίρνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 ἔκτορ' γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίει θεσπιδαῖς πῦρ
 Εμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρῇν
 Πᾶσαν ἐπικρήνῃ· τὸ γὰρ μένει μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας σφδαλμοῖσιν ιδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλῶξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρῳῶν, Δαναοῖσι δὲ κύδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νῆσσι ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔχειρεν
 ἔκτορα Πριαμίδῃ, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνετο δ' ὥς οἱ Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἣ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοῖσμός δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Σμυρδάλειν βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρῦσιν· ἀμφὶ δὲ πῆλξ
 610 ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μόνον ἔοντα
 Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθ' αἰδώς γὰρ ἱμέλλεν
 Ἔσσεσθ'· ἥδη γάρ οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
 616 Καὶ φ' ἔθελεν ρῆξαι στίχας ἀνδρῶν περικτίζων,
 Ἴδ' ἡ πλείστον ὁμίλον ὄρα καὶ τεύχε' ἀρίστα·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δυνατόν ρῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἰσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥντε πέτρῃ
 Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἄλως ἔγγυς ἐούσα
 620 Ἦτε μένει λυγίων ἀνέμων λαιψηρὰ πέλυνθα,
 Κύματά τε τροφόμεντα, τάτε προσερέγγεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳῆας μένον ἔμπεδον, αὐδ' ἐφέβοτον.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὁμίλῳ·
 Ἐν δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσιν
 626 Ἀΐβρον ὑπὸ νεφίων ἀνεμοστρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
 Ἀγρὴ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δέ δεινὸς ἀήτης
 Ἰστὶν ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἰθαίχτεο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λείων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπιελθών,
 Αἰ ψάτ' ἐν εἰαμένη ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 Μυρία· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδώς
 Θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρῶτησι καὶ ὑστατῇσι βόεσσιν
 636 Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδεε, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεισαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὃ δ' ὅλον ἔπεφνε Μυκηναίων Περιφρήτην,
 Κοπρήος φίλον νιόν, ὃς Εὐρυπύθης ἀνακτος
 640 Ἀγγελίης οἴχρεσκε βίῃ Ἡρακλεΐῃ·
 Τοῦ γένει' ἐκ πατρὸς πολὺν χείρονος νιὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμῖν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτίτνυτο·
 Ὅς ψα τόθ' Ἐκτορι κύδος ὑπέρτερον ἔγγυαίεζεν.
 646 Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντρον κάλετο,
 Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκί', ἐρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθείς, πέσειν ὕπιος· ἀμφὶ δέ πῃλῃ
 Σερφδαλέον κυνέβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἐκτωρ δ' οὐδ' ὥρνεσε, θεῶν δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρῳ πῆξε, φίλων δέ μιν ἔγγυς ἐταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοι περ ἐταίρων,
 Χραιομῆν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἐκτορα διόν.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νειών, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραν

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ νῶν μὲν ἐχάρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτίων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθροοί, οὐδ' ἐκείσασθαι ἀνὰ στρατὸν ἔσχε γὰρ αἰδώς,
 Καὶ δέος· ἄζηχες γὰρ ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτὲ μάλιστα Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 660 Λίσσεται ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἀνδρὰ ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θείσθ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἣδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἣδὲ τοκῆων,
 Ἥμιν ὅτιω ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.
 665 Ἵων ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ νυνὶ ἵστομαι οὐ παρεόντων,
 Ἑστάμεναι κρατερόως· μηδὲ τροπᾶσθαι φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἄχλυσ ὥσεν Ἀθήνη
 Θεσπίσιον· μάλα δὲ σφι φῶος γενετ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 Ἥμιν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἔκτορα δὲ φράσσωντο βοῇν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
 Ἥμιν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 Ἴδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἰάντι μεγαλήτορι ἦνδαν θυμῷ
 675 Ἑστάμεν, ἐνθά περ ἄλλοι ἀφέσταναν νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' ὄγε νηῶν ἔκρι' ἐπώχτετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναῦμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαεικοσέπηχυ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πύρρας συναγείφεται ἵππους,
 Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστρῳ δίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τὲ ἐθήησαντο
 Ἀνέρες ἣδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπροσθεν ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοι' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτοτται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔκρια νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰδέει' ἵκανε.
 Αἰεὶ δὲ σμερθνὸν βοῶν Λαοαῖσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἔκτωρ
 Μῆμιν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύχα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεινῶν αἰετὸς αἰθάν
 Ἔθνος ἐφορμάται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἔκτωρ ἵθυσσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 Ἄντιος αὔσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπίσθην
 695 Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτίς δὲ θριμεία μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντισθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἔσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὁδ' ἦν τόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεῖξασθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλίεσθαι
 Τρῳασὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰκάστον,
 Νῆας ἐνιπρήσειω, κτανέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο πορτοπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνικεν
 Ἔς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τυῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρῳαῖς τε
 Δίμου ἀλλήλους αυτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τόλγῃ
 Τύζων αἰκᾶς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰσάμενοι, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνθεται, κωπήνεται,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἷματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρύμνησιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει,
 Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρῳασὶν δὲ κέλευεν·
 Οἴσσετε πῦρ, αἶμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας· ἑλεῖν, αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκῃτι μολοῦσαι,
 Ἥμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ἦα τότε βλάπτει φρένας εὐρύνοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
 Θρηῖνον ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἔκρια νηὸς ἔτισης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἰστήκει δεδοκημένος, ἔρχετ' αἰεὶ
 Τρῳᾶς ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοῶν, Δαναοῖσι κέλευεν·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ἀνίρες ἔσσε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἦέ τίνας φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω,
 Ἦέ τι τείχος ἄρειον, ἧ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστί πόλις πύργοις ἄραρυία,
 Ἦ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεραλκία δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φῶς, οὐ μείλιχ' ἢ πολέμοιο.
 Ἢ, καὶ μαιμῶων ἔφεπ' ἔγχρ' ὀξυόεντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
 Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν ἔκτορος ὀτρύναντος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὐτάσκει, διδρυγμένος ἔγχρ' ἰμακρῷ.
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν ἀντισχεδὸν οὔτα.

Ι Α Ι Α Δ Θ Σ Η.

Patroelo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulisse contentus, majori ne se periculo objiciat (1 – 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 – 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 – 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 – 305); praelium primo committit, apud naves mox cæco pavore fugientes supra valum et usque ad campi aperta compellit (306 – 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glauco (419 – 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 – 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 – 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 – 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum prope ad naves agenti (783 – 867).

Η α τ ρ ό κ λ ε ι α .

- Ὡς οἱ μὲν περὶ ρῆος εὐσσελμοιο μάχοντο ·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
 Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὀνοφερόν χέει ὕδωρ.
 • Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τί πτε δειδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἤ τε κούρη
 Νηπίη, ἥ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνέλίσθαι ἀνώγει,
 Εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύνει,

- 10 Λακρυνόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλγεται·
 Τῇ ἱκέλος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
 Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάνσκειαι, ἥ ἐμοὶ αὐτῷ;
 Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίλης ἐξ ἑκλυσ οἶος;
 Ζῶειν μὰν ἐτι φασὶ Μενoitιον, Ἀκτορος υἱόν,
 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρωτ' ἀπαχολίμεθα τεθνηώτων.
 Ἦέ σὺν Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ'· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεύ·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλεὺς υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιοῖν,
 Μὴ νεμέσῃ· τοῖον γὰρ ἄχος βεβλήκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
 25 Βεβλήται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐκισται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων·
 Βεβλήται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστω.
 Τοὺς μὲν τ' ἱήτροι πολὺφάρμακοι ἀμφιπέρονται,
 Ἐλκε ἀκείόμενοι· σὺ δ' ἀμύχανος ἔπλευ, Ἀχιλεῦ!
 30 Μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἰναρέτῃ! τί σεν ἄλλος ὀνίσσεται ὀφίγονός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰεκέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
 Νηλεΐς! οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
 35 Πίτραι δ' ἡλίστατοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηγῆς.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀκείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζητὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρότες ὦχ', αἶμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φῶς Λαοαοῖσι γένωμαι.
 40 Δὸς δέ μοι ὥμοιῖν τὰ σά τεύχεα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλλύῃ δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 45 Ὡσαιμιν προτὶ ἄστρ' ἀπὸ καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νῆπιος· ἥ γὰρ ἔμειλλεν
 Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἶον εἶπες!
 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζητὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,

- Ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμείρσαι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφελίσσθαι, ὅτε κράτει προβέβηκεν.
 65 Αἶνὸν ἄχος τό μοι ἔστω, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρίων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥς τι ν' ἀτίμητον μετὰνάστην.
 66 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔαομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχὲς μεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἥτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηστῆρ' ἀποκαταπαύειν, ἀλλ' ὅπότε ἂν δῇ
 Νῆες ἐμὰς ἀφικνῆται αὐτὴ τε πτόλεμος τε.
 Τύνη δ' ὥμοισ' ἔμιν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦδι,
 67 Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κυάντεον Τρώων τέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατίως· οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλίεται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλιν ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσειναι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμαχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδεΐδῃσι Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 Μαίνεται ἔγχει, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρεΐδῃσι ὅπως ἔκλυον αὐδῆσαντες
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλητῷ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἐμπεσ' ἐπικρατίως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλονται.
 Πείθειο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θέω·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἅτερ οἳ περικαλλέα κούρην
 Ἀψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἑλάσας, ἵεται πάλιν· εἰ δὲ κεν αὖ τοι
 Δοῶν κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 Μὴ σὺν' ἀντιθεὶν ἐμῷ λιλαιέσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δὲ με θήσεις.
 Μὴδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοσῇτι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, πρὸτ' Ἰλῖον ἡγεμονεύειν·
 Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰεγενετῶν
 Ἑμβήη· μάλα τοῖς γε φιλεῖ ἐκείργος Ἀπόλλων·
 95 Ἀλλὰ πύλιν τρωπῶσθαι, ἐπὶν φίλος ἐν νήεσσιν

- Θῆρς, τοὺς δὲ ἱ' εὖν *πιδίον* *κάτα* *δηριάσασθαι*.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγει, ὅσσοι ἔσσιιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλαδρον.
 100 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμμενε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε τόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 Βύλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
 106 Πήληξ βαλλομένη *καναχὴν* ἔχε· βύλλετο δ' αἰεὶ
 Καπ φάλαγ' εὐποίηθ'· ὃ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνεν,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύνατο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίσαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλὴν ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρώς
 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρφεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεύσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετα νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπισσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μέλινον, ἄγχι παραστάς,
 116 Πηλῆς ἄορι μεγάλην, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πηλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμᾶδις βόμβησε πεισοῦσα.
 Γρῷ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησάν τε,
 120 Ἔργα θεῶν, ὃ ἦα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κῆεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 Νηϊΐ θοῇ· τῆς δ' αἵψα κατ' ἀσβέστη κίχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρῶμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 126 Μήρῳ πληξόμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσσο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκλέουθε!
 Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊόιο ἰωήν!
 Μῆ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φρυκτὰ πέλωνται.
 Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω.
 130 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσσετο νῶροπι χαλκῷ.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιιν ἔδυνεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 136 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ἕλφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευσεν.

- Εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ καλὰ μῆφιν ἀρήρει.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Λιακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελῆν, τὴν πατρὶ φίλῳ πορὶ Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' Ἀυτομείδοντα θοῶς ζευγνῦμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίς μάλιστα· *ελλε ενω*
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μέναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ Ἀυτομείδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας Ἴππους,
 Ἐάνθον καὶ Βαλῖον, τὼ ἅμα προῖησι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυία Ποδοάρχη,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δὲ παρηγορίῃσιν ἀμύμονα Πηδάσον ἔει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεθ' Ἴπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποικόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς
 Ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἷτ' ἔλαφον κερατὸν μέγαν οὖρεσι δρωσάντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρ' ἥϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγελήδον ἴσιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευρόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 Τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἦδὲ μέδοντες
 165 Ἄμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδάκεος Λιακίδαο
 Ῥῶοντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων Ἴππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῦσιν ἑταῖροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασεν.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Κῆος Σπερχειοῖο, Διῖ πετέος ποταμοῖο·
 175 Ὅν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βῶρρι, Περιήρεος νύϊ,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπνιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδώρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

- Ἠράσας, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλοκάτου, κελαδεινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελέξατο λάθρη
 186 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρην δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θελεῖν ταχὺν ἡδὲ μαχητὴν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωςδε, καὶ Ἑλλου ἰδὲν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 190 Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὐ ἔτρεφε, ἡδ' ἀτίταλλεν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς τ' ὅτ' ἐν υἱὸν ἰόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 196 Ἐγγεῖ μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἐταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαίρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνευσιν Ἀχιλλεύς
 Στήσεν εὐ κρίνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λειλαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θαῆσιν ἀπειλεῖτε Τρῳέεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνηστῆρόν, καὶ μ' ἡτιάσθε ἕκαστος·
 Σχέτλιε, Πηλῆος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεΐς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις αἰκοντας ἐταίρους·
 206 Οἵκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπευε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάλλετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῳέεσσι μαχέσθω!
 210 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρ' ἔθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνῆρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισιν
 Δωματος ὑψηλοῦ, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 216 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δὺ ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πατρόκλος τε καὶ Αὐτομέδων, ἔνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Βῆ ῥ' ἔμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πᾶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὐ πλῆσασα χιτῶνων,
 Χλαινάων τ' ἀγεμουκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

- Ὀκπότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμίρσαι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφελίσσθαι, ὅτε κράτει προβεβήκη·
 55 Αἶνὸν ἄχος τό μοι ἐστω, ἐπεί πάθον ἄλγεια θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔβλεν υἱὸς Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ πτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλτο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετὰναστήν.
 60 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔαομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχές περὶ λῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηϊθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅποτ' ἂν δῇ
 Νῆας ἑμας ἀφίκηται αὐτῇ τε πτολέμος τε.
 Τύνη δ' ὥμοϊν μὲν ἑμα κλυτὰ τεύχεα δύδι,
 65 Ἄρχει δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κνάνεον Τρώων τέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἳ δὲ φηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλιῶται, χωρὸς ὀλίγην ἐτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλιν ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσειναι μέτωπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύων, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἥλια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδείδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρεΐδῃ ὅπως ἔκλυον ἀνδρόφροτος,
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφρότοιο,
 Τρωσὶ κεινόντος, περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλητῷ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἐμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλονται.
 Πείθειο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τίλος ἐν φρεσὶ θέλω·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἅτῃρ οἳ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, κοτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἱέναι πάλιν· αἱ δὲ κεν αὖ τοι
 Δοῖη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδοντος πόσις Ἥρης,
 Μῇ σὺγ' ἀντιθεὶν ἐμείο λιλαιέσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δὲ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ θηϊστῇτι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μητίς ὑπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετῶν
 Ἑμβήη· μάλα τοῖς γε φιλεῖ ἐκπεργος Ἀπόλλων·
 95 Ἀλλὰ πάλιν τρωπύσθαι, ἐπὴν φάος ἐν ῥήεσσιν

- Θήης, τοὺς δὲ γ' εὖν παθίον· κῆρα δηριάσθαι.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πατέρ· καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγει, ὅσσοι ἔσσιν,
 Μῆτε τις Ἀργείων, ναῖν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον·
 100 Ὅφρ' οἳοι Τροίης ἱερὰ κρήδευνα λύμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔριμεν· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε πόος, καὶ Τρῶες ἄγαυοί,
 Βαλλόντες· δεινὴν δὲ περὶ κροταφοῖσι φαιγνῇ
 105 Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βύλλετο δ' αἰεὶ
 Κῆπ' φάλαγ' εὐποίηθ'· ὃ δ' ἀριστερόν οἳμον ἔκαμην,
 Ἐμπεδον αἶδ' ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμεῖσθαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλέον ἔχετ' ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρῶς
 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεῦσαι· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπισσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼρ Αἰάντος δόρυ μέλλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 Πήλξ' ἄορι μεγάλη, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πήλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βρόμβησε πεισοῦσα.
 Γνώ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, φήγησέν τε,
 120 Ἔργα θεῶν, ὃ ἦν πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 Νηϊθόῃ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 Μηρῷ πληξάμενος, Πατρόκληα προσέειπεν·
 Ὅρσπε, Διογενὲς Πατρόκληε, ἵπποκέλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν!
 Μὴ δὴ σῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φρυγὰ πέλωνται.
 Δύσσο τεύχεα θάσσον, ἐγὼ δὲ καὶ λαὸν ἀγείρω.
 130 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσσετο ῥωροπι χαλκῷ.
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι·ν ἔδυεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
 135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ἔσφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθε·ν ἔνευεν.

- ἔϊλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Λιακίδαο,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Παλλεῖν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηληϊάδα μελῆν, τὴν πατρὶ φίλῃ πορὶ Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' Αὐτομείδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥῆξήνορα τίς μάλιστα· *τελευτω*
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ Αὐτομείδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας Ἴππους,
 Ξάνθον καὶ Βαλῖον, τὼ ἅμα προῆσι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυια Πιπιάργη,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.
 Ἐν δὲ παρηγορίῃσιν ἀμύμονα Πηδάσον ἔει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἠελίωτος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὃς καὶ θνητὸς ἔων, ἔπεθ' Ἴπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποیحόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
 Ἰμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἄλκη,
 Οἷτ' ἔλαφον κεραδὸν μέγαν οὖρεσι δρώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγελθδὸν ἴασι, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Λύφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευνομενοὶ φόνον αἵματος· ἐν δὲ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δὲ τε γαστήρ·
 Τοιοὶ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἦδὲ μέδοντες
 165 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Λιακίδαο
 Ῥῶντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵσταται Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων Ἴππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ἥσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταιροί·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαινεῖν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασεν.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθύρηξ,
 Κίος Σπερχειοῖο, Διῖ πετιός ποταμοῖο·
 175 Ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθείσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησὶν Βῶρῳ, Περιήρεος νύϊ,
 Ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπνιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἑτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεϊφόντης

- Ἠρώσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλοκάτου, κελαδεινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελίξατο λαῶν γη
- 185 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρην δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θάλειν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε μογροστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξαγάγε προφώσδε, καὶ Ἑλλου ἰδεν αὐγὰς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαι
- 190 Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἡδ' ἀτίταλλον,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς εἰ θ' ἓν υἱὸν ἶόντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαυμιλίδης, ὃς πάσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
- 195 Ἐγχεῖ μάργασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἐταῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 Στήσεν εὖ κρίνας κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
- 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρῶεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνηϊθμόν, καὶ μ' ἡτιάσθε ἕκαστος·
 Σχέλιε, Πηλῆος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεΐς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·
- 205 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νηώμεθα πορτοπάροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὦδε κακὸς χόλος ἔμπευε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῶεσσι μαχέσθω!
- 210 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνῆρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
- 215 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιθε δὺ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἔνα θυμὸν ἔχοντες,
- 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Βῆ ῥ' ἔμην ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πᾶμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλησασα χιτῶνων,
 Χλαυνάων τ' αἰεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

- 225 Ἔνθα δὲ οἱ δέπας ἔσχε τετυγμένον, οὐδὲ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθοπα οἶνον,
 Οὔτ' ἐφ' σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τό φά τοι' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεῖω
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νῆψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῇσιν·
 230 Νῆπατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσασατο δ' αἶθοπα οἶνον·
 Εὐχεῖ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Ἀλλὰ δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδίων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σέλλοι
 235 Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἥ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἠψύο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἥδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον ἐἴδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὅφρα καὶ Ἔκτωρ
 Εἴσεται, ἧ φά καὶ οἷος ἐπλύτῃται πολεμίζειν
 Ἥμετερος Θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἀπτοί·
 245 Μαίνονθ' ὅππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δέχεται,
 Ἀσκηθὴς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τευχέσσι τε ξὺν πᾶσι καὶ ἄγχχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἥτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξαμένος Διὶ πατρὶ,
 Ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ·
 255 Στῇ δὲ πάροιθ' ἔλθων κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστικον, ὅφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφῆκεσσιν ἐοικότες ἐξέχοντο
 260 Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,
 Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπὶ οἴκῳ ἔχοντας,
 Νηπίαχοι· ξυγνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τούς δ' εἴπερ παρὰ τίς τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
 Κινησῇ ἄεκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκουσιν·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἔχοντο· βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρούρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέλευτο, μακρὸν αὖσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδῃ Ἀχιλῆος,
 270 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μῆνῃσθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμῆσμεν, ὃς μὲν ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
 Ἰνῶ δὲ καὶ Αἰρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳέεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ ῥῆς
 Σμερδαλίον κονάβησαν, αὐσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῳες δ' ὥς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλλόμεναι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Μηριμνὸν μὲν ἀπόρρῳπαι, φιλότητα δ' ἔλῃσθαι·
 Παπτήνην δὲ ἔκαυτος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαιειῷ
 285 Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
 Νῆϊ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυρραΐχην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὑπτίος ἐν κονίῃσιν
 290 Κάππεσεν οἰμῶζας· ἔταροι δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παῖονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἦγεμόνα κτείναι, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ γῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ·
 Ἥμιδαης δ' ἄρα ῥῆς λίπει· αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῳες θεσπεσίῳ ὁμαδῷ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 Κινήσῃ πυκνὴν νεφέλην στεροπῇ γεῖτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 300 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφύαγη ἄσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, γῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρῳῃ.
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῳες· Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπαδὴν φοβέοντο μελαινώων ἀπὸ γῶν,
 305 Ἄλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐκθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
 Ἦγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλῆος βάλε μηρόν
 Ἐγχεὶ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ῥῆξεν δ' οὐτίεν ἐγχος· ὁ δὲ προνής ἐπὶ γαίῃ·

- Καίπερ· αἶψα Μενέλαος Ἀρήϊος οὐτα θόοντα,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' αὐπίδα· λύσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκίλος, ἐνθα πάχιτος
 318 Μυῖαν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 Νεῦρα διασχίσθη· τὸν δὲ σκοτός ὅσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὃ μὲν οὕτως Ἀτύνιον ἐξείδουρ,
 Ἀντίλοχος, λαπαρῆς δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἥριπε δὲ προπάροιθε· Μάρης δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
 Στάς πρόσθεν τέκνος· τοῦ δ' ἀντίθιος Θρασυμήδης
 Ἐφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Ἰμῶν ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δαυρὸς ἀκωκῇ
 Δρύψ' ἀπὸ μυῖνων, ἀπὸ δ' ὤστειον ἄχρις ἄραξεν.
 322 Δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκοτός ὅσσε κάλυψεν
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνης εὐθλοὶ ἑταῖροι,
 Τίτες ἀκοντισταὶ Ἀμισσοδάρου· ὃς ἦα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πόλυσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
 324 Δίω δὲ Κλεοβουλὸν Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζῶν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Λύσε μένος, πλήζας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 326 Πηριέως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
 Ἥμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τῷ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. Ἐνθα Λύκων μὲν
 Ἰπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἄμφι δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρράϊσθη· ὃ δ' ὑπ' οὐρατος αὐχένα θείεν
 328 Δέρμα· παρηγέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν,
 Νύξ', ἔππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀφείων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἐχλὺς.
 330 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξ'· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν
 Νέφθεν ὑπ' ἐγκεφαλαιο· κέασσε δ' ἄρ' ὅστέα λευκά·
 Ἐκ δ' εἰναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνα στόμα καὶ κατὰ ὄντας
 332 Πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Λαταῶν ἔλον ἄνδρα ἑκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρρεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἷτ' ἐν ὄρεσσιν

- Ποιμίνος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 255 Αἶψα διαρπάξουσιν ἀνάγκησιν θυμὸν ἐχούσας·
 Ὡς Λαῖνοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φέβοιο
 Δυσκελᾶδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
 Αἶψα δ' ὁ μέγας αἰὲν ἑφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 Ἰστ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρῆν πολέμοιο,
 260 Ἀσπίδι ταυρεῖν κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπτει· οἷστων τε ροῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκεία πύκην·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήφρας ἱταίρους.
 Ὡς δ' οἱ ὑπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω,
 265 Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τέλῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαόν
 Τρωϊκόν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφος ἔρυκεν.
 270 Πολλοὶ δ' ἐν τάφῳ ἐρυσάργαντες ὠκέες ἵπποι
 Ἀΐαντ' ἐν πρώτῳ ὄνυχ' ἔλπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπειτο, σφεδανὸν Λατῶϊσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πῆλυσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τιμάγην· ὧψι δ' ἄλλα
 275 Σκίδναθ' ὑπὸ νηφένων· τανύοντο δὲ μῶνυχες ἵπποι
 Ἀφροδύτην προτὶ ἄστυ νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ' ἥ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄεσι φῶτες ἐπιπτον
 Πρηνεῖς ἐξ ὀρέων, δίφροι δ' ἀνέκυμβαλλαν.
 280 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπὲρ θορον οἰκέες ἵπποι,
 [Ἀμβροτοὶ, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δῶσαν ἀγλαὰ δῶρα,]
 Πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κύκλετο θυμός·
 Ἰετο γὰρ βαλλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσι κελαινῇ βέβροιθε χθών
 285 Ἡμαὶ ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρύτατον χεῖρ ἔδωκε
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρῶσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 Οἷ βλήν εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ θλίην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 290 Πολλὰς δὲ κλιτῶς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ῥέουσai
 Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ'· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρῶαί μεγάλα στενάχοντο θέουσai.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπέκρεσε φύλαγγας,
 295 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόληος
 Εἶτα ἰεμένους ἐπιβαίνεμεν, ἀλλὰ μεσηγνύ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίουσιν, πολέων δ' ἀπελύντο ποιήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυνῖα·
 Δούπησεν δὲ πεισύν. ὁ δὲ Θέστορα, Ἴηοπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθεὶς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἦστο ἀλεις· ἐκ γὰρ πλήγῃ φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦντα ἤχθησαν — ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἐπι προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λλῶ καὶ ἦνοπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Καθ' δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λῖπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην κακὰ κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδριχὰ πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα προηὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχλον τε Πύριν τε,
 Ἰφία τ' Εὐῖππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πιάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἰδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
 420 Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Ἀνκίουσιν·
 Αἰδώς, ὦ Ἀνκίοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔσσε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὅφρα δαείω,
 Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦ φη, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντες μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκληγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν· —
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζωὸν ἔοντα μάχης ἄπο δακρυοέσεως
 Θείῳ ἀναρπάξας Ἀγκίης ἐν πλόνι δῆμψ,
 Ἦ ἦδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη

440 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, *πρωτοειρηνη*

Ἄφ' ἐθέλεις θανάτιο δυσηχέας ἐξανάλυσαι;

Ἐρῶ· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

445 Αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,

γενεῶν

Φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος

Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.

Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται

ῥέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότεν αἶνον ἐνήσεις.

450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,

Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ

Χεῖρ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τότε γέ λῃ ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,

Πέμπειν μιν Θανάτιον τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἴππον,

455 Εἰς ὅκε δὴ Λυκίης εὐμείης δημόν ἱκωνται·

Ἐνθα ἑ ταρχύουσιν καυλῆγητοὶ τε ἔται τε

Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστί θανόντων.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπέθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἐμελλεν

Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.—

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγκαλειτὸν Θρασυμήλον,

ἵσταται

Ὃς ῥ' ἦνς θεράπων Σαρπηδόνοσς ἦεν ἄνακτος,

465 Τὸν βάλε νειαιραν κατὰ γαστέρα, λύσε δὲ γυῖα.

Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ,

Δεύτερος ὀρμηθεὶς· ὁ δὲ Πηδασον οὐτάσεν ἵππον

Ἐγχεὶ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσθῶν.

Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.

470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρῖκε δὲ ζυγόν, ἥνια δὲ σφιν.

Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.

Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὗρετο τέκμωρ·

Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ' παχέος παρὰ μηροῦ,

Ἀΐζας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·

475 Τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ φυτῆρσι τάνυσθεν.

Τῷ δ' αὖτις συνίτην' ἐριδος περὶ θυμοβόροιο.

Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ·

Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἦλυσ' ἀκωκῇ

Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ

480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρός,

Ἄλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' αἰνὸν κῆρ.

Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπει, ἢ ἀχρῶϊς,

- Ἦε πίτυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκασσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι.
- 485 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων· καὶ δίδωρον κείτο ταυνοθείς,
Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοΐασης.
Ἦντε ταῦρον ἔπεφνε λίων, ἀγέληφι μετελθών,
Αἰθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ἦλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφήλῃσι λέοντος.
- 490 Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μενείαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Γλαῦκε πίπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρεὶ
Δίχημιν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν.
Νῦν τοι ἐλδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἔσαι!
- 495 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάργναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ἀνείδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
- 500 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
Ὀφθαλμοὺς θινάς θ'. ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροῦς ἔλαε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο.
- 505 Τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχος ἔξερυσ' αἰχμῇ.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ ἀχέθον ἵππους φυσιόωντας,
Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λλπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
Γλαῦκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰοντι.
Ἦρ' ἰνθ' οἱ, ἦταρ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμύναι.
- 510 Χειρὶ δ' ἐλὼν ἐπέεζε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
Ἐλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ
Τείχεος ὑψηλαῖο, ἀρῇν ἐτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηρόλῳ Ἀπόλλωνι.
Κλῦθι, ἄναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πλοῖνι δῆμαρ
- 515 Εἰς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντος' ἀκούειν.
Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμέ κῆδος ἰκάνει.
Ἐλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
Ὀξείης οδύνησιν ἐλήλαται, οὐδὲ μοι αἷμα
Τερσῆναι δυνατόν· βαρύνθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ.
- 520 Ἐγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθῶν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὧριστος ὄλωλεν,
Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδί' ἀμύνει.
Ἀλλὰ σὺ περ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσαι,
Κοιμήσον δ' οδύνας, δὸς δὲ κρατος, ὅφρ' ἐτάροισιν
- 525 Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃς πολεμίζειν,

- Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀντίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο
 Αἶμα μέλαν τέρσηε, μένος δέ οἱ ἐμβάλε θυμῷ.
 830 Ἰλαῦκος δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
 "Οὔτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐδαίμοιο.
 Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Ἀνκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντῃ ἐποιοχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρώας κτε, μακρὰ βιβιάσθων,
 835 Πουλυδάμανι ἔπι Πανθοίδῃν καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 Βῆ δέ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ ληλασμένος εἰς ἐπικούρων,
 Οἱ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 840 θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
 Κεῖται Σαρπηδών, Ἀνκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 "Ὅς Ἀνκίην εἶρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·
 Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμυσ' ἔγχρ' ἡλύκεος Ἄρης.
 Ἀλλὰ, φίλοι, πάρσυτε, νευροσσήθητε δὲ θυμῷ,
 845 Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἔλονται, αἰεκίσσῳσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφρομεν ἐγχέρσιν.
 "Ὡς ἔφατο· Τρῶες δὲ κατακρήθην λάβε πένθος
 "Ἀχαιοι, οὐκ ἐπίεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος
 850 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἑὼν· πολέες γὰρ αἶμ' αὐτῷ
 Ἀσπί' ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελήμενοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 "Ἑκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνοιο· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Ἰφρσε Μενoitιάδew Πατροκλήος λάσιον κῆρ·
 855 Αἰάντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἰάντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 Οἷοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἥ καὶ ἀγέλους.
 Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδών· ἀλλ' εἴ μιν αἰεκισσάμεθ' ἔλόντες,
 860 Τεύχεά τ' ὥμοισιν ἀφελόμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων
 Αὐτοῦ ἀμνησμένων δαμασσαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φύλαγγας,
 Τρῶες καὶ Ἀνκιοί, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 865 Σύμβalon ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτι ὅλοήν τάνυσσε κρατερῇ ὕμνῃν,
 "Ὅφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὅλοος πόνοιο εἴη.

- Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῳῆς ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 570 Βλήτο γάρ οὔτι κακίστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Τῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, διὸς Ἐπειγυῖς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδαίῳ εὐναιομένῳ ἤνασσε
 Τοπρὶν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνερῶν ἐξεναρίξας,
 Ἐς Πηλῆ' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι πέμπον ἐπεσθαι
 Ἦμιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρῳεσσὶ μάχοιτο.
 Τὸν φη τὸ θ' ἀπτόμενον κέκχος βάλε παίδιμος Ἐκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἥ δ' ἀνδρὶα πᾶσα κεῖσθη
 Ἐν κόρυθι βροτῆρ'· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλη δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμὸν ἑτάροιο.
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱρήμι τοιῶς·
 Ἰλκῆ, ὅστ' ἐφόβησε κολοῦς τε ψῆφας τε·
 Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρώνηεις ἱπποκίλευθε,
 585 Ἔσσο καὶ Τρῳῶν· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαίμενος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τέοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ παίδιμος Ἐκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανίης ῥίπῃ ταναοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆε πειρώμενος, ἥ ἐν ἀέθλῳ,
 Ἦ καὶ ἐν πολέμῳ, θηῖον ὕπα θυμοραϊστῶν·
 Τόσσον ἐχώρησαν Τρῳῆς, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 Ἐτραπεί, ἔκταινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωκος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία νυλίων,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος σιῆθος μέσση οὔτασε δουρὶ,
 Σιγρεφθεὶς ἐξαπέρης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
 600 Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῳῆς κεχάρητο·
 Στάν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰδόντες ἀλλήεις· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀκλῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρῳῶν ἔλει ἀνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θιὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐάτος· ὦκα δὲ θυμὸς
 Ἰλχετ' ἀπὸ μελίων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκειον ἤκεν·
 Ἰλπετο γὰρ τεύχεσθαι ὕπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἀλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλέετο χάλκειον ἔγχος·
 Πρόσω γὰρ κατέκνυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν

- Οὔδ' ἐκισπλήμφθη, ἐπὶ δ' οὐράχος πελεμήθη
 Ἐγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μίνος ὕβριμος Ἄρης.
 [Αἰχμή δ' Αἰνείας κρηταίνουμένη κατὰ γαίης
 615 ῥίχτει, ἐπὶ δ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὀρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κίχ' σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,
 Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε διωμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦῤῥα·
 620 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἦρθιμόν περ ἑόντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἄντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὅδεϊ χαλκῷ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἑὼν καὶ χειρὶ πεποιθὼς.
 625 Εὐχος ἐμοὶ δόλης, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνέριπτε Μενoitίου ἀλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἑὼν, ἄγορεύεις;
 Ὡς πέπον, οὔτε Τρῳᾶς ὀνειδείρις ἐπέεσσιν
 Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθάξει.
 630 Ἐν γὰρ χειρὶ τέλος παλέμου, ἐπέων δ' ἐν, βουλή·
 Τῷ οὔτε χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰνόςθεος Φαίς.
 Τῶν δ', ὥστε δορυτόμων ἀνδρῶν ὀρμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὐρεος ἐν βήσσης· ἑκάθεν δέ τε γίγνεται ἀκοή·
 635 Ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυθεύης,
 Χαλκοῦ τε φινού τε, βοῶν τ' εὐποητιῶν,
 Νυσσομένων ἕφεσίν τε καὶ ἔγχασιν ἀμφιγύουσιν.
 Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα διόν
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίησιν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειαν, ὥς ὅτε μνῆαι
 Σταθμῷ ἐν βρομέωσι περιγλαγίας κατὰ πέλλας,
 Ὡρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάχος ἄγγεα δεύει·
 Ὡς ἄρα τὸ περὶ νεκρὸν ὀμίλειαν. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρέψεν ἀπὸ κρητερῆς ὑσμίνης ὅσας φαιρινῶ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνι Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 Ἥ ἦδη καὶ κείνον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτοῦ ἐκ' ἀντιθέῃ Σαρπηδόφι παίδιμος ἔκτωρ
 650 Χαλκῷ δρώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθῃαι,
 Ἥ ἔτι καὶ πλεόγεσσιν ὀφέλλειν πόνον αἰπύν.
 Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δαάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ὅφρ' ἤνυσ θερῶπων Ἠληγιάδῳ Ἀχιλῆος
 Ἐσαυτίς Τρῳᾶς τε καὶ ἔκτορα χαλκοχορυστήν

- 655 Ὡσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστῃ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἐς δὴφρον δ' ἀναβῆς, φύγαδ' ἔιραπε, κέκλειτο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἑφθίμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
- 660 Πῶντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἶδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κεῖμενον ἐν νεκρῶν ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππευσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὥμοισιν Σαρπηδόνος ἔντε ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
- 665 Δῶκε φέρειν ἱεράοισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφέες αἵμα κάθηρον
 Ἐλθῶν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσων ποταμοῖο ῥοῇσιν,
- 670 Χρῆσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἴπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.
 Ἴνθ' αὖ ταρχύουσιν κασιγνητοὶ τε ἔται τε
- 675 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον αἶρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσων ποταμοῖο ῥοῇσιν,
- 680 Χρῆσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἴπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πτόνι δῆμῳ.
 Πατρόκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
- 685 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' αὔσθη·
 Νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἥπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
- 690 Πηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἀνῆκεν.
 Ἴνθ' αὖ τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξεπείριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν·
 Ἀδριστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
- 695 Καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑλάσον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην
 Τυὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνῶοντο ἕκαστος.

- Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τρώϊον ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ γὰρ ἔγχρ' ὄφρ'·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φαῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργῳ
 ἔστη, τῷ ὅλας φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρὶς μὲν ἐκ' ἀγκυρὸς βῆ τείχεος ὑψηλοῖα
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπειστυφίλιξεν Ἀπόλλων,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαινήν ἀσπίδα νύσσαν.
 705 Ἄλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔψα πτερόεντα προσηΐδα·
 Χαῖεο, Διογενὲς Πατρόκλειε! οὐ νύ ται εἶσα,
 710 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πύρθαι Τρῳάων ἀγροχίαν,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάξετο πολλὸν ὅπασα,
 Μῆνιν ἀλενάμενος ἱκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους·
 Δίξε γὰρ, ἥδ' μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἑλάσσας,
 Ἡ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρὶστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἄνδρι εἰσάμενος αἰζήν τε κρατερῶ τε,
 Αἰὼ, ὅς μ' ἤτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
 Ὅς Φρυγίῃ καίσκετο βοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·
 720 Τῷ μιν ἐισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδὲ τί σε χρὴ.
 Αἶδ', ὅσον ἦσσαν εἰμὶ, τόσον σέο φέερος εἶην·
 Τῷ κε τάχα στυχερῶς πολέμου ἀπέρωτ' ἔσσιαι.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλιε, ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 Αἶ κεν πῶς μιν ἔλῃς, δῶν δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ' ὀνόν ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φάιδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγμένον· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὁμλῶν ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἦκε κακόν· Τρῳαῖν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὅπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Λαταοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάρτιζεν
 Ἀντάρ ὁ Πατρόκλιε, ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτα χαμαῖς,
 Σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρωφι δὲ λάξετο πέτρον
 735 Μαρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν γὰρ περὶ χεῖρ ἱκάλυπεν.
 Ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάξετο φαιτός,
 Οὐδ' ἄλλως βελός· βάλε δ' Ἐκτορος ἡνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Περιάμοιο,
 Ἴππων ἦν' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαῖ.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὀφρὺς συνέλεν λίθος, οὐδὲ οἱ ἔσχε
 ὀφρὺς

(instrument
agent)

χαλδ = cad = cad

- Ὅστιον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ' ἄρνευτῆρι τοικῶς,
 Καῖπεσ' ἀπ' εὐεργείος δίφρου· λίπε δ' ὅστιά θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ', Πατρόκλεις ἱππεύ·
 745 "Ω πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ῥέϊα κυβιστᾷ!
 Εἰ δὴ που καὶ πάντῳ ἐν ἰχθυόεντι γέγοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κόρεθαιεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν, *sum*
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 "Ως νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥέϊα κυβιστᾷ.
 750 "Η ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!
 "Ως εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
 Οἴμῳ λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμούς κεραῖζων
 Ἐβλητο πρὸς στήθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 "Ως ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.
 755 Ἐκτὼρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τῷ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, θηρινθήτην,
 "Ωτ' ὄρεο, κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἀμφω πεινᾶοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 "Ως περὶ Κεβριόναο δῶμα μήστρωες αὐτῆς,
 760 Πατρόκλος τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτὼρ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμείην χροῖα νηλεὲς χαλκῷ.
 Ἐκτὼρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὕσμινην.
 765 "Ως δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἐριδαινέτον ἀλλήλοισιν
 Οὐρεὸς ἐν βήσσης, βαθύην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγὸν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
 "Ηχῇ θευπεσίῃ, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·
 770 "Ως Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Λήουν, οὐδ' ἔτεροι μνῶνont' ὀλοοῖτο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὄξα δοῦρ' ἐπεπήγει,
 Ἰοὶ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χειρῶνδ' ἀπὸ μεγάλας ἐστυφέλιξεν
 775 Μαργαμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στεροφάλλῃ κονίῃ
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.
 Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρετοιο ἦσαν.
 Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
 Τρῶων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τευχέ' ἔλοντο.
 Πατρόκλος δὲ Τρῶσιν κακὰ φρονέων ἐνόρουνεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, Θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηΐ,
 785 Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βίοτοιο τελευτή.
 Ἦνυστο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν.
 790 Ἡεὶρ γὰρ πολλῇ κακαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 Στῆ δ' ὀπιθε, πλῆξεν δὲ μετὰφρενον εὐρὸς τ' ὦμον
 Χειρὶ καταπρηγεῖ· στρεφεδίνηθεν δὲ οἱ ὄσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἢ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε πουσὶν ὑφ' ἱππων
 795 Αὐλῶπις τρυφάλεια· μίανθ' ἔησαν δὲ ἔθειραι
 Αἶματι καὶ κονίησι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἰππόκομον πῆληκα μιαίνεσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θεϊοῦ κάρη χάριεν τε μέτωπον
 Ρύει, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν
 800 Ἥ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθῦ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἂπ' ὦμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμίοεσσα.
 Αὐσέ δὲ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 Τὸν δ' αἶτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὀπιθεν δὲ μετὰφρενον ὅξ' εἴ δουρὶ
 Ὀμων μεσσηγὺς σχεδόνθεν βῆλε Δαρδανὸς ἀνήρ,
 Πανθόλδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο Καλνυμαί· *εχελειω*
 Ἐγγεῖ θ' ἱπποσύνη τε, πόδεσσι τε καρπαλλίμοισιν·
 810 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας εἴκοσι βῆσεν ἄφ' ἱππων,
 Πρωτὶ ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλει· ἱππεύ,
 Οὐδὲ δαίμασσ'· ὁ μὲν αὐτὶς ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μέλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ Θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἀφ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 Ἀφ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὅξ' εἴ χαλκῷ,
 820 Ἀγχιμολὸν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτὰ δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντες μάχεσθον,
 825 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πῖμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·

- Ὡς πολέας πέφοντα Μενoitίον ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πρωϊμίδης κτεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπήντα·
 Καὶ οἱ ἐπειχόμενος ἔπει πτερόεντα προσηΐδα·
 830 Πάτροκλ', ἣ περ ἔφησθα πόλιν κεραιζέμεν ἀμύν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, εἰλύθερον ἥπερ ἀποιούρας,
 Ἄξιν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νήπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκίης ἔπει
 Ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 835 Τρῶσιν φιλοπτολέμοισι μεταπρέπει, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἡμᾶρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γυῖες ἔδονται·
 Ἀ δειλ'! οὐδέ τοι, εὐθλὸς ἔων, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπιτέλλει ἴοντι·
 Μῆ μοι πρὶν ἵσται, Πατρόκλεις ἐκπολέευσθε,
 840 Νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι παῖθιν.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεύ·
 Ἥδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὐχτο· σοὶ γὰρ ἔδοκεν
 845 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἐπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοί δ' εἴπερ μοι εἰλκοσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμνέας.
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητούς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρξέεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλειο σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 Ἀχχὶ παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταῖή,
 Χερσὶ δαμνέτ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Διαικίδαο.
 855 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτου κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φρεσὶν πταμένη Ἰδίοσδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γούωθα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἤβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηΐδα φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νῦ μοι μαντεύσαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θετιδὸς παῖς ἠνκόμοιο,
 Φθιῆη ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ γάλακον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἵρυσε, λᾶξ προσβέας· τὸν δ' ὑπτιον ὥς ἀπὸ δουρὸς.
 Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 Ἀντίθεον θεράποντα ποδάρεος Διαικίδαο·
 Ἴετο γὰρ βάλλειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίης ἔπει
 Ἀμβροτοί, οὓς Πηλεΐ θεοὶ δόσαν ἄγλαα δῶρα.

Ι Δ Ι Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1-60): Hector autem, Apollinis monitu, ab inse-
quendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus
Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quo-
que mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61-139).
Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox
Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac for-
tissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit;
simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum
(140-261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Mene-
laus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in
diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut
ad ludibrium trahant (262-425). Achilles equis, casum Pa-
trocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in praelium
reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426-483).
Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos
capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam
cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet
Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484-596).
Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius
trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et
accepto eladis nuntium ad Achillem mittit (597-701); idem-
que Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet,
comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcantium (702-
761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐος νιόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρῳέεσσι δαμνέει ἐν δηϊοτῇτι.

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,

ἢ Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδὺσα τόκοιο.

Ὡς περὶ Πατρόκλη βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.

Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ὑσπίδα πάντοσ' εἴσσην,

- Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἔυμμελῆς ἀμέλησεν
 10 Πατρόκλειο πευόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφεῖς, ὄρχαμε λαῶν,
 Χάζεο, λῆϊπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πατρόκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ἰσμήνην·
 Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρεσθαι,
 Μῆ σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
 20 Οὐτ' οὐν πόρδαλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
 Οὔτε σὺδς κἀπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμαίνει,
 Ὅσσον Πάνθου υἱὲς ἔυμμελλαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βλῆ Τπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 Ἴς ἦβης ἀπόνθη, ὅτε μ' ὦνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν, *ἡ ἀνὰ τὸν ποταμὸν ἐκείνῳ*
 Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολέμιστῃν
 Ἔμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κiónτα,
 Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἱέναι, μῆδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ρεχθέν δέ τε νῆπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφεῖς, ἡ μάλα τίσεις
 35 Ἰγρωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
 Ἢ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπανυμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῆν καὶ τεύχε' ἐνέικας,
 40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δλῃ.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδὲ τ' ἀδρήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτισε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἶσεν·
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 45 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δευτέρως ὤρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἀψ δ' ἀναχαζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πεθήσας·
 Ἀνικρὺν δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἔλυσθ' ἀκωκῇ·
 50 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Αἵματι οἱ δεινόντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοίαι,
 Πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργυρῶ ἐσφῆκωντο.
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 65 Καλόν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε πνοιαὶ δονέουσιν
 Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
 Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαλλάπῃ πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξίστρεψε, καὶ ἐξεάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου νῖδ' ἐνυμμελὴν Εὐφορβον
 70 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐνύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὰ πεποιοθῶς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀργάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 75 Διῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλλίμοιο.
 77 Ἐνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ἦν οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, Θοῶ ἀτάλαντον Ἀρήϊ,
 Ἄριμ' εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
 Καί μιν φωνήσας ἔπειτα περὶοῖα προσηύδα·
 78 Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θείεις, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλγεينوὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμύμεναι, ἦδ' ὕχεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τύφρα δὲ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρεΐος νῖός,
 80 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε,
 Πανθοΐδην Εὐφορβον, ἔπανυε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Πάπτηγεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 85 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθροπὶ χαλκῷ,
 Ὀξεία κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἡφαίστοιο
 Ἀσβίστῳ· οὐδ' νῖδ' ἐλθέειν Ἀτρεΐος ὀξύβοθρος·
 90 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λῖπω κάτα τεύχεα καλὰ,
 Πατρόκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μήτις μοι Δαναῶν νυμεσθήσεται, ὅς κεν ἰδηταί.

- Εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῶνος ἰὼν καὶ Τρωαὶ μάχῳμα
 96 Αἰδισθεῖς, μήπως με περιστήσῃς ἓνα πολλοί·
 Τρῳᾶς δ' ἐνθάδ᾽ε πάντας ἄγει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσσῃ.
 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νυμεσησεται, ὅς κεν ἰδῇται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἰαντὸς γε βῶν ἀγαθοῖο πυνδολίμῃς,
 Ἄμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἰφυσαιέμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρᾳ δ' ἐπὶ Τρῳῶν στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκράν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἡγυγένειος,
 110 Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δῖωνται
 Ἐγχείει καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, αἰκῶν δέ τ' ἔβη ἀπὸ μευσαύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθοῦ Μενέλαος.
 Στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
 115 Παπταίνων Αἰάντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἴψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστέρα πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβολα Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤυδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλῆϊ προφέρωμεν
 Γυμνόν· αὐτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαίφρονι θυμὸν ὄρινε.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, αἶμα δὲ ξανθοῦ Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 Ἐλχ', ἵν' ἀπ' ὁμοῖν κεφαλῇν τάμοι ὀξεί χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἰφυσάμενος κνοὶ δοίη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος, ἡὔτε πύργον.
 Ἑκτωρ δ' αἶψ' ἐς ὁμίλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνδρόφους· δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
 Τρωαὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῶν.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἐστήκει ὥς τις τε λίων περὶ οἴσι τέκεσσιν,
 Ὡς ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 135 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμμαίνει·
 Πάν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·

- Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἤρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἔσθῃκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν αἰζῶν.
 140 Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδέυεο!
 Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύζηλιν ἔοντα.
 Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστὺ σάώσεις
 145 Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Πλῶ ἐγγεγάασιν.
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 Εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νολεμέες αἰεί.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σώσεις μεθ' ὄμιλον,
 150 Σχέτι! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξείνον καὶ ἑταῖρον,
 Κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὃς τῷ πολλῷ ὄφελος γένητο, πτόλειέ τε καὶ αὐτῷ,
 Ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
 155 Οἴκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένους πολυθαρσείας ἐνεῖη,
 Ἀτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
 160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστὺ μέγα Πριάμοιο ἀνῆκτος
 Ἐλθοὶ τεθνηώς, καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοιο ἔντεα καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 Τοῖον γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 Σιγήμεναι ἄντα, κατ' ὅσας ἰδὼν δηΐων ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰδὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἔων ὑπέροπλον ἔειπες!
 Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
 Νῦν δὲ σευ ὀνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον εἶπες·
 Ὅστε με φῆς Αἴαντα πέλωριον οὐχ ὑπομείναι.
 175 Οὗτοι ἐγὼν ἐφύγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 Ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 Ρηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέποι, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 160 Ἡὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 ἢ τίνα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχίσσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δυρδανοὶ ἀγχιμαχῆται,
 184 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
 Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Διῖτον ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐλίχκεν ἐταίρους
 190 Ὡκα μάλ', οὐπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 Οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυθακρύντον, ἔντ' ἄμειβεν·
 Ἴτιοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρῆν,
 Τρῳοὶ φιλοποτόλεμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
 196 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ὧ παιδὶ ὅπασσεν
 Ἰηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρός ἐγγέρα.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 Κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν·
 Ἀ δειλ', οὐδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δὴ τοι σχεδὸν ἐσσι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἀνδρὸς ἄριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεινες ἐνῆα τε κρατερόν τε·
 206 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
 Εἴλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
 Τῶν παιήν, ὃ τοι οὔτε μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δίξεται Ἀνδρομέηχῃ κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἢ, καὶ κυανέησιν ἐκ' ὀφρύσι κεῦσε Κρονίων.
 210 Ἐκτορι δ' ἤρמוσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 216 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
 Μίσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μίδοντά τε Θερούλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισῆναρά θ' Ἰππόθοόν τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἔντομον οἰωνιστήν·
 Τοὺς ὅγ' ἐποιρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 220 Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθαῦδ' ἀφ' ὑμετέρων πολλῶν ἡγεῖρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρῳέων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα
 Προφρονέως ὄνοισθε φίλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 235 Τὺ φρονέων, δώροισι κατατρέχων καὶ ἐδωδῇ
 Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν αἶξω.
 Τῷ τις κύν' ἰδυὺς τετραμμένος, ἢ ἐπολίσθω,
 Ἡὲ σωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου οὐραστὺς.
 Ὅς δέ κε Πύτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
 240 Ἰρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῷ ἀνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἐξω ἔγω· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσων ἐμοὶ περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰδυὺς Λαυαῶν βρῖσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀναυχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός.
 245 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντας ἐρύειν Τυλαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσαιν' ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήνυον.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῇν ἀγαθὴν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διατρεφές, οὐκέτι τοῖς
 Ἐλπομαι αὐτῷ περ νοσσησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 250 Οὔτε τόσον νέκυνος περιδείδω Πατρόκλοιο,
 Ὅς κε τάχα Τρῳέων κορίει κύνας ἡδ' εἰωνούς.
 Ὅσων ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδω, μή τι πάθῃην,
 Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 255 Ἄλλ' ἄγ', ἀριστήας Λαυαῶν κάλει, ἧν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· αὐδ' ἀπὶθῆσι βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἡὔσαν δὲ διακράσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 Ὡ φίλας Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μίδοντες,
 Οὔτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 260 Δῆγμα πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῆδος ἀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δὲ μοὶ ἐστὶ διασκηπιάσθαι ἕκαστον
 Ἥγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δίδηκεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἔγω, νεμεσιέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ.
 265 Πάτροκλον Τρῳῆσι κνυσὶν μέλπηθρον γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὅδ' ὁ δ' ἄκουσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ὤντιος ἦλθε θένον ἀνὰ δῆσέ τετα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὅπῃων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι.
 270 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνάματ' εἴποι,
 Ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἤρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διίπετιός ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥέον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρα
 275 Ἠϊόνες βρόωσιν, ἐρευνγομένης ἅλὸς ἕξω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἦσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιῖδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῆσιν κορύθευσι Κρονίων ἥερα πολλήν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιῖδην ἤχθουρα πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς εἶων, θεράπων ἦν Διαιτίδῃ·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἑταίρους.
 Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλλικώπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχουσιν, ἱέμενοι περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσευσθαι· μάλα γάρ σφας ὥκ' ἐλίλιξεν
 Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺν εἵκελος ἀλκὴν
 Καπρῶ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰζήνους
 Ῥηϊδίῳ ἐκέδασσεν, ἐλιζάμενος διὰ βήσας·
 Ὃς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγανού, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φύλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρεῖσθαι.
 Ἦτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἰκπόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέσσιν χαριζόμενος· ἰάχα δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
 Πληξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
 295 Ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωπῇ,
 Πληγῆϊς ἔγχε' τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
 Αἱματοίς· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχι αὐτοῖο πέσε πρηνῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπιτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰδῶν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἰάντος μεγαθύμου δουρὶ δαμνέτι.
 Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἰάντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 305 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμον Ἰφίτου νιόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Παυσπῇ
 Ἰκίλῃ ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἄμπερές ἄκρη
 810 *Αἰχμὴ χαλκείη* παρὰ νείατον ὤμον ἀνάσχειν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυα θαΐφρονα, Φαίνοπας υἱόν,
 Ἴπποδόω περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψει·
 Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 815 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν καρδίῃσι πεσών ἔλε γαίαν ἀγασσῶ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τὰ πρόμαχοι καὶ φιλίδιμος Ἔκτορ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἔαχον, ἐρύσαντο δὲ νέκρους,
 Φόρκυν θ' Ἴπποδόον τε· λύνοντα δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτὲ Τρῶες Ἀρηΐφλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 820 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι θαμμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ καὶ κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῃ. ἀλλ' αὐτὰς Ἀπόλλων
 Αἰνεΐαν ὥτρυνε, δέμας Πηρίφαντι ἰοικώς,
 Κήρυκι Ἠπυτιδῇ, ὃς αἰ παρὰ πατρὶ μέροτι
 825 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσαίμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισσιθε
 Ἴλιον αἰπυατῇ; ὥς δὲ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε παποιθότας, ἡγορήε τε,
 830 Πηλῆθ' ἑὲ σφετέρῃ, καὶ ὑπερθέει δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺν βοῦλεύεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὰ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνεΐας δ' ἐκωτηβόλον Ἀπάλλωνος
 Ἔγνω, ἐσάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·
 835 Ἐκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρωται,
 Αἰδώς μιν νῦν ἦδε γ', Ἀρηΐφλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείῃσι θαμμέντας!
 Ἀλλ' ἔτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπαιτον μῆστορα, μάχης ἐπιτάφθορον εἶναι.
 840 Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἵομεν, μῆδ' ὅλγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασσαίῳ τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ἦε πολὺν προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνεΐας Λειώκριτον εὐτασε δουρὶ,
 845 Τῖόν Ἀφροδαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 850 Ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Καὶ δὲ μετ' Αὐτεροπαῖον ἀριστευσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πεσόντ' ἔλεησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μαχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 355 Ἔσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μᾶλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπλίσω νεκροῦ χάρισθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἐξοχὸν ἄλλων,
 Ἄλλα μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβύμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 360 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθών
 Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρῶων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμῶτί γ' ἐμάχοντο·
 Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνουσιν· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 365 Ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός· οὐδὲ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἠελιὸν σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἡέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιᾶδῃ κατατεθνηῶτι.
 370 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκῆλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἥελιου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὄρεων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βίβλα στονόεντα,
 375 Πολλὸν ἀφισταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγος ἔπασχον
 Ἡέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνίρε κυδαλλμῷ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 380 Ζῶν ἐν πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπιουσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρυνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τούτῃ δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νείκος ὀρώρει
 385 Ἀργαλῆς· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ νωλεμές αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστων,
 Χεῖρες τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοδὸς μεγάλῳιο βοεῖην
 390 Λαοῖσιν δαῖη τανύειν, μεθύουσιν ἄλοιφῃ·
 Δεξιόμενοι δ' ἄρα τοίγῃ διαστάντες τανύουσιν
 Κυκλός, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφῃ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 Ὡς οἷγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 395 Ἐλκετον ἀμφοτέρω· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῳασὶν μὲν, ἐρύειν περὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄργιος· οὐδέ κ' Ἀρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τῶνγε ἰδοῦσ' ὀνόσασαι, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 Ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶς τι
 Ἦδεε Πατρόκλον τεθνηῖότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γάρ ἀπάνευθε νεῶν μάραντο θοάων,
 Τίχει ὑπὸ Τρῳῶν· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ
- 405 Τεθνήμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχυρμυθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδέ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπέρσειν πολλέθρον ἄνευ ξθεν, οὐδέ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γάρ τόγε μητρός ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
- 410 Δὴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμέε ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ἦδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶν·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἤμιν ἔνκλες ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἤμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρῳέεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 Ἄστν ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
- 420 Ὡς δέ τις αὖ Τρῳῶν μεγαθύμων ἀνδρῆσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 Πᾶντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖται πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἐταίρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
- 425 Χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνίοχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο.
 Ἥ μὰν Αὐτομέδων, Διῶρος ἄλκιμος υἱός,
- 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μάλιστα θοῇ ἐπεμαίετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειη·
 Τῷ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Ἰπιδέλιτῃν ἵεναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
- 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηῖός τις ἡς γυναικός·
 Ὡς μένον ἀσφαλῶς περικαλλία δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδὲ ἐνισκίμπαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαράδις ἔτε μυρομένοντιν,
 Ἰνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μοῖναιτο χαίτη,
 440 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένον δ' ἄρα ταίγε ἰδὼν ἔλεησε Κρονίειν,
 Κινύσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμὸν·
 Ἄ δειλὰ, τί σφῶϊ δόμεν Ἥλῃ· ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἑστέον ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε!
 445 Ἥ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχηεν;
 Οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν οἷζυρότερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρματα δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Ἡφαιμίδης ἐποχῆσται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 450 Ἥ οὐχ' ἄλλης, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλὼν μένος ἦδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σωύσειτον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφίσι κύδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰς ὅκε νῆας ἑυσσέλμους ἀρίπαινται,
 455 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦν.
 Τῷ δ' ἀπὸ χαιτῶν κορίην οὐδάςδε βυλόντε,
 Ῥίμφ' ἔφερον θεῶν ἄρμυ μετὰ Τρῳάς καὶ Ἀχαιοὺς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχεται, ἀχνυμένος περ ἑταῖρον,
 460 Ἴπποις ἄσσωσιν, ὥς τ' αἰγυπῖος μετὰ χῆνας·
 Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκαν ὑπὲρ Τρῳάων ὀρυμαγδοῦ,
 Ῥεῖα δ' ἐπαῖξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἦρει φῶτας, ὅτε σενάιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πῶς ἦν, οἷον ἰόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 Ὅψε δὲ θῆ μιν ἐκτῆρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσήύδα·
 Αὐτομέδον, τίς τοι νῦ θεῶν σκηερδία βουλήν
 470 Ἐν στήθεσσιν ἔδθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρῳάς μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
 Μοῦνος· αἰτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ἑμοῖσιν ἀγᾶλλεται Αἰαλίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Λαέρκεος υἱός·
 475 Ἀλκιμέδον, τίς γὰρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτρκλος, θεῶφιν μῆστῳρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἰών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνια σιγαλόεντα
 480 Δείξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὅφρα μάχωμαι.

- "Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθῶν ἄρ' ἐπαρούσας
 Καρπαλλίμους μάλιστα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 485 Αἰνεΐα, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
 "Ἰππῶ τούτῳ ἐνόησαι ποδῶκεος Αἰακίδου,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνίοχοισι κακοῖσιν·
 Τῷ κεν ἐλποίμην αἰφρασίμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
 Σὺ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 Τλαΐεν ἐναντίβιον σιάντες μαχίσσασθαι Ἀρηΐ.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν εὖς καὶς Ἀγχίσιω.
 Τῷ δ' ἰθύς βήτην, βοῆς εἰλυμένω ὤμων
 Αὔρῃσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τυῖσι δ' ἅμα Χρομίης τε καὶ Ἀρητος Θεουιδῆς
 495 Ἦϊσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενέειν, ἑλίκην τ' ἐφαινύχνας ἵππους·
 Νῆητιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον ἀναιμακτὶ γε νέεσθαι
 Αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὃ δ' εὐζάμενος Διὶ πατρί,
 Ἀλκῆς καὶ σθένος κλῆτο φρένας ἀμφιμελαινάς.
 500 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 Ἀλκιμέδων, μὴ δὴ μοι ἀποπρόθεν ἰσχυμέν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεύοντες μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Ἰφιαμίδην μέντος ἐχέσσεσθαι οἶω,
 Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλέτριχε βήμεναι ἵππων,
 505 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσθαι τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.
 "Ὡς εἰπὼν Αἰάντε καλέσσετο καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 "Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' οἵπερ ἄριστοι,
 510 Ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεές ἡμᾶρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισκον πόλεμον κάτω δακρυόεντα
 Ἐκτορ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
 515 Ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἡ ὤα, καὶ ἀμπεφυλὼν προῖαι θολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρητοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔφυτο, διακρὸ δὲ ἔισατο χαλκός·
 Νειαιρῇ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 "Ὡς δ' εἰπὼν ἂν οἷον ἔχων πέλεκυν αἰζηῆος ἀνῆρ,
 Κόφας ἐξόπιθεν κερῶν βοῆς ἀγραυλοῖο,
 ἵνα τάμῃ διὰ πάσαν, ὃ δὲ προδροῶν ἐρίλησιν·
 "Ὡς ἄρ' ὅγε προδροῶν πεσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυίοισι μάλ' ὅζυ κραδαινόμενον, λύε γυῖα.
 525 Ἐκτωρ δ' αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 Πρόσσω γὰρ κατέκρυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὔδεις ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 Ἐγχος· ἐνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦ κα δὴ ξιφείσσω αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφω Ἀῖαντε διεκρίναν μεμαῶντε,
 Οἳ ῥ' ἤλθοι καθ' ὁμίλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.
 Τοὺς ὑποταβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος Θεοειδής·
 535 Ἀρητιὸν δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαίγμενον ἦτορ,
 Κείμενον· αὐτομέδων δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα·
 Ἡ δὴ μὰν ὀλλύγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχος μεθέηκα, χερσίονά περ καταπέφρων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἑναρα βροτούετα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Αἱματόεις, ὥς τις τε λῶν κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὕμνην,
 Ἀργαλέη, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν κάταβασα· προῆκε γὰρ εὐρύνοπα Ζεὺς,
 Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπει· αὐτοῦ.
 Ἦύτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 Ἦ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 Ἀνθρώπους ἀνέπανυσεν ἐπὶ χθονί, μήλα δὲ κῆδει·
 Ὡς ἡ πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἔαυτήν,
 Δύσει Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεΐος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηῦδα,
 Ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαθοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 Τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραίε παλαιγενής, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερὺνκοι ἐρωήν·
 Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξεμάσσατο θυμὸν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἶνον ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊῶων· τῷ γὰρ Ζεὺς, κύδος ὀπάξει.

- "Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 "Ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἤρῃσατο πάντων.
 Ἐν δὲ βλῆν ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκεν,
 570 Καὶ οἱ μυῖης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνῆκεν,
 "Ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 Ἰσχανάα δακρύειν, λαφόν τε οἱ αἶμ' ἀνδρώπου.
 Τοῖου μιν θάρσευς πλῆσσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 575 Ἔσχε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἥετιωνος,
 Ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἔκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής.
 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 Ἄϊξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 580 Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθρος ἐταῖρων.
 Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰσάμενος ὠτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλλγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 Ξεινων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναιῶν.
 585 [Τῷ μιν εἰσιτάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 Ἔκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσεεν;
 Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
 Μυλθακὸς αἰχμητῆς· νῦν δ' οἴχεται οἶος αἰείρας
 Νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
 590 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἥετιωνος.
 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυπεν,
 595 Ἀστράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν.
 Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
 Πρῶτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.
 Βλῆτο γὰρ ὤμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιλγδὴν· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρης
 600 Αἰγὴν Πουλυδάμαντος· ὃ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
 Αἰήτοιν αὖθ' Ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 ἦδ' Ὀν Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης.
 Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
 Ἐγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσιν.
 605 Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Αἰήτοιν ὀρηθίεντα
 Βεβλήκει θῶ· ἦκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν.
 Ἐν καυλῷ δ' αἰγῇ δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρώες· ὃ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Λευκαλίδας,
 Δίφρῳ ἐφεισταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·

- 610 *Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάσν' ἄν' ἠριχόν τε,
Κοῖρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου ἔνκτιμίνης ἔπει· ἀντὶς —
Πεῖρος γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νείας ἀμφιπέλασσας
Ἦλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κρᾶτος ἐγγυάλιζεν,
Εἰ μὴ Κοῖρανος ὤκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·*
- 616 *Καὶ τῷ μὲν φῶος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεῖς ἡμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' ἔκτορος ἀνδροφόνουιο —
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖα καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ἰωσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλαῖσσαν τάμε μέσσην.
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠρία χεῦεν ἔρκα.*
- 620 *Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησιν
Κυψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενεὺς προσηυδα·
Μάστιγε νῦν, εἰώς κε θαρᾶς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Πιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ἄτ' οὐκίτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὡς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλιτριχας ἵππους*
- 626 *Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δῖος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαδ' Ἀλάνια μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκεία νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τυλαμῶνιος Αἴας·
Ὡ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,*
- 630 *Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βίβη· ἔκτεται, ὅστις ἀφείη,
Ἦ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
Ἡμῖν δ' αὐτῶς πῶσιν ἐτώσια λήπτει ἔραζε.
Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζοίμεθα μῆτιν ἀρίστην,*
- 636 *Ἡμὲν ὑπὸς τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμ' ἀφίλοις ἐταῖροισι γενώμεθα κοστήσαντες·
Οἳ που δεῦρ' ὀρώωντες ἀκηχέδαι, οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.*
- 640 *Εἴη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀταγγέλλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν ὀδομαι αὐδὲ πεπύσθαι
Δυορῆς ἀγγέλῃς, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
Ἄλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμᾶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.*
- 646 *Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ' ἡέρας νῆας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἶθρη, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν οὕτως!
Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
Αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκίδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίλην·*
- 650 *Ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδῃαι*

- Ζῶν ἔτι Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
 Ὅτρηνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θάσσον ἰόντια
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλιτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἵεναι, ὥς τις τε λίων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλίσθαι,
 660 Πάννυχτοι ἐγρήσσοντές· ὁ δὲ κρείων ἐρατίζων
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γάρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αἴσσουσι θρασείων ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναι τε δεταί, τάσ τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἠῶθεν δ' ἀπονούσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦε πόλλ' αἴκων· περὶ γὰρ διέ, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλίου πρὸ φόβουιο ἔλωρ δηϊόισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐνηελὺς Πατροκλῆος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίλυτατο μέλιχος εἶναι,
 Ζωὸς ἑὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπίβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πᾶντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ῥά τε φασι
 675 Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑψόθ' ἰόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὥκα λαβὼν ἐξέλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὕσσε φαινώ
 680 Πᾶντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 Ἰδὼ μὲν σέ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κύνλυνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὠριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τίτυνται.
 Ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 Ἰνυμόν· αἶαρ τίγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δὴν δὲ μιν ἀμφιστή ἐπέων λῆβε· τῷ δὲ οἱ ὕσσε

- Δακρυόφι πλησθεν, θαλερῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημουσύνης ὑμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεψε μῶνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σαί, Μενέλαε Διωτρεφές, ἤθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ὑμνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποδῇ Πυλίοισιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα διὸν ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσήυδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ ρηυσὶν ἐπιπροΐηκα θοῇσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχαιῶν πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἑκτορι δίῳ.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἔων Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἄριστην,
 Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐροπῆς θάναταν καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλῆες ὦ Μενέλαε.
 Ἄλλα σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 Νεκρὸν αἵραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι δίῳ.
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἳ ταπάρους περ
 Μίμνομεν ὀδύν Ἀρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζαντο
 Ὑπὲρ μάλα μεγάλῳ· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶφοντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἰδυσαρ δὲ κύνεσσαν ἰοικότες, οἳτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἴζουσι πρὸ καύθων θρηνητῶν·
 Ἔως μὲν γὰρ τε θέουσαι, διαβόησαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκί πεποιθώς.
 Ἀφ' τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 730 Ὡς Τρώες εἰσὶ μὲν ὁμίλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντα μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 Σταῖησαν, τῶν δὲ τράπετο χροῖς, οὐδέ τις ἔτλη
 Πρόσω. αἴψας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
 735 Ὡς οἶγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ χλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγρίας, ἡῖτα πῦρ, τότ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὀρμενον ἑξαιφνης φλέγεθαι, μινύθουσι δὲ οἶκοι

- Ἐν σίλαι μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἱς ἀνέμοιο·
 740 Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ' ὥς θ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 Ἐλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλοέσσαν ἀταρπὸν
 Ἡ δοκόν, ἥ δ' ὄρου μέγα νῆϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
 745 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεςσιν.
 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήϊεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅστε καὶ ἱφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 Ἴαχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥέαν πεδίονδα τίθηναι,
 Πλάζων· οὐδὲ γὰρ μιν σθένει φηγνῶσι ῥέοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρωῶν· οἱ δ' ἄμ' ἔτοντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιᾶδης καὶ φαιδίμος Ἑκτωρ.
 755 Τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἥ δ' κολοιῶν,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προῦδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅ,τι σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἑκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἵσαν, λήθοντο δὲ χάρις.
 760 Πολλὰ δὲ τευχέα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρως.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 - 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereidum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 - 137). Nereidibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 - 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 - 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 - 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum desident, cadaver curant, lectoque componunt (315 - 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem conciliasset, eâdem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 - 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 - 617).

Ὅ π λ ο π ο ι ῖ α .

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἤλθεν.
 Τὸν δ' εὖρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτὲ καρηχομόωντες Ἀχαιοί
 Νηυσὶν ἐπὶ κλονέονται, αἰτυζόμενοι πεδίοιο;
 Μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῶ,
 Ὡς ποτὲ μοι μητιῇ διεπέφραδε, καὶ μοι εἵπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, εἰ ζώοντος ἐμεῖο,
 Χερσὶν ὕπο Τρώων λείψει φάος ἡέλοιο.
 Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενουαῖον ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιος, ἣ τ' ἐκέλεον, ἀπωσάμενον δῆϊον πῦρ.
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔμεν, μηδ' ἔκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὃ ταυτ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Τόφρα αἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν·
 ὦ μοι, Πηλεὺς υἱὸς δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρῆς
 Πεύσει ἀγγελίης, ἣ μὲ ὤφειλλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος ἔκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόριν αἰθαλόεσσαν,
 Χεύατο κακὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσυχνε πρόσωπον·
- 25 Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφέζανε τέφρην.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί ταυσθεῖς
 Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἥσυχνε δαΐζων.
 Διωαὶ δ', ὥς Ἀχιλεὺς λήϊσσαντο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἔαχον· ἐκ δὲ θύραζε
- 30 Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθει δ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔατεν κυδάλμιον κῆρ·
 Δεΐδτε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε αἰδήρῳ·
- 35 Σμυρδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουας δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἥμιν ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κωκυσεῖν τ' ἄρ' ἔπειτα· θηαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε Κυμαδόκη τε,
- 40 Νησαίη Σπείώ τε, Θόη θ' Ἀλλή τε βοώπις,
 Κυμοθόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Διμνώφεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἰαίρα, καὶ Ἀμφιθόη καὶ Ἄγανη,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρονά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
- 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀφρευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαίρα καὶ Ὠρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἷ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλῆτο σπείος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆχε γόοιο·
 Κλύτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ἄφρ' εὐ πᾶσαι

- Εἶδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
- 84 Ἦι ἐπεὶ ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔζοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσω·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνοῖ ἀλώης,
 Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχηρόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
- 86 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄφρ' φάος Ἑλλιοιο,
 Ἀχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμῆσαι ἰοῦσα.
 Ἄλλ' εἰμ', ὄφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω,
 Ὅττι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
- 88 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Δακρυόεσσαι ἦσαν, περὶ δέ σφισι κῆμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλλῆα.
- 90 Τῷ δὲ βαρυστενέχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὅζυ δὲ κωκύσασα κάρη λάβει παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξάνθα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεστοι
- 92 Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νίης Ἀχαιῶν,
 Σεῦ ἐπιδευομένους, παθῆειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
- Τὴν δὲ βαρυστενέχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ ἐμῇ, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
- 94 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἐταῖρον,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Δηρώσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλὰ· τὰ μὲν Πηληϊΐ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
- 96 Ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον ἐνὶ νῇ.
 Αἶθ' ὄφελες σὺ μὲν αὖτις μετ' ἀθανάτης ἀλλήσιν
 Νάλαι, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἀκοῖτιν!
 Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
- 98 Οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεῦσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίση.
- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
- 100 Ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἷ' ἀγορεύεις·

Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον εἰαίρω

Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μᾶλα τηλόθι πάτρης

100 Ἐφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νείομαι γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,

Οὐδὲ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος, οἷδ' ἐταροῖσιν

Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δῖῳ·

Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,

105 Τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων

Ἐν πολέμῳ· ἀγουῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,

Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολυφρονά περ χαλεπῆναι·

Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο

110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀΐζεται, ἥντε καπνός·

Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχρῦμενοί περ,

Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.

Νῦν δ' εἴμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχέω,

115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ

Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,

Ὅς περ φίλιατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·

Ἀλλά ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.

120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,

Κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,

Καὶ τίνα Τρωϊάδων καὶ Λαρδανίδων βαθυκόλπων,

Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων

Δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

125 Γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πίπαυμαι.

Μηδὲ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδὲ με πείσεις.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν,

Τειρομένοις ἐταροῖσιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὀλεθρον·

130 Ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,

Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ

Αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι

Δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.

Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσσο μῶλον Ἀρης,

135 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθούσσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰθῆαι.

Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, αἶμ' ἡελίῳ ἀνιόντι,

Τεύχεα καλὰ φέρονσα παρ' Ἠφαίστοιο ἀνακτος.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἰόη·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἄλλῃσι κασιγνήτησι μετηΐδα·
 140 Τμῆς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀφόμεναι τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύουσι· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλύμπου
 ΕἼμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἷ κ' ἐθέλῃσιν
 Τίτ' ἐμῷ δόρναμι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης πύτκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὖτ' Οὐλύμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλύμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνουιο
 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.
 Οὐδὲ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδης Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελίων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλεύς·
 Αὐτίς γὰρ δὴ τύγχε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἑκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.
 155 Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβει φαίδιμος Ἑκτωρ,
 Ἑλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρῳέεσσιν ὁμόκλα·
 Τρὶς δὲ δὴν Αἴαντες, θούρῃν ἐπιειμένῳ ἀλκήν,
 Νεκροῦ ἀπαστυφέλιξαν· ὃ δ' ἔμπεδον, ἀλλὰ πεποιθώς,
 Ἄλλοτ' ἐπαΐσασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτὰ
 160 Στάσκει μέγ' ἰάχων· ὁπίσσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτε λείαντ' αἰθῶνα δύνανται
 Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινῶντα δίσσθαι·
 Ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύναι Αἴαντε κορυστὰ
 Ἑκτορα Πριάμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
 165 Καὶ νῦν κεν εἰρυσσέν τε, καὶ ἤσπετον ἤρατο πῦθος,
 Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδῆγεμος ὤκεια Ἴρις
 Ἀγγεῖλος ἦλθε θεῖον· ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀρχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσειο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρεὼς ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
 Ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Πίον ἡγεμόευσαν
 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ
 Ἑλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνῶγει
 Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειφῆς.
 Ἄλλ' ἄνῃ, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκίσθω,
 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λάβῃ, αἷ κέν τι νέκυς ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τῇ δ' ἡμῖβει ἔπειτα ποδάρχης Διὸς Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Ἥρη μὲ προέηκε, Διὸς κυδρὴ παρακοίτις·
 188 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οὐ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἔω μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ μὲ φίλη πρὶν γ' εἶα θωρησσεύθαι,
 190 Πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι·
 Στεῦτο γὰρ Ἥφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλὰ.
 Ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, ταῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύνω,
 Εἰ μὴ Αἰαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
 195 Ἐγχεῖ δηϊόων περὶ Πατρόκλιοι θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρῳέεσσι φάνηθι,
 Αἷ κέ σ' ὑποδδελυαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρῳῆες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρηῖοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκία Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ὀμῶις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 205 Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νήφος ἔστεφε διὰ θεῶων
 Χρῦσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ αὐτεος αἰθέρ' ἵκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δ' ἦτοι ἀμφιμάχονται,
 Οὔτε πανημέριοι στυγερώς κρίνονται Ἀρηῖ
 210 Ἀστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠέλιφ' καταδύντι
 Πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἵσσουσα, περικτιόνεσσιγ ἰδέσθαι,
 Αἷ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκίτηρες ἵκονται·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλεύος κεφαλῆς σέλας αἰθίρ' ἵκανε.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
 Ἐνθα στάς ἦυσ' ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθιέγχατ'· ἀτὰρ Τρῳέεσιν ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 Ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 Ἀψ' ὅχεα τρώπιοι· ὄυσσοντο γὰρ ἀλγεα θυμῷ.

- 228 Ἡνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀκάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐωνος
 Δαϊόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε διος Ἀχιλλεύς·
 Τρὶς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπικούροι.
- 230 Ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο θυώδεα φῶτες ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔχχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελίων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδώκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
- 232 Δάκρυα θερμὰ χίων, ἐπεὶ εἴςιδε πιστὸν ἑταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρτρῃ, δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τόν φ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
- 240 Πέμπειν ἐπ' Ὀκεανοῖο ροᾶς ἰέκοντα νέεσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἔδω, παύσαντο δὲ διόι Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖτον πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
- 242 Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 Ὅρθῶν δ' ἐσταῶτων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 Ἐξέσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἄλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
- 250 Πανθολίδης· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱὴ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχρ' ἑὶ πολλὸν ἐτίκα·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
- 252 Ἄστυδε νῦν ἵεναι, μὴ μίμνειν Ἠῶ διαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκάς δ' ἀπὸ τεῖχεός εἰμεν.
 Ὅφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δῖω,
 Τόφρα δὲ βῆῖτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε Θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
- 260 Ἐλπόμενος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιέλισσας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθέλῃσιν
 Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί
 Ἐν μίσῳ ἀμφοτέροι μένος Ἄρηος दाτέονται,
- 262 Ἄλλα περὶ πτόλιος τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ ἄστυ· πλῆθεσθ' μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλεΐωνα

- Ἀμβροσίῃ· εἰ δ' ἄμμε κηρήσεται ἐνθάδ' ἔοντας
 Αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὐ νύ τις αὐτὸν
 270 Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς κε φύγῃ πολλοὺς δὲ κύνας καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἅπ' οὐατος ὦδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν· ἄστυ δὲ πύργοι.
 275 Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακρὰι, εὗξεστοι, ἐξευγμέναι εἰρυσσονται.
 Πρωῖ δ' ὑπηῳοὶ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στήσόμεθ' ἅμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἱ κ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθῶν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἅμμι μάχεσθαι.
 280 Ἀψ πάλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαυχένας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 Εἶσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
 Οὐδὲ ποτ' ἐκπύρει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλγήμεναι αὐτὶς ἰόντας.
 Ἡ οὐπὼ κεκόρησθε ἐλμμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπις ἀνθρῶποι
 Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηριόνην ἐρατεινήν
 Κτήματα περναμέν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κῦδος ἀφείδ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 295 Νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γὰρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπανρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοὺς.
 Πρωῖ δ' ὑπηῳοὶ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτιὸν παρὰ ναυφιν ἀνίστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἱ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἴσσεται. οὐ μιν ἐγὼ γὰρ
 Φενύσομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 Ζυγὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῳεὺς κελάδῃσαν,

- Νήπιοι· ἐκ γάρ σφρων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν.
 Διήκον ἐπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 215 Παννύχιον Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 Τυῖσι δὲ Πηλεΐδης ἄδιντοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι·ν ἱεταρόν,
 Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥς τε λῖς ἡϋγένηςιος,
 Ὡς ῥά θ' ὑπὸ σπύμνους ἐλαφροβόλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ
 220 Ἰλῆος ἐκ πυκνῆς· ὃ δὲ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθών·
 Πολλὰ δὲ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη· ἔρευνῶν,
 Εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γάρ δορυμὸς χόλος αἰρεῖ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 Ὡ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
 225 Θαρσύνων ἦρωα Μενότιον ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν νῖδ' ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμολὴν γαῖαν ἐρεῦσαι
 230 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 Δίεξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐδης,
 Οὐδὲ θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἴμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνέικαι
 235 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φονῆος·
 Δώδεκα δὲ προπαροῖθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἄγλαα τέκνα, σέθεν καταμένοιο χολωθεῖς.
 Τόφρα δὲ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κίεσαι αὐτῶς·
 Ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῶαί καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
 240 Κλαύουσιναι, νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσιναι,
 Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθαι βίηφι τε δουρὶ τε μακρῷ,
 Πείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 245 Πάτροκλον λούσειαν ἀπο βρότον αἱματόεντα.
 Οἱ δὲ λοτροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῃ,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
 Γύστηρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 250 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαῖῳ·
 Ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
 Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὴ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάρει λευκῇ.

- Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἄμφ' Ἀχιλλῆα
 266 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνευτενάχοντο γοῶντες. —
 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κυσιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐκρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἀσπτήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἧ ῥά νυ σῖο
 268 ἔξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
 269 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότεατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅσπερ Θνητὸς τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν.
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἧ φημι θεῶων ἔμμεν ἀρίστη,
 271 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρὰκοίτις
 Κέκλημαι, σὺ δὲ πάσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἥφαιστον δ' ἔκανε δόμον Θέτις ἀργυροπέξα,
 273 Ἀφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπὲς ἀθανάτοισιν,
 Χάλκῃον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶντα, ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
 Σπείδοντα· τρίποδας γὰρ ἐέλικσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον εὖσταθέος μεγάροιο·
 275 Χρυσέα δὲ σφ' ὑπὸ κύκλῳ ἐκάστω πυθμένι θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐατ' ἀγῶνα,
 Ἢδ' αὐτὶς πρὸς δῶμα νοοίατο, θαῦμα ἰδεῖσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὗατα δ' οὐπω
 Δαιδάλεια προσέκειτο· τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δισμούς.
 280 Ὅφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίῃσι πραπίδεσιν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἶδε προμολούσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλή, τὴν ὥπνιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' αἶρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 282 Τίπτε, Θέτι ταυῦπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίῃ τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτε θαμνίζεις.
 Ἄλλ' ἔπειτο προτέρω, ἵνα τοι παρ' εἰνία θεῖω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε διὰ θεῶων.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνον ἀργυροῦλον,
 284 Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρόνου ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νῦ τι σῖο χατίζει.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νῦ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίῃ θεὸς ἔνδον·
 286 Ἢ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἧ μ' ἐθέλησεν

- Κρύψαι, χυλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐφυνόμῃ τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐφυνόμῃ, θυγατρὶ ἀφοφύσου Ὀκαιοῖο.
 400 Τῇσι παρ' εἰσάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γναμπάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπῇ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὀκαιοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέειν ἀσπετος· οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἰδεῖν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐφυνόμῃ ἴσαν, αἱ μ' ἐσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεῶ
 Πάντα Θέτι· καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποδείξομαι ὅπλα τε πάντα.
 410 Ἢ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτιο πέλωρ αἴητον ἀνίστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥέοντο ἀραιαί.
 Φύσας μὲν φ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
 Λάρνακ' ἐς ἀργυρεὴν συλλέξατο, τοῖς ἐπορεύτο·
 Σπύγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὶ χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 415 Αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαγνήεντα·
 Δὺ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παχέ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥέοντο ἄνακτι,
 Χρύσειαι, ζωῆσι νεήρισιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νῆος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
 420 Καὶ οὐδένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἱ μὲν ὑπαιθα ἄνακτος ἐποίκνυν· αὐτὰρ ὁ ἔφρων,
 Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴζε φαινοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι· ταυῦπεπλε, ἱάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 Αἰδοίη τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτε θαμίζεις.
 Αὐδα ὅ,τι φρονεῖς· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμίβει· ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἕπαισι, ἥ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
 430 Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσαν ἀνέαχτο κῆδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγ' ἰδὼκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλείων ἀλίσκων ἀνδρὶ δάμασσαν,
 Διαιδίῃ Πηλῇ, καὶ ἔτιην ἀνέρος εὐνήν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθίλουσα· ὁ μὲν δὲ γῆφυι λυγρῷ
 435 Κεῖται· ἐνὶ μεγάροις ἀρήμενος· ἄλλα δέ μοι νῦν·
 Τῖόν ἐπέ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γονυῷ ὑλώης,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορονίσιν Ἴλιον εἶσω,

- 440 Τρῶσιν μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 Οἴκαδ' ἐρουτήσαντα, δόμον Πηληϊίδων εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρῃ φῆος Ἥελλοιο,
 Ἀχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χροαισμήσαι ἰούσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἔειλεον, οὐδὲ θύραζε
 Εἴων ἐξίεναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠγαινέτο λοιγὸν ἀμύναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσθεν,
 Πέμπει δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·
 Καὶ νῦν κεν αὐτῆμαρ πόλεον ἐπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τυῖνεκα νῦν τὰ σὺ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
 Τίεῖ ἐμαὶ ὠκυμόρῃ δόμεν ἀσπίδα καὶ τροφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφινδίοις ἀραρυίας,
 460 Καὶ θώραχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἱταῖρος,
 Τρῶσιν δαμείς· ὃ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχνύν.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φορεῖ σῆσι μελόντων.
 Αἶ γὰρ μιν θανάτοιο δυσνηχίος ὠδε δυνάμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρῆυσσαι, οἷά τις αὐτὴ
 Ἀνθρώπων πολέων θανμάσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἐς πύρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φύσαι δ' ἐν χροῖνοισιν εἰλκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανειῖσι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρῆμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
 Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσείτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκροθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαιστήρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγαρην.
 Ἰκάνει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοσε θαιβάλλων, περὶ δ' ἀντιγα βάλλε φαινήν,
 480 Τρίπλεκτον, μαρμαρέην, ἐν δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει θαύματα πολλὰ ἰδυίῃσι παραίδεσιν.

- Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν
 Ἥλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσσαν,
 495 Ἐν δὲ τὰ τεῖρεα πάντα, ταῖς οὐρανός ἐστεφάνωται,
 Πληϊάδας θ' Ἰάδας τε, τότε σθένος Ὠρίωνος,
 Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπέκλησιν καλέουσιν,
 Ἦν' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεῖν,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστρῶν Ὠκεανοῖο.
 500 Ἐν δὲ δύνω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Καλὰς. ἐν τῇ μὲν ἦα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 Ἥγινεον ἀνὰ ἕστῃ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὄρωρει·
 Κούροι δ' ὀρχηστήρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 505 Αὐλοὶ φόβμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 Ἰσταμέλαι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀνδρόοι· ἔνθα δὲ νείκος
 Ὠρώρει· δύο δ' ἀνδρες ἐνέεικον εἵνεκα ποινῆς
 Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὃ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 510 Δῆμῳ πιφανύσκων· ὃ δ' ἀναινέτο μηδὲν ἐλίσθαι.
 Ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορίῳ πῆφαρ ἐλίσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 Εἴωτ' ἐπὶ ξεστοῖσι λῆθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ·
 515 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφώνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἦϊυσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαιον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶποι.
 Τὴν δ' ἑτέραν πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 520 Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφίσιν ἠνδανε βουλῇ,
 Ἥδ' διαπραθέειν, ἣ ἀνδρα πάντα δάσασθαι,
 Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν·
 Οἱ δ' οὐπὼ πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 Τείχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 525 Ῥύαι, ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἴσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 Ἀμφὶς ἀφρίζω· λαοὶ δ' ὑπολλῶνες ἦσαν.
 530 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκανον, ὅθι σφίσιν εἶχε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἵκοντ', εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνυνθε δύο σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἔλικας βοῦς.
 535 Οἱ δὲ τάχα πράγοντο, δύνω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες,

- Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' αὖτι προνόησαν.
 Οἳ μὲν τὰ προΐδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δ' ἔπειτα
 Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
 Ἀργεννῶν οἶων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτήρας.
 530 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν,
 Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀερσιπόδων μετεκλίθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 Σιτησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσιν.
 535 Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὅλῃ Κῆρ,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄνουν,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 Εἴμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὥμοισι θαφοιτὸν αἵματι φωτῶν.
 Ὀμίλειον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἧδ' ἐμάχοντο,
 540 Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυν κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει ρεῖδν μαλακὴν, πλείραν ἄρσεναν,
 Εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύγεια δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἐνθα.
 Οἱ δ' ὅπότε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρούρης,
 545 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεῖας οἶνου
 Δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἄν' ὄγμονε,
 Ἰέμενοι ρεῖοιο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.
 Ἢ δὲ μελαινετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφίκει,
 Χρυσεὴ περ ἑῴσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τίεντο.
 550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθαι
 Ἦμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματ' δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 555 Παιῖδες δραγμύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 Ἀσπερχὲς πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σκῆπτρον ἔχων δοτῆκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πίνοντο.
 Βοῦν δ' ἱερύσαντες μέγαν ἄμφιπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 560 Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεῦκ' αἶψα πολλά πάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρόδουσαν ἀλωήν,
 Καλήν, χρυσεὴν· μέλαρες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
 Ἔοτῆκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέησιν.
 Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπτεον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν
 565 Κασσιτέρον· μία δ' οἷα ἀταρκτιὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 Τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόμεν ἀλωήν.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι, αἰαλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθεῖα καρπόν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγέη
 870 Ἰμερόεν κιθάριζε· ἄλλον δ' ὑπὸ καλὸν ᾄειδεν
 Λεπταλή φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσουσιντες ἀμφοτέρῃ
 Μολπῇ τ' ἰνυμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιρῶν·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχματο καυσσιτέρον τε·
 875 Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
 Παρ ποταμὸν κελαδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακτῆα.
 Χρῦσειοι δὲ νομῆες αἶμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
 Τίσσαρες, ἐντῆα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Σμερδαλέω δὲ λείοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 880 Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμυκώς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκλίσθον ἡδ' αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτῷς ἐνδύσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 885 Οἱ δ' ἦτοι δακείν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἔγγυς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυνῆας,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφῆας ἰδὲ σηκούς.
 890 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυνῆας,
 Τῷ ἔκλον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦέθει καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
 Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 895 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένδιαι πόδεσσιν
 900 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέρῃσιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στήλας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἰμερόεντα χορὸν περιῦσταθ' ὄμιλος,
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμείλετο θεῖος αὐδὸς,
 905 Φορμύλων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοῦς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνεον κατὰ μίσσους.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὀκεανοῖο,
 Ἄντυγα παρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 910 Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα, φαινότερον πυρός ἀγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·

Τεύξε δέ οἱ κνημῖδας ἱανοῦ κασσιτέροιο.

Ἀντάρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,

615 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἵρας.

Ἢ δ' ἔρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,

Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἥφαίστοιο φέρουσα.

Ι Α Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40 - 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 - 153). Tandem denique cedit Ulyssi, exspectandum esse monenti, dum copiae pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 - 339). Is igitur a Minervâ cælo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatis suis, prodigus vitæ in aciem educit (340 - 424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

- ¹ *Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν*
Ἦρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φῶως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
Ἦ δ' ἐς νῆας ἵκανε, Θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
Εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἷον,
⁶ *Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι*
Μύρονθ'. ἥ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο διὰ θεῶν,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσσω, ἀχνύμενοί περ,
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰδίῃτι δαμάσθη·
¹⁰ *Τὴν δ' Ἰφαιστόιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δεξο,*
Καὶ μάλ', οἳ οὐπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρηεν.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν

- Πρὸςθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδὲ τις ἔτλη
 15 Ἀνιγνῆ εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὣς εἶδ', ὥς μιν μάλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς εἰ σέλας, ἐξεφάνθην·
 Τέρετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρτετο, δαίδαλα λεύσσω,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητὲρ ἐμὴ, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πορεν, οἱ' ἐπεικέες
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους αἰτεῖλας,
 Εὐλαῖς ἑγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφαιται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 Μυῖας, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηιφάτους κατεδουσιν.
 Ἦνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῖς ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 Μῆνιν ἀποιεῖπὼν Ἀγαμέμνωνι, ποιμένι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
 ὣς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάζε κατὰ ρινῶν, ἵνα οἱ χροῖς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης διος Ἀχιλλεύς,
 Σμερδυλῖα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἷ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, οἵτοιο δοτῆρες,
 45 Καὶ μὲν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, θερὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δῶα σκάζοντε βύτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ διος Ὀδυσσεύς,
 Ἔγχει ἰρειδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 Καὶ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἔζοντο κίοντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὐτα Κόων Ἀντηροΐδης χαλκήρεϊ δουρί.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Ἄτρεϊδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτα νῶϊ περ, ἀγνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφελ' ἐν νῆεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 60 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδαῖ ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνήσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρῳαὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διφρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἐριδος μνήσεσθαι οἶω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν, ἀγνύμενοι περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρῆ
 Ἀσκειέως αἰεὶ μεναινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὅτρυνον πόλεμόνδε καρφηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρῳῶν πειρησώμαι ἀντίος ἐλθών,
 Αἰ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαυεῖν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῶν ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχιτος ἡμετέροιο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆτιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀνὰ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μίαισσιον ἀναστής·]
 ὦ φίλοι, ἦρσις Δαναοί, θεράποντες Ἄρρης,
 Ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρβάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἴδ' εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὐ γυνῶτε ἕκαστος.
 85 Πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 Καί τέ με νεικέεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς,
 Οἵτε μοὶ εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἐμβαλον ἄγριον ἄτην,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρέεβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτῃ, ἣ πάντας αἵται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπυλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδμὶ
 Πήλνεται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράτα βαίνει.
 [Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' αὖν ἑτερόν γε πέδησεν.]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νῦν ποτε Ζῆν' ἄσατο, τότερ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρῃ, θ' ἡλὺς ἰούσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμέλλε βίην Ἥρακληεῖν

- Ἀλκμήνῃ τέξασθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι οὖν εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέλνυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε θείαιναι,
 "Οφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθευσιν ἀνώγει.
 Σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήνδα πότνια Ἥρῃ·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτὲς τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὅμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
 Ἢ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
 110 "Ὅς κεν ἐπ' ἡματὶ τῷδε πέσῃ μετὰ ποσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.
 "Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἄλλ' ὅμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρῃ δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 115 Καρπαλίμως δ' ἔκτε' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἦδ' αἰ
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενίλου Περσηϊάδαο.
 Ἢ δ' ἐκύνει φίλον νιόν· ὁ δ' ἔβδωμος ἐστήκει μείς·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμηρον ἰόντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλείθυιας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγείλousa, Δία Κρονίωνα προσήνδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἦδ' ἂν ἡγέρῃ γέγον' ἐσθλός, ὅς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθενὲς, Σθενίλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
 125 "Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖ
 Αὐτίκα δ' εἰλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιοιο,
 Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοις καρτερὸν ὄρκον,
 Μή ποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἀτὴν, ἣ πάντας αἶται.
 130 "Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χεὶρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἔκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅθ' ἐὼν φίλον νιὸν ὀρώτο
 Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθέως αἰέθλων.
 "Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέσκειν ἐπὶ πρυμνήσιν νείεσιν,
 Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἀτὴς, ἣ πρῶτον ἀάσθη.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἀψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερτεῖσι ἄποινα·
 Ἄλλ' ὄρσειν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὀρνυθῖ λαοὺς!
 140 Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέιν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέαχeto δῖος Ὀδυσσεύς.

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἱλόντες,
Οἴσουσ' ὅφρα ἰθὺς αἰ τοι μενοεικέα δῶσαι.

145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
Ἦτι ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριτος
Δίψα μάλ'· οὐ γὰρ χρηὶ κλοτοπέυειν ἐνθάδ' ἔοντας,

150 Οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·

Ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἰθῆται,

Ἐγχεῖ χαλκίῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.

Ὡδὲ τις ὑμῶν μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·

155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἔων, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,

Νῆστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,

Τρωσὶ μαχθσομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται

Φύλοπις, εὖτε ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες

Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.

160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθεὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῦς

Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ αἰκλή·

Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα

Ἀκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.

Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολέμιζεν,

165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυνὴ βαρύνεται, ἥδὲ κιχάνει

Δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.

Ὅς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,

Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,

Θαρσαλίον νῦ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυνὴ

170 Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.

Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθεὶ

Ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ

Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺν δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.

175 Ὀμνυέτω δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,

Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι·

[Ἦ θίμεις ἱστὶν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.]

Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.

Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω

180 Πιέσῃ, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδενὺς ἔχῃσθα.

Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω

Ἔσσει· οὐ μὲν γὰρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα

Ἀνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 188 Χαίρω σέυ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῃ γὰρ πάντα δῖκεο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς·
 Μιμνέτω αὐθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
 190 Μίμνεντε δ' ἄλλοι πάντες Ἀολλεῖς, ὅφρα κε δῶρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω·
 Κρινάμενος κούρητας ἀριστείας Παναχαιῶν,
 Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεκέμεν, ὅσσ' Ἀχιλλῆϊ
 195 Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναικίης.
 Τυλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ σιγατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἑτοιμυσάτω, ταμίειν Διὶ τ' Ἥελίῳ τε.
 Τὺν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 200 Ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφείλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 Ὅππότε τις μεταπανσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαῖγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτορ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 205 Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἧ τ' ἂν ἔγωγε
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νηΐτιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἥελίῳ καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λάβην.
 Πρὶν δ' οὐπωὶς ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμόν ἐΐην
 210 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρώσις, ἐταῖρον τεθνήωτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξεῖ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἅμφι δ' ἐταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἀλλὰ φόρος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλῆος στόνος ἀνδρῶν.
 215 Τὺν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλῖός νείε, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 Ἐγχεί, ἐγὼ δέ κε σέϊο νοήματι γε προβαλομένην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
 220 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μῦθοισιν ἐμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος κέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 Ἦςτε πλείστην μὲν καλὰμην χθονὶ χαλκὸς ἔχενεν·
 Ἀμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 225 Γαστέρι δ' οὐπωὶς ἔστι νίκυν περὶθῆσαι Ἀχαιοὺς·
 Αἶψα γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριοι ἥματα πάντα
 Πίπτονται· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;

- Ἀλλὰ χρή τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνησιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντα, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 220 Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λήπωνται,
 Μενήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσι μαχόμεθα τωλεμές αἰεὶ,
 Ἑσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτεϊρέα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντ' ἐν ποτιδέγμενος ἰσχανάσθω.
 225 Ἦδε γὰρ ὄτρυντ' ἐκὼν ἔσσειται, ὃς κε λήπεται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἄλλ' ἄθρόοι ὄρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀθηα.
 Ἢ, καὶ Νέστορος νῆας ὀπάσσαντο κυδαλίμοιο,
 Φυλεῖδην τε Μίχητα θόαντά τε Μηριόνην τε,
 240 Καὶ Κρεοντιτιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάντιππον.
 Βᾶν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἰθωνας δὲ λήβητας εἰκόσι, δώδεκα δ' ἱππους·
 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, αἰμίμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, ἀτὰρ ὄγδοατην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἰλῆχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητις Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῷ ἐναλίγκιος ἀνδρῶν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χειρὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰρεΐδης δὲ ἐφυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἥ οἱ παρ' ἑξέος μέγα κουλιὸν αἰὲν ἄωργο,
 Κάπρον ἀπὸ τριῶν ἄρξάμενος, Διὸς χεῖρας ἀνασχών,
 255 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν ἔιατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα ἔειπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρόν·
 Ἰστα νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ἕκατος καὶ ἀριστος,
 Γῇ τε καὶ Ἥελιος καὶ Ἑρινύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 Ἀνθρώπους τίενται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσῃ·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενείκαι,
 Οὐτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχηρμένος, οὔτε τιν' ἄλλον·
 Ἀλλ' ἔμεν ἀπρυτίμαυτος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοίεν
 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλιττήται ὁμόσας.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρον τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολὺς ἁλὸς ἐς μέγα λαΐτμα
 Ρίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αἰτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνστάς Ἀργείοισι φιλοπτολίμοισι μετηύδα·
 270 Ζεῦ πάτερ, ἥ μεγάλας ἄτας ἄνδρεςσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
 Ἀτρείδης ὥριε διαμπερές, οὐδέ κε κούρη
 Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἄλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἦθει· Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἐρχεσθ' ἐπὶ δέπνον, ἵνα ξυνάγωμαι Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λύσαν δ' ἄγορην αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐκυδνάντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφοπέποντο,
 Βῆν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, καθίσαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἄγαιοι.
 Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδα Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἥδ' ἀπαλὴν διερχὴν ἰδὲ καλὰ πρόσσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκύντα θεῆσιν·
 Πάτροκλέ μοι δειλὴ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζωὸν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθην ἰοῦσα·
 Νῦν δὲ σὺ τεθνηῶτα κικάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ!
 Ἄνδρα μὲν, ὃν ἔδοσαν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μὶα γείνατο μήτηρ,
 Κηδσίους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἐφύσκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλαχον θήσειν, ἄξων τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δαίσει δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεὶ.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στεναχόντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε ἑκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἄμφι γέροντες Ἀχαιῶν ἡγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δεῖπνῆσαι· ὃ δ' ἠφρονεῖτο στεναχίζων·
 305 Ἄλυσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθειθ' ἐταίρων,
 Μῆ με πρὶν σίτοιο κελύετε μὴδὲ ποτήϊος
 Ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοῖω δ' Ἀτρεΐδην μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέροντες ἱππηλάται Φωϊεῖ,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμετον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δέμεναι αἵματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε·
 315 Ἢ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σὺ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἵταίρων,
 Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτρυνέως, ὁπότε σπερχοίαι· Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέροιν πολύδακρυν Ἀρηα·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 Σὴ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς πον νῦν Φθίλῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χῆτι τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Εἵνεκα φριγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 Ἢὲ τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [Εἴ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει,
 Οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἱπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίλῃνδὲ νέεσθαι,
 Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγύγοις, καὶ οἱ δειξείας ἕκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.
 Ἢδὴ γὰρ Πηλῆά γ' ὀίομαι ἢ κατὰ πᾶμπαν
 335 Τεθνᾶμεν, ἢ πον τυτθὸν ἐτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι,
 Γῆραί τε στυγερά, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθῃται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τούγχε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμόν, δὴ πᾶμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 Ἢ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλει· Ἀχιλλεύς,
 Κεῖνος ὄγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἄμβροσίνην ἐρατεινὴν
 Στάζον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμανῦιαν Ἀθήνην·
 350 Ἢ δ' ἄρ' ἤ εἰκυῖα ταχυπτέρυγι, λιγυφώνῃ,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῇ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἄμβροσίνην ἐρατεινὴν
 Στάς, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ὑπερπῆς γούναθ' ἴκοιτο·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ὦχετο. τοῖ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἔχροντο θοάων.

- Ὡς δ' ὅτε ταρφεῖαι νηφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέας·
 Ὡς τότε ταρφεῖαι κόρυθες, λαμπρὸν γανώουσαι,
 360 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θωρηαῖς τε κραταιαὶ γυῖοι καὶ μέλινα δοῦρα.
 Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἔκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤφνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 365 [Τοῦ καὶ ὀδύρων μὲν καναχὴ πέλα· τῷ δὲ οἱ ὅσσοι
 Λαμπέσθην, ὥς τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δύν' ἄχος ἀτλήτων· ὃ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Δύσσειτο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἑφαιστὸς κάμε τεύχων.]
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
 370 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥν τε μήνης.
 375 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 Καιόμενοιο πυρός· τὸ δὲ καλεῖται ὑπόθ' ὄρειφι,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄλλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόοντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
 380 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀσκήρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 Ἰπποῦρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 Χρύσεαι, ὥς Ἑφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτὲ πτερὰ γίγνεται, αἶερε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῷον ἐσπάσαι ἔγχος,
 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηληϊάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλῶν ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἤρωεσσιν.
 Ἴππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 Ζεύγνυσαν· ἀμφὶ δὲ καλὰ λῆπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινούς
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἥρῃα τῆναν ὀπίσσω
 395 Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὃ δὲ μάστιγα φνεινήν
 Χερὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποισιν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὀπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἡλέκτωρ Τρωέων.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·

- 400 Σάνθε τε καὶ Βαλλε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἡνιοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐώμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὡς Πατρόκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῶφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Σάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυνσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὐδας ἵκανε·
 Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' εἴ τῶν γε σωώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε νυχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλον τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ἐν ἥϊκομος τέκε Λητοί,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἑκτορι κύδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θίοιμεν,
 Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι θαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 420 Σάνθε, τί μοι θάνατον μαρτυνέαι; οὐδέ τί σε χρεῖ.
 Εὐ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας αἶθρην εἰλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

Ι Λ Ι Λ Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maretur (1-30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fati destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congredditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- Ἦς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορώνισι θωρήσσοντο
 Ἀμφὶ σέ, Πηλῆος υἱό, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῖ πεδίοιο.
- Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλεῖσσαι
- Ἐκράτος ἅπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἥ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα γέεσθαι.
 Οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκείανοιο,
 Οὔτ' ἄρα Νυμφῶων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ γέμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πῖσι ποιήεντα.
- 10 Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Ξεστῆς αἰθούρῃσιν ἐφίξανον, ἃς Διὶ πατρὶ

- Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυῖναι πραπίδεςσιν.
 Ὡς οἱ μὲν Δίος ἔνδον ἀγνέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
 Νηκουσσης θεῆας, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
 15 Ἴξε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Δίος δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσαι;
 Ἥ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μετρηοίεαι;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχῃ πόλεμός τε δέδηκεν.
 Τὸν δ' αἰεταμειβόμενος προσέφη πεφληγερέτα Ζεὺς·
 20 Ἔγως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,
 Ὡν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μινέω πτυχι Οὐλύμπιοι
 Ἡμερος, ἐνθ' ὁρώων φρένα τέρφομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐρχεσθ', ὅφρ' ἂν ἱκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς·
 25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεύς οἰος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέσκον ὀρώωντες·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 Δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἔξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.
 Βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἥδὲ Ποσειδάων γαιήοχος ἦδ' ἰριούνης
 35 Ἑρμῆς, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πενκαλλμῆσι κέκασται·
 Ἡφαιστος δ' ἅμα τοῖσι καὶ, σθένει βλεμμαίων,
 Κελένων, ὑπὸ δὲ κῆμαι θῶοντο ἀραιαί.
 Ἐς δὲ Τρώας Ἀρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκρευεκόμης ἦδ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητῷ τε Ξύνθῳ τε, φιλομμείδης τ' Ἀφροδίτῃ.
 Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τίως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάρη, θηρόν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρώας δὲ τρώμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνὴ ἑκάστον,
 45 Δειδιότας, ὃθ' ὀρώωντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Τεύχεσι λαμπόμορον, βροτολογίῃ ἔσαν Ἀργεῖ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυνθον ἀνδρῶν,
 Ὡς δ' ἔρις κρατερῇ, λαοσφόος· αὐτὸς δ' Ἀθήνη,
 Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐπτός,
 50 Ἄλλοι ἐπ' ἀκτῶν ἱριδούπων μακρὸν αὐτοί.
 Αὐτὸς δ' Ἀρης ἐτέρωθεν, ἱερμῇ λαίλαπι ἴσος,
 Ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πέλιος Τρώεσσι κελύων,
 Ἄλλοτε παρ Σιμόντι θίῳ ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέροισι μάκαρες θεοὶ ἀγρύνοντες,

- 65 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα φέγγυντο βαρεῖαν.
 Διὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τρόθεν· αὐτὰρ ἔτερχε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὄρεων τ' αἰπείνα κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἰδης.
 66 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλεις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδσειεν δ' ὑπέρνευθεν ἀναξ ἐνέρον, Αἰδοιγέυς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθεν
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖη
 67 Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Τόσους ἄρα κτύπος ὤρτο θεῶν ἔριδι ξυκίωντων.
 Ἴγοι μὲν γάρ ἔναντα Ποσειδῶνος ἀνακτος
 Ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὺ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνναλίιο θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 70 Ἥρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαδαινῆ,
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
 Ἀθητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμός βαθυδίνης,
 Ὀν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐκτορὸς ἄντα μάλιστα λιλαιέτο δύναι ὁμίλον
 Πριαμίδει· τοῦ γὰρ ῥα μάλιστα ἐ θυμός ἀνώγει
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαίρινον πολεμιστήν.
 Αἰνεῖαν δ' ἰδυὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων
 80 Ἀντίᾳ Πηλεῖωνος, ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἧῦ·
 Τίεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
 Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεῖα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 85 Πηλείδew Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεῖας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κτενεῖς
 Ἀντίᾳ Πηλεῖωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 90 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἰδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,
 Πέσσε δὲ Λυαγησὸν καὶ Πηδάσον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρὰ τε γούνα.
 Ἦ. κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 Ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἧδ' ἐκέλευεν
 Ἑγχεὶ χαλκῶϊ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Αἶετ' γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χρόος ἀνδραμείω διελθεῖν. εἰ δέ θεός περ
 Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα ρέα
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἥρωσ, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χειρότερος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ὕρειη.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαι πᾶϊς λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἡ δ' ἄμυδις καλίσασσα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶδοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλεΐωνος ἀνήκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ἀποτρωπώμεν ὀπίσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσταιῇ, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτε ἀνεμῶλιοι, οἳ τοπάρως περ
 Τρῶσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθον ἀντιόωντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρῳέεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὥστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἳ Αἴσα
 Γεινομένη ἐπένησε λόγῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὁμφῆς,
 130 Δείσει· ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
 Τὴν δ' ἡμείβει· ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἥρη, μὴ χαλεπταῖνε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή·
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
 135 [Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν]
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπὴν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσιν μελήσει.
 Εἰ δέ κ' Ἀρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἡ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὤκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄψ ἔμην Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἴφι θαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησαιο Κνωαρχαίτης
- 145 Τείχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποιεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείοιτο,
 Ὅπποτε μιν σεύαιτο ἀπ' ἥϊονος πεδίουδε.
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀθήηκτον νεφέλῃν ὥμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἱτέρωσσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἦτε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγείος πολέμοιο
- 155 Ὡκνεῶν ἀμφοτέροιο· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδῖον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
 Ἄνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
 Ὀρτυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμῶντε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ διὸς Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦρην
 Πρὸς ὅθεν ἔχε στέροιοιο, τίναςσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἱτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
- 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμῶσιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊθόων αἰζήων
 Δουρὶ βάλλῃ, ἐάλη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρος ὀδόντας
 Πηγεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
- 170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίλειται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκιῶν δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίλειται πρώτῃ ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
- 175 Ἀντίον ἐκθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαιο.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεῖα, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 Ἔσθης; ἣ σίγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνάγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρῳέεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναρίξῃς,
 Οὐ τοι ταῦνεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χειρὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἐμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.

- Ἥ νύ τί τοι Τρῶες τέμετος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φεταλῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νύμηναι,
 Αἶ πεν ἐμὲ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ φέειν.
 Ἴλδῃ μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φάβησα.
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον ἰόντα,
 Στυὰ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχίσσι πόδεσσιν
 190 Καρπαλίμω; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζω φεύγων.
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυγνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τῇν
 Πέρσα, μαθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
 Ἀγιάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἡμῶ ἀπούρας,
 Ἥγον· αὐτὰρ σὲ Ζεὺς ἐφύψατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἄλλ' οὐ νῦν σε φύεσθαι οἶομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεται· ἀλλὰ σ' ἐγὼ, ἀναχωρήσαντα καλέω
 Ἐς πληθὺν ἰέναι, μῆδ' ἀνείως ἴστας' ἐμῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνων.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπίεσσι γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξασθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμιν κερτομίας ἦδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γανεῖν, Ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνδρῶπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ' πῶ σὺ ἐμούς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σέφρα.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηληϊὸς ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύνδης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσιου
 Εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γὰρ φημ' ἐπίεσσι γε νηπυτίοισιν
 Ὄδε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὅφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἥμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσει δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπω Ἥλιος ἱρή
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνδρῶπων,
 Ἄλλ' ἐθ' ὑπορείας ῥέκεον πολυπίδακος Ἴδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνδρῶπων·
 Τοῦ τριχίλαιο ἱπποὶ ἔλος κᾶτα βουκολίοντο
 Θήλειαι, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν· —
 Τῶν καὶ Βορέης ἠρύσασατο βοσκομινῶν,
 Ἥππῳ δ' εἰσάμενος παρελίσσατο κυανοχαῖτη·
 225 Αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πῶλους.
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θεόν, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον. —
 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόγιος τέκετο Τρῳέεσιν ἄνακτα·
 Τρῳῶς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Πλὸς τ' Ἀσυσάρακος τε καὶ ἀντίθεος Ἰανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦεν,
 235 Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετεῖη.
 Ἰλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμῳν τε,
 Λάμπρον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὅζον Ἄρης·
 Ἀσυσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 Αὐτίκ' ἔμ' Ἀγχίσης, Πριάμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
 Ταυτίης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 245 Ἑσταότεν ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδεα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μάλ' οὐδ' ἂν νῆες ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιο.
 Στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 Ὅπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 Ἄλλα τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
 Αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσση ἐς ἄγυιαν ἰούσαι,
 255 Πόλλ' ἑτά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἀκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 Γενεσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείρῃσιν!
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σῴκει ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 Σμερδαλέῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μῦκε δουρὸς ἀκωπή.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 Ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 Ῥεῖα διελεύσεισθαι μεγαλήτορος Αἰνείω.
 Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 Ὡς οὐ φήϊδι· ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.
 Οὐδὲ τότ' Αἰνείω δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτρίχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπεί πέντε πύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθι κασσιτέροισι,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ᾧ ἔυχeto μείλιον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτὲ Ἀχιλεὺς προῖτε δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν,
 275 Ἄνιγ' ὑπο πρῶτην, ἥ λεπτότατος θείε χαλκός,
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἥ δὲ διαπρὸ
 Πηλείας ἦϊξεν μέλλῃ, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' εἰλή, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχευεν,
 Δείσας· ἔγχεϊ δ' ἄρ' ὑπὲρ ρώτου ἐνὶ γαίῃ
 280 Ἔσθῃ ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὃ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 Ἔσθῃ, καὶ δ' ἄχος οἱ χυτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ὕγχι κύγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἑμμεμαὺς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ἕϊφος ὀδῦ,
 285 Σμερδαλία ἰάχων· ὃ δὲ χειρῶν λαβε χερσὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρα φέροιεν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ· ὃ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῃ,
 Ἡ κόρυθ', ἥ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον·
 290 Τὸν δὲ καὶ Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀδῦ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον εἶπεν·
 Ὡ πόποι, ἥ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμνὲς Αἰδόςδε κάτεισιν,
 295 Πειθομενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νῆπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὀλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναιτίος ἄλγεα πάσχει,
 Μᾶψ· ἔνεα' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 300 Ἀλλ' ἀγεθ', ἡμεῖς περ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 Μῆπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ' κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφρατος ὀληται
 Δαρδάνιου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παῖδων,
 305 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἰῖδῃ γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθησε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δῆ Αἰνείας βίῃ Τρῳέσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμίβει' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 310 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνείαν, ἥ κέν μιν ἐρίσσει, ἥ κεν εἰσσεις.
 [Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμνέμεναι, ἐσθλὸν εὐντα.]

- "Ητοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 115 Μῆποι· ἐπὶ Τρώεσσιιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμᾶρ,
 Μηδ' ὅποι' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀργῆϊοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἤκουσε Πουσεδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ ῥ' ἔμην ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχεαῶν,
 120 Ἴξε δ', ὅθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελὴν εὐχάλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν·
 125 Ἰνέειαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἰέρας.
 Πολλὰς δὲ στήχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἐνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο.
 130 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Πουσεδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κειλεύει
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσω καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 135 Ἄλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 Μῆ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἶδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσύνσας δὲ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρτίζει.
 140 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραθε πάντα.
 Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σιέδας ἀχλὺν
 Θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμην·
 145 Ἐγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδὲ τι φῶτα
 Λεύσσω, τῷ ἐφύκηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μᾶψ αὐτως εὐχετάσθαι.
 Ἐρρότω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 150 Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Λαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κειλεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ στήχας ἄλτο· κέλευε δὲ φῶτι ἐκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκᾶς ἕστατε, Διοι Ἀχαιοί,
 155 Ἄλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἔτω, μεμᾶτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι,
 Τυσοῦσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
 Οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τυσοῦσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.
 260 Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μέ τι φημι μεθυσμένῳ, οὐδ' ἥβαιόν.
 Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶω
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρῶεσσι δὲ φαιδῖμος Ἐκτωρ
 265 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἵμμεναι αὐτ' Ἀχιλῆος·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδτε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 Ἐγχεῖ δ' Ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 270 Ἀλλὰ τὸ μὲν τελεεῖ, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολουεῖ.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε ἄεσαν
 Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 275 Καὶ τότε ἄρ' Ἐκτορα εἶπε παρστίας Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῇ προμάχιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μῆπως σ' ἡὲ βύλῃ, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὐτὶς ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 280 Ταρβήσας, ὅτι ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένους ἀλκῇν,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιδίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὅν Νύμφη τέκε νῆϊς Ὀτρυντῇ πτολιπόρθῳ,
 285 Τρωάῳ ὑπο νιφόεντι, Τῆς ἐν πτόνι δῆμῳ·
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βύλ' ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλλεύς
 Μέσσην κακὰ κεφαλὴν· ἥ δ' ἀνδρὶα πᾶσα κεάσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν· ὃ δ' ἐπεύξατο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 290 Ἐνθαδὲ τοι θάνατος· γενεὴ δὲ τοι ἐστὶ ἐπὶ λῆμνι
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῷόν ἐστιν,
 Τάλλω ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἔρμῳ δινήεντι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυπεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
 295 Πρωτῇ ἐν ὑσμίνῃ, ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξήτῃρα μάχης, Ἀντήρορος υἱόν,
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἰχμὴ ἱεμένη φῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 Ἐπιποδάμηντα δ' ἔπειτα, καθ' ἑκπῶν αἰῶντα,
 Πρῶσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρετον οὔτας δουρὶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἤρπυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 ἤρπυγεν, ἐλκόμενος ἑλικώντιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἐλκόντων· γάννυται δέ τε τοῖς Ἑρσοίχθων.
 Ὡς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶσακε μάχασθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παιὺν νεώτατος ἔσκε γόνουο,
 410 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνέκα.
 Δὴ τότε νηπιήσι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 Θυρε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Τὸν βύλε μεσσοῦν ἄκοντι ποδάρεκς διος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα πυραΐουσοντος, ὅθι ζωστήρες ὀχῆες
 415 Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλῶος ἦν τετο θώρηξ.
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε πῶρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ.
 Ἰνυῖ δ' ἔριπ' οἰμώϊζας· νεφέλῃ δέ μιν ἀμφεκάλυψε
 Κυανέῃ, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιαυθείς.
 Ἐκτὼρ δ' ὡς ἐνόησε κασιγνήτην Παλύνδωρον,
 420 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
 Διφρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὄξυν δόρυ κραδίῳ, φλογὶ εἵκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 425 Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστα ἐξεμύσσατο θυμόν,
 Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολίμοιο γειφρας.
 Ἢ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσφώνειεν Ἐκτορα δῖον·
 Ἄσπον ἰθ', ὥς κεν θᾶσπον ὀλέθρου πείραθ' ἔκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτορ·
 Πηλεΐδην, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμῃν περτοπίας ἦδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σείθεν πάλυ χεῖρων.
 435 Ἄλλ' ἥτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνοισι κεῖται,
 Αἷ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βίλος ὀξὺ πάροισεν.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δῆρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλλμοιο,
 440 Ἰκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' αἶψ' ἔκεθ' Ἐκτορα δῖον,
 Αὐτοῦ δὲ προπαίροιθε ποδῶν πέσεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Σμερδαλία ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 Ῥῖα μάλ', ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 445 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσαντο, δαίμονι ἴσος,
 Διὶνὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπια πτερόεντα προσήυδα·
 Ἐς αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἡ τέ τοι ἄγχι
 450 Ἥλθε κακύν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὦ μῆλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ θ' ἦν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Ἐξ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροθός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κίχλω.
 455 Ὡς εἰπὼν Ἀρύοπ' οὐτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 Ἥριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητοριδὴν, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ἔλφει μέγαλιν, ἐξάινυτο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδαρον, υἱὲς Βίαντος,
 Ἀμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥς χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλυστοριδὴν· ὁ μὲν ἀντίος ἤλθε, γούνων,
 Εἰπὼς εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἄφειη,
 465 Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς· ὁ μὲν ἤπτετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὐτα κατ' ἦπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, αἶαρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
 Θυμοῦ δενόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὐτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶδαρ δὲ δι' οὐατος ἤλθ' ἐτέροιο
 Λίχμῃ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγνήροφς υἱὸν ἔχεκλον.
 475 Μίσσην κακὰ κεφαλὴν ἔλφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ἔλφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τέοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Λίχμῃ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρι βαρυνθείς,
 Προσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
 Τῇλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βύλε· μυελὸς αὐτε
 Σφονδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείμε τανυσθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμοια Πείρῳ υἱόν,

- 488 Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρηῆκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βύλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 Ἴριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὃ δ' Ἀρηΐθρον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Νυξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὤσε· κυκλήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεί' ἄγκυα θεισπιδ' ἐς πῦρ
 Οὔρεος ἄζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 Πύρρη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγῃ πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἴσος,
 Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μίλαινα.
 496 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 Τριβέμεναι κῆρ λευκὸν ἐϋκτιμένη ἐν ἁλώῃ·
 Ῥίμφα τε λέπτι' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκνῃς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄλκων
 500 Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων ῥαθ' ἀμιγγες ἔβαλλον,
 Αἶψ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὃ δὲ ἔστο κύδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λυθρῷ δὲ παλάσσετο χεῖρας ὑάπτους.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1-33). Ibidem Lycaonem, Priami filium, quamvis supplicem (34-135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136-210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211-271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritator etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammæ cohibet, nisi eâdem deâ auctore (272-384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385-513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514-543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544-611).

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴσον εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 Ζῆνθον δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἐνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκεν
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο
 Ἰμῶνι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνεται φαίδιμος Ἔκτωρ
 Τῇ δ' οἷγε προχέοντο πεφυζότες· ἥρῃα δ' Ἥρη
 Πίπτα πρόφθε βαθεῖαν, ἐρυνέμεν· ἡμίστες δὲ
 Ἔς ποταμὸν εἰλιύντο βαθύφρον, ἀργυροδίνην·
 Ἐν δ' ἔπτεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ φέεθρα,
 10 Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλήτῳ

- Ἔνεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡρέθονται,
 Φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὅρμεον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ.
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος ἑάνθου βαθυδινήεντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔςθ' ὄρε, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἷον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰετῆς
 Ἄορι θεινομένων, ἐρυσθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλᾷσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάβῃσιν.
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμῃ χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωὸν ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
 Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 Τους ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἧύτε νεβροὺς,
- 30 Ἀῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋμήτοισιν ἱμάσιν,
 Τεὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν.
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, θαῖζέμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' ὕει Πριάμοιο συνήντετο Λαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὀρηκκας, ἦν' ἀρματος ἄντυγες εἶεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσεν,
 Νηυσὶν ἄγων· αὐτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν.
 Ἰμβριος Ἥπειων, πέμψεν δ' ἐς διαν Ἀρίσβην.
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἡμᾶτα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Ἀῆμοιο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὃς μιν ἔμελλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρεκς δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατι ἐδάμνα·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- Ἦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 66 Ἡ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὓς περ ἔπεφνον,
 Αὐτίς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος·
 Οἷον δὴ καὶ ὃδ' ἤλθε, φυχῶν ὑπο νηλεές ἦμαρ,
 Ἀἴημον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδὲ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας αἰκοντας ἐρύκει.
 67 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἥδὲ θαλάῳ,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἥ μιν ἐρύξει
 Τῇ φυαῖζος, ἥτε κατὰ κρατερὸν περ ἐρύκει.
 Ὡς ὠρμαине μένων· ὃ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλθε τεθηπώς,
 68 Γούνων ἄψασθαι μεμαῶς· περὶ δ' ἦθελε θυμῷ
 Ἐκφυγεῖν θάνατον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἦτοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναι μεμαῶς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύνας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 70 Ἔσθη, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσεται γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεδίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαι σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
 71 Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοῖοιο.
 Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἰμᾶτι τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἔυκτιμένην ἐν ἁλώῃ,
 Καὶ μ' ἐπέρασας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Ἀἴημον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἤλπον.
 72 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορών· ἥως δέ μοι ἔστιν
 Ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἥλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθὼν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔσθην
 Μοῖρ' ὅλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 Ὅς μέ σοι αὖτις ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
 73 Γείνατο, Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέγοντος,
 Ἄλταω, ὃς Λελέεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῆσδε δῶα γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 74 Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βῆλες ὀξείῃ δουρί·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὅτω
 Σὺς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασέ γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆαιν·
 75 Μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστριος Ἑκτορὸς εἰμι,
 Ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνθάδε τε κρατερὸν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσήνυδα παίδιμος υἱός,
Δυσσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νῆπιε, μή μοι ἄποινα πιφάνυσκεο, μηδ' ἀγόρευε!

100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἡμᾶρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὸν ἔλον, ἡδ' ἐπέρασσα·
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅστις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεὸς γο
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

Οὐχ ὀράας, οἷος καγὼ καλὸς τε μέγας τε;
Πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·

110 Ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ —
Ἔσσεται ἡ ἡώς, ἡ δειλη, ἡ μέσον ἡμᾶρ —

Ὅπποῖτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,

Ἢ ὅς γε δουρὶ βαλὼν, ἡ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῶ.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·

115 Ἐγχος μὲν ᾧ ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔζητο χεῖρε πετιάσας
Ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ἕϊφος δῶδ',
Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δὺ ἕϊφος ἀμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνῆς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέει, δεῦτε δέ γαῖαν.

120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἤκε φέρεσθαι,
Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλῇν

Ἄμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ

Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.

Θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρεῖν ὑπαῖξει

Ἰχθύς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.

Φθειρεσθ'· εἰσόκεν ἄστν κίχιομεν Ἰλίου ἱρῆς,

Τμείς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραΐζων.

130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρύθοος ἀργυροδίνης
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
Ζωὸν δ' ἐν δίγησι καθίετε μώνυχας ἵππους.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες

Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,

135 Οὐς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφρετε, νόσφιν ἐμεῖο.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·

Ἦρμηθεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο

Δίον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Τίει Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀΐδιος εὐρυρέεθρος
 Γέιναιτο, καὶ Περίβοια, Ἀκισσαμένοιο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτῃ· τῇ γάρ ὅα μίγῃ Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
- 145 Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν
 Ἑάνθοσ, ἐπεὶ κεχόλωτο θαῖκταμένων αἰζηῶν,
 Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥέον, οὐδ' ἐλείπειν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσείπει ποδάρεκς διὸς Ἀχιλλεύς·
- 150 Τίς, πρόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἐτλῆς ἀντίος ἐλθεῖν;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσων.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαιδῖμοσ υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγαθύμῃ, τίη γενεῇν ἐρείνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβόλου, τηλόθ' ἐούσης,
- 155 Παίονασ ἀνδρᾶσ ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἡὼς ἑνδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλῆλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀΐτιοῦ εὐρυρέαντοσ,
 [Ἀΐτιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἵησιν.]
 Ὅσ τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεῖ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
- 160 Γέινασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαιδῖμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡσ φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύσ
 Πηλεΐδα μέλιν· ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς
 Ἡρῶσ Ἀστεροπαῖοσ· ἐπεὶ περιδείξιοσ ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκοσ βάλεν, οὐδὲ διαπρῶ
- 165 Ῥῆξι σάκοσ· χρυσὸσ γάρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸσ
 Δεξιτερῆσ, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφέσ· ἥ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸσ ἄσαι.
 Δεύτεροσ αὐτ' Ἀχιλεὺσ μέλιν ἰδυπτίωνα
- 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάρμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλὲσ δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθησ μέλινον ἔγχοσ.
 Πηλεΐδῃ δ' ἄορ ὅζυ ἐρυσσάμενοσ παρὰ μηροῦ,
 Ἄτ' ἐπὶ οἱ μεμαώσ· ὁ δ' ἄρα μέλιν Ἀχιλῆοσ
- 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρὶσ μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρὶσ δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 Ἀΐαι ἐπιγνάμψασ δόρυ μέλινον Αἰακίδαιο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺσ σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
- 180 Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσασ
 Χύντο χαμαὶ χολάδεσ· τὸν δὲ σκότοσ ὄσσε κάλυψεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺσ δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,

Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
164 Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.

Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυόροτος·

Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.

Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀντίσσω Μυρμιδόεσσιν,

Πηλεὺς Διακίδης· ὁ δ' ἄρ' Διακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.

190 Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηνέντων,

Κρείσσων δ' αὐτὲ Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.

Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μίγας, εἰ δύνатаί τι

Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.

Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσαφιρίζει,

195 Οὐδὲ βαθυθρόνιαιτο μέγα σθένος Σκαμνοῖο,

Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πάντα θάλασσα,

Καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μικρὰ νύουσιν·

Ἀλλὰ καὶ ὅς σε δίδοικε Διὸς μεγάλοιο κραυρόν,

Δεινὴν τε βροτήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγγήσῃ.

200 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.

Τὸν δὲ καὶ αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,

Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δάκναι δέ μιν μέλαν ὕδωρ.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλευς τε καὶ ἰχθύες ἀμφepένοντο,

Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπιναφρίδιον κείροντες.

205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παιόνας ἱπποκορυστὰς,

Οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,

Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐν κρατερῇ ὕσμινῃ

Χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.

Ἐνθ' ἔλε Θερούλοχόν τε Μύδωνα τε Ἀστυπυλόν τε,

210 Μνησόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελέστην·

Καὶ νῦ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,

Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·

Ὡ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεῖς, περὶ δ' αἴσυλα φέξεις

215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.

Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,

Ἐξ ἐμάθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτω μέρμερα φέξαι.

Πλήθει γάρ δή μοι νεκῶν ἐρατεινὰ ζέεθρα·

Οὐδέ τι πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα διαν,

220 Στεινόμενος νεκρῶσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως.

Ἀλλ' αἶψά μ' ἔχει· ἄσπετος γὰρ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρος Διοτρεφής, ὡς σὺ κελεύεις.

Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρξίζων,

225 Πρὶν ἴσαι κατὰ ἄστυ, καὶ ἔκτορι πευρηθῆναι.

- Ἀντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσι ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμός βαθυδίνης·
 ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλᾶς
 220 Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρῶσιν παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Δείελος ὄψε δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἢ, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἐνδοθε μέσση,
 Κρημνοῦ ἀπαΐζας· ὃ δ' ἐπίσσυτο, οἴδματι θύων·
 225 Πάντα δ' ὄριγε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροῦς
 Πολλοῦς, οἳ θά κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 Τούς ἐκβαλλε θύραζε, μεμνηκῶς, ἥντε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωνὺς δὲ σάα κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείησιν μεγάλῃσιν·
 230 Δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
 Ὡθεὶ δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 Εἶχε στηρῆσθαι. ὃ δὲ πετέλην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυνέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 235 Ὅλοισιν πυκινούσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἶσω πᾶς ἐριποῦς· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀγορούσας,
 Ἦϊζεν πεδίλοιο πούλ κραιπινοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας. οὐδὲ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτόν
 Ἀροκελαινιών, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 240 Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόφουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρση,
 Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητηῆρος,
 Ὅς θ' ἅμα νάρκιστος τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν·
 Τῷ εἰκὼς ἦϊζεν· ἐπὶ στηθεσσι δὲ χαλκός
 245 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλῳ ὀρυμαγθῶ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἀμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάκης εἰς ἔχματα βάλλων·
 250 Τοῦ μὲν τε προφροντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύξει
 Χοῖρῳ ἐνι προαλῇ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κῦμα ῥόοιο,
 Καὶ λαμπρὸν ἑόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδράων.
 255 Ὅσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρεης διὸς Ἀχιλλεύς
 Στήναι ἐναντίβιον, καὶ γνῶμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Τουςάκι μιν μέγα κῦμα Λιπτεῖρος ποταμοῖο

- Πλῆς ὧμους καθύπερθε· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 Λαβρὸς, ὕπνιθα ῥέων, κονίην δ' ἐπέρηπτε ποδοῦν.
 Πηλεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλειπον ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἷτιος Οὐρανιαίωνων,
 Ἀλλὰ φίλῃ μήτηρ, ἣ με ψεύδεσιν ἔθελγεν·
 Ἡ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτείνειν, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάρηεν.
 Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
 Ἐρχθέντι ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἐναυλὸς ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Σιγήτην ἔγγυς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἔϊκτην·
 Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τολῶ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρβόδω εἰμέν,
 290 Ζητὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε διαμήμεναι αἰσιμόν ἐστιν·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωπήσει, σὺ δὲ εἴσαι αὐτός.
 Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πλῖθαι·
 Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ἑμοῦ πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἔλσαι
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 Ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔμεν· δίδομεν δὲ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γὰρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἑσπετιή —
 300 Ἐς πεδῖον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ διακταμένων αἰζήων
 Πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδὲ μιν ἔσχεν
 Εὐρυρῶν ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη·
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔλγε τὸ δ' ὦν μίνος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Χώετο Πηλεΐωνι, κύρυσσε δὲ κύμα ῥόοιο,
 ῥῶός' αἰερόμενος· Σιμόντι δὲ πικλεῖ ἄσπας·
 Φίλι κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 Σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 310 Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τίχιστα, καὶ ἐμπέληθε ῥέεθρα·

- ἴθιός ἐκ πηγίων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
 ἴσται δὲ μέγα κῆμα· πολὺν δ' ἔρρυμαγδὸν ὄρινε
 Φιτρῶν καὶ λαῶν, ἵνα παύσομεν ἀγρίον ἄνδρα,
 315 Ὃς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημί γάρ οὔτε βίην χραισμησόμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νεόθι λίμνης
 Κεῖνός· ὑπ' ἱλῦος κεκαλυμμένα· καὶ δὲ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέφαδος περιχεύας
 320 Μυρίον, οὐδέ οἱ ὅσπερ ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τούσῃσιν οἱ ἄσιν καθ' ὑπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεώ
 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἢ, καὶ ἐπώρτ' Ἀχιλλῆϊ κυκώματος, ὑπόσσε θύων,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα Διῖπετέος ποταμοῖο
 ἴσται· ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλεῖωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' αὔσσε, περιδδείσας Ἀχιλλῆϊ,
 Μὴ μιν ἀποίρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον πρὸς ἐφώινειν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ὅρσοτο, Κυλλοπόδιον, ἑμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤϊσκομεν ἱναί·
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τίχιστα, πυραύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζευφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
 335 Εἵσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσοισα θύελλαν,
 Ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 Μελιχίοις ἐπέσσειν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅπότε ἂν δῇ
 Φθέγγωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἰφραιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῖς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ θαλετο, καὶς δὲ νεκρούς
 Πολλούς, οἳ ἔα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σῆτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἄλωγν
 Αἰψ' ἀντηράνῃ· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρῃ·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκρούς
 Κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 350 Καίοντο πετέλαι τε καὶ ἱεῖαι ἠδὲ μυρτίαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπτερον,
 Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροντ' ἐγγέλυες τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

- 355 Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
 Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὐτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερῆζειν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 Ἀγ' ἔριδος· Τρώες δὲ καὶ ἀντίκα διὸς Ἀχιλλεύς
- 360 Ἄστος ἐξελάσσει· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῇ,
 Κλύση μειδόμενος ἀπαλοτρεφὸς σιάλοιο,
 Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ζύλα κάγκανα κείται·
- 365 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγεται, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἔυχεται· τεῖρε δ' αὐτμή,
 Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος· αὐτὰρ ὄγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρη, τίπτε σὸς τίος ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδων
- 370 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιὸς εἰμι,
 Ὅσων οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελύεις·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος· ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τὸδ' ὁμοῦμαι,
 Μῆποι' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἥμαρ,
- 375 Μῆδ' ὅποι' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δαηται
 Καιομένη, καίωσι δ' Ἀργῆϊοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 Ἡφαιστε, σχέδον τέκνον αγακλές! οὐ γὰρ ἔοικεν
- 380 Ἀθάνατον θεὸν ὥδε βροτῶν ἔνεκα στυφελῆζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβυε θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ἀφορῶν δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πausάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
- 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πίσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεισον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρέϊα χθον'·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· αἶε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
- 390 Γηθούσῃ, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 Ἐνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 Χάλκειον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
 Τίπτε, αὐτ', ὦ κυνάρμια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις
- 395 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἰθὺς ἐμεῦ ὤσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδασπας ;
 ἧς σ' αὖ νῦν οἶω ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
 Σμερδαλίην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτως μαιφόνος ἔγχυ' μακροῦ.
 Ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 Καίμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
 405 Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης
 Τῷ βάλε θυῶρον Ἄρηα κατ' αὐχίνα, λύσε δὲ γυῖα.
 Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 Τεύχεά τ' ἀμφοράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 410 Νηπύτι, οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
 Εὐχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνους,
 Ἢ τοι χωσμένη κακὰ μῆδεταί, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῳσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐξαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶνη,
 Καὶ δ' αὖθ' ἣ κυνάμνεια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
 Διήϊον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 Καὶ ῥ' ἐπείσασσά μιν, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 425 Ἥλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κείμεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἢ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιούτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρῳέεσσιν ἀρωγοί,
 Εἴτε, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,
 430 Ὡδὲ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 Ἥλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσσω·
 Τῷ κεν δὴ πάλοι ἄμμες ἐπανυάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπύρσαντες ἐνκείμενον πτολλέθρον.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνὸς ἰχθύν·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἶσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν. Οὐλύμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 Ἀρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νηπύτι, ὡς ἄρουν κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶν περ
 Μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἕλιον ἀμφί,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεῦσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῶ ἐπι ρητῶ· ὃ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 Ἦτοι ἐγὼ Τρῶεσσι πόλιν περὶ τείχος ἴδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἀβήκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βούς βουκολέεσκες
 Ἰδῆς ἐν κνήμοισι πολυπτύχου ὕλησσης.
 450 Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθεὺς Ἦραι
 Ἐξέφερον, τότε νοῦϊ βίησατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
 Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
 Νῶϊ δὲ τ' ἀψοφῆοι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
 Μισθοῦ χυώμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσεν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾶ, ὡς κε Τρῶες ὑπερφύλοιο ἀπόλωνται
 460 Πρόχην κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐνθαλίγαι, σὺκ ἄν με σάοφρονα μυθήσαιο
 Ἑμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 Διολῶν, οἱ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ θηριασθῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ῥα
 Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νεέκεσε, πότνια θηρῶν·
 [Ἀρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδειον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἱ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτι, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς;
 475 Μὴ σε νῦν ἔτι πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσῃ
 Εὐχόμενου, ὡς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοῖη παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὄνειδείοις ἐπίεσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύν ἀδδεές, ἀντί' ἐμεῖο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῃ περ εἰούσῃ· ἐπεὶ σε λείοντα γυναιξὶν

- Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθέλῃσθα.
 485 ἼΙιοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὐρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἣ κρεῖσσοσιν ἱφι μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 "Ὅσσον φερετέρῃ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
 Ἡ ῥά, καὶ ἀμφοτέρως ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτον
 490 Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα·
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔδεινε παρ' οὐατα μειδιόωσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχίης δ' ἐκπιπτον οὔτοιοι.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεῶ φύγεν, ὥστε πείλεια,
 ἼΙ ῥά θ' ὑπ' ἱρηνος κόλλην εἰςέπιπτο πέτρην,
 495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἰσιμον ἦεν·
 Ὡς ἣ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Αἰτῷ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργεифόντης·
 Αἰητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτίξουσ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέτω·
 500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα ρετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὖχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Αἰτῷ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπτεῶτ' ἄλλυθις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
 Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἧς. —
 505 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἱκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἱανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἷ
 Εἶλε πατήρ Κρονίδης, καὶ ἀνέρετο, ἥδ' ὠ γελᾶσασα·
 Τίς νῦν σε τοιαύτ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶντων ;
 510 [Μασιδίως, ὥς τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ ;]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδείνῃ·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφήπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσαστο Ἴλιον ἱρήν·
 Μίμβλετο γὰρ οἱ τεῖχος εὐδμήτοιο πόλης,
 Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ὄντες,
 Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·
 520 Καὶ δ' ἔζον παρὰ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Τρωῆας ἅμῃς ἀντούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 Ἀστὲρος αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἐ μῆνις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε· ἐφῆκεν·
 525 Ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κῆδε· ἔθηκεν.
 Ἑστῆκει δ' ὁ γέρον Πριάμος θεῖον ἐπὶ πύργῳ,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὕπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδὲ τις ἄλκη
 Γίγνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βῆεν χαμᾶζε,
 520 Ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγκλιετούς πυλαωρούς·
 Πεπταμένως ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσέκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἡ γὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐγγὺς ὁδὸς κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 525 Αὐτίς ἐπανθέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δειδία γὰρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνευσαν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχθας·
 Αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρῶων ἵνα λοίγον ἀλάλκοι.
 530 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Δίῃη καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρίσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑπὶ πύλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 535 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
 Φῶϊτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θύρσος βάλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκαλυπτο δ' ἄρ' ἤρεϊ πολλῇ.
 540 Αὐτὰρ ὃγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ αἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 545 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλῆιον, ὅφρ' ἂν ἱκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·
 550 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοισσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδῶ ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιερόμενον πόλιος πεδίοις νοήσῃ,
 Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 555 Οὐκ ἐτ' ἐπεὶ ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἶψα γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστι ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κέν οἱ προπύροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθῃ
 Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρώς ὅς ἐϊ χαλκῷ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 570 [Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ὄρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδὲ τι θυμῷ
 575 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἵπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥε βάλῃσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἥε ξυμβλήμεναι, ἥε δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἄγαυοῦ, διὸς Ἀγήνωρ,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασιν Ἀχιλῆος·
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔαχετο πάντοσ' εἵσθην,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἡ δὲ που μάλ' ἑολπας ἐνὶ φρεσὶ, παλιδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 Πηπύτι, ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετενύζεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμὲν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ νύων,
 Ἦλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἐκπαγλὸς ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 590 Ἡ ῥα, καὶ ὅζυν' ἄκοντα βαρεῖνς χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένον, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρώκακε δῶρα.
 595 Πηλείδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρεσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Ἥκυχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νίεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποείργαθε λαοῦ·
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνορι πάντα ἐοικώς,
 Ἔσθι πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπίεσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίλοιῳ διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλποιο κινήσεσθαι ποσὶν οἰσιν·
 Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἤλθον ὀμίλῳ
 Ἀσπασιοὶ προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο αἰένων.
 Οἷδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιός καὶ τελχεὸς ἐκτὸς
 Μεῖναι ἐτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφύγοι,
 610 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐξέχυντο
 Ἐς πόλιν, ὅτινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lacibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minervâ, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnante, Achilles hastâ transfigit, armis spoliât, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἕκτορος ἀναίρεσις.

- Ως οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἥντε νεβροί,
 Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πλον τ' ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
- Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μέναι ὁλοή Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 Ἥλου προπάροιθε, πυλάων τε Σχαιῶν.
 Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσήνδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτει με, Πηλεΐος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
 Ἔγνων, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' αὐπερχές μενεαίνεις.
 Ἥ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
 Οἱ δὲ τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λίσσῃσθε.

- Οὐ μὲν μα κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γαῖαν οὔαζ' εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἡ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύννημί γε παρῆιη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Σευάμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφορος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε φεία θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
 Ὡς Ἀχιλεὺς λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρῖαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Παμφαλνονθ', ὥστ' ἀστήρ, ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
 Ὃς ῥά τ' ὀπίρῃς εἰσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῇ·
 Ὅντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστί, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Ῥημώϊεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τῆφός' ἀνασχομενος, μέγα δ' οἰμώϊζας ἐγγώνει,
 35 Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπαύροισι πυλάων
 Ἑστῆκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινὰ προσεγύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτορ, μὴ μοι μέμνε, φίλον τέκος, ἄνδρα τοῦτον
 Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότιμον ἐπίσπῃς,
 40 Πηλεΐωνι δαμείς· ἐπειγὲν πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσούνδε γένοιτο,
 Ὅσσον ἔμολε τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔδηκας,
 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἔπι τηλεδαπάων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαιοδόη τέκετο, κρείονσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῷ, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμὸν θυμῷ καὶ μητέρει, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυθ' αἰωτέρον ἄλγος
 55 Ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.

- Ἄλλ' εἰσέρχτο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σπώσῃς
 Τρωάς καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆθῃς.
 Πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλήσων,
 60 Δυσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλῇ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Τίās τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθίσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους περαῖζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 65 Ἐλκομένας τε νουὺς ὁλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιοῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
 Ὀμῃσται ἐρύουσιν, ἐπεὶ καὶ τις ὀδεῖ χαλκῷ
 Τύψας, ἡὲ βαλὼν, ρεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλασφρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νῖψ δέ τε πάντ' ἐπίοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὅδεϊ χαλκῷ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήη·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τούτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιᾶς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἐπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
 Καὶ μὴ δακρυχέουσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἔκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδω, καὶ μ' ἐλήσων
 Αὐτήν! εἴποτέ τοι λαθικηδεά μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνα δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τεῖχεος ἐντὸς ἑών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτιλιος! εἴπερ γὰρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' εἰ ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλλος πολύδωρος· ἀνενθε δὲ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέεις κατέδονται.
 90 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον νῖόν,
 Πολλὰ λισσομένη· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἐπειθον·
 Ἄλλ' ὅγε μὲν Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσασον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χεῖρ' ὀρέσσερος ἄνδρα μένῃσιν,
 Βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ' ἔδω δὲ τέ μιν χολὸς αἰνός·
 95 Σμερδαλίον δὲ δεδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χεῖρ'
 Ὡς ἔκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινῇν αὐπὶδ' ἐρείδας.
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 29)*

- Ὡς μοι ἐγών, εἰ μὲν καὶ πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 Ὃς μ' ἐκέλευε Τρῳαί ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο διος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλῆσιν ἐμῇσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῳᾶς καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμῷ.
 Ἐκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἱερεύουσιν· ἐμοὶ δὲ τότε ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντιν ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πτόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ.
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἦ τ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἅμφοις Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδύσασθαι, ὅσσα πτόλιν ἦδε κέκευθεν.
 Τρῳασὶν δ' αὖ μετόπισθε γερουσίον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδρῶν πάντα δάσασθαι.
 [Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει.]
 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μή μιν ἐγὼ μὲν ἱκῶμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα,
 125 Αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ θροῦς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαρίζεμεναι, ἅτε παρθένος ἡϊθέος τε,
 Παρθένος ἡϊθέος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτὶ ἔριδι ξυνελαννέμεν· ὅτι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῃ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ.
 Ὡς ὤρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ.
 Σείων Πηληϊάδα μέλλῃν κατὰ δεξιὸν ὤμον
 Διυιήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλαμπετο εἰκελὸς ἀνγῇ
 135 Ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Αὐτὸς μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραίπνοισι πεπιθειμένος.
 Ἦντα κίρκος ὄρεσφιν, ἑλαφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηϊδίως οἶμῃσε μετὰ τρήρωνα πέλειαν.
 Ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβείται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺν λεληκώς

- Τυφάει' ἐπαύσσει, ἔλπειν τί ἐ θυμὸς ἀνείγει
 Ὡς ἄρ' οὐ γ' ἐμμεμαώς ἰδὺς πέτετο· τρεῖς δ' ἔκτοσθ
 Τείχεος ὑπο Τρώων, λαιψήφα δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
 Τείχεος αἶεν ὑπὲρ κατ' ἀμαξίτον ἵσσειόντο·
 Κρουνὸς δ' ἵππον καλλιφρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀνέκισσον· Σκαμάνδρον δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ φέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Πύγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥςθι πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάτῃ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἣ ἐξ ὕδατος κρυπτάλλῃ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγυὺς ἔασιν
 Καλοὶ, λαίνετοι, ὅθι εἴμπα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὀπισθε διώκων·
 Προσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεόν· ἔκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' οἱ ἀεθλοφόροι περὶ τέρματι μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κέϊται ἀέθλον,
 Ἴη τρίπος ἥ ἐ γυνή, ἀνδρὸς καταεθνηῶτος·
 165 Ὡς τὼ τρεῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὁρῶντο.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ ποποὶ, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχεος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκηνεν,
 Ἰδὼς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτὸς
 Ἐν πόλει ακροτάτῃ· νῦν αὐτὲ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἢέ μιν ἐκ θανάτοιο σῶσομεν, ἡέ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἰόντα.
 Τὸν δ' αὐτὸς προσεΐπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 Ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσεχέος ἐξαντλῦσαι;
 Ἐρῶδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαιέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ὑπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θίψεσι, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυθήομαι· ἐθέλω δὲ τοι ἥπιος εἶναι·

- 185 Ἐρξον, ὅπῃ δὴ τοι νῆος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα.
 Ἐκτορα δ' ἀπερχέες κλονέων ἔφεπ' ὤκνυς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίληται,
 190 Ὅφρα εἰς εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα καὶ διὰ βήσσας.
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῃ,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνεύων θάψει ἔμπεδον, ὅφρα κεν εὖρη.
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Οὐσάκι δ' ὀρμήσεις πυλάων Λαρδανιάων
 195 Ἀντίον αἶψασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πως οἱ καθύπερθεν ἀλάλοικεν βελέεσσι.
 Τουσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 Πρὸς πεδῖον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν.
 200 Οὐτ' ἄρ' ἔ τὸν δύναται ὑποφευγεῖν, οὐθ' ὃ διώκειν.
 Ὡς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποῖόν, οὐδ' ὅς αλύξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κίρῃς ὑπεξέφυγεν θανάτιοι,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἵμεναι ἐπὶ Ἐκτορι τιχρὰ βέλεμα.
 Μῆτις κῦδος ἄροιο βάλων, ὃ δὲ δευτέρως ἔλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κροννοὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίτανε τάλαντα.
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτιοι,
 Τῇν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπει δ' Ἐκτορος αἵσιμον ἦμαρ,
 Ὡχετο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλεΐωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 215 Ἀγχού δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ ρωτᾷ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηρώσαντε, μάχης αἰὶόν περ ἑόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στηθὶ καὶ ἄμπνευ· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπέιθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίσσι χαλκογλώχινος ἐρείσθεις.
 Ἥ δ' ὅφρα τὸν μὲν ἔλειπε, κινήσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Διηφόβοι εἰκνῖα δέμης καὶ αἰτερῆα φωνήν·

- Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθρῃ, ἣ μάλα δὴ σε βιάζεται οὐκὺς Ἀχιλλεύς,
 230 ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξόμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δηΐφοβ', ἣ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Ἰνυτῶν, οὗς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἐτλης ἐμεῦ εἶναι, ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τελχεὶος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθρῃ, ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Ἄλσσονθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἄπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἐνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεσσι λυγρῇ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μαχόμεσθα, μηδὲ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρεται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἣ κεν σφ' δουρὶ δαμήῃ.
 Ὡς φασμένη, καὶ κερδοσύνη ἠγάθησ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρος περ.
 Τρίς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου διον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μείναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀνῆκεν,
 Στήμεναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἣ κεν ἀλοίην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεσθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπαγλον αἰκίω, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ φέξεις.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μὴ μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λέουσιν καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὅρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἣ ἑτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύφρονον πολέμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολέμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξ· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

Ἔγχεϊ ἐμῷ δαμάσῃ· νῦν δ' ἄθροα πάντ' ἀποτίσας
Κῆδε· ἔμῳν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.

Ἦ ἦα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλείατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
278 Ἐξέτο γὰρ προϋδῶν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγῃ· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄψ δ' Ἀχιλλῆϊ δίδου, λάθῃ δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἦμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
280 Ἐκ Διὸς ἡείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἥτοι ἔφης γὰρ
Ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπικλοπὸς ἔπλεο μύθων,
Ὅρα οὐ ὑποδδείςας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξαι,
Ἄλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἱλασσον,
285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον! ὥς δὴ μιν σῶ ἐν χοῷ πᾶν κομίσαιο.
Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρῶεσσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἦ ἦα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
290 Καὶ βύλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χῶσατο δ' Ἐκτωρ,
Ὅτι ἦα οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφής, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλιον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλεε λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
295 Ἦτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ φωνήσεν τε·

Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτόνδε κάλασαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρῆναι·
Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθε μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεῖν,
Οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ἦα πάλαι τόγῃ φίλτερον ἦεν
Ζῆνι τε καὶ Διὸς νιεῖ, Ἐκηβόλῃ, οἳ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύνατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κυχάνει·
Μῆ μὲν ἀσπονδὶ γέ καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
305 Ἀλλὰ μέγα φέξας τι καὶ ἱστομένοισι πυνθίσθαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀζύ,
Τὸ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
Οἶμησεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής,
Ὅς τ' εἰσιν πεδλονδε διὰ νεφῶν ἐρεβεννῶν,
310 Ἀρπάζων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶόν·
Ὡς Ἐκτωρ οἶμησε, τινάσσων φάσγανον ὀζύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέφροιο κάλυπεν

- Καλόν, θαυδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαινή,
 315 Τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρυσταί, ἃς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Οἷος δ' ἀστήρ εἰσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἑσπερος, ὃς κάλλιπτος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλεν· δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα.
 Τὸν δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
 Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτύς·
 Φαίνετο δ' ἡ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 Δαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος·
 Τῇ δ' ἐπὶ αἰ μέμασσι ἔλασ' ἔγχεϊ διός Ἀχιλλεύς·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαιλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκῇ.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελήϊ τάμε χαλκοβάρεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἦρπε δ' ἐν κονίῃς· ὃ δ' ἐπαύετο διός Ἀχιλλεύς·
 Ἑκτορ, αἰτῶρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξενιρίζων,
 Σῶς ἔασσθ'· ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεις νοσφιν ἔοντα.
 Νήπιε! τοιοῦτον ἀνευθεν ἀσαστήρ μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελεῖμην,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες τῆδ' οἰωνοὶ
 Ἑλκήσουσι· αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Λίσσμεν ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μὴ μεῖα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἰκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
 Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχουσι θανάοντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μὴ με, κύνων γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων!
 Αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὅμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἐδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ'· ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλαλκοί·
 Οὐδ' εἰ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσσασθαι ἀνώγοι
 Δαρδανίδης Πριάμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
 Ἐνθ' ἐμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰῶνι κατὰ πάντα δάσσονται.
 355 Τὸν δὲ κατιθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἦ σ' εὐ γιγνώσκων προτιφύσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον

- Πάισιν· ἥ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Φράζεο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μήριμα γένοιμαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἐσθλὸν ἔοντι, ὀλέσωσιν ἐνὶ Σχαιῆσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτῳ κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φρεσὶν πταμένη Ἀΐδόςδε βαθῆκε,
 Ὅν ποίμον γούωσα, λιπούς· ἀδροτῆτα καὶ ἦβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 365 Τίθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἣδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσαστο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθνηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἵματόεντι· ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγχιτὸν
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουντητί γε παρέστη.
 Ὡςδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
 Ἐκτωρ, ἦ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλῇ.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάρησε παδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργεῖων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τονδ' ἄνδρα θεοὶ θαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, οὐ σὺν συμπατες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἢ μένειν μεμάσσι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔοντος.
 385 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται πᾶρ νῆεσσι νέκυσ ἄκλαντος, ἄθραπτος,
 Παρροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντι· εἰν Αἴδαιο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταῖρον.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰδόντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα διον,
 Ὡ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὥς, εὐχετόωντο.
 395 Ἡ ῥα, καὶ Ἐκτορα διον αἰκία μήδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τέροντες
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβῆς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰέρας,

- 100 Μάστιξεν δ' ἑλάαν, τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετίεσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος· ἄμφι δὲ χαῖται
 Κυνέαι πλάναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
 Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἣν ἐν πατρίδι γαίῃ.
- 105 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νῦν μήτηρ
 Τίλλε κομην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἐρῆψε καλύπτρην
 Τηλόσσι· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδούσῃ.
 Ἠμῶξεν δ' ἑλεῖν αὖ πατὴρ φίλος, ἄμφι δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
- 110 Τῷ δὲ μάλιστα ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπανσα
 Ἥλιος ὀφρυβέεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν ῥά γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
 Ἐξελεθεῖν μεμαῶτα πυλάων Λαρδωνιάων.
 Πάντας δ' ἐλλιτάνευσ, κελινδόμενος κατὰ κόπρον,
- 115 Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον εἰσάτε, κηδέμενοι περ,
 Ἐξελεθόντα πόληος, ἱκίαθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἀλυσσάμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίῃν αἰδέσσεσται, ἡδ' ἐλεήσῃ
- 120 Γῆρας· καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιόςδε τίτυκται,
 Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἔμοι περὶ πάντων ἄλγε' ἔδμησεν.
 Τούσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 125 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξὺν κατοίσεται Ἄιδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὄφειλεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν!
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντές τε μυρομένῳ τε,
 Μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτὰς.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στεναχοντο πολῖται·
- 130 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβῃ ἄδινού ἐξήχεε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δευλὴ τί νῦν βεῖομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελέσκειο, πᾶσι τ' ὄνεισε,
 Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεῶν ὤς,
- 135 Δειδέεσσι· ἡ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῆδος ἔησθε,
 Ζωὸς ἑὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κηχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἔλθων
 Ἠγγεῖλ', ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνη πυλάων·
- 140 Ἄλλ' ἦγ' ἴσθ' ὅτ' ἔφαινε, μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο,
 Δίπλοκα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 Κίεετ' δ' ἄμφιπόλοισιν ἐὺπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- Ἀμφὶ πῦρ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πείλοιο
 Ἑκτορι θερμὰ λοστρά μάχης ἐκ νοστήσαντι·
 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοστρῶν
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλελήθη γυνία, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἥ δ' αὖτις δμῶῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετινύδα·
 450 Δεῦτε, δύνω μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὅπως ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 Πήγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἑκτορα διὸς Ἀχιλλεύς,
 Μοῦνον ἀποιμήξας πόλιος, πεδίοιθ' ἀλείνηται,
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖς ἀλεγεινῆς,
 Ἥ μιν ἔχεσθ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πλεθρῷ μένεν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἶκων.
 460 Ὡς φαμένη μεγάρῳ διέσσυτο, μαιναδί ἴση,
 Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κλον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἔξεν ὄμιλον,
 Ἔστη πακτῆνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
 465 Ἐλκον ἀκηδέστως κόλλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δέ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 Ἥριπε δ' ἐξοπλίω, ἀπὸ δὲ ψυχῇ ἐκάπυσσεν.
 Τῆς δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖς δέσματα σιγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέεμνην,
 470 Κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσῆν Ἀφροδίτη,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἑκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 Ἀμφὶ δέ μιν γυλόω τε καὶ εἰνατέρης ἄλις ἔσταν,
 Αἶ ἔμετ' ἀσπίσιν εἶχον ἀνυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν ἀμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρεθ',
 Ἀμβλήδην γοῶσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἤη ἄρα γενόμεθ' αἴση
 Ἀμφοτέροιο, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση,
 480 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
 Δυσμορος αἰνόμερον· ὥς μὴ ὠφέλλα τεκέσθαι!
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χῆρην ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

- Ἔσσεαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνης, οὔτε σοὶ οὗτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολυδάκρυν Ἀχαιοῶν,
 Αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 Ἔσσουντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.
 490 Ἥμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθῃσιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πατρός ἱταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαῖνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν,
 495 Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 Χερσὶν πεπληγῶς καὶ ὄνειδελοισιν ἐνίσσων·
 Ἐφφ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαινυται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδῃσεν ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐν μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησόμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 Οἷος γάρ σφιν ἔρυσσεν πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίει, νόσφι τοκῆων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσωνται,
 510 Γυμνὸν· αἰτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
 Οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείμεαι αὐτοῖς,
 Ἄλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, præeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre præbet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1-58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, iusta funebria poscentis (59-107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108-225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226-256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257-650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651-699); luctando, Ajax Telamonius et Ulysses (700-739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740-797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonius (798-825); disco, Polypætes (826-849); sagittando, Meriones et Teucer (850-883); jaculando, Agamemno et Meriones (884-897).

Ἄ θ λ α ἐ π ἰ Π α τ ρ ό κ λ ω .

- ^α Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐπὶ νῆα ἑκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
^β Ἄλλ' ὅγε οἷς ἐταῖροισι φιλοπολέμοισι μετηνύδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μῆ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
 Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
¹⁰ Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα ῥόοιο,

- Ἰππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωσαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους,
 Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἱμερον ὤρσεν.
 15 Δεύνοντο ψάμαδοι, δεύνοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
 Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθων μήστωρα φόβοιο.
 Τῷσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι νειαῖρον·
 Χαῖρε μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν!
 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελείω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 Ἔκτορα δ' εὖρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμ' αἰ δάσασθαι,
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον αἰεΐα μήδετο ἔργα,
 25 Πηγνεία παρ' λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
 Ἐν κοιλίῃ. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηλέας ἵππους·
 Καὶ δ' ἔζον παρὰ νηϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυν.
 30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθων ἀμφὶ σιδήρῳ,
 Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἷες καὶ μηκάδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἀργιόδοτες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἰφαιώτοιο·
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρθεεν αἷμα.
 35 Αὐτὰρ τότεγε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταῖρου χρωόμενον κῆρ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἔζον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεύσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπείθοιεν
 Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεστα.
 Αὐτὰρ ὃν ἤρνεϊτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσεν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοστρά καρήματος ἄσπον ἰέσθαι,
 45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖναι,
 Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δευτέρον ὥδε
 ἔξει ἄχος κραδίην, ὅφρα ζωοῖσι μετέλω.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαίτι·
 Ἰπῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 50 Ἴλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα·
 Ὅφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 Θάσσουν ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐτὶ ἔργα τράπυνται.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλόνον, ἡδ' ἐκίδοντο.
 64 Ἔσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδυνέτο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃθδε ἕκαστος.
 Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 66 Κεῖτο βαρυστενάων, πολέσιν μετὰ Μνημιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύεσκον.
 Εὐτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νηδυμὸς ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμε παλδίμα γυνῖα
 Ἐκτορ' ἐπαΐσσωσιν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσιν.
 68 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Παιτροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκνῦα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἐπλευ, Ἀχιλλεῦ;
 70 Οὐ μὲν μιν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περήσω.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
 Οὐδέ με πῶ μίσγευθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσιν.
 Ἄλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν· εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
 72 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· σὺ γὰρ εἶ' αὐτίς
 Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
 Βουλὰς ἐξόμενοι βουλευόμεν'· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχευε στυγερή, ἥπερ λάχε γυνόμενόν περ.
 74 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκει' Ἀχιλλεῦ,
 Τίχει ὑπο Τρώων εὐγενέων ἀπολείσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἷ' κε πύθηναι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ.
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 76 Εὐτὶ με τυτθὸν ἰόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόςεντος
 Ἠγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νῆπιος, οὐκ ἐθέλων, ἄμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεΐς,
 78 Ἐτράφε τ' ἐνδυκίως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὁστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρῦσιος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἡθελίη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 80 Καὶ μοι ταῦτα ἔλαστ' ἐπιτέλλαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.

- Ἀλλὰ μοι ἄσπον στήθι· μίνυνθ' ἀπεριβαλόντε
 Ἀλλήλους, ὅλοοιό τεταρπόμεσθα γόοιο.
- 100 Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντι καπνός,
 ὦλκετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδρὸν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἣ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Αἰδαο δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἰδωλὸν· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
- 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατρόκληος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφαστήκει γοοῦσά τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θείσκελον αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἕμερον ὥρσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φανή βοδοδακτύλος Ἥως
- 110 Ἀμφὶ νέκυν ἐλεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἄξιμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους παλέεσσι ἐν χερσὶν ἔχοντες,
- 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἀναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημ' ἤλθον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα δρυς ὑψικόμονος ταναήκει χαλκῷ
 Ταμνον ἐπειγόμενοι· ται δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
- 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσαντες Ἀχαιοί,
 Ἐκδεον ἡμιόνων· ται δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίῳ, διὰ φωπῆϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φερούς φέρον· ὥς γὰρ ἀνῶγει
 Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
- 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερά, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσατο Πατρόκλη μὲγα ἥφρον, ἥδ' οἱ αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Ἔϊα ἄρ' αὐθι μένοντες ὁλλίεις. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
- 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄρεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤρνοντο, καὶ ἐν ταύχεσσιν ἔδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοι τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
 Μυριοί· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πατρόκλον ἱταίροι.
- 135 Θορῆ δὲ πάντα νέκυν καταείνουν, ἃς ἐπέβαλλον
 Κειφόμενοι· ὅπιδεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἀχρύνεμος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε,
 Οἱ δ' ὅτε χωρὸν ἱκανόν, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μεροεικέα νῆeson ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρεκς διος Ἀχιλλεύς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τὴν ῥα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθώσσαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἤρησάτο Πηλεΐς,
 145 Κεῖσά με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Σοὶ τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν·
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυνῆεις.
 Ὡς ἤραθ' ὁ γέρωρ, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νύομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Πατρόκλῳ ἤρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἴμερον ὥρσε γόοιο.
 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος Πηλείοιο,
 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστα γὰρ λαὸς Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὅπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷοι μάλιστα
 160 Κηδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μερόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας εἵσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον, καὶ νῆεον ὕλην·
 Ποίησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἱφία μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἔλων, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς·
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέγεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένους ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἄνακτι τραπέζης κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 Χαλκῷ ἀηῶων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 Ὡς μῶξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Χαῖρές μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν!
 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελίω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 Τοὺς ἅμα σοὶ πάστας πῦρ ἐσθλεί· Ἐκτορα δ' οὔτι

- Δάσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φῦτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέοντο·
 128 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλεῖ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἡματα καὶ νύκτας· ῥοδοῖετι δὲ χρίεν ἑλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἐλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδλονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 130 Ὅσσον ἐπέχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελλιοιο
 Σκήλῃ· ἀμφὶ περὶ χροᾷ ἵνεσιν ἤδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρακας διὸς Ἀχιλλεύς
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡρᾷτ' Ἀνέμοισιν,
 135 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέυχτο ἱερὰ καλὰ·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτύνειεν
 Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθόιστο νεκροί,
 Τῇ τε σεύαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἴρις
 Ἀράων αἴτουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθροοὶ ἔνδον
 Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὥς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Πάντες ἀνῆϊξαν, κάλεον τέ μιν εἰς ἕκαστος·
 Ἥ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνῆγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ' ἔδος· εἰμι γάρ αὐτὶς ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 Αἰθιοπῶν ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδαινόν
 Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπύχεται ἱερὰ καλὰ,
 210 Ὅφρα πυρὴν ὀρσητε καήμεναι, ἥ ἔνι κείται
 Πατρόκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροισιν.
 Αἴψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὥρτο δὲ κῦμα
 215 Πνοίῃ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱέσθην.
 Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἔαχε θεσπιδαῖς πῦρ.
 Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγχε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Χρυσέου ἐκ κρητήρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέει, δευὲ δὲ γαῖαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατρόκληος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
 Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 225 Ἐρπύκων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' ἔως φόρος εἴσι φώως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὅντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἅλα κίδνεται ἡώς,
 Τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνεται, παύσατο δὲ φλόξ·
 Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὐτὺς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηίκιον κατὰ πόρτον· ὃ δ' ἔστενεν, οἷδαμι θύων.
 Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀλλέες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαι· αἰδοῖσι οἶον
 Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκατο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 Ἐσχατῇ καλοντὶ ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσέκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀίδι κεύθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 Ἄλλ' ἐπεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρὺν θ' ὕψηλόν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμείο
 Δευτεροὶ ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπῃσθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰδοῖσι οἶον,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεία δὲ κάππεσε τέφρη·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐν ηἰός ὅστέα λευκά
 Ἄλλεγον ἐς χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῷ λιτὶ κάλυψαν·
 255 Τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμελίᾳ τε προβάλοτο
 Ἀμφὶ πυρῇ· εἶθα δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἔζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λίσθητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἵφθιμα κάρηνα,
 Ἥδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον.
 Ἰπνεύσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἀγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτάεντα δύσκαιεκοσίμετρον,
 265 Τῷ πρῶτῳ· ἄτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε, ἀμμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λίσθητα,
 Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·

- Τῷ δὲ τέταρτῳ θῆκε δύνω χρυσοῖο τάλαντα ·
 270 Πέμπτω δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν ·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τὰδ' ἄεθλα δεδεγμένα καίτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 275 ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃηδε φεροίμην.
 Ἰστα γάρ, ὅσσον ἔμοι ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι ·
 Ἀθάνατοι τε γάρ εἰσι · Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῖς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὃ δ' αὐτ' ἔμοι ἐγγυάλιξεν.
 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μένῃω, καὶ μώνυχες ἵπποι ·
 280 Τοῖον γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἥτιοχοιο,
 Ἥπλου, ὃ σφῶν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον
 Χαϊτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἐσταότες πενθείετον, οὐδαῖ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηρίδαται, τῷ δ' ἔστατον ἀχρυνμένω κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἰπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης · ταχέες δ' ἵππῆες ἄγεφθον.
 Ὡρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο ·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερός Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωεὺς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, αἰτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἰθῆν τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἑὸν τε Πόδαργον ·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκε Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἥλιον ἠνεμόευσαν,
 Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων · μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφερος, ναῖεν δ' ὄγ', ἐν ευρυχόρῳ Σικυνῶνι ·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανώσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
 Τοῦ Νηληϊάδαο · Πυλογενέες δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δὲ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθᾷτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἰόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 Πατρίδας · τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτε μάλα χρεῖ.
 Οἶσθα γάρ ἐν περὶ τέρμαθ' ἑλισσόμεν' ἀλλὰ τοι ἵπποι ·
 310 Βάρδιστοι θείειν · τῷ τ' οἶω λογιεῖσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοῖ

- Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε θῆ σὺ, φίλος, μήτιν ἐμβαάλλω θυμῷ
 Παντοίῃη, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 315 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥ εἰ βίηφι.
 Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴκῳ πιόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθασμένην ἀνέμοισιν.
 Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡμέροιο.
 Ἄλλ' ὅς μιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν εἴσι πεποιθώς,
 320 Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἔλυσσεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατέσχει.
 Ὅς δὲ καὶ κέρθαι εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὀρόων, στρέφει ἰγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθαι,
 Ὅπως τοπρῶτον τανύσῃ βοόοισιν ἱμάσιν.
 325 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλῶς, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεῖναι.
 Σῆμα δὲ τοι ἐφίω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 Ἔστηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἰῆς,
 Ἦ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.
 Αἷα δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδεται δύο λευκῶ,
 330 Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἐπὶ πόδρομος ἀμφί.
 Ἦ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἦ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρχῆς διός, Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχεῖμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους.
 335 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν' αἰτάρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἴξαι τέ οἱ ἥνια χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δὲ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχοιμωθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γὰρ δοάσσεται ἄκρον ἱκίσθαι
 340 Κύνκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλίσσθαι ἐπαυρεῖν,
 Μῆπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα αἴης.
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος ἴσθαι.
 Εἰ γὰρ κ' ἐν νύσῃ γὰρ παρὲς ἐλάσῃσθα διώκων,
 345 Οὐκ ἔσθ' ὅς κ' εἴσῃ μετάλμενος, οὐδέ παρῆλθῃ.
 Οὐδ' εἴ κεν μετάπισθῃς Ἀρίονα διὸν ἐλαύνει,
 Ἀδρηστού ταχύν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἦ τοὺς Λαομίδεοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφον ἰσθλοῖ.
 Ὡς εἰπὼν Νίστωρ Νηληϊὸς ἄψ ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἔξει, ἔπει ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' εἶπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὤπλισαθ' ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλῆρους ἐβάλλοντο.
 Πάλλ' Ἀχιλλεύς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαι·
 Ἀντιλόχου μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος.

- 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνόμεν' ὕστατος αὐτὸς
 Τυδείδης, ἃς ἄριστος ἔων, λάχ' ἐλαυνόμεν' ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 360 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὅπασσα πατρὸς τοῖο,
 Ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποιέποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάλιστα ἄεισαν,
 Πέπληγόν θ' ἱμάσιν, δμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὥκα διέπρηνον πεδίοιο,
 365 Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
 Ἰσταί· ἀειρομένη, ὥς τε νέφος ἥδ' Ὀυέλλα·
 Χαίται δ' ἐρρόοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἀρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πλίντα στυλυστοαίῳ,
 Ἄλλοτε δ' αἶξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πύοντο κονίοντες πεδίοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκίης ἵπποι
 Ἀφ' ἐφ' ἁλὸς πολίης, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστων
 375 Φαίνεται, ἥφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὥκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδῃ ποδώκεις ἔαφρον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφρον Διομήδους ἄρσενες ἵπποι,
 Τρώιοι· οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρον ἐπιβησομένοισιν εἵκτην,
 380 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρνον εὐρέε τ' ὤμω
 Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 Καὶ νῦ κεν ἡ παρόλας, ἡ ἀμφήριστον ἔσθην,
 Εἰ μὴ Τυδείος νῦν κοτέσματο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάλιστα φαεινὴν.
 385 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χυτο δάκρυα χρομόνοιο,
 Οὐνεπα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἀνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφθαμένους λείθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὥκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 Δῶκε δὲ οἱ μάλιστα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 Ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦε θεῶν ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶ ὕδου δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἔλυσσθι.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκλήσθην,
 395 Ἀγκωνάς τε περιδρύνθην, στόμα τε φῶας τε·
 Θρυλλέσθην δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λακρυόφι πλησθῆν, θαλαρῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

- Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἰοῖο·
 Ἐμβητιον, καὶ σφῶϊ τιτάνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελύεω,
 405 Τυδείδῃ ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρεΐδῃσι κίχάνετε, μηδὲ λήπῃσθον,
 Καρπαλλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
 Αἶθρῃ, θήλυς ἐούσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡς γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξεῖ χαλκῷ,
 Αἱ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτέϊτον, καὶ σπεύδετον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδὲ νοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλλγὸν χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ρωχμὸς ἔην γαίης, ἥ χειμέριον ἄλῃν ὕδαρ
 Ἐξέφθῃξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχίᾳς ἀλεινῶν.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλλγὸν δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρεΐδης δ' ἔθδειςε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μῆπως ἀμφοτέρους δηλήσῃαι, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἴοντι εἰκώς.
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίῳ πέλονται,
 Ὅντ' αἰζὴς ἀφήκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 Τύσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδῃ· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἔλαυνειν,
 435 Μῆπως συγκύρῃσιαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχας ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὕτως σείο βροτῶν ὁλωότερος ἄλλος!
 440 Ἐφθ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἐτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.

- Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἷση ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
 Μῆ μοι ἐρύκεσθον, μῆδ' ἔστατον ἀχνημένω κῆρ.
 Φθίησονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμύντα,
 465 ἢ ὑμῖν· ἄρφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
 480 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 Ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 Τοῖο δ', ἀνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 Ἔγνων· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπία προύχοντα,
 Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 485 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥτε μήνη.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἡὲ καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 490 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ πον αὐτοῦ
 Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κείσῃ γε φέρτεραι ἦσαν.
 Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 Νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδεῖν· πάντῃ δέ μοι ὄσσε
 Τρωϊκὸν ἅμ' πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
 495 Ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἦνία, οὐδὲ δυνάσθη
 Εὐ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλξας·
 Ἐνθα μιν ἐκπεσείην οἶω, σὺν θ' ἄρματα ἄζαι·
 Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μίνος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκίει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδείος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνίνισπεν Οἴληος ταχὺς Αἴας·
 Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεται; αἱ δέ τ' ἀνευθεν
 475 Ἴπποι ἀερόσιποδες πολέος πεδίοιο διενταί.
 Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
 Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὄσσε·
 Ἄλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεται. οὐδὲ τί σε χρὴ
 Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἱ τοπάρους περ,
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκεν.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἠῦδα·
 Αἴαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα

- Δεύεται Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνήρ.
 485 Δεῦρό νυν, ἣ τρίποδος περιδωμέδαν ἡε λέβητος·
 Ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θέλομεν ἄμφω,
 Ὀππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνώης ἀποτινών.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
 490 Καὶ νῦ κα δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμβίβροτον ἐπέεσσιν,
 Αἴαν, Ἴδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλα νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέξει.
 495 Ἄλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράσασθε
 Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεῦτεροι, οἱ τε πάροισιν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διαῖκων,
 500 Μάστι δ' αἰὲν ἔλανε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Τρὸς ἀειρέσθην ῥίμψα πρήσσοντε κίλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἥνίοχον κονίης ῥαθ' ἀμικγες ἔβαλλον·
 Ἀρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 Ἴπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλή
 505 Ἰγγετ' ἐπισσώτρων ἀρματροχίῃ κατόπμοθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετάσθην.
 Στῇ δὲ μίσφ' ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκήμεν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἕκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμῶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλῖνε δ' ἄρα μαστίγα ποτὶ ζυγόν. οὐδέ μᾶτῃσιν
 Ἰφθίμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λαβ' αἶθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
 Καὶ τρίποδ' οἰώοντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνεν ὕφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππους,
 515 Κίρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκείας ἵππους.
 Ὅσσην δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἀνῆκεν
 Ἐλκῃσιν πεδίλοιο τιτανόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 Τῷ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρήχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι· ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 Χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίλοιο θέοντος·
 Τάσσην δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰέπει· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκονρα λείλειπτο,
 Ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφείλλετο γὰρ μένος ἧ
 525 Ἴππον τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτροχος Αἰθήης.
 Εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔσθκεν.
 Αὐτὰρ Μοριόνης, θεράπων εὖς ἰδομένης,
 Λέπειτ' ἀγαλλήος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 630 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τίος δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 636 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Δοῖσθός ἀνὴρ ὠρίστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν αἰθλίον, ὥς ἐπιεικές,
 Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεὸς υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 640 Καὶ νύ κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γάρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμείψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γάρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 646 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἔων· ἄλλ' ὠφελεν ἀθανάτοισιν
 Εὖχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διωκών.
 Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολλὸς, ἔστι δὲ χαλκός,
 650 Καὶ πρόβατ', εἰσι δέ τοι θμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον,
 Ἡὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
 Ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 656 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλῳ ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 660 Δώσω οἱ θῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηγύρων,
 Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
 Ἡ ἦα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ,
 Οἰσόμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὤχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 666 [Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχνύνων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκῆπτρον ἔσθκε, σιωπήσας τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετήνδα ἰσόθεος φῶς·

- 670 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 "Μοχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
 Τούς σούς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ἐς μῖσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ
 675 Μῆποτέ τις εἴησιν Ἀχαιῶν χαλκοχαιτώνων,
 Ἀντίλοχον ψευδέσσι βησάμενος Μενέλαος,
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χείρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινὰ φημι
 680 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεὶα γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεύρο, Διοτρεφές, ἥ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων φαδινὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαιήοχον ἔννοσίγαιον
 685 Ὀρνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 "Ανοχέο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεωτέρός εἰμι
 Σείο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἶσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 690 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἥ σολυγέ, Διοτρεφές, ἥματα πάντα
 695 Ἐκ θυμοῦ πᾶσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἦ φη, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 Ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥς τε περὶ σταχύεσσιν ἔεργη
 Ἀΐϊον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 700 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείζομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀειφρων
 Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 705 Διύτερον αὖτ' ὑλίσσασθαι ἀμείνονας ἡπεροπαύειν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἐπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἥδὲ καὶ ἵππον
 710 Δώσω, ἐμὴν περ ἑοῦσαν· ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀκηρής.
 Ἦ φη, καὶ Ἀντίλοχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λίσσῃθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τείρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπει' ἄεθλον,
 Ἀμφίθειος φιάλῃ· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ εἶπε παραστὰς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 Ὀφει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτῶς· οὐ γὰρ πῦξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσει,
 Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐςδύσει, οὐδὲ πόδεσσι
 Θεύσει· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπιγεῖ.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' εἰδέετο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν εἶπες,
 Οὐ γὰρ ἔτι ἔμπεδα γυνία, φίλος, πόδες, οὐδ' εἰ χεῖρες
 Ὡς ἀμφοτέρωθεν ἐπαῖσσονται ἐλαφραί,
 Εἶθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκία θάπτον Ἐπειὸς
 Βουπρασίου, παῖδες δ' ἔθισαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὐτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένητ', οὐτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 Οὐτ' αὐτῶν Πυλίων, οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώριον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἰόντα·
 Δουρίδ' ὑπεερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδυκρον.
 Οἰσίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπει' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κίλευν.
 Ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἥρωεςσιν.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἄεθλοισι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μεν αἶε μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἥτε μ' εἰσὶν τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικία δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 ὦχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλγυεινῆς θῆκεν ἄεθλα
 Ἥμιονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἄγῃ·
 655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀγλίστην διμάσασθαι·

- Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἄνδρες δύναι περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω
 660 Πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶη καμμονίην, γνώσῃσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδ' αἰεσθῶ·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἶσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε
 665 Εἰδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 Ἄψατο δ' ἡμίονου ταλαεργού, φώνησέν τε·
 Ἄσσουν ἔτω, ὅστις δέπας οἶσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 Ἡ οὐχ ἄλλῃς, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ἴδ' ἐ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρὺ χροῖα τε θήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δὲ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μερόντων
 675 Οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύταλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσούθεος φῶς,
 Μηκιστεὸς υἱὸς Ταλαΐονίδας ἄνακτος,
 Ὅς ποτε θήβαςδ' ἤλθε δεδουπότος Νιδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκᾳ Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπαισι, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δῶκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγρανύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἅμφω,
 Σύν ᾧ ἔπαιον, σὺν δὲ σφι βαρεῖται χεῖρες ἔμικθ'·
 Λεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρνυτο διὸς Ἐπειός,
 690 Κόψε δὲ παπτήν' ἄντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
 Θίῃ· ἐν φυνκιδέντι, μέγα δὲ ἐ κύμα κάλυπεν·
 Ὡς πληγὴς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
 695 Χερσὶ λαβὼν ὠρῶσσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἱταῖροι,
 Οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι,
 Αἶμα παχὺ πτίοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσσε·
 Καδ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμωσαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαιμοσύνης ἀλγεῖν ἥς·
 Τῷ μὲν νικῆσαντι μέγα τριποδ' ἔμπυρβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσσι τῶν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναιῖν' ἐς μίσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τῶν δὲ ἑτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὀρυσθ'· οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πιρῆσεσθον!
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολέμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῶς βάτην ἐς μίσσον ἄγωνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 Ὡς οὔτ' ἀμείβοντες, τούτῃ κλυτὸς ἦραρς τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείων.
 Τατρίγῃ δ' ἄρα νῶτα θρασυειάων ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδράς·
 Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Αἵματι φοινικέσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἶεθ
 Νίκης ἰσθὴν, τριποδὸς περὶ ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδῃ τε κελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερῇ δ' ἔχεν ἱς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίστατο ἑὺκνήμιδας Ἀχαιοῖς,
 Αἷ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἦ ἔμ' ἀνάειρ, ἧ ἔγώ σε· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μάλῃσει.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθει' Ὀδυσσεύς,
 Κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυνῖα·
 Καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπλίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεὺς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηρύντό τε, θαμβήσαν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' ἄειρον·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κονίη.
 Καὶ νῦν ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀναΐξαντ' ἐπάλαια,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τριβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπίθοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξάμενω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλι ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πόλλον· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ ἤσκησαν,
 Φοῖνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡφροειδεία πόντον,
 746 Στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Τίος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάροιο,
 Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πάλαιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 Ἥμυτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆϊ ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Ὡς ἔφατ'· ὠροντο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στᾶν δὲ μεταστοιχεί· σήμερις δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὧκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφίρ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὠροντο διὸς Ὀδυσσεύς
 760 Ἀλκι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζῶνοιο
 Στήθεός ἐστι κανών, ὄντι· εὐ μάλα χερσὶ τανύσῃ,
 Πηνίον ἐξέλικουσα παρὰ κ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴαχει
 Στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θίεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Καδ δ' ἄρα οἳ κεφαλῆς χεῖ· αὐτμένα διὸς Ὀδυσσεύς,
 Αἰεὶ ῥίμφα θίων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεά, αγαθή μοι ἐπιβρόθοις ἐλθὲ ποδοῦν!
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἐκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυνὴ δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι ἀέθλον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θίων — βλάβην γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῇ ὅα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Ὄς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνην πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοείου κλῆτο στόμα τε ῥινάς τε.
 Κρητῆρ' αὐτὴ ἀνάειρε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ὡς ἔλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραυλοιο,
 Ὀνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρος περ,
 Μῆτηρ ὧς, Ὀδυσσῆι παρίσταται, ἦδ' ἐπαρήγχι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

- 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ὕμῃ ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμᾶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ἦμογέροντα δὲ μὲν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δουλιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
800 Τεῦχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήνυρα.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
Τεῦχεα ἴσσαμένω, ταμεισίχροα χαλκὸν ἱλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
805 Ὅπποτέρους κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν,
Ψαυσῇ δ' ἐνδύων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηῆκιον, τὸ μὲν Ἀυτεροπαῖον ἀπήνυρων.
Τεῦχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
810 Καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἄν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
815 Λεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρεῖς μὲν ἐπήϊξαν, τρεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἴκανεν· ἔρυτο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ.
820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
Αἶν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδίσσαντες Ἀχαιοί,
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελίσσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
825 Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἔντμητῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωντον,
Ὅν περὶ μὲν ῥίπτασκέ μέγα σθένος Περίωνος·

- 'Αλλ' ἤτοι τὸν Ἰπεφνε ποδάργης διος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι πτεάτεσσιν.
 530 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν εἶπεν·
 "Ὀρυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πόντος ἀγροί,
 ἔξει μιν καὶ πάντα περιπλομένους ἐνικατοῦς
 Χρῶμεντος· οὐ μὲν γάρ οἱ ὑπεβόμενός γε σιδήρεον
 535 Ποιμήν, οὐδ' ἀροτὴρ εἰς ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρῆξει.
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυπόλες,
 "Ἄν δὲ Λεοντίης κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 "Ἄν δ' Αἴας Τηλαμωνιάδης καὶ διος Ἑπειός.
 Ἑξείης δ' ἴσαντο· σόλον δ' ἔλε διος Ἐπειός,
 540 Ἦκε δὲ διτῆσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφείκε Λεοντεὺς ὄζος Ἀρης·
 Τυτρίων αὐτ' ἔρβυσε μέγας Τηλαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυπόλες,
 545 "Ὅσσον τίς τ' ἔρβυσε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
 Ἦ δὲ θ' ἑλισσμένη κίεταται διὰ βοῦς ἀγελίας·
 Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀσπάντιες δ' ἔταροι Πολυπολταὸ κρατεροῖο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος ἀέθλον.
 550 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σιδήρεον,
 Καδ δ' ἐτίθει δίκαι μὲν πελίκας, δίκαι δ' ἡμιπέλεκται·
 Ἰστόν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοσπράγμοιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐν δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Δαστῇ μῆρινθον δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 555 Τοξευεῖν. δὲ μὲν κα βαλὴν τρήρωνα πέλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελίκας, οἰκόνδε φερίσθω·
 "Ὅς δὲ κα μῆρινθοιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν —
 "Ἦσσαν γὰρ δὴ κείνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκται.
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βλῆ Τεύκροιο ἄνακτος,
 560 "Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν συνῇ χαλκήρεϊ πύλλον ἐλόντες·
 Τεύκρος δὲ πρῶτος κλήρεσσι λαχεν. αὐτίκα δ' ἰὼν
 Ἦκεν ἐπικρατείῃ, οὐδ' ἠπάλλησεν ἄνακτι
 Ἀργῶν πρωτογόνων φέειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 565 "Ὀρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγας γάρ οἱ τοῦ Ἀπέλλαν·
 Αὐτὰρ ὁ μῆρινθον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδωκε ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς οἰστός.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἦξε πρὸς οὐρανόν, ἣ δὲ παρῆθη
 Μῆρινθος ποτὶ γαῖαν· αὐτὰρ κελάδωσαν Ἀχαιοί.
 570 Σπικρόμενος δ' ἄρα Μηριόνης εἰέφυσε χειρὸς

- Τόξον · ἀτὰρ δὴ δίστον ἔχεν πάλαι, ὥς ἔθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἀρῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 Τῷ δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν ·
 575 Τῇ δ' ὄγε διενέουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην ·
 Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος · τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός · αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰστῷ ἐφεζομένη νηὸς κτανοπρόοιο,
 Αὐχὲν ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λασθεν.
 580 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε · λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 585 Καὶ δὲ λέβητι ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων · καὶ ῥ' ἤρποντες ἄνδρες ἀνίσταν ·
 Ἄν μὲν πρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεΐων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἔνθ' Ἰδομενέος.
 Τῷσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς ·
 590 Ἀτρεΐδῃ · ὦρμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἢδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἐπλεῖν ἄριστος ·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τοδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχεο, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἡρώϊ πόρωμεν,
 Εἰ σύγ γε σῶ θυμῷ ἐθέλοις · κέλομαι γάρ, ἔγωγε.
 595 Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπείθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαυέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον · αὐτὰρ αὖ ἡρώως
 Τειθυβίῳ κερυκεῖ δίδου περικαλλές ἄεθλον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneque Hectorem curru religatum circa tumultum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim læstantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum herotis deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

Ἔκτορος λύτρεα.

Αὐτο δ' ἄγαν, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἑαστοι
 Ἐσίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 Ἕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλον ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
 ἤρρι πανδαμάτωρ· ἄλλ' ἐστρέφει ἔνθα καὶ ἔνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦν·
 Ἦδ' ὅποσα τολύπεις σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγύν' αὖ τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὖτε
 Τῆπιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὄρθ' ὁδὸς ἀναστὰς
 Δινεύεσθ' ἀλύνων παρὰ θῖν' ἄλός. οὐδὲ μιν Ἡὼς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ ἐπεὶ ζεύξειεν ὕψ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δῖφρου ὀπισθεν·
 Τρεῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἔκτανύσας προπρηγέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Πάσαν ἀεικέλην ἄπεχε χροῦ, φῶτ' ἐλειαίρων,
 20 Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσεῖη, ἵνα μή μιν ἀποδρύνῃ ἐλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον αἰετίζειν μενεαλῶν.
 Τὸν δ' ἐλειαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰςυρόωντες,
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔυσκοπον Ἀργεϊφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 Οὐδὲ Ποσειδάων, οὐδέ γλαυκῶπιδι κούρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἥλιος ἱρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' αἵτης·
 Ὅς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,
 30 Τὸν δ' ᾗνῃσ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινῇν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὅ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτιλοι ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μῆρι' ἔκπε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ εἴλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 ἢ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾗ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσ' τε· τοὶ κέ μιν ὦκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεισθ' ἐπαρῆγειν,
 40 Ὡς οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναΐσιμοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστι' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγῆγορι θυμῷ
 Εἵξας, εἷς ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα θαῖτα λάβησιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίησιν.
 Μίλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἢε κασιγνήτον ὁμογάστριον, ἥε καὶ νιόν·
 Ἄλλ' ἥτοι κλαύσας καὶ οδυράμενος μεθέηκεν.

- Τληπόλιν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 60 *Αὐτὰρ* οὐ γὰρ ἔκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήντη,
Ἰππῶν ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑταροῖα φίλοιο
Ἐλκεῖ· οὐ μὲν οἱ τόγχε κἄλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
Μὴ ἀγαθὸν περ ἰόντι νειμασσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίξει μενεαίνων.
 65 *Τὸν* δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τῶν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὄμην Ἀχιλῆϊ καὶ ἔκτορι θῆσσι τιμὴν.
Ἐκτωρ μὲν θνητός τε, γυναιῖα τε θῆσατο μαζόν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῇ
 70 *Θρέψα* τε καὶ αἰτέηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
Πηλεῖ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
Πάντες δ' ἀντιάσθαι, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
Δαίνυ, ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ, αἰὲν ἄπιστε!
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 65 *Ἥρη*, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκνύδαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γὰρ μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ ἔκτωρ
Φίλιπτος ἔσται θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἄλφῃ εἰσιν·
Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὐτὶ φίλων ἡμάρτανε δαΐφρων.
Οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδένετο δαιτὸς εἴσης,
 70 *Δοιβῆς* τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἄσσομεν—οὐδέ πη ἔστιν
Λύδηρ Ἀχιλλῆος—θρασύν ἔκτορα· ἡ γὰρ οἱ αἰὲλ
Μήτηρ παρμύεβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμάρ.
Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσσον ἑμείο,
 75 *Ὅφρα* τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
Δώρῃ ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' ἔκτορα λύσῃ.
Ὡς ἔφατ'· ὤρτο δὲ Ἴρις αἰλλόπος ἀγγελίεσσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοῖσας
Ἐνδορε μέλλαντι πόντῳ· ἐπεστονάχης δὲ λίμνῃ.
 80 *Ἡ* δὲ, μολυβδαίνῃ ἱκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἦτε κατ' ἀγραυλοῖο βοδὸς κίρας ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστήσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
Εὖρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλα
Εἶαθ' ὀμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 *Κλαῖε* μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἐμείλιν
Φθίσει θ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Ἀγχού δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
Ὅρσο, θέτι, καλεῖε Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 *Τίπτε* με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
*Μίσγε*σθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἀκριτα θυμῷ.

- Εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλλιον ἔπος ἔσσεται, ὅ,τι κεν εἶπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμ' ἔλε δια θεάων
 Κυνέεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθρος.
 90 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις
 Ἠγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἴαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες.
 100 Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἷς δ' Ἀθήνη.
 Ἥρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θήκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφρογν' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὠρεξε πιούσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννῆμαρ δὴ νῆκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῇ πτολιπόρθῳ·
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργειφόντην·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότῃ τετὴν μετόπισθε φυλάσσων.
 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ νιεῖ σφ' ἐπιτεῖλον.
 Σχύζεσθαι οἱ εἰπέ θεούς, ἐμὲ δ' ἔσχεα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἶ κεν πῶς ἐμέ τε δεῖσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγάλῃτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον νῖόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ καὶ Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα.
 Ἴξεν δ' ἐς κλισίην οὐ νῆος· ἐνθ' ἄρα τόγγε
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 Τῷσι δ' οἷς λίσσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέμευτο.
 Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 Χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 Σὴν ἔδεια κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 130 Οὐτ' εὐνῆς· ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃ
 Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἀλγὶ παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κρηταίῃ.
 Ἀλλ' ἐμὲθεν ζύνες ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός ἐμι.
 Σχύζεσθαι σοὶ φησι θεοὶ, ἐε δ' ἔσχεα πάντων

- 128 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κερωνίσαι, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δῖζαι ἄποινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τῇδ' εἶη ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 κί δ' ἡ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνάγει.
 Ὡς οἶγ' ἐν νηῶν ἀγύρῃ μητηρ τε καὶ υἱὸς
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπια πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱήν·
 Βάσκη' ἔθι, Ἴρι ταχέϊα, λιποῦσα ἔθας Οὐλύμπιοι,
 148 Ἀγγελῶν Πριάμοι μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω,
 Δύσασθαι φίλον υἱόν, ἵοντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήτηρ,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἔτω ἀνὴρ.
 Κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰδύνοι
 150 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἥδ' καὶ αὐτὶς
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔτανε Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάχος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 Ὅς ἄξει, εἰώς κεν ἄγων Ἀχιλλεῖ πελάσση.
 158 Αὐτὰρ ἐπὶν ἀγάγησιν ἔσω κλισίῃν Ἀχιλλεύς,
 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὐτ' ἄσκοπος, οὐτ' ἀλιτῆμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέονσα.
 160 Ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόον τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς,
 Δάκρυσιν εἶματ' ἔφρυον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 Ἐντυπὺς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ ἀνῆνι τοῖο γέροντος,
 168 Τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔχαιν.
 Θυγατέρες δ' ὑνὸ δάματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἱσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἥδ' ἐπὶ προσήδω,
 170 Τυτθὸν φθνευξομένην· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γέναι·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πηλεΐ, φρεσὶ, μηδὲ τι τέφρῃ·
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν οὐσομένη τόδ' ἱκάνω,
 Ἄλλ' ἀγαθὰ φραζέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἄνυσθαι ἐὼν, μέγα κήδεαι ἡδ' ἐλεείρει.
 178 Δύσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα Δίω,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήτηρ,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἔτω ἀνὴρ.

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰδύνοι
 Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἧδ' αὖτε αὐτίς
 190 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μάλιστα φορεῖ, μηδὲ τί τάφρος·
 Τυτὸς γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔφεται Ἀργεῖφόντης,
 "Ὅς σ' ἄξει, εἰώς κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελασση.
 Αὐτὰρ ἔπην ἀγύγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκαπος, οὔτ' ἀλετῆμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκίως ἰκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔειπεν, ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὃγ' ὕψας ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 190 Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον καταβῆκετο κηώνεα,
 Κεδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνθει·
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήη.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φορεῖν εἶδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτίον γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' εἶναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 "Ὡς φάτο· κῶκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μέθυ·
 "Ὡ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρος περ
 Ἑκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἧδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Τίεας ἐξενάρξει! σιδηραῖόν νῦν τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐξόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδὲ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθὶ Μοῖρα κραταίῃ
 210 Γεινομένῳ ἐπένησε λῆψ', ὅτε μιν τέκον αὐτῇ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων,
 Ἄνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθίμεναι προσφῦσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔσταότ', οὔτε φόβον μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωφῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πηλεΐδης θεοειδής·
 Μῆ μ' ἐθέλοντ' εἶναι κατεφύκανα, μηδὲ μοι αὐτῇ
 "Ὅρῃς ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλειν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

- Ἡ οἱ μάντιες εἰσι, θνουςκοοί, ἡ ἱερῆς,
 Ψεῦδος κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μάλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐξείδρακον ἄντην —
 Εἴμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 225 Τεθνάνειναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἔλόντ' ἐμὸν νιόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.
 Ἡ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτώνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὺ αἰθῶνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λιβήτας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θορήκες πόρον ἄνδρες,
 235 Ἐξέστην ἔλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσται ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρον· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον νιόν. ὃ δὲ Τρῳᾶς μὲν ἅπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
 Ἐρῶετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν
 240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσונτες;
 Ἡ οὐνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παῖδ' ὀλέσσαι τὸν ἄριστον; αἰτάρ γνωσέσθε καὶ ὅμμες!
 Ῥήϊτεροι γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
 245 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαλεῖν δόμον Ἀΐδος εἴσω.
 Ἡ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' νιάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 Νεικείων Ἐλεόν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
 250 Πάμμονά τ' Ἀντιφρόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πόλιν τε,
 Δηϊφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ Δῖον ἀγανόν·
 Ἐννὰ τοῖς ὁ γεραίος ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 Σπείυσάτέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντες·
 Ἐκτορος ὠφέλει ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
 255 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖσθαι·
 Μῆστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἱπποχάρμην,
 Ἐκτορά θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐφίκει
 Ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 Τούς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης· τὰ δ' ἐλέγχτα πάντα λείλειπται,
 Ψεῦστα τ' ὀρχησται τε, χοροῖτυπλήσιν ἄριστοι,
 Ἀρῶν ἢδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἰοπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσομεν ὁδοῖα,
 265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδύσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειφον εὐτροχον ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ διῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καὶ δ' ἀπὸ παυσαλόφει ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὁμφαλόεν, εὐ οἴηκεσιν ἀρηρός·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγύδεσμον ἅμα ζυγῶ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν εὐξέστω ἐπὶ ῥυμῶ,
 Πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρῖον ἱστορί βαλλόν·
 Τρίς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὁμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλοιχίνα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νῆτον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιπρούς,
 Τοὺς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ἔπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραίος
 280 Αὐτὸς ἔχων αἰτταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάτῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἤλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 285 Χρυσῶν ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτῃ·
 Στῆθ' ἔπλων προπαρόειν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπείσαν Διὶ πατρὶ, καὶ εὐχέο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 Ἀφ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 290 Ἄλλ' εὐχην σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁράται·
 Αἶτι δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δειδῖόν· ἄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἦς Δαναῶν ταχυπόλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἰὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἵεναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
 300 Ὡ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθῆσω.
 Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἳ κ' ἐλέησῃ.
 Ἦ ἔα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὦτρυν' ὁ γεραίος,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον· ἥ δὲ παρέστη,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἦς ἀλόχοιο·
 Εὐχεται ἔπειτα στυς μέσῳ ἔρκεϊ, λείβε δὲ οἶνον,

- Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθιν μεδέων, κύδιστα, μέγιστα!
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἔλεενόν·
 310 Πέμπων δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅσπερ σοὶ αὐτῷ
 Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεισιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 Τῷ πλόντος ἐπὶ νῆας ἰὼ Δαναῶν ταχυπῶλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.
 315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Μόρφον, θηρητήρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 Ὅσση δ' ὑφορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται
 Ἄνερος ἀφνειοῖο, ἐνὶ κλήϊς, ἀραρυῖα·
 Τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερὰ· εἴσατο δὲ σφιν
 320 Δεισιὸς αἴψας ὑπὲρ ἄσπερος. οἱ δὲ ἰδόντες
 Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραίος ἐοῦ ἐπεβήσετο δίφκρον·
 Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 325 Τὰς Ἰθαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μᾶστιγι κέλευεν
 Καρπαλλίμως κατὰ αὐτοῦ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο
 Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥς τε θανάτῳ δέκοντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 330 Οἱ μὲν ἄρ' ἀφοῶροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παιδὲς καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',
 Ἐς πεδίον προφανέντα· ἰδὼν δ' ἔλεησε γέροντα.
 Αἴψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤυδα·
 Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν
 335 Ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἐκλυες, ὦ κ' ἐθέλῃσθαι·
 Βάσκι' ἴθι, καὶ Πρῆλαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὥς μῆτι' ἄρ' τις ἴδῃ, μῆτι' ἄρ' τε νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἐκέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 340 Αὐτίκα' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 Ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὰ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 345 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 Αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανεν·
 Βῆ δ' ἵναι, κούρω αἰσυντῆρι ἰοικώς,
 Πρῶτον ὑπηγήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασσαν,

- 350 Στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιαν,
 Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαίαν.
 Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἐρμείαν, ποτὶ δὲ Πρῖαμον φάτο, φώνησέν τε·
 Φράξο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τίτυκται.
 355 Ἄνδρ', ὁρόω· τάχα δ' ἄμμε διαβράσεισθαι δῶ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φευγώμεν ἐφ' ἵππων, ἥ μιν ἔπειτα
 Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶψ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δειδῖε δ' αἰνῶς·
 Ὅρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
 360 Στῆ δὲ ταφών· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
 Χεῖρα γέροντος ἔλων, ἐξείρετο καὶ προσεειπεν·
 Πῆ, πάτερ, ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Οὐδὲ σὺ γ' ἔδδειςας μένεα πνελοντας Ἀχαιοὺς,
 365 Οἱ τοι δυσμένεες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
 Τῶν εἴ τίς σε ἰδοίτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Τουσάδ' ὄνειάτ' ἄγρῳτα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 Οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 370 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
 Σεῦ ἀπαλεξήσμαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἴσκω.
 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα γέρων Πρῖαμος Θεοειδής·
 Οὕτω πῆ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 375 Ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολήσαι,
 Αἴσυιον, οἷος δὴ σὺν δέμῳ καὶ εἶδος ἀγῆτος,
 Πέπνυσσά τε νόῳ, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 380 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ἡέ πῃ ἐκπέμψεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μῆνῃ;
 Ἥ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
 Λειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλεν
 385 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδύετ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα γέρων Πρῖαμος Θεοειδής·
 Τίς δέ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκῆων,
 Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότημον παιδὸς ἐνίσπες;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 390 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἶρεαι Ἐκτορα δῖον.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μαλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ,
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας

- Ἀργείους κτείνεσκα, δαΐζων δ' ἐξὶ χαλκῷ.
 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θανυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 390 Εἶτα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μῖα δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μορμυιδῶν δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστι Πολυπτερός.
 Ἀφνειός μιν ὄδ' ἔστι, γέρων δέ δῆ, ὥς σύπερ ὧδε·
 Ἐξ δὲ οἱ υἱὲς ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἔβρομός εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λαχὼν ἐνθάδ' ἔκασθαι.
 Νῦν δ' ἤλθον πεδίοιθ' ἀπὸ νηῶν· ἥῳθεν γὰρ
 θήσονται περὶ ἄστρ' μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλῶσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύναται
 Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆς Ἀχαιῶν.
 408 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα γέρων Πρῆλαμος Θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Εἰς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἥέ μιν ἦδη
 ἦσσι κυσὶν μελίσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 ὦ γέρον, οὕτω τόγγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἄλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ.
 Αὐτὸς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δὲ οἱ ἥως
 Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χροῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 415 Εὐθόουσι, αἱ δ' αὖτε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἢ μὲν μιν περὶ σῆμα τοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 Ἐλκει ἀκηδέστω, ἥως ὅτε δια φανήῃ.
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών,
 Οἶον ἑρσῆεις κείται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποδι μιαιρός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμνκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν.
 Ὡς τοι κήθονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
 Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μῦθος·
 428 ὦ τέκος, ἥ δ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισι· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Ἀθήσεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπερμήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλ' ἔγε δὴ τόδε δεῖξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν αἶεσεν·
 430 Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης·
 Πιερῶν ἐμεῖο, γεραίε, νεωτέρων, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλεται σέο δῶρα παρῆξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι.
 438 Τὸν μὲν ἐγὼ δειδοίκα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετέπιπθε γίνηται.
 Σοὶ δ' ἄν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκίως ἐν νηϊ θοῇ ἥ πεζὸς ὁμαρτίων.
 Οὐκ ἄν τις τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχίσαιτο.
 440 Ἢ, καὶ ἀπαίξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλλίμῳ μάλιστα καὶ ἡνία λάξαιτο χειρὶν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἦν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε ρέων καὶ τάφρον ἱκοντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα φυλακτῆρας πονέοντο.
 445 Τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὥϊζε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πηλεϊμόν τε καὶ ἄγλαα δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τυηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ κατ' ὑπερθεὶν ἔρψαν,
 Λαχνηέντι ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
 Ἀμφὶ δὲ αἱ μεγάλῃν αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
 Στανυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μόνος ἐπιβλῆς
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιφύρῃσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιφύρῃσσεσκε καὶ αἶος.
 Δὴ ῥα τότ' Ἑρμείας Ἐριούνιος ὥϊζε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδοκτεί Πηλεϊωνί,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαιναν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
 Ὀφθαλμούς εἰς εἰμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἀντήν.
 465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλεϊώνας,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἡὔκόμοιο
 Ἀισαίῳ καὶ τέκειος· ἵνα αἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπου
 Ἑρμείας· Πηλεϊός δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐτὴν λίπεν· ὃ δὲ μέμνην ἐρῶντων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρον δ' ἰθὺς κίεν οἶκον,
 Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἔζεσκε, Διὶ φίλος. ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ' ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεύατο· τῷ δὲ δύ' οἶω,
 Ἥρωις Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὅς τις Ἄρης,
 475 Ποίπνυνον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἑσθῶν καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τούς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πηλεϊός μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στῆς
 Χειρὶν Ἀχιλλῆος· λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δινας, ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολέας κτάνον νῆας.
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τι ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσροφώντας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον Θεουιδέα·
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Μνησαιο πατρός σοιο, θεοὶς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλίκου, ὥς περ ἐγὼν, ὁλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν που κῆνον περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες
 Τείρονσ', οὐδὲ τίς ἐστιν ἀρῇν καὶ λοιγὸν ἀμύναι·
 490 Ἀλλ' ἤτοι κῆνός γε, σέθεν ζῶντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 Ὀφεισθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηθι μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεϊφθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἐννακαλῖδακα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τούς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 Τῶν μὲν πολλῶν Θουῖρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἅστυ καὶ αὐτοῖς,
 500 Τὸν σὺ πρῶην κτεῖνας, ἀμνυόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἅποινα.
 Ἀλλ' αἰδέοιο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλειονότερός περ,
 505 Ἐτίλην δ' οἱ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἀνδρὸς παιδοφόνιοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὕψ' ἤμερον ὤρσε γόοιο·
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνιοιο,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔλυσθαις·
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 Πάτροκλον· ἐὼν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ πρῶπιδων ἤλθ' ἤμερος ἡδ' ἀπὸ γυνών,]
 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἄνιστη,
 Οἰκτεῖρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γέρον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἡ δὴ πολλὰ κακ' ἄνσχεο δὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτελς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 Τῆας ἐξανάριξα; σιδηρεῖόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπης
 ἔν θυμῷ κατακείσθαι ἑάσομεν, ἀχνυμένοι περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλειται κρυεροῖο γόοιο.
 525 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσιν.
 Δοιοὶ γάρ τε πίδαοι κατακείται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἑάων·
 Ὡς μὲν κ' ἀμμίζας δόλη Ζεὺς τερπικέραντος,
 530 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 Ὡς δέ κε τῶν λυγρῶν δόλη, λωβητὸν ἔθηκεν·
 Καὶ ἡ κακὴ βουβρῶστις ἐπὶ χθόνα διαν ἑλάνυει·
 Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβῷ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἑόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτε
 Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένητο κρειόντων.
 540 Ἄλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ ἔν τόνγε
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μῦλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμεῖς ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὀλβιον εἶναι·
 Ὅσσην Λεῦβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει,
 545 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νείσει φασὶ κεκασθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωτες,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄνσχεο, μὴδ' ἄλλαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 550 Οὐ γάρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος νῖος ἔῃος,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 Μὴ μὲ πῶ ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφίς, ὅφρα κεν Ἐκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 555 Λύσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τὰ τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἑλθοῖς
 Σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔσας.
 [Αὐτὸν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος Ἑλλείου.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 560 Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοεῖν δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Καὶ δέ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 995 Οὐ γάρ κε τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβαν,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λαθοί, οὐδέ α' ὀχῆας
 ῥεῖα μετοχλίσουσι θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μὴ μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνη·
 Μὴ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 1000 Καὶ ἱκέτην περ ἰόντα, Διὸς δ' αἰλίσταμαι ἐφετμάς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδουσιν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
 Πηλείδης δ' οἴκῳ, λίαν ὥς, ἄλτο θυράζε,
 Οὐκ οἶός· ἅμα τῷ γ' ἄνδρα θεράποντες ἔπειντο,
 Ἥρωις Αὐτομήδων ἥδ' Ἀλκιμος, οὗς φη μάλιστά
 1005 Τῇ Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόδ' ἐπὶ ζυγόνων λύον ἔπκους ἡμίονους τε,
 Ἐς δ' ἀγαγον κήρυκα καλῆτορα τοῦτο γέροντος·
 Καὶ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 Ἥρην Ἐκτορέης κεφαλῇς ἀπερείσι' ἄποινα.
 1010 Καὶ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐὼννητόν τε χιτῶνα,
 Ὀφρα νέκυν πυκνῶσας δαΐη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωῆς δ' ἐκκαλέσας λούσαι κίλετ', ἀμφὶ τ' αἰεῖσθαι,
 Νόσφιν ἀνιράσας, ὥς μὴ Πηλεΐδης ἴδοι νύον·
 Μὴ ὁ μὲν ἀχνημένην κραδίη πόλιν οὐκ ἐρύσαιοτο,
 1015 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρίνθειη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἐπακταίνετο, Διὸς δ' αἰλίσταται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν θρωαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἑλάτῃ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλλον ἦδ' ἑλκῶνα,
 Αὐτὸς τόγγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέσθηκεν αἰέλας,
 1020 Σὺν δ' ἔταρος ἥειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 Ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμενεν ἑταῖρον·
 Μὴ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινόμεν, αἶ κε πύθῃαι
 Εἰν Ἀΐδος περ εἶν, ὅτι Ἐκτορα Διὸν ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰκία δῶκεν ἄποινα·
 1025 Σοὶ δ' ἄν' ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσοι ἐπείσκειν.
 Ἢ φη, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισίῃ πολυδαίδαλα, ἐνθεν ἀνύστη,
 Τόλχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πηλεῖδαν φάτο μύθεον·
 Ῥῶς μὲν δὴ τοι λέλυνται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 1030 Κεῖται δ' ἐν λεχέσσ'· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην φωνήν
 Ὅφρ' αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρυ καὶ ἄσπετον
 Καὶ γὰρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσαστο σέθεν,
 Τῇ περ δάδεται παῖδες ἐνὶ μαγύροισιν ὄλοστο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱαὶς ἡβώοντες.
 1035 Τούς μὲν Ἀπόλλων πέφεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χωρόμενος Νιόβη, τὺς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Αἰητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆν·

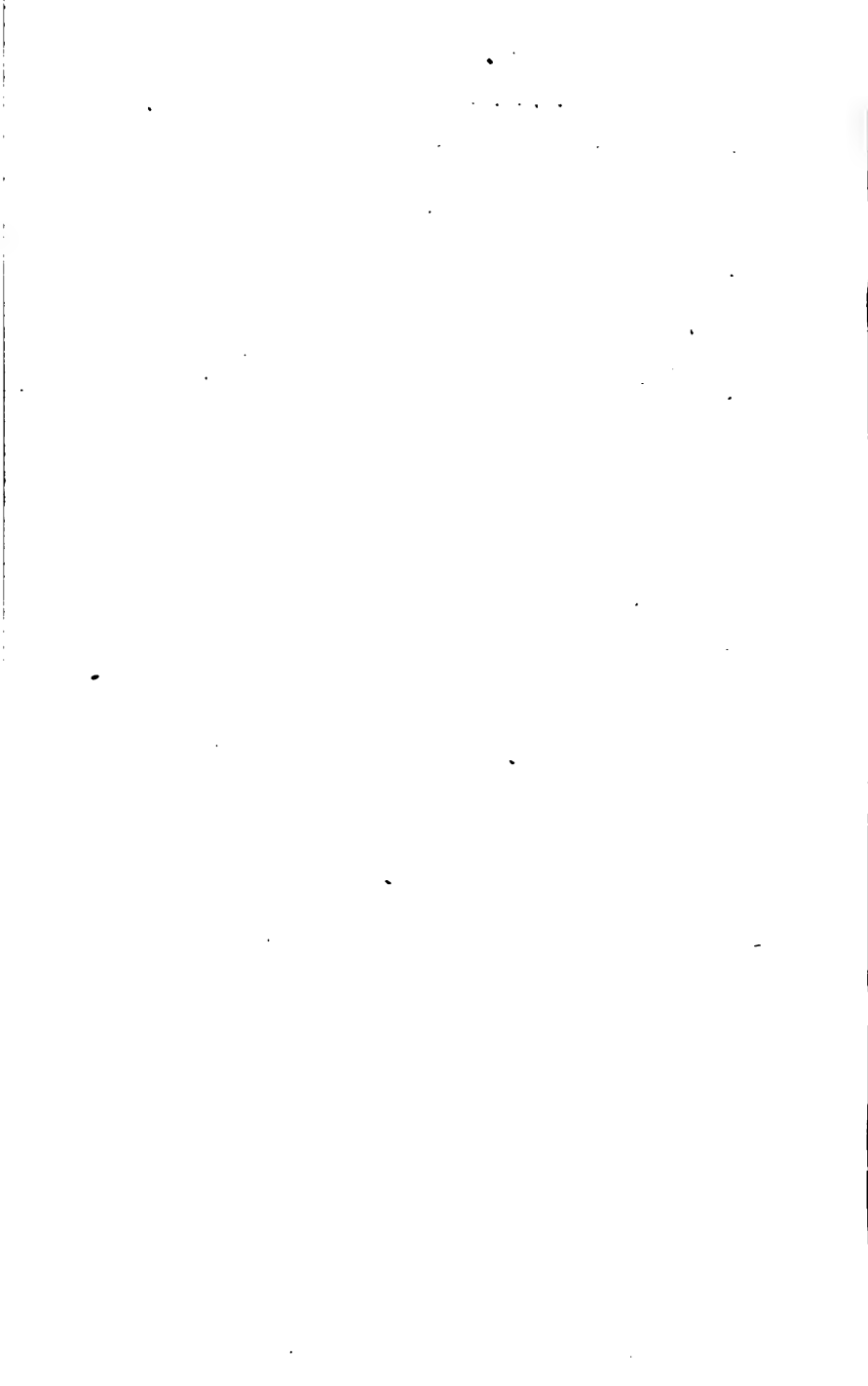
- Φῇ δοιὼ τέκευν, ἣ δ' αὐτὴ γαίνατο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῷ περ ἑόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδὲ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λῆθους ποιήσας Κρονίων·
 Τῶν δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσαι, ἐπεὶ κάμει δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ πον ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς·
 Νυμφάων, αἵτ' ἄμφ' Ἀχελῷον ἐρῶσαντο,
 Ἐνθα, λῆθος περ ἑοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πείσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραίε,
 Σίτου, ἔπειτά κεν αὐτὲ φίλον παῖδα κλαιόισθα,
 620 Ὀλον εἰς ἀγαγὼν· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἥ, καὶ ἀνάστας δῖν ἄργυρον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Σφάξ· ἔταροι δ' ἔδερὸν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειδ' εἰτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἦτοι Δαρδανίδης Πριάμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 630 Ὅσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἔφκει.
 Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πριάμος θεοειδής·
 635 Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφεῖς, ὅφρα κεν ἦδη
 Τῆνῃ ὑπο γλυκερῇ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στενάχῳ καὶ κήδεα μυρία πείσσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἵθοπα οἶνον
 Λανκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπνάσμην.
 Ἡ δ', Ἀχιλεὺς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγνα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῷ λίχῃ ἐγκονέουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικρετομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτός μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· ἡγίης Ἀχαιῶν

- Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλήφορος, οὔτε μοι αἰεὶ
 Βουλὴς βουλευέουσι παρήμενοι, ἢ θύμῃς ἐστίν·
 Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θάσῃ διὰ νύκτα μιλαινυγῇ
 Ἀντίκ' ἂν ἐξέλποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 685 Καὶ κεν ἀνάβλησις λυσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδῃς εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκταρα δῖον,
 Ὅφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 690 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθάλλεις τελῆσαι τάφον Ἐκτορι δῖῳ,
 Ὡδέ κέ μοι βέλων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμηθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες διδίσαιιν.
 Ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοῶοιμεν,
 695 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θύπτοιμεν, δαινυτά τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσοιμεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κτελέεις,
 700 Σχίσσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄναιγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε διεξιτερήν, μήπως δαίσει ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 705 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδὲ μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρ' Βρισηῖς παρελίξατο καλλιπάρης.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσται
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριονύνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 710 Ὅρμαινοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθὼν ἱερούς πυλαφρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νῦν τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδαις
 Ἀνδράσιν ἐν δῆτοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 715 Καὶ νῦν μὲν φίλον νῆον ἐλύσας, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σείο δὲ κε ζῶαυ καὶ τρεῖς τόσσα δοῖεν ἄποινα
 Παῖδες τοὶ μετόπισθε λειπόμενοι, αἷ κ' Ἀγαμέμνων
 Γυνὴ σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδαισαν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 720 Τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζεύς ἵππους ἡμιόνους τε·
 Ῥίμψα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 [Ἐάνθου δινηγντος, ὃν ἄθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

- Ἐρμῆας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλύμπον.
 698 Ἦως δὲ χρυσόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναγῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἐγὼ πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἄλλ' ἄρα Κασσανδρῇ, ἐκίλῃ χρυσῇ, Ἀφροδίτῃ,
 700 Πάργαμον εἰσαναβάσας, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 Ἔσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἔφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 Κώκυσάν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἔκτορ' ἰόντες,
 705 Εἴποτε καὶ ζῶοντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Χαίρειτ'· ἐπεὶ μέγα χάριμα πάλει τ' ἦν, παντὶ τε δῆμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀσάχετον ἔκετο πένθος·
 Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ὕγοντι.
 710 Πρῶται τόνγ' ἀλόχος τε φῆλῃ καὶ πότνια μήτηρ
 Τυλλέσθη, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἵξασαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦν κε δὴ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἔκτορα δακρυχέοντες ἀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφμοιο γέρον λαοῖσι μετηνύδα·
 Εἴξατέ μοι, οὐραεῦσι διελθόμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀσσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέευσαν, καὶ εἴξαν ἀπήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἰσαν αἰοιδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οὔτε στονόεσσαν αἰοιδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ σταγάζοντο γυναικες.
 Τῆσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἔκτορας ἀνδροφόνοιο κάθη μετὰ χειρὸν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 Λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὅν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, δυνάμμοροι, οὐδὲ μιν οἶα
 Ἥβην ἵσταθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέσσειται· ἥ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτῆς
 730 Ρῖσκεν, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχῆσονται γλαφυρῆσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἥ ἐμὸς αὐτῇ
 Ἔφαι, ἔνθα κεν ἔργα ὑεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἥ τις Ἀχαιῶν
 735 Ρίψει, χειρὸς ἔλων, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ὃ δὴ πον ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτωρ,

- "Ἢ πατήρ, ἧ καὶ νίον· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατήρ τεὸς ἐν δατ' λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ αὐτῷ.
 Ἀρητὸν δὲ τακεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἑκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεγέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἴπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδιντοῦ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἑκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 Ἢ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Ἰέρνασχ', ὅντιν' ἔλειπε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Ἔς Σάμον, ἔς τ' Ἰμβρον καὶ Ἀῆμον ἀμιχθαλόεσσαν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 755 Πολλὰ φυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὤς.
 Νῦν δέ μοι ἐρσηεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποιοχόμενος κατέπεφνες.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίονσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄριγεν.
 Τῇσι δ' ἐπειθ' Ἑλένη τριτάτῃ ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἑκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαιδρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 Ἢ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὃς μ' ἔγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!
 765 Ἰδὼν γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελθλῦθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσυφθλον·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνέπτοι
 Δαιδρων, ἧ γαλόων, ἧ εἰνατέρων ευπέπλων,
 770 Ἢ κευρή—ἐκυρὸς δὲ, πατήρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ—
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσαι παραιφάμενος κατέρυνκες,
 Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοὶς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἅμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι εἴτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρῆη
 775 Ἢπιος, οὐδέ φίλος· πάντες δὲ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δ' ἔστινε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Ἠρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἀΐετε νῦν, Τρῶες, ξύλα αὐτυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 Λείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἧ γὰρ Ἀχιλλεὺς

- 790 Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μολῇ Ἥως.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἡγερέθοντο.
 Ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγλῖνον ἄσπετον ὕλην·
 795 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαισίμβροτος ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχιόντες,
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγχετο λαός.
 799 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγεθ' ἐν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἵθοπι οἴῳ
 Πᾶσαν, ὅπόσπον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστ' ἐα λευκὰ λέγοντο κασιγνήτοί θ' ἑταροὶ τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
 796 Καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κᾶπτεον θέσαν· αὐτὰρ ὑπαρθεὶν
 Πυκναῖσιν λύεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 Ἑμψα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίοι· ὅτ' αὖτε ἔπειτα
 Εὐ συναγειρόμεντι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφείας βασιλῆος.
 Ὡς οἷγ' ἀμφέεπον τάφον Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

PRELIMINARY REMARKS.

THE first authentic date in Greek chronology is the Olympiad of Coræbus, B. C. 776. The Ionic migration took place one hundred and forty years after the fall of Troy. The interval between these events chronologists have no means of determining; the precise date, therefore, of the war of Troy, on which the Homeric poetry is founded, it is impossible, by any combinations or calculations, to establish. The chronology of Eratosthenes, as stated by Clemens and explained by Clinton (*Fasti Hellenici*, Vol. I., p. 124), places the fall of Troy in the year B. C. 1183. Apollodorus gives the same, and he is followed by Diodorus, excepting that, by a slight difference in the mode of calculation, the latter adds one year to the era; and this, viz. 1184, is the date which is commonly received. Newton, however, brings it down to B. C. 904. Taking the statements made by Isocrates respecting the Return of the Heracleidæ in three of his orations, — Archidamus, the Panathenaicus, and that on Peace, — and adding to them eighty years for the interval between that event and the Trojan war, Mr. Clinton obtains dates varying from that of Eratosthenes by forty or fifty years. The fall of Troy is fixed by the Parian Marble at B. C. 1209; by a calculation founded on the statements of Herodotus (II. 145) at 1260 or 1270, and as deduced from the Life of Herodotus at B. C. 1270. Perhaps, if we assume the first quarter of the twelfth century B. C. as the period within which the Trojan war took place, we shall come as near the actual date as can ever be expected.

The Heroic age is commonly regarded as embracing the period between the first known appearance of the Hellenes in the north of Greece, and the return of the Greeks from Troy. The personages, whose names and exploits fill up the real and fabulous history of this age, are called *heroes*, — an epithet of honor, but of doubtful etymology. In Homer we find it given to leaders, kings, and priests, seemingly implying nobility of descent. The wars, expeditions, and adventures of this legendary age are the principal material out of which the creations of Greek poetry arose. In this age lived Bellerophon and Perseus; in this age, Hercules performed his marvellous deeds, and Theseus rivalled him in heroism, besides being the first political reformer;

Minos established his commonwealth in Crete; the deadly war between Thebes and Argos, more than once afterwards the subject of tragedy, was waged; the Argonautic expedition, and its story of love, desertion, and murder, took place, — adventures as renowned as the tale of Troy itself; and then the events which the genius of epic song has emblazoned with unequalled glories, the beginning, the progress, and the end of the war which laid the capital of Priam in ashes, and filled the states of victorious Greece with revolution, disaster, and woe. The fates of the great families, whose names and sufferings fill this part of the Heroic age, are familiar to us in the masterpieces of Attic tragedy.

To go back a few steps in the Heroic history. The celebrated hero Perseus was the ancestor, removed by three degrees, of Hercules, whose mother, Alcmena, was a granddaughter of Perseus. Before the birth of Hercules, his parents were forced by Sthenelus, another son of Perseus, to quit Mycenæ, and take refuge in Thebes. In this way, the legitimate heir to the throne of Mycenæ became, by birth, a Theban. Sthenelus reserved Mycenæ and Tiryns, and bestowed Midea on Atreus and Thyestes, the sons of Pelops. Eurystheus, the predestined enemy of Hercules, succeeded his father Sthenelus, and, after the death of Hercules, pursued his children, who fled for refuge into Attica. The implacable chieftain demanded their surrender of Theseus, the Athenian monarch, and an invasion of the Attic territory was the consequence of his refusal. The army of Eurystheus was defeated, and he himself fell by the hand of Hyllus, the eldest son of Hercules. Atreus, the uncle of Eurystheus, succeeded him on the throne. His sons were Agamemnon and Menelaus, the famous leaders of the Grecian armament in the war of Troy. Agamemnon succeeded Atreus; and his brother Menelaus, having married Helen, the daughter of Tyndareus, king of Laconia, became, by the resignation of his father-in-law, master of that country. Thus the house of Pelops rose to great splendor and power. Their dominions were richer and more extensive than had as yet fallen to the lot of any princely family in the Heroic times; but their subsequent calamities afforded the poets a favorite theme for pathetic delineations of human sorrows and solemn reflections upon the shifting destinies of man. As one of them sings: —

“For, when a house is whelmed by heavenly wrath,
Woe never fails, but steals from age to age;
As when the billow, urged by Thracian blasts
And rolled across the sea-swept Erebus,
Upheaves the dark and tempest-driven sand
From the abysses underneath the sea,
And the lashed shores reëcho with the sound.”

Of the institutions belonging to the earlier portions of the Heroic age we know but little, except so far as they are shadowed out in the descriptions of Homer. A warlike race of nobles appear to have overspread the country, without any very violent revolutions; and the institution of slavery existed in very remote antiquity. In the petty wars between rival states, and in the piratical expeditions, which had an almost exact parallel in the adventures of the Northern sea-kings, captives were constantly taken, and generally reduced to domestic servitude. The princely houses traced their origin to the gods, and rested on this high genealogy a part of their claims to superiority over the common freemen; yet mere illustrious birth was not sufficient to secure a permanent influence and control. The chief was called upon to lead the armies in war, and to stand among the foremost in battle. His personal presence must be imposing, by a robust frame and lofty stature; he must awe his troops by his fiery eye, and stir them up by his sonorous voice, as by the sound of a trumpet; he must surpass them by his skill in martial exercises, his patience under fatigue, and his love of hazardous enterprises.

The only form of government known in the Heroic age was the kingly. Aristotle declares it to have had its origin in the free choice of the people, who conferred the royal office in honor of distinguished public services. If this assertion is correct, the Heroic times have been but repeated in the history of the Germanic tribes, and in the origin of most of the monarchies of modern Europe. But if the monarchical form sprang up in this manner, it soon became hereditary, through the influence and the increasing power of some distinguished families. The later forms of the Heroic government exhibit the people divided into smaller bodies, which may be called tribes and clans, growing, it is likely, out of the simplest combinations of social life, and each having originally a patriarchal head. This feature, also, has been repeated in modern history. The sacrifices performed by the chiefs and kings continued, from the remotest times, to be their bond of union. The officiating at these sacrifices, the command in war, and the administration of justice were the three principal functions of the Heroic kings; but their powers, in these three respects, are not defined with much accuracy. We may naturally suppose that the authority of a military leader, in warlike expeditions, would be more ample and imperative than that of a priest officiating at solemn national sacrifices, and merely representing the people over whom he presided. It would appear from the representation on the shield of Achilles, that justice was administered by an assembly of elders. Taking this description as a true picture of Heroic manners, we must suppose that the judicial function was not uniformly exercised by the king,—at least, personally. Other passages exhibit the king as presiding

over the assembled chiefs and elders, and pronouncing sentence in the name and with the assent of the whole body. In general, the kings appear to have transacted no official business without the sanction of the chiefs, and sometimes of the chiefs and the people together. Even in the camp, Agamemnon calls together the whole army, on great occasions; and popular assemblies in times of peace transacted affairs of every description. With such indefinite powers, it is plain that the royal authority must have varied perpetually with the personal qualities of the individuals who held it. It furnished ample means for personal aggrandizement in the hands of an ambitious and able leader. Telemachus, in the *Odyssey*, says, with much simplicity, "It is no bad thing to be a king; his house grows rich at once, and himself more honored." A portion of land was set apart for the royal service; ample presents were bestowed upon the king, and, in fact, constituted an important part of his revenue. Even the administration of justice was paid for by gifts from the parties concerned.

As to the principles on which the government was maintained and individual rights protected, we must not look for that regularity and order and certainty, in the Heroic age, that we expect to find in civilized communities, under whatever political forms, at present. Human and divine rights were not established by any thing like legislative assemblies, but grew up from long-continued usage, judicial decisions, and the principles of natural equity. But, in the absence of any established power to enforce them, the fear of divine anger and the force of public opinion must obviously have been the chief restraints upon the insolence of the rich and great. No public notice was taken of private feuds, unless the parties agreed to submit to the award of the tribunals. In quarrels which tended to disturb the public peace, the community interfered so far as to compel the injured party to accept a customary compensation from the aggressor. Even the blood of a murdered kinsman might be atoned for at a stipulated price. Herodotus describes a practice among the Lydians and Phrygians, according to which the manslayer withdrew into a foreign land, and remained there until he had been purified by expiatory rites. The fugitive was shielded from injury by the sanctity with which his person was supposed to be surrounded. The story of Orestes, who was pursued by the Furies after the assassination of Clytemnestra, is a good illustration of the religious instinct with which the ancient Greek shrank from the pollution of blood, especially the blood of kindred, and the solemn expiations by which such a crime was to be atoned. If the rights of individuals were thus slenderly protected, the mutual rights of independent states were even less definitely settled. Individuals of two tribes or nations, not in close alliance or amity with each other, made no scruple to exercise hostilities and retali-

ations. Piracy, according to Thucydides, was universally an honorable occupation. Yet sometimes neighbouring states united for religious or political purposes, and an imperfect feeling of national unity early pervaded the Hellenic tribes; and the contrast between Greek and Barbarian, which afterwards grew so marked and broad, in the pride of national enthusiasm, began to show itself, but only in the Hellenic consciousness of possessing a more harmonious language.

In tracing the manners of the Heroic age, no trait is more striking and more honorable to the Grecian character than the institution of marriage, in the form of monogamy. The relations of the sexes were not marked by that refinement which Christianity has imparted to modern manners, yet the pictures presented to us in the *Iliad* and *Odyssey* are by no means unpleasing, even compared with the manners of our own times. The beautiful scenes between Hector and Andromache; the passionate love of Achilles for Briseis; the nuptial rejoicing described in the *Iliad*; the dance of youths and virgins; the lovely but guilty Helen, whom the consciousness of her error never leaves; the exquisitely drawn character of the Phæacian princess Nausicaa, whose maiden modesty, filial tenderness, and simple womanly delicacy make her one of the noblest creations in the whole circle of ancient poetry; the conjugal devotion and unwavering fidelity of Penelope; the queenly Arete, wife to King Alcinoüs, who shared his power, and whom the people gazed upon as a goddess whenever she walked abroad; are poetical creations, it is true, but must have been borrowed from actual life. They are unquestionably bright and glowing transcripts of individual qualities with which the poet was himself familiar, and by which his noblest strains were inspired. But, on the other hand, the simplicity of Heroic life sanctioned many customs which aftertimes rejected, and imposed upon women many tasks that were afterwards performed by slaves. The princess carried the urn, and drew water from the river with her own hands. The first meeting of Odysseus with Nausicaa was on a washing-day, when the princess and her Phæacian maids had gone to the river to perform the very necessary but not very romantic task of cleansing her father's and brothers' soiled clothes. Other services, still more at variance with modern notions of refinement, appear to have been performed by maidens of the highest rank. Nestor's daughter assists Telemachus in bathing, anointing, and dressing; and Odysseus accepts the same kind of attendance in the house of Alcinoüs. In marriage contracts, the father's authority seems to have been absolute, and the agreement was ratified by the mutual exchange of presents, according to the wealth of the parties. If the contract was broken by the wife's infidelity, the presents received by her friends were restored: but if she was

forced to return to her father, without her own fault, she was allowed to carry back her portion with her.

It has been remarked, that "one of the noblest and most amiable sides of the Greek character is the readiness with which it lent itself to contract intimate and durable friendships; and this is a feature no less prominent in the earliest than in later times." The friendships of Hercules and Iolaus, of Theseus and Peirithöüs, of Orestes and Pylades, of Achilles and Patroclus, are renowned in European poetry. Some of the most passionate scenes in the *Iliad* delineate the sorrow of Achilles for the death of his friend and companion in arms.

Another feature of the Heroic age, and, indeed, characteristic of that state of society, was the tie of hospitality. Many pleasing illustrations of this occur in the *Odyssey*. The stranger appears at the threshold of a princely house. He is received with open arms; no question is asked, until he has partaken of the hospitable cheer immediately set before him by the master. Thus Athene, in the form of Mentor, is received by Telemachus. Thus Telemachus is welcomed at Pylos, by Nestor, who coolly asks him, after the banquet is over, "Whether he is voyaging upon some business, or only roaming over sea, like a pirate, bearing mischief to others." Thus Odysseus is treated in the delightful scenes at the court of King Alcinoüs. The laws of hospitality are enforced still more strongly, in the *Odyssey*, by the belief that the gods themselves sometimes visit the cities of men in the likeness of strangers; a thought expressed in the language of Scripture, "for some have entertained angels unawares." The connection of hospitality often bound together individuals and families of different and distant nations, and was transmitted from father to son, retaining its sacred meaning from generation to generation. In one of the battles of the *Iliad*, an Argive and a Lycian hero are restrained from rushing into single combat by the accidental discovery that this hereditary bond exists between them. They pledge mutual friendship, and ratify it by an exchange of arms. In short, the tie of hospitality was the freemasonry of the Heroic age.

Closely connected with this topic is that of the convivial usages of the Greek Heroic age. These are all described with admirable simplicity, both in the *Iliad* and *Odyssey*, and they agree in many points with patriarchal customs anciently existing, and others still preserved, in the East. "The Hero and the Patriarch," says Coleridge, "are substantially coeval; but the first wanders in twilight, the last stands in the eye of Heaven. When three men appeared to Abraham in the plains of Mamre, he ran from the tent-door to meet them, brought them in, directed Sarah to make bread, fetched from the herd himself a calf, tender and good, dressed it, and set it before

them ; when Ajax, Odysseus, and Phoenix stand before Achilles, he rushes forth to greet them, brings them into the tent, directs Patroclus to mix the wine, cuts up the meat, dresses it, and sets it before the ambassadors. The son of Peleus sits down to eat, and the sons of Jacob sat also before Joseph ; the practice of reclining at meals, which afterwards became universal, was unknown to either." An expression in the *Iliad*, describing sacrifices, and feasts that followed them, —

αὐτὰρ ἴσσι κατὰ μηρί ἰκάνη καὶ σπλάγχχ' ἰσάσαντο, —

"but when the thighs were burned, and they had tasted the entrails," —

has puzzled critics not a little. These fastidious gentlemen, forgetting that heroes and patriarchs had stronger stomachs than themselves, have endeavoured to make *σπλάγχχια* mean every thing else except entrails — they have interpreted it heart, liver, lights, and kidneys, and many other things. A few years ago, Mr. Stephens, the American traveller, in the course of his wanderings, fell in with a patriarchal old Arab, who received him with great hospitality, killed a lamb and cooked it, and they all sat down together and *σπλάγχχ' ἰσάσαντο*, — feasted on the entrails, — with the keenest relish, just like the heroes at Troy.

The guests, it seems, were ranged along the walls of the banqueting-room, each with a table to himself. In the palace of Alcinöüs, who lived in more luxury than any other Heroic personage, the feast consisted of sheep, hogs, and oxen. Instead of drinking wine with his guests, the host sent a portion of his dish to their tables. Thus, in the seventh book of the *Iliad*, Agamemnon compliments Ajax with the whole backbone of an ox. Wine was used principally to make libations to the gods; but the proper "ornaments" of a feast were the song and the dance. The minstrel was an indispensable personage at every entertainment, just like the bards at the baronial castles of the Middle Ages. Thus, Demodocus, at the feast with which Alcinöüs entertains Odysseus, sings a lay of the war of Troy that moves the heart of the unknown hero to tears. The dance is then exhibited by youths trained in the art, under the eye of judges appointed to control these amusements, and accompanied by the bard in a sportive lay. Other gymnastic exercises conclude the entertainment, amidst the applause of the spectators. All this is very much like the present Turkish and Egyptian customs, except that the dancers now employed by them are women, and the exhibition has become indecent, if the description of travellers is to be relied on.

The customs of war, as represented in the *Iliad*, are characterized by all the ferocity of a barbarous age. Quarter was never given in battle, except for the sake of ransom. The armor of the slain was al-

ways stripped off by the slayer; the naked corpse was the object of hard and bloody fighting; if the enemy gained possession of it, he deprived it of burial rites, — the heaviest calamity which could befall a Grecian soldier, — mutilated it, and exposed it to vultures and the wild beasts. The contests of the Greeks and Trojans over the body of Patroclus fill up no small portion of the *Iliad*; and the indignities inflicted by Achilles upon the corpse of Hector present one of the most revolting pictures of the atrocious usages of ancient warfare.

Religion is an important element in the character of every people. It has powerful bearings upon intellectual culture, the fine arts, and poetry. A picture of the Heroic age, without an outline of the religion of that age, would be very defective; and yet the subject is encompassed with so many difficulties, and the few facts known are so entangled in the theories of the learned, that a satisfactory view, in brief or at length, cannot be presented; — that view will probably come the nearest to being satisfactory, which is shortest. It is easy to invent a plausible explanation, in the absence of authenticated facts; and it is equally easy to refute that explanation by another just as good. It would be superfluous to recount all the theories of scholars and philosophers on this subject. A few leading ideas are all that I shall endeavour to suggest. In the first place, it appears that the mythologies of which we have any knowledge point to one great idea, which preceded them all, and constituted, in fact, their common point of departure, — and that is, the idea of the unity of God. It seems probable that monotheism is the fundamental religion of all mankind; the religion with which man began, and the religion with which he will end. In the Eastern religions, it was, without doubt, the great primeval idea. Whether it came from an original and direct revelation, or was an innate idea, or the earliest result of reflection, must be decided by each one according to his own theory of metaphysics and religion. From whatever source it was derived, it appears to be the only rational origin of all other religious opinions. But in Egypt and the Oriental nations, the great idea was lost sight of in the multitude of secondary ideas that were embodied in the popular mythologies. The degeneracy continued, until it seems to have reached its lowest point in the worship of brutes and in the practice of obscene religious rites. From the midst of this debasement, even as new forms of life and beauty spring from the midst of corruption, the old religion again arose, and was embodied in the theology of Moses and the Jews. But that portion of the original race, which overspread the North and the South of Europe, left the first abodes of man before this utter debasement took place. They carried with them from the highlands of Upper Asia the simple religious notions, and the primeval ceremonies by which religious feelings were uttered. The mythologies of

Northern Europe, of the ancient Germans, and of Greece bear a close family resemblance, and betray marks of a common parentage. They have gods with common attributes ; — there is an Apollo of the North, the god of song, and a Mars like the Grecian Ares, only more bloody. These mythologies were susceptible of numerous modifications, according to the different habits the diverging branches of the original wandering race were led to form, the climates to which they were subjected, and the scenery in which they lived. There are indications of monotheism running through the Homeric poetry. A not indistinct consciousness of this great truth appears to betray itself in incidental expressions, and to be shadowed out in many mythological allusions. The divine power is often spoken of in the abstract, or rather in the singular number, as God. It is true, that, in the supernatural machinery of the *Iliad*, Zeus often appears as the father of gods and men, to whose nod all beings and all things are subjected ; — this is an engrafting of the old idea upon the subsequent impersonations of nature. Again, Zeus appears as the successor of a more ancient dynasty of gods, whom he has dethroned, and in whose stead he reigns ; — and this is a dark revelation of preëxistent and less individualized religious conceptions. Again, Zeus appears to be himself subjected to a mysterious power, — a Fate, — scarcely named, and not described, except by a dread and mysterious attribute of irresistible strength, controlling the gods themselves. This shows the conflict between the old system and new creations of popular faith. In short, the cycle of religious ideas is continually revolving. We read the past in the history of the present. Simplicity precedes complexity, in one age as in another. Men begin with a belief in one God ; — a few ages pass, and they worship many gods. The polytheism of Egypt comes to a stand, and a new order springs up in the monotheism of Moses. The monotheism of Moses degenerates into a system of ceremonial rites and priestly observances, and then the original religion reappears, in a higher form, with stronger sanctions, in the teachings of Christ. But, despite these solemn sanctions, and this sublime purity which hallowed the first development of Christianity, the old process is renewed, and the Blessed Virgin and the whole calendar of saints tell again the story of heroes and demigods, and form a supernatural assemblage on a Christian Olympus.

To return to the Greeks. They sympathized deeply with every thing that was addressed to their senses. The imagination of the early Greek attributed life to all the objects by which he was affected, precisely as a child of lively sensibility creates from the tree, the stream, the wind, the storm, beings of conscious action. Every appearance of nature suggested to him the idea of supernatural power, and by degrees this power assumed, to his mind, the form of distinct personality, and was clothed with the attributes of his:

own nature, but enlarged and idealized. Human passions and affections, also, prompting to kind or violent actions, would soon be regarded as independent powers, would be invested with names and personality, and share with the phenomena of external nature in popular veneration and religious worship. In a mountainous country, Pan, the shepherd-god, would naturally be worshipped; along the coasts, and on islands agitated by the eternal lashing of the ocean waves, temples and altars would be raised to Poseidon, the earth-shaker. Among a people advancing in the arts, the mysterious genius of improvement and discovery, embellishing civil life with its beautiful creations, and purifying it from the rudeness and licentiousness of the savage state, would be embodied in the lovely and majestic form of the virgin goddess Athene. The terrors of battle, the enjoyments of peace, the affections of domestic life, are by degrees all personified, until a mythology is formed, addressed to the imagination, and cherished in the popular heart. Then poets arise, and seize the already existing creations of superstitious faith, and make them agents in fictitious scenes. They animate them with new life, give them a new hold upon the popular heart, and connect them indissolubly with human affections, by assigning them an influence over the course of human affairs proportioned to their dignity. In this way, probably, the gods of Olympus gradually acquired their attributes and forms; so sprang up the Nymphs of the fountain, the stream, and the sea; so the Graces, the Dryads, the Furies, and all that beautiful assemblage of impersonations with which ancient poetry and art are alive. Homer and the poets who preceded him took up the popular mythology as they found it ready to their hands. They did not create it; they consecrated it to new uses, and gave it new charms in their songs. But, without doubt, the influence of poetry strengthened the hold of these imaginary personages over the popular mind, and gave a clearer outline to their several qualities and attributes. A regular national worship would thus grow up. A sort of established church, with ceremonies, sacred rites, solemn chants, sacrifices, and prayers, extended itself over the states of Greece.

The indications in Homer of an earlier and simpler belief have already been mentioned. The characters of his divinities confirm the preceding explanation of their origin. They are actuated by human passions and affections; they quarrel with each other, like angry men and women; they are bribed with gifts; they have their partialities and antipathies, their loves, jealousies, and hates; — all of which point to their origin in the nature of man. But the established church of Greece, though it had its foundation deep in popular feeling and faith, was soon impugned by the doubts and arguments of dissenters; and here again modern history supplies us an exact parallel with antiquity. The philosophers and thinking men could not fail to perceive the absurdities of

the national religion, considered as a system of morals and of religious faith; but to call it in question would be to incur popular odium and the anathemas of the church. To avert this danger, they formed their esoteric schools, and professed openly the people's faith. The Sophists charged Socrates with introducing new gods, — in other words, with renouncing the old theology, — and the charge cost that great man his life.

The clear delineations of Homer enable us to form probably an accurate picture of the state of knowledge and of the arts in the Heroic age. The most general summary is all that can here be given. Greece, the *Ægean* Sea, the regions of Asia Minor, Egypt, seem to have embraced nearly the whole range of their geography. All beyond is dark and obscure. Their notions of distance may well excite a smile. The long voyage home from Priam's kingdom, which caused such anxiety in the Grecian councils, is now performed by the French steamers, with perfect accuracy, in less than two days. The largest ships mentioned in the Homeric catalogue carried a hundred and twenty men; but twenty rowers are repeatedly spoken of as the sufficient complement of a ship. Naval architecture was rude, and navigation was merely the art of following the windings of the coast by day, and hauling the ship on shore by night. Astronomy consisted in the simplest observations of the moon and stars. Commerce was known, but not held in high repute. The common arts of life appear to have made considerable progress. Houses, furniture, and clothing are described as costly both in materials and workmanship. The palaces of princes are filled with a profusion of magnificent objects, which indicate not only great skill, but at least the elements of refined taste. The wonderful shield made by Hephestos for Achilles was the work of a god for the greatest of heroes; but, as the gods themselves were created out of mortal attributes, so the works of the gods sustained an analogous proportion to the works of men.

The shield of Achilles was probably copied, in its main design, from workmanship which the poet actually saw, with the addition of poetical ornaments and supernatural splendors. At any rate, Mr. Flaxman rivalled Hephestos, and reproduced his famous work, with a masterly delineation of all the scenes which are drawn upon it in the *Iliad*. Though the Homeric pictures of Heroic life may have been highly colored, there can be little doubt that they are taken substantially from the life which existed in the poet's own age. The arts appear to have been rapidly advancing, and artificers were held in great honor. The carpenter, the soothsayer, the physician, the bard, and the warrior ranked among the most distinguished and illustrious personages; Odysseus was a skilful carpenter, ship-builder, and upholsterer; Achilles was a capital cook. The art of war was simple, as in the early campaigns of modern Europe. Contests were generally

decided by the personal activity and bravery of the chieftains. Their strength and hardihood were great, indeed, but were rivalled, if not surpassed, by the knights and barons of the Middle Ages. Poetry and music were held in the highest estimation, and formed a part of Heroic education. The bard appears, on all occasions, as a person of unquestionable consideration. He sings at the feast, he propitiates the gods with sacred chants, and he is sometimes intrusted with the administration of the most important affairs. The other arts—architecture, sculpture, &c.—appear only in the most general descriptions. The palaces of princes and the temples of the gods were adorned with much splendor, and probably were not deficient in architectural proportions. The customs which gave rise in subsequent ages to many of the most beautiful productions of the chisel,—dancing, united with music and poetry, and consisting of graceful and harmonious movements,—already existed in high perfection. The garment woven by Helen contained an embroidered battle-piece; Penelope gave another to Odysseus, representing a chase, woven in golden threads. The queen of Troy offers to Athene an embroidered robe, which is laid upon the knees of the goddess. In the palace of Alcinoüs, golden statues of youths stand on pedestals, holding torches to light the hall at night. All these indicate clearly enough that the imitative arts were not unknown to the poet; and that they were generally, if not universally, consecrated to religious uses.

Such is a rapid and very imperfect outline of the Heroic age, according to the delineations of Homer alone. The picture which his poetry presents is remarkable for its clearness, fulness, and strength. If it had been composed after a profound study of the principles of art, it could not have been executed with a nicer observance of just proportion and delicate coloring, or with a more vigorous exhibition of character. It is, indeed, the great historical painting transmitted to us by the genius of the remotest antiquity.

The Homeric poems, by which are meant especially the *Iliad* and *Odyssey*, are usually called epic, and considered the best, as they are the most ancient, of that species of poetry. We do not generally form to ourselves a very distinct notion of what is essential to constitute an epic poem. The ancient critics took the Homeric works as they found them, and constructed their theories upon the real or supposed practice of the author. In this way the critical canons of Aristotle were formed, and from his canons modern systems have been derived. It is evident that principles drawn from a small number of examples are likely to be wrong, when brought to a general application, unless, indeed, they are supported on some universal ground of philosophy and human nature. It has so fared with the criticism of *Aris-*

totle, excellent in its way, and with the proper limitations ; yet predicated upon the accidental condition, in which the Homeric poems were introduced into Greece. Modern poets have considered them as comprising the whole substance of the rules which regulate the epic song. Those, therefore, who have aspired to the honor and dignity of this species of poetry, with few exceptions, have imitated, not the essential spirit, but the accidental form, which these productions happened to take ; and it must be confessed, the majority of modern epics are not very easy reading. Milton thought supernatural machinery necessary to an epic, because Homer and Virgil used it ; he must, therefore, task his powers of sublime description to the utmost, in depicting the battles of the angels. He has given us, no doubt, scenes, which, as mere scenes addressed to the imagination, are hardly to be paralleled for grandeur of conception and splendor of language ; but we cannot help feeling their utter incongruousness with modern and Christian conceptions of celestial beings. We read them with a profound dislike, both for their grossness of representation, and the closeness of their resemblance to ancient paganism. Camoens, the Portuguese epic poet, carried this absurd theory still farther, and, not content with the supernatural apparatus of a corrupted Christianity, forced into a most unnatural conjunction with it the old pagan mythology ; — Bacchus, Venus, the Virgin Mary, and the Genius of the Indian Ocean are the strange jumble out of which he built his epic wonders. These fantastic results flow from neglecting to attend to the real spirit of the ancient epic, and to watch its natural growth in the wants, manners, customs, and opinions of its age. If we set up the *Iliad* as the model epic, it is plain that the *Odyssey* must be placed in another class. The one describes a general war of the combined Grecian states in a national enterprise, — the other narrates the adventures of a single hero, in his long and perilous voyage home. But they are both epics, though they have little in common, except the language, the metre, and a general resemblance in the pictures of society they present to us.

What, then, is an epic poem ? We shall, perhaps, be able to answer the question indirectly, by tracing the origin and progress of epic poetry. The earliest poets sang of the gods, and gave utterance to religious sentiments ; — they were, in fact, religious teachers, and received from, and gave back to, the people the deities clothed with their several attributes. The next step in the progress of poetry was to celebrate the deeds of heroes in strains addressed to the natural sympathy which all men feel for the doings of their brother men. When social and political life had advanced so far as to admit the existence of powerful chiefs receiving their friends and dependents into the banqueting-hall, the sacred bard was a welcome guest, and his lays of heroic deeds were considered the greatest ornament

of the brilliant festive scene. The Homeric poems themselves show conclusively that such was the actual fact. What themes were handled by these old minstrels,—Phemius, Demodocus, and the long train of forgotten singers, who chanted the preludes to the immortal songs of Homer? What but tales of war, and piracy, and plunder? what was their strain but the animating recital of actions which the bold listeners were themselves performing every day,—recitals to move their spirits, and stir them anew to martial exploits? The greatest of the minstrels is himself our witness. It is a story of Trojan adventure that Demodocus chants at the feast of Alcinoüs, in the presence of Odysseus. Indeed, it is no learned theory which thus explains the origin of epic poetry; it is historical fact, growing out of human nature. The bards of the Middle Ages did the same thing precisely, without knowing it had ever been done before. The baronial castles of Germany, England, and Scotland were a new edition of the dwelling-places of the Phœnician king, of Menelaus and of Nestor. The animating songs of the wandering minstrel, accompanied by the lyre, to which the chivalrous revellers listened with delight, were only the echoes from those antique banquetings. The wild forays of semi-barbarous chieftains, the battles to which they gave occasion,—Chevy Chase, and a thousand others, commemorated in the ballad-poetry of almost every European people,—the exploits of the Cid, of Robin Hood, of the old German heroes in the Heldenbuch and Nibelungenlied,—are a repetition of the antique Heroic cycle of actions, sentiments, and manners,—they are the Heroic life lived over again, and again sung to the lyre with the same accompaniments, in the presence of applauding revellers.

Among a simple people of lively imaginations, so pleasing a thing as minstrelsy would plainly excite much attention, and excellence in its practice be entitled to marked honors. The finer intellects among the people would be devoted to it, and an animated rivalry for popular favor would stimulate them to extraordinary efforts after excellence. The excitement of immediate rewards, and the certainty of that sympathetic applause so dear to the poetical heart, would carry on the spirit of song through youth, manhood, and old age. Inspiration would not die out with the thronging cares of middle life, nor the fire of creative energy be extinguished by the cold air of the world. The bard of such an age enjoys the twofold advantage of being devoted singly to his art, and of mingling on terms of familiar intercourse with other classes of men. He has the privileges of caste, but feels the generous and liberalizing influence of an unrestricted social life and universal sympathy. He is first a man, and then a poet; he is an artist, but excelling in common sense. He is no misanthrope, telling men that he is among them, but not of them; his affections and sympathies are

broad as human nature, and his song is but the harmonious utterance of them, addressed to the universal human heart. Poetry of a genial and healthy kind, and strictly expressive of the national character, under such circumstances, springs up speedily into a vigorous growth. The favorite occupations of men are warmly described, and the adventures which call out an immediate admiration are told in modulated measures. The names of men who have made themselves famous in warlike enterprises become the favorite themes of the bard. One great quality after another is assigned to them, one marvel of valor after another is attributed to their prowess, until, by degrees, a full-formed character, graced with those traits which command men's sympathy or admiration, stands out, in the popular traditions and national poetry, a type of the national spirit, and a symbol of its progress. Thus the characters of Agamemnon, of Menelaus, of Hector, Diomedes, and Ajax acquire their grand outlines in the successive songs of the Heroic bards. And thus, in modern times, the favorite hero of Spain, that impersonation of Spanish chivalry, grew into the bold and wonderful character of the Cid, in the beautiful old ballad-poetry of that country. The same phenomenon has been exhibited by every other modern nation. As time advances, some one great action, by which the spirit of the united nation is roused into a free development, gives a new impulse to the spirit of song, and combines the scattered elements into a harmonious whole. Around this action, as around a central point, the heroic personages cluster, taking their place almost with scientific precision. The bards resume the strain, and, in the absence of historical memorials, picture out the traditional scene, according to their conception of its character, or as their imaginations reproduce it. Gradually the heroic lays, accumulated by the labors of successive bards, revolve around this great national action, and, in the dim distance, and amid the shadowy forms of the past, where fable and fact are confounded, seem to form a part of its real events. One after another, the series of exploits, — the preparation, the action, the conclusion, — in the language of Aristotle, the beginning, the middle, and the end, — are embodied in the chanted verse, repeated, improved, and perfected by some great and fortunate genius, until all the parts harmonize, as the colors in a painting are harmonized imperceptibly by the softening hand of time; and the national epic stands revealed, with its basis of historical fact, — concentrating, in proper groups, all the heroic characters that the spirit of national enterprise has produced, all the marvellous legends that the credulity of early ages has believed, all the gods and goddesses of a teeming national superstition, all that is great and good in the domestic life of the human personages with which the scenes are filled, — their passions, their faults, their virtues, as well as their actions, — and all the wisdom, elo-

quence, and art, which have sprung up in the progress of the national intellect.

As great heroic names are formed, so are great poetic ones. Amidst the struggles of mind for excellence, some will of course surpass others; some will be the favorites of the hour, and their songs be sought after with more eagerness than those of their brother bards. The names of these more successful minstrels will become famous in their day, and will be transmitted to posterity with ever-increasing renown. The songs they have composed and chanted pass along in the memories of men, to be chanted anew in solemn ceremonies or festive rites of after-times; but, in the absence of literary history and discriminating criticism, their compositions are gradually altered, though their general spirit, form, and structure are preserved. The bards of lesser note are likewise forgotten, though some of their productions maintain their hold upon the favor of the popular heart. By degrees the greater name is made the type of the poetical cycle to which he belongs; the heroic lays concentrate around him, and are called his. And thus a surpassing genius is formed, who bears the honor of the great national epic, toward which the ten thousand rays of poesy have been, age after age, converging. He concentrates in himself the qualities, attributes, powers, and poetical ideas of many individual men, with such additions as fiction and imagination may choose to throw around him. As, in receding from a city by night, the lights of its thousand habitations gradually blend into a single luminous point, — as, in gazing into the heavens, we behold, in the twinkle of a single star, the intermingled rays of a whole system of shining worlds, — so, when we turn the mental eye towards the deep darkness of the past, we behold the concentrated brilliancy of a thousand lesser luminaries in the star of Homer, which glows triumphant on the brow of the night of antiquity.

The productions of such an early age as we have been describing have more of the spirit of life, than the creations of an age of print. They are the spoken word, the chanted song, modulated by the voice. The bard devoted himself to song with his whole soul; for it was the severest intellectual effort, and a matter of immediate personal concern. He was compelled not only to invent, but to remember. Dependent on the vigor, freshness, and clearness of his intellectual powers, he was ever urged to keep those powers brightly burnished. Then, after all the silent toil in the chambers of the mind, in the studied arrangement of his rhythm, he had, instead of the sober excitement of the press, the thrill of immediate sympathy, and the inspiration of tumultuous applause, amidst which his imagination struck out a brighter flame than solitary study kindled. Nor would these instantaneous flashes of beauty and sublimity be forgotten, when

the next trial of his powers came. Memory retained the happy touches which struck the right chord and drew a rapturous response from his audience, and he repeated them before a new audience with greater perfection and higher success. Thus the poetic power was developed, strengthened, and perfected by many successive trials and a laborious process of art. His repetitions of the chanted song are the early bard's revised editions of his poems, with this advantage, that his corrections are tested at the moment by their effect upon the living heart. His memory, thus exercised, acquires a grasp and retentiveness which astonish the poets of a later age. He carries in it an interminable series of lays, which the habits of his daily life compel him to hold in readiness at a moment's warning.

In this way the early popular poetry of all nations is preserved. And many of the best collections of it are made from the living lips of those who have received it from tradition, and treasured it up in their memory. Thus Walter Scott procured many of the best pieces in his *Border Minstrelsy*, and thus Mr. Fauriel gathered the greatest part of his collection of the *Klephitic Songs*. The race of minstrels continues far longer in the ages of literary civilization than we are apt to imagine. The lay of the last minstrel has not yet been sung. In Greece, to this day, interesting events are chanted by wandering bards, who gain a precarious livelihood by the exercise of their ancient craft. The striking incidents of the late Greek Revolution are thus commemorated, and no doubt a traveller of taste might easily write down from the reciter's mouth enough to make a modern *Iliad*. Scio, the reputed birthplace of Homer, which still preserves the name of the blind old bard, was the scene of the most terrible and bloody massacre of the whole war; and since that desolating event, all its fearful incidents have been recorded in the pathetic chants of other blind bards, who live on the bounty extended to them by their compassionate hearers. The exploits and death of Marco Bozzaris are renowned in popular lays, like the rhapsodies of Diomedes and Patroclus in the *Iliad*.

In some respects the poet of such an age as the Heroic enjoys advantages over his more learned successors. He knows with more speed and certainty when he has struck a happy vein. He reads it in the glistening eye, he feels it in the deep stillness, he hears it in the tumultuous applause. But when his age is gone by, letters and the arts change the aspect of life, and give a new tone to intellectual pursuits, a new character to intellectual amusements. The records of history and the creations of poetry are preserved by other arts than the art of memory. The cold parchment takes the place of the living bard, silent letters on the written page succeed the expressive tones of the spoken voice. Readers stand in the place of hearers, and the poet's strain is silently perused in the study or by the fireside; his

invocation of the Muse is but a figure of speech ; his lyre sinks into a metaphor ; the excitement of thronging multitudes dies away ; the sympathy of many human hearts beating in unison is known no more. The poet himself is but the cold image of what he was. Sitting at his solitary desk, he broods over his imaginary scenes, and his hand transfers them, by a mechanical process, to the page before him. His own judgment is his only guide in the composition of his verse. He is inspired by no delighted listeners, and sympathizes no more with listening men. There are no sparkling eyes, there is no eloquent silence, and no loud applause, to tell him that the chords of the human soul are trembling to his touch ; but all these thrilling accompaniments are generalized into that spectral abstraction, the reading public. The knowledge of his success must come slowly, and may come too late. His bookseller's ledger is the exponent of public sympathy ; the judgments of the Quarterly Reviews, prepared in a solitude like his own, are the tones of applause or dissent which reach his ear. But the Heroic bard has no vexatious examination of bookseller's accounts, no conflicting judgments of reviewers ; he reads his sentence in a nation's eyes. In the unlettered Heroic age, there can be no such thing as a bad poet. Men will not listen to him who delights them not ; — his occupation is not gone, it never comes. The bird that cannot sing and will sing is made not to sing, or rather he who feels not the impulse within never attempts the task which nature never intended him to perform. Heroes and heroic deeds he sings not of, because he has no one to sing them to ; he knows that he cannot seize the hardy chieftains in the festive hall by the button, and pour into their reluctant ears his tiresome lay. The pain of unsuccessful attempts is never felt by him, because there are no opportunities for such attempts even to be made.

Such being the origin and growth of early epic poetry, it is evident that the poems, constructed at later periods, upon the same formal principles, are in essential principle quite different. The age of speculative philosophy succeeds that of unspeculating belief. The gods walk no more among men ; the forest is deserted by the Dryads ; the mountain stream is inhabited by its Nymphs no longer ; the ocean is disenchanting ; the phenomena of nature are subjected to the scrutiny of science, and the reign of wonder is succeeded by the reign of truth. Critics, like Aristotle, examine the poetic monuments of the past, and lay down rules for the future. The mythological personages, who mingle freely and naturally in the actions of men at an early period, are resolved into mere poetical machinery ; and epic poetry, instead of being a natural growth, becomes an artificial work. The supernatural beings are introduced because they appear in the model epic, but the warmth of actual belief exists no more. The poet may possibly think that

his mythology is still revered in the popular faith, that it is believed in by the vulgar; but, being a philosopher himself, he regards it as a mechanical contrivance to carry on the epic action, or at best resolves it into that most lifeless and tedious of all compositions, a prolonged allegory. Such is the origin of the *Æneid*, the *Pharsalia*, and of most modern epics. I am not disposed to deny to these works the honors of the epic name, but they must constitute a separate class from the Homeric epic. The ballad poetry of Germany and England, — the songs which celebrate the exploits of the *Cid*, — and especially the old German Book of Heroes, and the *Nibelungenlied*, — come much nearer the original epic spirit. They differ from the Homeric poems in being less complete and harmonious developments of their age and country, — less perfect utterances of national spirit, — less finished works of art. They have not been, like the Homeric poems, the constant study, the admiration, and the wonder of the national youth. They have not formed the character, inspired the courage, of nations, been chanted on national festivities, and made the foundation of subsequent national literature, like the *Iliad* and *Odyssey*; partly because they had not, in the peculiar circumstances of the times in which they were produced, a united national spirit for their motive power, and partly because they were addressed to men of less exquisite physical and intellectual organization than the Greeks.

If this view of the character and history of ancient Greek Heroic poetry be correct, there can be no question of the genuineness of the *Iliad* and *Odyssey*, — that is, no one can doubt that they are, in fact, the authentic exposition of the spirit of the Greek Heroic age, in a series of lays, gathered around the first great national enterprise of the Hellenic race, and marshalled under a great name, that stands as the type or representative of the rhapsodists and poets who gradually collected the materials out of which the master wrought that magnificent creation. But it was almost the universal belief of antiquity, that Homer was the exclusive author of all the poetry that passes under his name. The science of historical criticism was unknown to the ancient writers. They received traditional fame, they adopted traditional names, with unhesitating credulity. They seemed to forget, or to be ignorant of, the tendency, inevitable in all human affairs, to blend fiction with truth, and imagination with fact. In an age, like the present, of voluminous historical records, how difficult it is to escape error, even in regard to events that are passing in our immediate neighbourhood, perhaps under our very eyes! But when we go back to such an age as the period between the Heroic times and those of Pericles, how is it possible that a mass of poetry, like the *Iliad* and *Odyssey*, which we know from history was in existence at the same time with an im-

mense number of lays now lost, and was chanted in separate portions, on different occasions, by numberless rhapsodists, — poetry composed for this very purpose, and by no means to be read, as it now is, by men of taste, or retired scholars, — how is it possible to believe, that these poems, even if a quantity as great as theirs had been produced by a single bard, were entirely separated from the works of kindred and contemporary poets, guarded from all admixtures, protected from all alteration, and handed down precisely in their original form, to be studied by the men of a more cultivated age ?

In ancient times, not only many traditions were handed about concerning Homer, but many biographies, more or less marvellous, were actually composed. Of all these works, two now remain to us, — the Life of Homer, attributed to Herodotus, and another, bearing the name of Plutarch. Critics have concurred in pronouncing both of these biographies forgeries, — but whether forgeries or not, they have no historical value beyond the interest that naturally attaches to them, as records of ancient traditions concerning the mighty master of song. These traditions agree in the fact that the poet was a native of Asiatic Greece, and that his mother's name was Critheis. It was affirmed by some, that his father's name was Mæon, and that he was born near Smyrna, on the banks of the river Meles, — hence two of his epithets, Mæonides, and Melesigenes. The origin of the name Homerus has been variously explained. Some say that it came from his blindness, the Ionians calling blind men Homeroi, because they were compelled to follow, ἡμερεύειν, guides. Another story is, that the Lydians, having resolved to abandon Smyrna on account of an investment by the Æolians, ordered all who wished to follow them to leave the city, and that Melesigenes declared he would accompany them, ἡμερεύειν, from which he acquired the name of Homer. Another explanation is ἰ μὴ ἰδεῖν, — he that sees not ; — another, that the poet was delivered up by the people of Smyrna, as a pledge, or hostage, ἡμνηστος. Other explanations equally trivial and groundless have been given. The biographies go on to state, that Homer became a poet and schoolmaster at Smyrna ; that he travelled, by the advice of Mentas, a foreign merchant, visiting all the countries then known ; that in Ithaca he contracted a disease in the eyes, which cost him his sight. At Phocæa, it is said, another schoolmaster, of the name of Thestorides, procured a copy of his verses, which he carried to Chios and recited as his own. Homer followed him, and resided a long time, wealthy and honored, at Bolissus, a town in Chios. According to one story, he died at Io, on his way to Athens, in consequence of falling over a stone. According to Plutarch, he was cautioned by a response from an oracle to beware of the young men's riddle ; and being once on his way to Thebes to at-

tend a poetical contest at the feast of Saturn, he landed on the island of Io, near the shore of which he saw some young fishermen in a boat. He asked them if they had any thing. In the language of Coleridge, "the young wags, who, having had no sport, had been diligently catching and killing as many as they could catch, of certain personal companions of a race not even yet extinct, answered, — 'As many as we caught we left; as many as we could not catch we carry with us.'"

ὅσ' ἔλαβον, λείψουσθα · ὅσ' οὐκ ἔλαβον, φερέουσθα."

Homer, being unable to guess this riddle, died of a broken heart, and thus fulfilled the oracle. Such is the ridiculous catastrophe of this idle story. Putting together all the information and all the traditions antiquity has transmitted to us, we have only two or three facts, — that Homer was an Asiatic Greek, that he was a great traveller, that he chanted songs like the other bards, that he surpassed them all in genius, that the distinguished excellence of his songs caused so large a body of them to be preserved, and that he may at the close of his life have been blind.

A word or two on the question whether Homer was or was not actually the author of the poems which now pass under his name. Some have altogether denied the existence of the poet Homer. Others admit his existence, but deny him the authorship of the *Iliad* and *Odyssey*. Another question has an intimate connection with this, — whether, admitting that there existed such a poet as Homer, the art of writing was known in his age, and was employed by him. Some affirm that the Sidonians had frequent intercourse with the Greeks on the one hand, and with the Jews on the other; and that, as the art of alphabetic writing had long been known to the latter nation, there is no intrinsic improbability in the supposition that the Phœnicians and Sidonians may have communicated it to the Greeks; and if so, the Homeric poems were probably committed to writing immediately on being composed. Others assert, that, although the art may have been known to Homer yet it was so little practised by his contemporaries, on account of the scarcity and costliness of the materials, that he could not have written out at length the songs he composed for the purpose of chanting at public and private festivals, but that he would be much more likely to adopt the custom of preceding bards, and trust to his memory alone. Others still believe that the greatest of poets could neither read nor write, and that he gradually composed in his mind, and stamped upon his memory, the greater part, if not the whole, of the poems now attributed to him; that other bards learned them from his own lips, and handed them down to their successors; and that they were thus preserved until a later age, when literary cultivation had been introduced into Athens, and when the Homeric

poems were collected, reduced to writing, and so transmitted to modern times.

The first doubt of the personal existence of the individual author of the *Iliad* and *Odyssey* was expressed by Hedelin and Perrault, two Frenchmen, who maintained, that the *Iliad* is a compilation of minstrelsies, put together by successive editors, the work of many poets of the Heroic age, who sang of the wars of Troy and the exploits of the heroes engaged in them. This theory was afterwards adopted, and developed with great ingenuity and learning, by Heyne. Wood believes in the individual existence of Homer, but thinks it impossible that he should have known any thing of alphabetic writing; and rests his opinion chiefly on the fact, that, in the vivid and comprehensive picture of civil society which the Homeric poems present us, there is nothing which conveys any idea of letters or of reading; that there is no allusion to the terms of those arts, either in the *Iliad* or *Odyssey*; the nearest approach to them being a symbolical or picture letter carried by Bellerophon to the king of Lycia. There are, moreover, strong testimonies that the art of writing came late into Greece. All treaties, contracts, and stipulations, in Homer, are verbal, enforced by signs, solemn allusions, and appeals to Heaven. Memorials of the dead were mounds of earth, sometimes with a rude column to denote the distinguished rank of those buried beneath them. Thus Hector desires to be commemorated, should he fall in single fight with Ajax, trusting the particulars of his fame to tradition alone. Homer has no allusion whatever to written laws, or written documents of any kind; but laws, histories, genealogies, and every species of record, were, like the fictions of the poets, intrusted to verse, accompanied by music, and chanted on high festivals to the people. It must be confessed, I think, that these considerations have great weight, and the argument might be strengthened by carrying it out at greater length. Wolf's *Prolegomena* to Homer contains the most systematic and masterly discussion on the subject, though new light has been thrown on the question since his day, and his opinions have ceased to be the prevailing belief of the learned world. He maintains, that neither the whole *Iliad*, nor the whole *Odyssey*, is the work of one author. The outline of his argument is this, — that, for reasons already mentioned, the art of writing, if invented in Homer's time, was not applied to the writing of books, — if Homer did not know how to write, he never could have formed the idea of composing books of such extent, — that such a whole was not in keeping with the civilization of his age. In addition to this, there is in the *Iliad* a great inequality between the first and the last book, — from the nineteenth to the twenty-second, the tone of thinking and expression differs from the first part of the work, — and from the eighth book, marks of the

process of connecting the rhapsodies together are plainly perceptible. Finally, in the time of Homer, the language was not carried to such a point of grammatical and metrical perfection, as it appears to have attained in the *Iliad* and *Odyssey*. The result of all these inquiries is, that neither of these epics belongs to one author, or to the same age. Several parts of the *Iliad* are wholes, by themselves; the seventh, eighth, and ninth books are entirely occupied with the victorious exploits of Hector. Some parts, such as the catalogue of ships, the funeral games, the story of Dolon, were afterwards inserted. Such is, in substance, the view of Wolf.

Most scholars are now agreed that there was a Homer, — the greatest of the epic bards; that he sang, in separate chants or rhapsodies, the exploits and the heroes in the war of Troy; but that other bards sang more or less upon the same themes, and their productions were not always distinguished, in the tradition, from his; and that, in fact, the *Iliad*, at least in its present form, is chiefly the work of this great Homer, but was put together from the mass of his productions, in the form in which we now have them, by collectors several centuries after his age. This is certainly a rational belief. The poems must have been composed by somebody who had some name, — and Homer is the name which has come down to us from very remote antiquity. Some portions of the *Iliad* and *Odyssey* may not be his, because it is not likely to have been possible to preserve an individual's songs free from admixture through a series of uncritical ages, especially when we consider the popular use for which they were composed.

A brief notice of the manner in which these poems have been preserved to us will be appropriate to this place. Their birthplace was Asia Minor, or the Greek Islands, and according to tradition they were introduced into Greece in the following manner. Lycurgus, the Spartan lawgiver, being on his travels in Asia, found the Homeric poems enjoying a high popular favor, and, by some means or other, carried back with him into Greece these works, which had greatly delighted him. Whether they were by him reduced to writing or not is disputed. Another story is, that Solon, the Athenian, made the first collection of the Homeric verses, and ordered the rhapsodists to recite them in a certain order of narrative. Pisistratus, afterwards, aided by a large number of the poets of his age, made a regular collection of the Homeric poems, reduced them to writing, and arranged them nearly in the order in which we now possess them, and directed that they should annually be sung by the rhapsodists at the feast of the Panathenæa. They afterwards underwent repeated revisions, alterations, and additions, and were finally elaborated into their present form by the scholars of Alexandria, who divided them into twenty-four books, according to the letters of the alphabet. These

scholars were called *Diakenuastai* or editors; and it is to them we owe the *Iliad* and *Odyssey* in their present form. Several editions are particularly mentioned by the ancient authors, after the collection by *Pisistratus* and the *Pisistratidæ*; there was one by *Antimachus*, a poet of *Colophon*; another by *Aristotle*, which *Alexander the Great* corrected, and kept in a precious casket taken among the spoils of the camp of *Darius*. There were also editions existing in different cities, and not attributed to particular editors, — of which the *Massiliotic*, *Chian*, *Argive*, *Sinopic*, *Cyprian*, and *Cretan* are mentioned. Among the multitude of critics, *Zenodotus*, *Aristophanes*, the inventor of accents, and *Aristarchus*, are particularly celebrated. *Aristarchus* lived in the reign of *Ptolemy Philometor*, in the second century before Christ. After a severe revision of the existing text, he published a new edition of the *Iliad*, which is supposed to be the basis of the now generally received readings of *Homer*. These few facts will serve to show in a clearer light what deviations from the original must have been made, in the long period of time from the Homeric age to that of *Pisistratus*, — from *Pisistratus* to the Alexandrian critics, — from these last, through the Middle Ages, in consequence of the changes to which the manuscripts were exposed, by the ignorance of copyists, and the presumption of the grammarians in making corrections of the text and rejecting such passages as they thought interpolations. We have, then, no reason to attribute to these poems a strict unity, subjecting all the parts to a predetermined plan. Whatever apparent unity exists in them depends upon the unity of epic spirit which pervades the whole mass of the poems, and upon the form which successive editors have given them.

The language of the Homeric poems shows two things, — that it had been long cultivated by the bards, before the date of these poems, and that it has undergone a great deal of critical revision since they were reduced to writing. There was never a happier invention for poetical and musical effect than the Homeric hexameter. The felicitous combination of sounds, and syllables, and pauses, — the pleasing variety of spondees and dactyles, — make it, even under the disguise of our barbarous pronunciation, the most full, flowing, and majestic form in which poetry has ever been embodied. But I do not suppose the laws, so rigidly insisted on, of long and short syllables, were understood or thought of by the Heroic bards. After the general modulation of the measure was determined by a happy musical instinct, great liberties were taken in the execution of all the details. Even in modern languages, we know how frequently a syllable commonly short is lengthened by being set to a long musical note, — in fact, that the length of syllables in general depends not so much upon any inherent quality, as upon the musical notation in singing, or the long-drawn sound expressive

of some emotion in common speech. This was probably the case, more or less, in chanting the Homeric poetry, though under greater restrictions. The consequence was, that, when these poems were not only chanted, but read,—after they had been taken down from the lips of the rhapsodists, and particularly when the annual chanting of Homer had given way to the more artificial exhibitions of the tragedies,—there was scarcely a line that could be brought entirely under the rules of the hexameter, and the critics were driven to various devices to subdue the refractory spondees and dactyles. They made a short vowel long by doubling the following consonant. They filled the requisite number of syllables by inserting a vowel, or dividing a diphthong, where the time was originally occupied by a musical note. A hiatus they supplied by supposing the existence of a guttural or semi-consonant sound, which they represented by a character called the digamma. The orthography of the language, as we now have it, is to some extent the work of critics, who lived not only long after the age of Homer, but long after the poems of Homer had ceased to be delivered as they had been originally,—long after they had ceased to be songs, and had been elaborated into books. These inventions of the editors are, perhaps, the best substitute we can have for the original music, which perished with the voice of the singer; but, with all their aid, we must have lost for ever no small part of the charm to which these venerable compositions owed their marvellous power.

This adaptation to musical purposes had a great influence upon the early character of the Greek language. It led to the selection of melodious forms and combinations to a very remarkable degree. In the Homeric poetry, sound corresponds to sense, and thought is expressed by metrical modulation, in a manner inexplicable without referring to its early musical characteristics. It may be safely affirmed that no language was ever unfolded under more favorable circumstances for the perfect expression of human thought. In the bland climate of Asia Minor, and on the lovely islands of the *Ægean*, among a people rendered social and cheerful by the agreeable position they occupied, and versatile by the activity of their governments, the language early acquired that copiousness and flexibility which made it an instrument of unrivalled power, for the expression of every shade of thought, and the description of all objects as they appeared to the senses. The point of social progress indicated by the Homeric poems was one most favorable to the formation of a free, full, and harmonious poetical phraseology. Luxury had not yet corrupted the vigor of national manhood. Speculative philosophy and practical grammar had not involved, and spiritualized, and shackled the energies of speech. Language was no longer rude, as in its first essays towards a vivid expression of wants and feelings; and yet the first

meanings of the words, the primitive utterance of the heart, were fresh and clear. Intricate social relations had not yet introduced those manifold secondary significations, which, in a highly artificial nation, almost obliterate the original impress stamped upon the language. It had grown up among a people whose minds were touched to the finest issues, a people of the most delicate physical and intellectual organization. Poetry had been the only form of speech employed in intellectual productions; oral communication was then the only mode of imparting these intellectual productions to others; and harmony, vivid representation, and clearness were absolutely essential to any one who sought to command the attention of his fellow-men. The resources of the language had, therefore, become inexhaustible. It had the most appropriate expression for the circle of ideas familiar to the age; and for every possible appearance and combination of appearances in nature it possessed the most expressive imagery. Its words seem at times almost the thing itself they represent; its sentences are frequently pictures.

The flexibility of the Homeric language and the variety of its forms are such, that it was formerly the custom of grammarians and teachers to explain them by calling this one Attic, that Æolic, that Doric, and so on; as if Homer and his contemporary poets had composed their songs in a medley language compounded of all the local dialects in Greece. The absurdity of this supposition may be seen by imagining what would be the effect, if an English poet were now to write an epic, diversified by a choice selection of the idioms of half a dozen provinces, — with here and there a pithy expression from the slang of the Cockneys. I suppose the truth to have been nearly this. Among the Ægean islands, in Asia Minor, and among the inhabitants of Attica, who were all bound together by the closest national affinities, and bore the general name of Ionians, the same language substantially was spoken. Of course, there must have been local varieties, as we see among the dialects of the present age. The islands, the provinces, the towns, probably had words, intonations, and expressions peculiar to themselves. But, as in modern nations there is a cultivated language, freed from local peculiarities, and adapted to the general use of writers and educated men, — the High German, among the Teutonic tribes, — the Tuscan, in the Italian states, — the language spoken by the educated in the metropolis of the British dominions, — so in the Homeric age, there was a general language, cultivated by the poets, purified from the vulgarisms of local dialects, and adapted to the wants of the most cultivated classes. If we bear in mind, also, the fact, that the bards travelled from place to place, like the minstrels of the days of chivalry, and must, therefore, have used a language intelligible to all within the circle of their wanderings, the supposition just hazarded will appear natural, probable, and even necessary. The Homeric

language may, therefore, be considered as the universally understood and most cultivated form of poetical speech among the Greeks. Afterwards, indeed, provincial peculiarities grew into independent dialects, which attained to a high degree of beauty. The Ionic retained much of the old Homeric softness and liquid flow. The Doric was marked by a rustic force and picturesque liveliness. The Attic was the language of tragedy, of comedy, of history, philosophy, eloquence, and polished wit. In this respect, the Greek language presents a phenomenon which has but partial analogies among the moderns. The Scotch has been called the Doric of English literature, and, in leed, the description is very appropriate. But the fact, that different dialects were considered in the literature of Greece equally classical, and that particular dialects were set apart for particular kinds of poetry, has no parallel among the nations of our own time. It may be explained in part by the fact, that the Greeks, when they became a writing people, were more inclined than men now are to write as they talked, — having no literary capitals to legislate for literature, and no dictionaries to control the uses of words; that peculiar social or political circumstances caused the different species of poetical composition to be cultivated in different places, — and that, when the form, measure, and dialect of one species had thus been established by usage, they were adopted for that species, by the writers in other parts of Greece who wished to try their hand in the same. As all these dialects sprang from one common root, they would all speak to the general Hellenic feeling, and would have a genuine national force.

If we look into the story of the *Iliad*, as we now have it, we shall see still further reason to question the unity and completeness which have so generally been attributed to that poem. Had one individual poet sat down to plan an epic poem, with all the prescribed supernatural machinery, with a beginning, a middle, and an end, according to the rule of Aristotle, he would probably, in some way or other, have given a complete picture of the action he intended to celebrate. The assembling of the Greek armament at Aulis, — the voyage to Troy, — then the nine years' warfare under the walls of the city, — the death of Hector, — and the sack of the city, would have been brought forward with equal prominence. But the story of the *Iliad*, as we now have it, begins with the quarrel of Agamemnon and Achilles about a captive girl, in the ninth year of the war. Achilles, in anger, withdraws from the Grecian camp, and the siege goes on without him. A series of combats follows, in which the Greeks, deprived of the aid of their swift-footed champion, suffer defeats and slaughter. In the mean time, other and inferior heroes come forward, and, by their marvellous prowess, become the leading figures in the picture of war. The bravery of Diomedes, Ajax, Menelaus, is commemorated in separate chants. But

the Trojans, led on by the crested Hector, drive back the Greeks, even to the ramparts of the ships. All the principal heroes are disabled or wounded, and the prospect of utter defeat stares the Greek chieftains in the face. Agamemnon, at length, convinced of his fault, and anxious to call back the angry hero to the scene of war, sends an embassy with proposals of ample reparation. The proposal is haughtily rejected. The war again proceeds, with varying success, the Greeks are driven within their walls, and the Trojans, led on by Hector, are threatening to fire the ships. The battle wavers, Hector is wounded, and the Trojans are repelled from the fleet. At length, things have come to so desperate a pass, that Patroclus, the companion and brother-in-arms of Achilles, entreats him to carry succour to his suffering countrymen. Achilles consents that Patroclus shall put on his armor, and go forth to battle. The appearance of this champion, clad in the terrible armor of the leader of the Myrmidons, restores the sinking fortunes of the Argive host. But Patroclus is at length slain and despoiled of his armor by Hector; and the furious combats for the possession of the dead body follow. The Greeks prevail, and bear it back to the camp. Achilles is overwhelmed with sorrow for the death of his friend, and surrenders himself to unrestrained lamentation. This calls his mother Thetis, with a band of Nereïds, from the sea. She finds him eagerly bent on exacting a bloody vengeance from Hector and the Trojans; but, as his armor is in the possession of Hector, she resorts to Vulcan, who forges him a shield of marvellous workmanship, a breastplate brighter than the blaze of fire, a strong and curiously wrought helmet, with a golden crest, and metal greaves. Achilles receives the arms, and becomes reconciled to Agamemnon, who sends him precious gifts, and restores the captive Briseïs. After giving some time to lamentation over the dead Patroclus, he mounts the car, and rushes to the field, careless of life, and longing only for vengeance. And now ensues the most terrible conflict of the war. The Trojan and Grecian champions are arrayed in deadly hostility, and the divided deities participate, according to their several likings, in the battle. The warfare is maintained with unabated vigor, and the description rises in magnificence, as the action draws towards its close. At length, both armies are withdrawn from the field, and Achilles and Hector alone remain. A single combat follows, and Hector falls. Achilles insults the body of his foe, lashes him to his car, and drags him down to the Grecian camp, in sight of Priam and the Trojans, who from the walls gaze heart-stricken upon the dreadful scene. On the return of the Greeks to the camp, the games are performed in honor of Patroclus, the funeral pile is built, and twelve Trojan youths are immolated to his manes. These ceremonies continue twelve days after Hector's death. Priam resolves to visit the Grecian camp, and to suppli

cate Achilles for the restoration of the dead body of his son. He is encouraged by an auspicious omen, and departs with precious gifts by which he hopes to propitiate his stern enemy. He is met by Hermes, in the form of a young man, who guides him to the tent of Achilles. The Grecian hero receives him kindly, and, overcome by pity for his unequalled woes, consents to surrender the body of Hector. It is borne back to the city, and met with loud lamentations by the inhabitants. Funeral rites are performed over it, and the poem closes, —

“ Thus they performed the funeral rites of Hector, the tamer of horses.”

Now it seems plain, from this sketch, that the artificial unity and completeness of the epic are wanting in the *Iliad*. Nothing is said directly of the events which preceded the quarrel between Agamemnon and Achilles, — of the causes of the expedition, — the landing at Troy, — and the battles of the first eight years. They are alluded to in some of the speeches, but in such a manner as to show that they were supposed to be familiarly known, — in other words, had been already sung; and they did unquestionably belong to the cycle of epic songs which were chanted by the bards. It does not appear from the *Iliad*, as we now have it, that the war was brought to a conclusion in the tenth year, and that the capital of Priam's kingdom was laid in ruins. There is no necessary, though there may be a natural, connection between the death of Hector and the destruction of the Trojan city. For aught that appears in the *Iliad*, the Trojans might have been finally victorious over the Greeks; — they had suffered no more in the preceding combats; they were in their own country, with the advantage of natives contending against invaders, with the resources of still unexhausted wealth, and supported by numerous allies. The events which followed Hector's death are as necessary to the completeness of the epic action as those which preceded the quarrel of the Grecian chiefs, and, like them, were celebrated in the songs of the bards. The entire epic — not an epic planned by one mind and executed by one hand, but the epic which had the unity of one national enterprise, and attained its completeness by the labors of innumerable singers, animated by one national spirit to celebrate the exploits of favorite heroes — consisted of this whole cycle of songs, and extended as far as the cycle of the actions themselves. Our present *Iliad* is but a series of these songs, commemorating a small portion of these actions, in a natural order, but without any descriptions of what has preceded, or any but slight intimations of what is to follow. It has, indeed, in itself, a certain unity and wholeness, as it now exists. The quarrel of Agamemnon and Achilles and the death of Hector are two of the most important events in the war, and, between these two events, the most decisive

battles took place. In the history of each hero there is another kind of unity and completeness, — the unity of individual action, and the completeness of individual character. In each battle there is again a similar unity and completeness, — the beginning, the middle, and the end, insisted on by the critics. Each battle, then, is an epic poem, — the adventures of each hero are an epic poem, — the *Iliad*, as we have it, is an epic poem, — the whole series of ballads or songs about the Trojan war are an epic poem; and, if the whole national existence of the Greeks, from Theseus down to Capo D'Istrias, had been chanted by the bards, and these chants brought together by ingenious scholars and editors, the whole mighty mass would have been but a single epic poem. As the long series of figures sculptured by Phidias for the frieze of the Parthenon, representing the fabulous combats of the Centaurs and Lapithæ, have been partly mutilated, and partly destroyed, — yet the remaining groups have an exquisite completeness in themselves, and perfectly exhibit the action they were designed to embody, though taken out of their place in the wondrous original procession formed by the creator's hand; so has time dealt with the songs of the Heroic bards, destroying some, and mutilating others, — but leaving the groups, the figures, and the actions, which, in their present state of severance from the great heroic array to which they originally belonged, constitute the noblest monument of the poetical genius of man.

It has been said, and justly, that in the Homeric poetry we see nothing of the poet's individual feelings, but every thing of his subject. The remark is true. A multitude of noble figures are summoned before us; numberless heroic scenes pass in review; the whole great spectacle of war is exhibited; but the mighty hand that conjures up this world of wonders is unseen. What the poet himself thought we know only by inference. How far he believed in his mythology we can judge only by applying the general principles of the philosophy of human nature to the common characteristics of his age. What manner of man he was we know not; did he live in the midst of sufferings, — was he prosperous, was he sad, or gay, — we cannot answer. How could we know any thing of all these matters? The bard had to sing, not of himself, but of others; he must utter, not what he felt, but what the heroes did. What cared those burly champions for the refined abstractions of an individual's sentimental musings? The poet must lay his own personality aside; he must become the mouthpiece of his times, and give utterance to those things which command the attention of living and acting men. Hence, the objective character of his poetry is not so much a peculiarity of his individual genius as the consequence of subjecting his individual genius to the imperative requisitions of his age. Such was the case with the single poet; but when we consider that the whole

body of the Heroic poets wrought under the same restraining influence, we find another reason why the whole body of epic poetry is free from individual peculiarities of thought and sentiment, — and why we must read it, not as the embodied thought of this or that man, but as an authentic utterance of the moral and intellectual convictions of a whole age or a whole people.

For the Greeks the *Iliad* had a great charm, in the dramatic manner in which the personages of their mythology intermingled with the human actors. Formed, as those personages were, from the phenomena of nature and the passions of man personified, there was nothing shocking to Grecian piety in bringing them upon scenes of human affairs, and subjecting them, to a limited extent, to the accidents and reverses of the fortunes of mortals. They have their favorite heroes, by whose side they stand in battle, and from whom they avert the flying arrow. They interpose their divine shields to protect them from the edge of the sword and the point of the javelin, or snatch them from defeat, shrouded in a dark cloud. Nay, the gods themselves are driven in dishonor from the field, gashed with wounds, from which streams the blood. Ares receives a thrust which makes him roar as loud as the shouts of nine thousand; Aphrodite is wounded by Diomedes, and betakes herself to her mother's arms for cure and protection. To the vivid imagination of the Greeks this seemed all natural and consistent; and the immoral doings of the blessed inhabitants of Olympus little less so. Their quarrels and family jars, the termagant conduct of Here in her domestic colloquies with Zeus, were all right and proper, because they saw in them only human life carried out upon a grander scale.

Action, then, human and divine, is the life of the Homeric poetry. It goes on simply and uninterruptedly, but calmly. It is a great action, which the whole nation looked back upon with pride, and with which they connected sentiments of the most exalted patriotism. Their own ancestors were the heroes whose names had been immortalized in the Homeric songs; their own familiar places were those which the Heroic recollections and traditions clustered around. In these poems most of the real, as well as the fabulous, history of the Heroic times was embodied. They are, besides, an encyclopædia of the knowledge of the age, adorned and set forth with all the splendors of the most brilliant imagination.

That such were substantially the origin, growth, and primal character of the Homeric poetry can scarcely be doubted. The questions as to the authorship of the *Iliad*; how far one mind may have created it; whether it is to be considered a combination of minstrelsies composed by a great number of *αἰδοί*, and put together by persons of subsequent times, — or substantially the work of one poet, but interpolated, in the progress of time, with passages from other poets belonging to the same period, and resembling

him in character ; are not wholly dependent on considerations like the preceding. I am still inclined to the opinion indicated in the preface, that *Homer* was the author of the *Iliad*, — with the qualification, however, that, from the circumstances of the case, many changes of phraseology must have been made, and many passages from other minstrels, possibly some of considerable length, may have been interpolated. Probably the *Iliad* was not composed with a view to that strict unity and coherence of parts which modern critics are naturally disposed to look for in an epic poem. Mr. Grote, in the second volume of his “History of Greece,” now in the course of publication, has some excellent remarks upon this subject, which I venture to quote, notwithstanding their length. The entire chapter (Chap. XXI. Vol. II.) on the Homeric poems deserves a careful perusal.

“Admitting, then, premeditated adaptation of parts to a certain extent, as essential to the *Iliad*, we may yet inquire whether it was produced all at once, or gradually enlarged, — whether by one author or by several ; and if the parts be of different age, which is the primitive kernel, and which are the additions.

“Welcker, Lange, and Nitzsch treat the Homeric poems as representing a second step in advance, in the progress of popular poetry : first comes the age of short narrative songs ; next, when these have become numerous, there arise constructive minds who recast and blend together many of them into a larger aggregate conceived upon some scheme of their own. The age of the epos is followed by that of the epopee : short spontaneous effusions prepare the way, and furnish materials, for the architectonic genius of the poet. It is farther presumed by the above-mentioned authors that the pre-Homeric epic included a great abundance of such smaller songs, — a fact which admits of no proof, but which seems countenanced by some passages in *Homer*, and is in itself no way improbable. But the transition from such songs, assuming them to be ever so numerous, to a combined and continuous poem, forms an epoch in the intellectual history of the nation, implying mental qualities of a higher order than those upon which the songs themselves depend. Nor is it at all to be imagined that the materials pass unaltered from their first state of isolation into their second state of combination : they must of necessity be recast, and undergo an adapting process, in which the genius of the organizing poet consists ; and we cannot hope, by simply knowing them as they exist in the second stage, ever to divine how they stood in the first. Such, in my judgment, is the right conception of the Homeric epoch, — an organizing poetical mind, still preserving that freshness of observation and vivacity of details which constitutes the charm of the ballad.

“Nothing is gained by studying the *Iliad* as a congeries of fragments

once independent of each other; no portion of the poem can be shown to have ever been so, and the supposition introduces difficulties greater than those which it removes. But it is not necessary to affirm that the whole poem as we now read it belonged to the original and preconceived plan. In this respect the *Iliad* produces upon my mind an impression totally different from the *Odyssey*. In the latter poem, the characters and incidents are fewer, and the whole plot appears of one projection, from the beginning down to the death of the suitors; none of the parts look as if they had been composed separately and inserted by way of addition into a preëxisting smaller poem. But the *Iliad*, on the contrary, presents the appearance of a house built upon a plan comparatively narrow and subsequently enlarged by successive additions. The first book, together with the eighth, and the books from the eleventh to the twenty-second inclusive, seem to form the primary organization of the poem, then properly an *Achilléis*; the twenty-third and twenty-fourth books are additions at the tail of this primitive poem, which still leave it nothing more than an enlarged *Achilléis*; but the books from the second to the seventh inclusive, together with the tenth, are of a wider and more comprehensive character, and convert the poem from an *Achilléis* into an *Iliad*. The primitive frontispiece, inscribed with the anger of Achilles and its direct consequences, yet remains, after it has ceased to be coextensive with the poem. The parts added, however, are not necessarily inferior in merit to the original poem; so far is this from being the case, that amongst them are comprehended some of the noblest efforts of the Grecian epic. Nor are they more recent in date than the original; strictly speaking, they must be a little more recent, but they belong to the same generation and state of society as the primitive *Achilléis*. These qualifications are necessary to keep apart different questions, which, in discussions of Homeric criticism, are but too often confounded.

“If we take those portions of the poem which may be imagined to have constituted the original *Achilléis*, it will be found that the sequence of events contained in them is more rapid, more unbroken, and more intimately knit together in the way of cause and effect, than in the other books. Lachmann, indeed, and other objecting critics, complain of the action in them as being too much crowded and hurried, since one day lasts from the beginning of the eleventh book to the middle of the eighteenth, and there is no sensible halt in the march throughout so large a portion of the journey; he likewise admits that those separate songs, into which he imagines that the whole *Iliad* may be dissected, cannot be severed with the same sharpness in the books subsequent to the eleventh as in those before it. There is only one real halting-place from the eleventh book to the twenty-second,—the death of Patroclus; and this can never be conceived as the end of a separate poem,

though it is a capital step in the development of the Achilléis, and brings about that entire revolution in the temper of Achilles which was essential for the purpose of the poet. It would be a mistake to imagine that there ever could have existed a separate poem called *Patrocleia*, though a part of the *Iliad* was designated by that name; for Patroclus has no substantive position; he is the attached friend and second of Achilles, but nothing else, — standing to the latter in a relation of dependence resembling that of Telemachus to Odysseus. And the way in which Patroclus is dealt with in the *Iliad* is (in my judgment) the most dextrous and artistical contrivance in the poem, — that which approaches nearest to the neat tissue of the *Odyssey*.

"The great and capital misfortune which prostrates the strength of the Greeks, and renders them incapable of defending themselves without Achilles, is the disablement by wounds of Agamemnon, Diomedes, and Odysseus; so that the defence of the wall and of the ships is left only to heroes of the second magnitude (Ajax alone excepted), such as Idomeneus, Leonteus, Polyestes, Meriones, Menelaüs, &c. Now it is remarkable that all these three first-rate chiefs are in full force at the beginning of the eleventh book; all three are wounded in the battle which that book describes, and at the commencement of which Agamemnon is full of spirits and courage.

"Nothing can be more striking than the manner in which Homer concentrates our attention in the first book upon Achilles as the hero, his quarrel with Agamemnon, and the calamities to the Greeks which are held out as about to ensue from it, through the intercession of Thetis with Zeus. But the incidents dwelt upon from the beginning of the second book down to the combat between Hector and Ajax in the seventh, animated and interesting as they are, do nothing to realize this promise; they are a splendid picture of the Trojan war generally, and eminently suitable to that larger title under which the poem has been immortalized, but the consequences of the anger of Achilles do not appear until the eighth book. The tenth book, or *Doloneia*, is also a portion of the *Iliad*, but not of the Achilléis; while the ninth book appears to me a subsequent addition (I venture to say, an unworthy addition), nowise harmonizing with that main stream of the Achilléis which flows from the eleventh book to the twenty-second. The eighth book ought to be read in immediate connection with the eleventh, in order to see the structure of what seems the primitive Achilléis; for there are several passages in the eleventh and the following books which prove that the poet who composed them could not have had present to his mind the main event of the ninth book, — the outpouring of profound humiliation by the Greeks, and from Agamemnon especially, before Achilles, coupled with formal offers to restore *Briséis* and pay the amplest compensation for past wrong. The words of Achilles (not less than those of Patroclus and Nestor), in the elev-

enth and in the following books, plainly imply that the humiliation of the Greeks before him, for which he thirsts, is as yet future and contingent; that no plenary apology has yet been tendered, nor any offer made of restoring Briseïs; while both Nestor and Patroclus, with all their wish to induce him to take arms, nevertheless view him as one whose ground for quarrel stands still the same as it did at the beginning. Moreover, if we look at the first book, — the opening of the *Achilléis*, — we shall see that this prostration of Agamemnon and the chief Grecian heroes before Achilles would really be the termination of the whole poem; for Achilles asks nothing more from Thetis, nor Thetis any thing more from Zeus, than that Agamemnon and the Greeks may be brought to know the wrong that they have done to their capital warrior, and humbled in the dust in expiation of it. We may add, that the abject terror in which Agamemnon appears in the ninth book, when he sends the supplicatory message to Achilles, as it is not adequately accounted for by the degree of calamity which the Greeks have experienced in the preceding (eighth) book, so it is inconsistent with the gallantry and high spirit with which he shines at the beginning of the eleventh. The situation of the Greeks only becomes desperate when the three great chiefs, Agamemnon, Odysseus, and Diomedes, are disabled by wounds; this is the irreparable calamity which works upon Patroclus, and through him upon Achilles. The ninth book, as it now stands, seems to me an addition, by a different hand, to the original *Achilléis*, framed so as both to forestall and to spoil the nineteenth book, which is the real reconciliation of the two inimical heroes; I will venture to add that it carries the ferocious pride and egotism of Achilles beyond all admissible limits, and is shocking to that sentiment of Nemesis which was so deeply seated in the Grecian mind. We forgive any excess of fury against the Trojans and Hector, after the death of Patroclus; but that he should remain unmoved by restitution, by abject supplications, and by the richest atoning presents, tendered from the Greeks, indicates an implacability more than human, and certainly such as neither the poet of the first book, nor the poet of the last twelve books, seeks to portray.

“It is with the Grecian agora in the beginning of the second book, that the *Iliad* (as distinguished from the *Achilléis*) commences, — continued through the catalogue, the muster of the two armies, the single combat between Menelaus and Paris, the renewed promiscuous battle caused by the arrow of Pandarus, the (*Epipoleis* or) personal circuit of Agamemnon round the army, the Aristeia or brilliant exploits of Diomedes, the visit of Hector to Troy for purposes of sacrifice, his interview with Andromache, and his combat with Ajax, — down to the seventh book. All these are beautiful poetry, presenting to us the general Trojan war and its conspicuous individuals under different points of view, but leaving no room in the reader’s mind

count which we now find at the end of the seventh book. But it will at once appear that there was some difficulty in finding a good reason why the Greeks should begin to fortify at this juncture, and that the poet who discovered the gap might not be enabled to fill it up with success. As the Greeks have got on up to this moment without the wall, and as we have heard nothing but tales of their success, why should they now think farther laborious precautions for security necessary? we will not ask, why the Trojans should stand quietly by and permit a wall to be built, since the truce was concluded expressly for burying the dead.

"The tenth book (or *Doloneia*) was believed by some of the ancient scholiasts, and has been confidently set forth by the modern Wolfian critics, as originally a separate poem, and inserted by Peisistratus into the *Iliad*. How it can ever have been a separate poem I do not understand. It is framed with great specialty for the antecedent circumstances under which it occurs, and would suit for no other place, though capable of being separately recited, inasmuch as it has a definite beginning and end, like the story of Nisus and Euryalus in the *Æneid*. But while distinctly presupposing and resting upon the incidents in the eighth book, and in line 88 of the ninth (probably the appointment of sentinels on the part of the Greeks as well as of the Trojans formed the close of the battle described in the eighth book), it has not the slightest bearing upon the events of the eleventh or the following books; it goes to make up the general picture of the Trojan war, but lies quite apart from the *Achilléis*. And this is one mark of a portion subsequently inserted, — that, though fitted on to the parts which precede, it has no influence on those which follow.

"If the proceedings of the combatants on the plain of Troy, between the first and the eighth book, have no reference either to Achilles or to an *Achilléis*, we find Zeus in Olympus still more completely putting that hero out of the question, at the beginning of the fourth book. He is, in this last-mentioned passage, the Zeus of the *Iliad*, not of the *Achilléis*. Forgetful of his promise to Thetis in the first book, he discusses nothing but the question of continuance or termination of the war, and manifests anxiety only for the salvation of Troy, in opposition to the miso-Trojan goddesses, who prevent him from giving effect to the victory of Menelaus over Paris, and the stipulated restitution of Helen, — in which case, of course, the wrong offered to Achilles would remain unexpiated. An attentive comparison will render it evident that the poet who composed the discussion among the gods, at the beginning of the fourth book, has not been careful to put himself in harmony either with the Zeus of the first book or with the Zeus of the eighth.

"So soon as we enter upon the eleventh book, the march of the poem becomes quite different. We are then in a series of events, each paving the

way for that which follows, and all conducing to the result promised in the first book, — the reappearance of Achilles, as the only means of saving the Greeks from ruin, — preceded by ample atonement, and followed by the maximum both of glory and revenge. The intermediate career of Patroclus introduces new elements, which, however, are admirably woven into the scheme of the poem as disclosed in the first book. I shall not deny that there are perplexities in the detail of events, as described in the battles at the Grecian wall and before the ships, from the eleventh to the sixteenth books; but they appear only cases of partial confusion, such as may be reasonably ascribed to imperfections of text; the main sequence remains coherent and intelligible. We find no considerable events which could be left out without breaking the thread, nor any incongruity between one considerable event and another. There is nothing between the eleventh and twenty-second books which is at all comparable to the incongruity between the Zeus of the fourth book and the Zeus of the first and eighth. It may, perhaps, be true that the shield of Achilles is a superadded amplification of that which was originally announced in general terms, — because the poet, from the eleventh to the twenty-second books, has observed such good economy of his materials, that he is hardly likely to have introduced one particular description of such disproportionate length, and having so little connection with the series of events. But I see no reason for believing that it is an addition materially later than the rest of the poem.

“It must be confessed that the supposition here advanced, in reference to the structure of the *Iliad*, is not altogether free from difficulties, because the parts constituting the original *Achilléis* have been more or less altered or interpolated to suit the additions made to it, particularly in the eighth book. But it presents fewer difficulties than any other supposition, and it is the only means, so far as I know, of explaining the difference between one part of the *Iliad* and another; both the continuity of structure, and the conformity to the opening promise, which are manifest when we read the books in the order i., viii., xi. to xxii., as contrasted with the absence of these two qualities in books ii. to vii., ix. and x. An entire organization, preconceived from the beginning, would not be likely to produce any such disparity, nor is any such visible in the *Odyssey*; still less would the result be explained by supposing integers originally separate and brought together without any designed organization. And it is between these three suppositions that our choice has to be made. A scheme, and a large scheme, too, must unquestionably be admitted as the basis of any sufficient hypothesis; but the *Achilléis* would have been a long poem, half the length of the present *Iliad*, and probably not less compact in its structure than the *Odyssey*; moreover, being parted off only by an imaginary line from the boundless range of the Trojan

war, it would admit of enlargement more easily, and with greater relish to hearers, than the adventures of one single hero; while the expansion would naturally take place by adding new Grecian victory, since the original poem arrived at the exaltation of Achilles only through a painful series of Grecian disasters. That the poem, under these circumstances, should have received additions, is no very violent hypothesis; in fact, when we recollect that the integrity both of the *Achilléis* and of the *Odyssey* was neither guarded by printing nor writing, we shall, perhaps, think it less wonderful that the former was enlarged than that the latter was not. Any relaxation of the laws of epical unity is a small price to pay for that splendid poetry, of which we find so much between the first and the eighth books of our *Iliad*."

ILIAD, I.

THE narrative in the first book of the *Iliad* embraces the following particulars. Chryses, the priest of Apollo, comes to the camp of the Greeks, to ransom his daughter. His prayer is harshly rejected by Agamemnon, and he is dismissed with threats. He then walks along the seashore, and supplicates the god for vengeance. Apollo listens to his priest, and shoots a deadly shaft upon the Grecian camp, and frequent pyres of the dead are burning. Nine days after, Achilles summons an assembly, and Calchas, the prophet, declares that the god can be reconciled only by restoring Chryseïs to her father. The wrath of Agamemnon is aroused, and a quarrel between him and Achilles follows. Agamemnon surrenders his captive, but takes from Achilles the captive who had been assigned to him in the division of the spoils. The daughter of Chryses is conducted, under the guidance of Odysseus, to the altar of Apollo, and restored to her father's hands. Thetis, in compliance with the entreaties of her son, betakes herself to Olympus, and obtains a promise from Zeus to grant the Trojans victory over the Greeks until Achilles shall be avenged.

Stadelmann remarks (*Grammatisch-kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, p. 1):—"In the foreground of the *Iliad* stands the wrath of Achilles, as the principal object of the whole representation. The importance and greatness of its consequences, with which all the threads of the epic narrative connect themselves, animate the poet to a higher flight, and make him feel the presence of a goddess, who guides his song."

1. *Äuß.* "By this form, used in the earliest poetry of the priests, long

before Homer's time, Homer hints an echo of that primeval sacred poetry in which *ᾠδῆν* was used of the ancient inspired singer to indicate the organ of the Deity." St. The Goddess of course means the Muse; but it is to be remarked, that Homer neither mentions names, nor any precise number of the Muses; but sometimes invokes the Muses, and sometimes the Goddess. — Πηληϊάδων. For the formation of patronymics, see Kühner's Grammar of the Greek Language, § 233, 2. b. — Ἀχιλλῆος, for Ἀχιλλῆος, on account of the metre. Achilles was the son of Peleus and Thetis, and king of the Myrmidons in Thessalian Phthiotis. He was the bravest and most beautiful of all the Grecian heroes.

2. εὐλομένην, poet. for ἰλομένην. This participial form has usually an active meaning in Homer, *destructive, deadly*. — μυρί', *innumerable, infinite*, distinguished from *μύρια*, *ten thousand*, by the accent. — Ἀχαιοίς. The Achæans being at the time of the Trojan war the predominant tribe in Thessaly and in the Peloponnesus, their name is often used in Homer as a general designation for all the Greeks. — ἴθηναι. The verb *τίθημι* is often used with nouns, like *ἄλγος*, *πῆμα*, *γόος*, and *πένθος*, in the sense of *to cause, to bring upon*, literally, *to place*.

3. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχάς. For the relation between the adjectives and the substantive, see Kühner, § 264, 2. b. — *ψυχάς*, *souls or spirits*, used in contrast with *αὐτοῦς*, *them*, i. e. *their bodies*. — Ἀΐδ'. Metaplasm, see Kühner, § 72; § 214, R. 1. — *πρῶτα ψιν*, *sent forward, sent away, despatched*. The interpretation, *before the time, prematurely*, is now given up as too far-fetched.

4. αὐτοῦς, *them*, i. e. the men themselves. In the simple conceptions of an early age, the body, the visible part of man, is the man himself. The soul is only a shadow, and, says Crusius, "according to the Homeric view, as soon as it leaves the body, departs, as a shadow, to the realm of Hades." — ἰλόμεναι, an *ἄπαξ* λεγόμενον, a word occurring but once in this form, but closely connected with *ἵλωε*, *booty, prey*. The bodies of enemies slain in battle were left unburied on the field. — *τιῶχαι*. The imperfect tense is used when momentary actions are represented as continuing their operation in the past. The imperfect is the tense which describes and paints. K. § 256, 3. — *κύνειν* (for the declension, see K. § 68, 8), epic or old form, later form *κυνείν*. The later form is, however, used in Homer.

5. *πάνσι*, *all*, i. e. *of all sorts*.

6. ἔξ οὗ δὴ, connected with *πρῶτα ψιν* and *τιῶχαι*; the sense being, *the anger of Achilles sent many brave souls, &c.; and the counsel of Zeus was accomplishing, from the time when the chieftains quarrelled*. For the various uses of the particle *δὴ*, see K. § 315. — *παρῶτα*, *at the first*, an adverbial expression, K. § 337. — *ἰρίαντι*, not in *wrath*, which would be the present

tense *ἔριζοντο*, but *having quarrelled*, i. e. in consequence of having quarrelled.

7. 'Ατρεΐδης, son of *Atreus*, i. e. here Agamemnon, elder brother of Menelaus, king of Mycenæ, and the most powerful leader of the Greeks. — *δῖος*. This epithet means properly, *descended from Zeus*, but was afterwards used as an epithet of honor, indicating superiority or nobility of descent.

8. *Τίς...μάχισθαι*. Thus rendered by an English hexameter in Blackwood's Magazine, Vol. XXII. No. 5:—

“Who of the Godheads committed the twain to the strife of contention?”

— *εἴ ἄρα*, i. e. *εἰ ἄρα*. “The particle *ἄρα* is used in questions, when the further progress of the narrative is introduced by an interrogation.” Nägelsbach. Translate, and *who then*. — *ἔριδι...μάχισθαι*, to fight in contention, i. e. to quarrel in words, not to fight with arms, though *μάχισθαι* without *ἔριδι*, may express the same idea; sometimes *ἰρίσσειν* is added. Instead of the dative, another form of expression is used, e. g. VII. 111, *ἔξ ἔριδος*, and 301, *ἔριδος περί θυμοερίαις*.

9. *Ἀητοῦς...υἱός*, i. e. Apollo, or Phœbus, the son of Leto and Zeus. He is represented as an archer, with bow and covered quiver; and in Homer is different from *Ἥλιος*, the Sun god. — *βασιλῆϊ*, epic dative of *βασιλεύς*, Agamemnon.

10. *νόσος*, disease, i. e. a pestilence. — *ἐνὰ στρατόν*, throughout the host or camp.

11. *τὸν Χρύσην*, that *Chryses*, or *him, Chryses*; the well known priest, Chryses, celebrated in the Trojan legend. He was the priest of Apollo in Chryse, a small town at the foot of Mount Ida, near the seashore. — *ἄιτητῆρα*, the priest, literally the prayer.

12. *ἐπὶ νῆας*, to the ships. The Greeks, according to the custom of the age, had drawn their ships up high on the beach, and were encamped among them.

13. *λυόμενοι*, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs. *λύισθαι*, mid. to ransom; *λύειν*, act. to surrender, to set free. — *ἄποινα*, ransom, consisting of valuable articles, gold, silver robes, goblets, and the like.

14, 15. *Στίμματ'...εἰστήπτεσθ*. According to Eustathius, the wreath of Apollo was a laurel crown, bound with fillets of wool, which the priest bore upon a sceptre. The latter was a badge of dignity, carried by priests, kings, and persons in authority. — *στίμματ' ἔχων*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Cædipus Tyrannus*:—

ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νῦν τρεφόμεναι,
 τίνας ποῖς ἰδέναι τάδε ἱμοὶ θαύζετε
 Ἰατρῆϊός κλάδουσιν ἱξιστιμύϊναι;

*O children, young offspring of ancient Cadmus,
 Why rush you to these seats before me,
 With suppliant branches decked?*

Instead of an olive-branch, the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo. The epithet *golden* means only that the sceptre was set with golden studs or nails.

16. Ἀτρεΐδαι δὲ...δύν, and especially the two *Atreidæ*. — κορμητρεῖς, the two commanders, lit. those who put in order or array. "This apposition expresses not so much the rank, as only a portion of the occupations of the Atreidæ, and hence serves the purpose of a more lively representation of their spheres." St.

17. ἐκνήμειδες. As in the preceding line, a part is put for the whole, for the sake of making a more vivid impression upon the imagination. *Well greaved* is an epithet constantly applied by Homer to the Greeks, referring to only a part of their defensive armor, and presenting in the picture only a particular portion of their outward aspect. Mr. Hope (*Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 30 - 33) says, — "The defensive armor of the Greeks consisted of a helmet, breastplate, greaves, and shield.

"Of the helmet there were two principal sorts; that with an immovable visor, projecting from it like a species of mask, and that with a movable visor, sliding over it in the shape of a mere slip of metal. The helmet with the immovable visor, when thrown back so as to uncover the face, necessarily left a great vacuum between its own crown and the skull of the wearer, and generally had, in order to protect the cheeks, two leather flaps, which, when not used, were tucked up inwards. The helmet with the movable visor usually displayed for the same purpose a pair of concave metal plates, which were suspended from hinges, and when not wanted were turned up outwards. Frequently, one or more horses' manes, cut square at the edges, rose from the back of the helmet, and sometimes two horns or two straight feathers issued from the sides. Quadrigæ, sphinxes, griffins, sea-horses, and other insignia, richly embossed, often covered the surface of these helmets.

"The body was guarded by a breastplate, or cuirass, which seems sometimes to have been composed of two large pieces only, one for the back and the other for the breast, joined together at the sides, — and sometimes to have been formed of a number of smaller pieces, either in the form of long slips or of square plates, apparently fastened by means of studs on a leather doublet. The shoulders were protected by a separate piece, in the shape of a broad cape, of which the ends or points descended on the chest, and were fastened,

by means of strings or clasps, to the breastplate. Generally, in Greek armor, this cuirass is cut round at the loins ; sometimes, however, it follows the outline of the abdomen, and from it hang down one or more rows of straps of leather, or of slips of metal, intended to protect the thighs.

"The legs were guarded by means of greaves, rising very high above the knees, and probably of a very elastic texture ; since, notwithstanding they appear very stiff, their opposite edges appear very near at the back of the calf, where they are retained by means of loops or clasps. The most usual shield was very large, and perfectly circular, with a broad, flat rim, and the centre very much raised, like a deep dish turned upside down. The Theban shield, instead of being round, was oval, and had two notches cut in the sides, probably to pass the spear or javelin through. All shields were furnished inside with loops, some intended to encircle the arm, and to be laid hold of by the hand. Emblems and devices were as common on ancient shields as on the bucklers of the crusaders. Sometimes, on fictile vases, we observe a species of apron or curtain suspended from the shield, by way of screen or protection to the legs.

"The chief offensive weapon of the Greeks was the sword. It was short and broad, and suspended from a belt on the left side, or in front.* Next in rank came the spear ; long, thin, with a point at the nether end, with which to fix it in the ground ; and of this species of weapon warriors generally carried a pair.

"Hercules, Apollo, Diana, and Cupid were represented with the bow and arrows. The use of these, however, remained not, in after times, common among the Greeks, as it did among the barbarians. Of the quivers, some were calculated to contain both bow and arrows, others arrows only. Some were square, some round. Many had a cover to them, to protect the arrows from dust and rain ; and many appear lined with skins. They were slung across the back or sides, by means of a belt passing over the right shoulder.

"In early times, warriors among the Greeks made great use, in battle, of cars or chariots drawn by two horses, in which the hero fought standing, while his squire or attendant guided the horses. In after times, these bigæ, as well as the quadrigæ, drawn by four horses abreast, were chiefly reserved for journeys or chariot-races.

"The Gorgon's head, with its round chaps, wide mouth, and tongue drawn

* The blade was leaf-shaped, and, according to Homer, generally of brass ; the hilt was embellished with studs of gold and silver, and the scabbard richly adorned with the same precious metals. The sheath of Agamemnon's sword was all of silver. — II. lib. xi.

out, emblematic of the full moon, and regarded as an amulet or safeguard against incantations and spells, is for that reason found not only on the formidable ægis of Jupiter and of Minerva, as well as on cinerary urns and in tombs, but on the Greek shields and breastplates, at the pole ends of their chariots, and in the most conspicuous parts of every other instrument of defence or protection to the living or the dead."

20. *λυσεαι....διχισθαι*. The infinitives here stand for imperatives, or may be considered as depending on an imperative verb understood. The explanation of the Scholiast, that they depend on *δαίν*, v. 18, is inadmissible.

22. *ἰσ'*. "The local adverbs in *-αι*, as *ἴσθαι*, may perhaps have been originally *locative* forms in *-αι*." Kühner. The *time* signification of this particle, then, grew out of its *local* meaning. — *ἰευσθήμεσαν*, *approved with a favoring shout*; *ἰσ'*, *ὦ, φημί*.

23. *αἰδισθαι*, the object of *ἰευσθήμεσαν*. — *διχθαι*, 2. aor. syncopated of *διχισθαι*.

24. 'Αλλ'....*θυμῷ*, but it did not please Atreides Agamemnon in his mind, i. e. to reverence the priest, and receive the ransom. The dative of the name is constructed with *θύδαν*, and *θυμῷ* is the local dative.

25. *παυὼς ἀφίη*. The object *αὐτός* is to be supplied, as is often the case, where it is easily understood from the connection of the sentence. — *κραιτέρον δ' ἰσ'*. *κραιτέρον* refers to the loud, angry voice with which the threats were uttered; *ἰσ'* may be understood of the direction of the words towards the priest.

26. *Μή....πιχίαι*, Epic for *πιχῶ*, 2. aor. *μή* with the conjunctive is used to express a warning, *let me not find you*.

28. *Μή....χερσίσμῃ*. Supply *δίδακα*, or *ῥεα*; see *lest the sceptre and fillet of the god be of no help to you*. *χερσίσμῃ*, a defective aorist constructed with the dative, signifies *to help, defend*.

29. *πρὶν* here is an adverb. *Old age shall come upon her first*.

30. *ἰν' Ἀργεῖ*, in Argos, i. e. in Peloponnesus. The kingdom of Argos was the most powerful in that part of Greece, and extended its influence to the neighbouring islands.

31. *ἰσθὲν ἰευσχήμενεν*. The verb properly signifies *to approach, to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety, on account of the ancient custom of standing at the loom. It is, however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here *plying the loom*. The web was suspended perpendicularly from the loom, so that the women in weaving moved along it. — *ἐντίθεσθαι*, constructed with the acc. here only. It signifies *preparing or taking care of*.

32. *ἄλλ' Ὡ*, but go. *ἄλλὰ* often marks a transition to a different or contrasted thought. Hence it is used in exhortations, exclamations, and the

like, and in general when the discourse is suddenly interrupted and quickly applied to something new. — *σαώτις*. The comparative, as here, is often said to stand for the positive. But in all such cases the shade of meaning is different; here, *that you may return safer*, i. e. safer than you will if you provoke me.

33. *ἴδμεν*, for *ἴδμεν*, from *ἴδω*.

34. *βῆ δ' αἰών*. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye the image of the priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer. It is thus rendered in Blackwood:—

"Silent he went on his way, where the sea-waves roared on the sand-beach."

35. *πολλά*, much, earnestly.

36. *ἠδνομεν*, well-haired, beautiful-haired, with beautiful ringlets; a constant epithet of Leto, or Latona.

37-42. *ἀργυρόεξ*, silver-bowed, an epithet applied by Homer exclusively to Apollo. — *ἀμφιζώνους*, literally, *hast gone around, encompassed, protected*. The gods are represented as frequenting the places where they are specially honored; the word, therefore, implies that Chryse and Killa were seats of the worship of Apollo, and resorted to by him, and therefore under his powerful protection. Killa was probably a small town near Chryse, and at the foot of Mount Ida. — *ζάνη*. The Epic inseparable particles *ζα* and *δα* have an intensive force. — *Τινιδαια*, *Tenedos*, the famous island, which lay forty stadia from the Trojan coast, now called *Tenedo*. — *Σμινθίῳ*, *Sminthian*. Under this name Apollo was worshipped in Chryse and other places in Asia Minor. The signification of the epithet has been variously given. Apion and others derive it from a Mysian and Cretan word, *εμίδος*, a mouse, "which," says Crusius, "the ancients regarded as a symbol of divination, as an animal inspired by the vapors of the earth." Aristarchus, on the contrary, regarded such a derivation of the epithet as too mean; he referred it to the city of Sminthe in the Troad. Some explain it as the *mouse-killer*, either because he once freed a priest from mice, or because, by the agency of mice, he indicated to the Teuceri, who had emigrated from Crete, the place where they were to settle. Comp. Strabo, XIII, p. 613, A. The idea of Apollo, the god of music and song, receiving one of his names from the circumstance of his having been a good mouser, is odd, to say the least. — *ἱεῖψα*. *ἱερίψαι* means *to roof over, to cover*; it may signify *to build*, since *roofing over* is the last part of the process of building. Plato seems to have understood it in this sense. But it may allude to the ancient custom of

decorating the shrines and altars of the gods with garlands and chaplets, according to Heyne and others. It is a question, however, whether this custom existed in the Homeric age. — *ἢ ἰδὲ ποτὶ*. Observe the combination of particles, each adding to the significance of the passage; literally, *or if now ever, or if ever already*. — *κατά*. Most prepositions used in this way in Homer, which are frequently said to be separated by *tnesis* from the verb, may better be explained as having an adverbial sense. According to Nägelsbach, *κατά* here signifies *entirely, utterly, completely*. The precise force of the word, however, may be seen by referring to its original meaning, *down*. Thus we say in English, *to burn down*. — *μηρί*, more rarely *μηρᾶ*, *the thighs* (sometimes *thigh-bones*), which in sacrifices were cut out, *ἐκτάμνιν*, and burnt, enveloped with a double covering of fat. — *κρήνην*. “In the Epic language, the verb *καίω*, which Buttmann derives from *καίαινα*, admits a prolongation in all its parts. That is, the Epic language uses the liberty of prolonging contracted vowels, as *a* into *aa*, *η* into *ηη*, *κρήνην* for *κρήνην*. In a certain relation with this prolongation stand the prefixing and the inserting of an *ι* in the Ionic dialect, in which often a syllable, long either by nature or position, beginning with the E vowel-sound, receives an *ι*, as in *ἰίδωκε*.” St. — *τίθειαν*, *may they expiate*. This form of the optative, usually called the Æolic, indicates, according to Eustathius, a desire for a more instantaneous result; he says, “*ἰ δὲ ἰσθὼν εὐψυχίας, ἢ λήξουσ, ἢ γυάψουσ, ἰῶχιναι τάχιστα δύσεσθαι, ἢ ἰῶχιναι*.” — *Δαναοί*. Properly, the name of the Argives, from Danaus, then applied to the Greeks generally.

43–52. The description of Apollo, descending in wrath, is justly admired. The rattling of the arrows upon his shoulder, the darkness of his coming, the fearful twanging of the silver bow, the shooting the deadly shaft and striking the victims, and the burning piles of the dead, are pictured to the imagination with wonderful vividness, and the sound seems to give back the sense. — *βῆ δὲ κατ’*, *and he went down* from Olympus, a lofty mountain on the borders of Thessaly and Macedonia, imagined in the Homeric age to be the dwelling-place of the gods. — *καρδίᾳ*, *in heart*. “The accusative of the passive object is used with intransitive verbs to denote the object towards which the subject directs, refers, or expresses an action.” Kühner. — *ἀνταῖ*, in antithesis with *ἰσσαναί*, *the arrows rattled, as he moved*. — *βροτῶν*, genitive of origin. — *βίβλος*. “The shooting of each single arrow is here brought prominently forward, and thereby imparts more liveliness to the representation than it would have had if the plural were used. The singular form sometimes has a collective sense, and takes the place of a plural. This use grows out of a poetical mode of viewing the subject, according to which the idea of plurality is conceived and represented as unity.” St. — The adjective *ἰχθυόεντος* Buttmann derives from *πίσην*, *the point*, from the verbal form *πίσηναι*, *πίσηναι*, and adds the re-

mark, that it has lost this signification. See Lexilogus, in Fishlake's translation, pp. 319 - 321. — ἰφνίς, βάλλ', *shooting, he smote*. The imperfect, as here, sometimes expresses the repetition of an action.

54. ἑὶ δικάσῃ. Supply ἡμίρῃ; the feminine of the ordinal number is often used with ἡμίρῃ understood. — ἀγορεύει. "The assembly of the whole army (ἀγορὴ) was commonly held before Agamemnon's tent, see V. 305 - 308, II. 808; on the other hand, there seems to have been no fixed place for the deliberation of the princes (βουλὴ); see II. 54, VII. 38." Crusius. — παλίσσατο, *caused to be summoned*, i. e. by heralds. To summon personally would have been expressed by the active voice.

55. Τῷ....Ἡρῇ. "Every salutary thought, especially if it suddenly presented itself, the Homeric age ascribed to the immediate suggestion of the deity. Only a deity favorably inclined to the Greeks could have suggested this thought to Achilles; and this was Here, the sister and wife of Zeus; for she favored the Greeks because Argos was especially dear to her, and she and Athens had been offended by the judgment of Paris." Cr. — ἑῷ, with pronominal signification. — Θῆς, the aorist has here the sense of the pluperfect, as often elsewhere, *had placed*. — λευκώλεστος, *white-armed*, the constant epithet of Hera. It is applied once to Helen, VII. 121, and three times to Andromache, VI. 371, 377, XXIV. 723.

56. ἱεῖται, mid. for active.

57. ἰωὶ οὖν, *when accordingly*. — ἡγίεθιν, ἡμυγίεθιν τ', *after they had been summoned, and were all assembled*; the expressions are not, therefore, tautological. They describe the action from its commencement to its completion.

58. ταῖσι. The person or persons in whose company or presence a thing is done are put in the dative case. The relation is closely connected with that expressed by the local dative. The Scholiast supplies ἦ. "The speaker comes forward into the midst, to deliver his speech upon an elevated stand, and the herald hands him the sceptre as an emblem of power." Cr.

59 - 67. ἄμμι, Doric, Æolic, and Epic for ἡμῶς. — ἀποσπότησιν, *shall return*, or perhaps here *must return*. — εἴ τις, with the opt., *if we would escape*. — The particle γι gives a particular emphasis to θάνατον. — εἰ δὴ, *if indeed*, or *if now*, i. e. *if it be the case that*, as it certainly is. — ἄγχι δὴ. "δὴ, connected with verbs, expresses an exclusion, or limitation (*just this and nothing else*), particularly with the imperative, εὐώσω δὴ, ἄγχι δὴ, φῆς δὴ, ἴθι δὴ." K. — ἱεῖσμεν, for ἱεῖσμεν, from the Epic ἱεῖω. "The long mode-vowels of the conjunctive, ω and α, were often, in the Epic language, shortened into ε and ι; or rather, these short vowels originally supplied the place of the long." K. — μάντιν, *a prophet or seer* (properly *one inspired by a god*), from μανίσμεν. "The business of the Mantis was rather to announce the feelings of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth.

—The *ἱερεύς* was the priest charged with the special service of some particular divinity, whose will he was supposed to have the means of knowing. — *ἰνυρῶν*, as the etymology shows, was one who interpreted the will of the gods by dreams, not simply an interpreter of dreams; one to whom the divine purpose is disclosed through the agency of dreams. — καὶ γὰρ εἴ, i. e. εἴ, *for also*. The particle εἴ with γὰρ increases the binding force which γὰρ already has in itself. — ἴς κ' εἴπωι, who *might tell us*, if we asked him. — ὧ, εἴ, *wherefore, or, what the cause may be that*. The use of the accusative in this way runs through all the Greek writers, both in poetry and prose, whether the verb be transitive or intransitive; more commonly, however, with intransitives. — τέσσα, used adverbially, *so, to such a degree*. — ἄρ', ἄρα. This particle is often used in the description of what is great, or striking, or remarkable, or what tends to excite any strong feeling in the mind. It gives a peculiar tone and emphasis to the sentence, which are rather to be felt than expressed in other words. — ἐυχέλῃς, genitive of cause, or origin; used commonly with words signifying an affection of the mind, particularly with verbs of admiring, praising, blaming, &c. — αἴ τίς. “*ai, if*, is properly used like *#* only in double questions, and denotes an alternative, a hesitation between two possibilities; but often one member only is expressed, while the other exists in the mind of the speaker, after verbs of reflecting, counselling, inquiring, asking, seeking. Very frequently, especially in Homer, are the verbs which express any action connected with this *deliberative ai* (*ἰαν*, Epic αἴ τίς, αἴ τίς). In such sentences the conjunctive is used; consequently the *αι* in βούλιται stands here for *η*.” St. Some such expression as *ἴνα εἰδῶμεν*, *that we may know*, is to be supplied. αἴ τίς is often thus elliptically used. — τεκταίω, *perfect, without spot or blemish*. The anger of the gods could be appeased by the sacrifice of unblemished victims. — ἀντιέσται. The penult *αι* being short, this form is to be considered as derived from the present ἀντιέσται. The primary meaning is *to go against, to meet*; whether in a hostile or friendly sense must be decided in each case by the connection. Constructed with the genitive, it signifies *a designed meeting*, and from this comes the signification, *to take part in any thing, to share*. — ἀπέ has here its original adverbial signification, *away*. “The simple verbs, and the prepositions which were used as adverbs of place, and at first universally so, were originally separate and independent, and were not united into one word until a later period.” St.

68–73. ἦτοι, a particle used only by the Epic. It expresses, properly, confidence or assurance; *surely, certainly*; but it often introduces a sentence, like *μὲν*, and is followed in the next clause by the particle *δέ*, as a correlative. — κατ' ἄρ' ἕζετο, *down then he sat*. The particle ἄρα, interposed between *κατά* and *ἕζετο*, is not without meaning. — ἦδ', *plup. for ἦδυν*. — εἴ εἴ. “The position of the connective particle *εἴ*, after *εἴ*, which has the force of

a pronoun, *that which is, and that which is to be*, denotes the intimate connection of those objects in the view or knowledge of Calchas." St. — *πρό τ' ἰόντα*, in the sense of *τὰ προγιγνημένα*, *the past*, *πρό* being used in a temporal signification. The Greek, by this use of the present, represents the past as something self-existent, and still continuing, though belonging to a period that is gone. — *ἡγήσατο*, *led*. This verb in Homer is constructed both with the genitive and dative. Sometimes the preposition *ἐν* or *μετά* is used, indicating the *local* sense of the dative. The word here expresses the control which the prophet exercised over the expedition by his divining skill, and not a military command. — *Ἰλίου*, accusative of direction towards, more strongly expressed by the addition of the adverb *εἰσω*, or rather, not only towards, but *all the way to*. — *Ἡν....μαντεύσιν*, *by means of his diviner's art*, or, *by reason of*; i. e. his skill was the ground on which he was permitted to exert so weighty an influence on the war. — *τῇ*, used as a relative, *which*. — *ᾧ*, *he, this man*, demonstrative and emphatic. — *εὐφρονέων*, *well-wishing*, or *wisely thinking*, lit. *well-minded*.

74 - 83. *Διὶ φίλῃ*, *dear to Zeus, favorite of Zeus*. "Kings and heroes were thus called; for the possession of power, honor, wealth, was considered evident proof of the love of the deity." Cr. — "The words *κίχαιαί μιν*, placed without further explanation after the words *τίνα ἱερίομεν*, v. 62, might appear singular at first sight; for in the generality of the expression Calchas was indeed included, but no more than any other seer. It is not therefore to be disguised that here is an uncalled-for interposition of Calchas, which can be explained only by the strongly excited tumult of his heart and of his divining spirit. The meaning and connection of this passage is therefore, *Thou excitest by thy suggestion my whole being, and compellest me, without waiting for a more direct and specific command, to expound at once the cause of what has befallen*." St. — *μυθήσεσθαι μῆνιν*, *to expound the cause of the wrath*. — *εἰνέει*, the middle voice denotes the reference of the action to the subject. This word often has, in addition, the dative *θυμῷ*, or *φρεσίν*, literally, *put together for thyself, bethink thyself, make up thy mind*. — *ἤ μιν*, i. e. *μὴν*, used after *θυοῦμι* with the infinitive, in expressions of solemn asseveration, compact, or promise, — *assuredly, undoubtedly*, equivalent to "So help you God." — *πρόφρων ἐκείνῳ*, *that you will, with prompt mind, assist me*. The subject of the infinitive is here omitted, being the same as the subject of the principal verb. The future is used in Greek, whenever the thought or purpose, in the contemplation of the speaker, refers to a future contingency or time. — "*ἢ γὰρ* refers here rather to *χολωθείν* than to *ἵσμεν*. He declares not so much that he *believes*, as that he is about to make the king angry." St. *χολοῦν*, act., always signifies to *make angry*; not, as it is often mistranslated, *to be angry*. — *ἔνδεα χολοώμεν*, *that I shall make angry*. Verbs in *οω* generally

signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed.—*καὶ αὖ*, instead of *καὶ ὃ*, and him, for and whom. “In a relative sentence of two parts, Homer often uses in the second part a personal or demonstrative pronoun, instead of a relative.” Cr. This usage is characteristic of the simplicity of a primeval language.—*ἔτι χόρσεται*, according to some, indic. fut., *when he shall be angry*. In English, the future has sometimes this hypothetical meaning. The Greek futura, according to Bernhardt, is not much more than a conditional present, the representation of that which is incomplete in the present, which, once conceived under a condition, realizes itself. On the other hand, Nägelsbach, Thiersch, Stadelmann, and Crusius explain it as an aorist conj., with the short vowel for the long one; “for,” says Crusius, “it is only an assumed case, which at the moment of speaking does not belong to the reality.” “The future, like the aorist, is used to denote the repetition of an action. The aorist sets forth the repetition as experience and reality, but the future as a mere conception and possibility. The question here is certainly more of a matter of fact, resting upon experience, than of a phenomenon conceived of as merely possible. The conjunctive aorist, therefore, is better supported than the indicative future.” St. The only difference between the two, in this and similar cases, is a slight variety in the form in which we understand the idea to have presented itself to the poet’s mind. Either explanation is perfectly admissible.—*χίεσσι*, from an obsolete *ΧΕΦΣ*; positive in form, but comparative in meaning, according to Passow and Pape, from *χίε*, signifying properly, *under the hand*, i. e. *subject to the power of another*, but always used in the sense of *inferior to*, in antithesis to *ἐπίσσω* and the like. See Crusius’s *Lexicon, in verb.*—*ἴστω*, &c. Observe the number of limiting and qualifying particles in this line. The subject of the passage is the advantage which a powerful man has in a quarrel with an inferior. The leading idea is, that, though he may check his wrath for the time being, he is sure at last to find or make an opportunity for revenge. *γὰρ* is the logical particle, introducing the ground or reason for a previous statement, but yet, in position, never standing at the beginning of a clause; *ἴστω*, the hypothetical particle, followed by the aorist conj.; *τι*, a slight connective; *γὰρ* emphasizes *χίεσσι*, and *καὶ* does the same with *ἀντὶμαρ*. In the old English, a similar redundancy of particles often occurs; but it is difficult, if not impossible, to find equivalents for the scarcely perceptible shadings of the early Greek. We might translate this line, *For and if he should digest his wrath indeed, and for the day*. In the next line, too, the particles *τι* and *καὶ* present a like difficulty, though their individual force is not unfelt; *τι* indicates an additional, as *ἐλλὰ* does a contrasted, clause or proposition; *καὶ* emphasizes *μετ᾽ ἰστίον*. Translate, *But yet afterwards, too (not for the day only), he holds*

a grudge, until he may have fulfilled it. — *δέ*, a simple connective particle, instead of an inferential one, and do you, instead of, do you therefore. — *φράσαι*, 1. aor. mid. inf., consider, deliberate, make up your mind. — *ἢ*, alternative conjunction, one branch of the alternative being understood, whether or not. — *σώσεις*, Epic form of *σώσεις*. *σάζω* means not only to save, but to carry safely through, to bear safely, &c. It is used, for instance, of a ship which brings the passengers safely into port. Translate, *whether you will hold me safe*.

84 — 91. Τὸ δ'... Ἀχιλλεύς. "By this participle (*ἀπαμειβόμενος*) the mode and manner of address is indicated. With respect to the usage of the Greek language, it is to be remarked, that, with a large number of verbs, it denotes a personal object by the accusative, where other languages apply the dative. The simple sense might have been sufficiently expressed by *τὸν δ' ἡμίσεις*; but the poet wished to give a distinct and particular idea of the address being directed to Calchas, and therefore added *πρὸς ἴβη*." St. — *Θαρσύνεας*. The participle has a great variety of applications in Greek. It may be rendered here, either with *ἰστί* as an imperative, *be of good courage and tell*, or adverbially, *tell courageously*. — *Θιοπρέπια*, a sign sent from God; according to Buttmann (*Lexilogus*), *something which is shown forth by the gods* (from *πρίπναι*, to come to light), *an oracle or command of the gods*. — *οὐ μὲν*. The particle of adjuration, *μὲν*, is used only in negations, whether with or without the negative *οὐ*, which gives it the force of repetition; *No, by Apollo, no*. The particle *γὰρ* implies that the declaration of Achilles is the ground upon which the priest may take courage. — *ἤτοι*. "The Epic language may add the enclitic particle *τι* to all the relatives in secondary clauses, in order to bring out and define more exactly the mutual relation of the principal and secondary clause." St. We have a similar usage in English, and may render, *by Apollo, dear to Zeus*, and *to whom you pray*. — *Θιοπρεπίας* = *Θιοπρέπια*. — *ἰστί*, with a dative, in reference to place, as with the genitive, serves to express the idea of *remaining in a place*. — *διεκομέναις*. This expression is used to give greater animation to the sentence, — *as long as I live and see, upon the earth*. — *κεῖλη*. *κεῖλη* is a common epithet of a ship in Homer, as expressing one of the attributes most obvious to the eye, the ships being without decks. — *βαρείας χεῖρας ἰσίοις*. The general idea of doing violence is expressed in a more animated manner by this term, *no one shall lay heavy hands upon you*. — *οὐδ' ἢ Ἀγαμέμνονα εἶπες*, literally, *not even if you should say Agamemnon*, i. e. not even Agamemnon shall lay violent hands upon you, if you should mention him, — if you should say *he* did it. "There is here an attraction of the accusative, where Agamemnon is made the object. In this way the secondary clause is more closely united to the principal, and with that, in a measure, blended into one." St. — *ἰσχυραῖς*

ἵσται," says Crusius, "is not *gloriatur*, but *proficitur esse*. Plato, Gorg. p. 449, B, explains it by *ἱσαγγίλλεται*, *announces himself*. In that age, when no ceremony or false modesty had worked its way into the manners, which forbids to praise or even to mention one's own virtues or merits, every one boasted of what he believed himself to be, of what he was. The bard said, 'I am a divine singer'; the prince, 'I am the messenger of Zeus.' The word then *does* mean to *boast*, and it is undoubtedly characteristic of the simple, unaffected manners of the heroic age. The tone of the allusion to the pretensions of Agamemnon harmonizes with the impatient temper of Achilles, and clearly evinces that he has no idea of yielding to the elder chief the self-assumed superiority.

92—100. *τότι δέ*. These two particles are emphatic, and the omission of either would mar the sense, *then already*, or *then indeed*. — *ἀμόμων*, *blameless*, not necessarily in a moral sense, but in reference to any distinguishing quality. It is an epithet of honor, and may generally be rendered *noble* or *illustrious*. — *ἄρ'* refers to what has gone before, and gives to the sentence some such meaning as, "Well, then, since you are so urgent, I will tell you, *he neither*," &c. Kühner gives it a somewhat different turn. "With this *οὐτ' ἄρ'....οὐδ'* the speaker begins his address, when he encounters a false view," i. e. these particles serve to contradict a previously formed opinion or expectation. — *ἴσται* serves to emphasize *ἀρετῆς*, and to give greater weight to the genitive, as expressing the actual cause or origin of Apollo's wrath. — *τοῦτον ἄρ'*, *for this cause then*, i. e. *for this cause I repeat it*. The repetition of the particle *ἄρ'* has this force here. — *Οὐδ' ὅγ' πρὶν....πρὶν γ'*. *ὅγ'* is emphasized by the particle; and the same effect is had in the second *πρὶν* by the repetition of the particle. "The fear which Calchas felt in the presence of Agamemnon caused doubtless the omission of the accusative *Ἀγαμέμνονα*." St. The accusative of the subject is, however, often omitted in such a connection, and the action expressed in its most general and indefinite form, the person who is to perform the action being supplied mentally; *before restoring*. The aorist (*δέμιναι*) here expresses an action which at the time of speaking is in fact future, but is conceived by the speaker for the moment as past, the speaker's mind running forward to the time when the act of restitution will have been accomplished. — *ἱλιώπιδά*. Probably from *ἱλῆ*, an epithet descriptive of the quickness and vivacity which characterized the Grecian eye, and which mark the Oriental nations generally; *rolling-eyed*, or *quick-eyed*. — *ἀπριάτην, ἀνάπαινον*. Not tautological, — *unbought, unransomed*. — *Χρύσην*, *Chryse*, the place. — *τότι*, *then*, i. e. if all this were done. — *ἱλασάμηναι*, *having*, by all these means, *rendered him propitious*. — *πειθεῖμην*. The second aorist of the active and middle often takes the reduplication in the Epic language. The optative here expresses the possibility

of the action : and the tense (2. aor.) represents it in a light different from the present, though we have to translate it by the present. It describes not an attempt which may be successful under certain conditions, but takes it up as an *accomplished fact*, the conditions remaining the same, and only the point of time changed ; i. e. the time in the speaker's mind being advanced into the future.

101 - 105. *φρίνις ἀμφιμίλωνι*. The diaphragm or midriff was considered by the ancients as the seat of the intellect and the soul. Different explanations have been given of the epithet *ἀμφιμίλωνι* (*black or darkened round*). 1. That it refers to the physical quality of the diaphragm, which was fancied to be of a dark color. 2. That, being placed within the body, it is involved in perpetual darkness. 3. That it has an adverbial sense, expressive of the effect of the verb *τίμιπλαντ'*, *was darkly filled*, or rather, *was darkened over by being filled*. — *ἔσει*, Homeric for *ἔσει*, dual. — *οἱ*, dative. The dative often denotes a personal object, near or in the presence of which an action is performed, having reference to that object ; accordingly, the dative is the case which denotes the person to which any thing pertains or belongs. — *λαμπυνιόντι*. "The fire alone was not sufficient for the vivacity of the poet's delineation, but, to accomplish his object, he brought prominently forward the *flashing*, and in a peculiar rhythmical series, inasmuch as he chose to compare the eyes, not to fire in general, but to its brightness. The form of this verb, which occurs but seldom, may properly be derived from an assumed form *λαμπίνης*, as *ύχιτάω*, from *ύχίνης*. A prolongation of the mixed vowel *ω*, formed by contraction into *ωω*, also occurs here." St. — *ἱππην*, syncopated form for *ἱππίστην*, pluperfect with sense of the imperfect. — *πρώτιστα*, a double superlative, not unfrequently occurring in Homer. — *κακ' ὀσεύμενος*, *looking evil*, i. e. with a look that threatened evil ; *with angry look*. "I will speak daggers." Shakspeare.

106 - 120. *μάντι κακῶν*, *prophet of evil*, — *ὁ κακὰ μαντιεύμενος*. Eustathius. The omission of the article marks the indefiniteness of the expression. — *τὸ καλόν*, *the thing that is good*. Some of the grammarians translate it *true* ; but that meaning does not suit the passage. According to Buttmann, it is connected with *χρήσιμος*. — *τὰ κακ'*. "*τὰ* in this place denotes that which according to the general or common acceptance is called *κακά*. The article form *τὰ* is therefore placed here, a pronoun with a demonstrative force, in order to set forth the *κακά* as an object already known, or sufficiently discussed." St. — *ισίλισσας*. The soothsayer, according to the belief of the ancients, not only predicts the future, but has the power also of bringing it to pass. — *ὥς δὲ*. "*δὲ*, with those particles which give an explanation, expresses that the matter is simply so and so, and there is no need of seeking farther for a solution." Hartung. *ὥς* after *ἀγορεύεις* = *ἔτι*. — *πύρης πύρρα*,

ransom for the maiden. — *προβίβουλα*, *I prefer*, constructed with acc. and gen. Clytemnestra was the wife of Agamemnon, and daughter of Tyndareos and Leda. She was therefore sister of Helen, the cause of the war. — *πυρεδίας*. "If we compare all the passages where *πυρεδίας* occurs, so far is clear, that it means wedded, and is opposed to the union between master and slave, or to concubinage. . . . The idea of marriage is evident, therefore, in *πυρεδίας*, the true, legitimate, through which the words *ἀνὴρ*, *γυνή*, first receive the idea of *husband*, *wife*." Buttmann, Lexilogus, pp. 393, 394. — *ἴδιν*, Epic for *αἰετῆς*. "The local terminations *-θι*, *-θιν*, *-δι*, in the Epic language, often take the place of the case inflexion." St. — *διμας*, *build*, *stature*. — *φύνη*, *growth*, *form*; or *development of form*, *figure*. — *φείνας*, *sense*, *intellect*. — *ἔργα*, *works*, i. e. skill in performing the feminine labors, such as weaving and embroidering, that were customary in the Homeric age. Observe the two pairs of correlatives, *οὐ....οὐδὲ*, *οὐτ'....οὐτι*. — *ἀλλὰ καὶ ὣς*, *but even so*, i. e. notwithstanding she possesses all these advantages. — *βούλομ'*, *I would rather*. This word is often used in the sense of *to prefer*, instead of *βούλισθαι μάλλον*. Kühner, however, says, — "In many places the *ῆ* is incorrectly regarded as a comparative, when it is nothing else than a disjunctive." — *ἀνταρ* stands at the beginning of a sentence, and denotes a sudden transition. — *ἀντίχ'* strengthens the idea. — *γίρας*, *prize*, *guerdon*, i. e. the portion of the booty or captives in war which was assigned to a chieftain. — *ἔφρα*, Poet. for *ἴα*. — *ῖ* = *ἴσι*, but St. says, "*τίγι*, with the force of a pronoun, referring forward, and with the sense of *ἰκίον*, so that *ῖ* retains its signification as a relative, and is not explained by *ὅτι*." — *ἔρχεται ἄλλῃ*, *is going elsewhere*, is passing from me to another.

121 - 129. *ποδάρεης*, nearly equivalent to *πόδας ὠκύς*, but literally, *strong-footed*. Swiftmess of foot, a most important attribute for the warriors of that age, both in the race and in the pursuit of the enemy, is constantly assigned to Achilles. — *πύθισσι*, *φιλοκτιανώτατι*. Among the free-spoken chiefs in the Grecian camp, no great delicacy or consistency was observed in the choice of epithets. Each man gave utterance to the thought that was in his mind, and the language which represents this trait will sometimes contain apparently contradictory expressions and epithets. — *πῶς γὰρ*, *for how?* *γὰρ* serves to strengthen the interrogative, or perhaps suggests some such expression as, *Thou hast made an unreasonable demand*; according to Kühner it conveys the idea of surprise, *How in the world!* — *οἷδ'* implies another and previous reason, not expressed, only hinted at, perhaps something like this, — "We should not, indeed, be inclined to yield to your demand, if we had ever so much undivided plunder; but the fact is, we no longer know," &c. The *δι* in *οἷδι* may be conceived as having its correlative in this mentally supplied portion of the thoughts of Achilles. — *τὰ μιν*, instead

of δ μίν. — $\alpha\lambda\ \pi\acute{\iota}\ \pi\omicron\delta\acute{\iota}$, if ever; $\alpha\lambda\ \pi\acute{\iota} = \epsilon\acute{\iota}\ \acute{\alpha}\nu = \iota\acute{\alpha}\nu$; $\pi\omicron\delta\acute{\iota}$, the local adverb, used in the sense of the temporal $\pi\omicron\tau\acute{\iota}$. — $\delta\eta\sigma\iota$, epic for $\delta\eta$.

130 - 147. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\iota}\varsigma\ \pi\epsilon\iota\ \iota\acute{\alpha}\nu$. The enclitic $\pi\epsilon\iota$ is the shortened form of the adverb $\pi\acute{\epsilon}\iota$, and signifies *very*, *being very brave*, *brave as you are*, i. e. it is unbecoming so brave a man as you are to try such underhand methods of gaining an unfair advantage. Nägelsbach, however, says, — " $\iota\acute{\alpha}\nu$ is to be taken *causaliter*," i. e. "do not, *because* you are a very brave man," &c. — $\kappa\lambda\acute{\iota}\nu\tau\epsilon\ \nu\acute{\omicron}\rho$, *think to cheat*. — $\pi\alpha\rho\epsilon\lambda\acute{\iota}\sigma\upsilon\sigma\iota\alpha\iota$, a word borrowed from the race-course, *pass by*, *outrun*; here signifying *overreach*. — $\dot{\iota}\phi\epsilon'$, here a particle of time, *while*; it may, however, mean *in order that*, since the phrase to which it belongs comes in before the infinitive with its accusative, and may be considered as expressing the relation of design or purpose. "The sense is, 'Dost thou wish, alone of us two, to have a guerdon?' $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$ serves here to emphasize the subject implied in $\dot{\iota}\theta\acute{\iota}\lambda\iota\sigma\iota\varsigma$, which is thus at the same time put in contrast with Agamemnon." St. — $\alpha\upsilon\tau\omega\iota\varsigma$, commonly rendered *vainly*, *idly*; properly so, i. e. so as it (the thing in question, $\alpha\upsilon\tau\omega\iota$, it) would make the case. Here, "Would you have me sit down destitute, as I should be were your demand complied with? Do you wish me to sit idly down, and submit to be deprived of my guerdon?" — $\epsilon\acute{\iota}\ \mu\acute{\iota}\nu\ \delta\acute{\omega}\sigma\upsilon\sigma\iota\mu\epsilon\iota\ \dots\ \acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\xi\iota\omicron\nu\ \dot{\iota}\tau\tau\alpha\iota$. The completion of the sense must be supplied mentally. We must imagine it to have been conveyed by a tone or gesture of the speaker. In many cases, the full meaning of the Homeric words must be felt by keeping present to the mind the mimetic and dramatic character of this poetry, which was composed to be delivered with some degree of action, and not to be silently read. The sense of course is, "If the Greeks will give me a prize which shall be a satisfactory equivalent, *why*, *very well*; but if not," &c. — $\epsilon\acute{\iota}\ \mu\acute{\iota}\nu\ \dots\ \epsilon\acute{\iota}\ \delta\epsilon$, correlatives. The first takes an indicative; the second $\epsilon\acute{\iota}$, being followed by $\kappa\iota$, is = $\iota\acute{\alpha}\nu$, and takes the conjunctive $\delta\acute{\omega}\sigma\upsilon\sigma\iota\omicron\nu$, the Homeric form of the 3. pers. pl. 2. aor. conj. — $\dot{\iota}\gamma\omega\ \delta\acute{\epsilon}\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \dot{\iota}\lambda\omega\mu\alpha\iota$, *but then I will take one for myself*. The Homeric language often adds to the conjunctive the particle $\acute{\alpha}$ or $\kappa\iota$, although the relation of condition is sufficiently expressed by the conjunctive alone. — $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$, *myself*, in my own person, and not through another. — $\acute{\alpha}\xi\omega\ \dot{\iota}\lambda\omega\acute{\nu}$. "The speaker's ardor of feeling led him to the repetition of the expression, in which at the same time the idea is still more enhanced by $\acute{\alpha}\xi\omega$. The change from the middle to the active is also to be noted." St. — $\kappa\iota\ \chi\omicron\lambda\acute{\omega}\sigma\iota\tau\alpha\iota$. "This future denotes something fixed and permanent." St. — $\mu\epsilon\tau\alpha\phi\epsilon\rho\alpha\sigma\acute{\iota}\mu\iota\sigma\theta\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\upsilon\tau\iota\varsigma$, *we will consider at another time hereafter*. $\kappa\alpha\iota$ increases the force of the expression, implying another deliberation besides that which has already taken place. — $\nu\eta\alpha\ \mu\acute{\iota}\lambda\alpha\iota\omicron\nu\alpha\iota$, *the dark ship*, "probably from the color which wood acquires by exposure to the wind and weather, or, according to others, from the paint with which the

ships were painted." Cr. and K. — *ἰεθόμεναι* = *ἰεθόμεναι*, conj., with shortened vowel, like *ἀγίεμεναι* for *ἀγίεμεναι*, *θίεμεναι* for *θιόμεναι*. — *ἰσιτηδῆς*, sometimes incorrectly explained as an abbreviation for *ἰσιτηδῆς*, but in reality an adverb meaning *sufficiently, suitably, in sufficient numbers*. — *βέεμεναι*. The 1. aor. and fut. of *βαίω* have the transitive meaning, *to cause to go*; here, *let us put on board*. — *βουλῆφορος*, *counsel-giving*, i. e. one of the nobles or chiefs who were alone admitted to the *βούλη*. — *ἴστω*. "The transition from the conjunctive form to the imperative indicates the relation between these two modes; for both refer the predicate to the present or future, and hence the conjunctive may assume the function of the imperative." K. — *Ἐπείεργον, fur-working, the fur-hitter*, = *ἰκηχόλος*. "The epithets *ἰκατοί, ἰκάεργος, ἰκηχόλος* do not designate a god, working, performing *ἰκητι*, but one working, hurling *ἰκάς*, from his own distance, *invisibly*. The god does not receive an epithet compounded with *τῆλι*, because this would not, like *ἰκάς*, denote the separation and remoteness of the worker, but the wide extent of the effect." Nitzsch. — *ἰλάσσειναι*, the ancient and simple form for *ἰλάσσειναι*. — *ἰεὶ δὲ βίξας*. The aorist tense is not to be translated *performing*, but *having performed*; i. e. the reconciliation of the god will only be effective *after* the performance of the atoning ceremonies.

148-171. *ὑπὸ δ' αἶμα ἰδών*. The adverb is from *ὑπιδρακον*, and means *looking from below*, i. e. with scowling eyebrows, the natural language of wrath; hence, *wrathfully*; the acc. *εἶν* to be constructed with *πρὸς ὅψιν*. — *ἀναιδέϊναι ἰσχυμέναι*. In the conception of the Homeric age, and of the East generally, the qualities of the mind and character are often poetically represented as garments wherewith the man is clothed. — *πρὸς ὅψιν*. The conjunctive is often used in questions of hesitation or doubt; hence called *conjunctivus deliberativus*. — *ὁδόν*, a way; differently explained, as meaning, according to the ancient grammarians, *an ambuscade*; or in general, *a journey*, whether *a foray* for plunder, a march, or an embassy. — *ἰλθίμεναι.... μάχεσθαι*. These infinitives express the *object* of the obedience implied in *πρὸς ὅψιν*. — *ἀνδράσιν*, dative of company. "The dative of company or union stands with verbs of contending." K. — v. 152. "In this verse Achilles speaks especially of himself, and makes the transition to this topic by the particle *γάρ*. The connection of the thoughts is therefore to be made out by some such addition as this: 'We, and especially I, have been doing such deeds hitherto for your benefit, and not from any personal interest. *For I came not hither on account of,*' &c." St. *ἰγώ* is emphatic, *I* came not, whatever others may have done. — *μοι αἴτιον*. *μοι*, the dative, indicates the person with respect to whom an action is performed or a relation exists, the person who is interested in any action or relation; *they are not guilty towards me*; they have done nothing to me for which I should wish to fight them. —

οὐδὲ μὴν. The particle μὴν in such connections, = μὴν, serves for affirmation, and emphasizes the idea contained in the clause where it occurs; "nor even my horses," as if horses were a more common and desirable object of plunder than cows. Forays of the kind here indicated were common enterprises, and, like piracy, were not held criminal in the opinions of the heroic age. — βω-
 τανίστην. ἀνὴρ in such compositions means a hero, a brave man; βωτανίστην,
 sustaining heroes. — v. 157. A picturesque line. ἐνίοισιν refers to the for-
 ests on the Thracian and Macedonian mountains, not to the shadows cast by
 the mountains themselves. — τιμὴν; here *vengeance, satisfaction*. — κυνώσα,
 dog-faced. The ancients regarded the dog as the image of impudence. It
 will be observed that the heroes, when angry, never mince the matter, but
 call each other unscrupulously by the hardest names. — τῶν, these things,
 i. e. the things included in the general statement just made. — μετατρέψῃ.
 This verb properly means to turn one's self about for the purpose of looking
 at something; hence metaphorically to regard, to care for, and in this meta-
 phorical sense it takes the genitive. "Many verbs which properly express
 the idea of a hasty motion towards an end, and then are transferred to a
 mental effort and desire, take a genitive." K. — καὶ δέ. According to
 Hartung, these two particles are used when the discourse passes from the
 general to the particular. Perhaps they are rather used to introduce some-
 thing which, under the circumstances already described, is intended to be set
 forth as peculiarly unjust, insulting, or surprising. — μοι, constructed with
 ἀπαλλύς. St. remarks, — "In this connection the expression gains in
 strength: Thou threatenest, not in quiet, or in my absence, but to my
 very face." — ᾧ ἴπῳ, anastrophe for ἰφ' ᾧ; ἴπῳ with the dative here expresses
 the object or aim of the toils of Achilles. — δίδων δέ, an instance of the direct
 form of speech to which the Greek strongly inclines. The accusative of the
 object is not expressed, which would be τὸ = αὐτό, instead of the relative ὅ.
 — νῆς Ἀχαιῶν, a poetical expression for Ἀχαιοί, "which," says St., "denotes
 the fresh and youthful life of the Achæans." — vv. 163, 164 are explained by
 St. thus: — "ὁ...πῶς...ἔχω, ἐπ' ὅτι...ἐπαίρουσ'"; the connection of the
 conjunctive with the *futurum exactum*, cf. XI. 365, occurs elsewhere also.
 The negative οὐ, which is here used, and is always referred to a negation
 observed in the outward world, is no objection to our taking ἔχω for the con-
 junctive form. On the other hand, the added πῶς clearly indicates the ref-
 erence of the conjunctive ἔχω to some remote future. οὐ μὴν expresses the
 certainty with which it may be seen beforehand that something will not
 be done after the destruction of Troy. οὐ μὴν for οὐ μὴν. The sense is
 here, — 'Truly the present does not permit me to expect that I shall have,'
 i. e. get." St.'s explanation is probably incorrect. It rests on the supposi-
 tion that Achilles is speaking of the future, when in fact he is speaking of the

past, including the present. The *πρωλίσθεν* does not mean, as he supposes, the city of Troy, but a city of the Trojans, many such cities, in the Trojan empire, having been destroyed in the course of the war, before the downfall of the capital itself; moreover, *ἰστέως* properly means not *when*, but *whenever*, implying the frequent happening of an event. The particle *μήν*, v. 163, is not then for *μήν*, but rather the correlative of *ἀλλά*, v. 165. *ἔχω* is indicative, simply stating the fact. Translate, *I never have a prize equal to yours, whenever the Greeks may have destroyed a well-inhabited city of the Trojans*. The same idea is expanded and particularized in the following lines, *ἀτὰρ ἦν ποτὶ*, &c. As to the expression *ἴσος σοι*, equal to you, it is the abbreviated form, so common in Greek, by which the comparison is made between the object on one side, and the person on the other, instead of between the two objects. Its object is either to shorten the expression, or perhaps, according to St., it indicates the kindling imagination of the poet, which identified, as it were, the thing with the person. *κόμαι χαρίττεσσιν ἰμῶϊσι* is an example of the same. The idea when analyzed is, *hair so beautiful that it resembles the hair of the Graces*; but the words mean, *hair like the Graces*; as if, in the ardor of excitement, the poet exaggerated the comparison into a resemblance between the beautiful locks and the Graces themselves. "Hence," continues St., "in the words *σοι ἴσος*, the poet may have had in his mind the conception, — a prize, which in respect of greatness and value, should correspond to thy efforts, thy merits, and consequently should, as it were, be like thyself. We say in common life, — 'This looks precisely as if it came from you, as if it were said, or written, or painted by you; this conduct looks exactly like you.' — *οὐδὲ ε' ἴσω.... ἀφύξειν*. This passage has been variously explained. The most common interpretation is, *Nor do I, being dishonored*, (i. e. dishonored by you as I am), *think that you will amass, &c.*; *ε'* standing for *σι*. Another refers *ἄτιμος ἰών* to Agamemnon, making it a negligent use of the nominative for *ἄτιμον ἰόντα* · but *ἄτιμος* would hardly mean the sort of dishonor which this would assign to Agamemnon; it rather expresses the dishonor which one *receives* by being wronged, insulted, or denied a request. Another interpretation makes *ε'* stand for *σοι*, and gives to *ἴσω* the sense of *intend, purpose*; *Nor do I mean, being dishonored by you, to accumulate for you, &c.* I incline, on the whole, to the first and received explanation, which implies that Achilles thinks that Agamemnon will not be able to command success without his aid.

172-187. *ἴμωγι*. The particle *γί* emphasizes the pronoun, *with me*, *me*, whatever might happen to others under similar circumstances. It serves to enhance the importance of the speaker, and to make him, as it were, the central object. — *καὶ ἄλλοι*, *others too*. The force of *καί* is to give point to the *ἄλλοι*, and to intimate that, in the opinion of Agamemnon, Achilles is not

so much above the others as he seemed to think. — *αἰ*. The particle *αἰ*, or *ἄ*, is in the Epic language often used with the future indicative, to add the idea of probability, or that the thing will be done when occasion serves, not positively and unconditionally. — *τιμήσουσι*, *will honor*, referring, however, to the same view of honor as is expressed in *ἔτιμος*, &c. ; i. e. the granting his demand, or making restitution for what he is going to surrender for the common good. — *αὐ* qualifies the positiveness of the statement; lit. *somewhere*, or *somehow*. It would hardly be expressed in English. — *τόγῃ*. The particle *γῃ* here, too, emphasizes the word to which it is joined; it seems to hint that though the other qualities of Achilles were not the gift of God, this, the only undeniable superiority he possessed, was no merit of his, but an attribute bestowed on him from heaven, and therefore not to be boasted of. — *Μυρμιδόνων*. The Myrmidons were an Achæan tribe, led by Peleus from Ægina into Thessaly. Their chief seat was Phthia. — *ἀφαιρέτας* takes two accusatives. — *κ' ἄγω*, present for future, and the particle *κ* conditions the action somewhat; not exactly *I will bring her*, but rather, you may expect that I shall; I shall be likely to do it. — *αὐτὸς ἰών*, *going in person*. — *ἰδῆς*, conj. perf. — *καὶ ἄλλος*, *another too*, and not you alone. — *Ἴσον... ἔστην*, *to say he is equal to me, and to confront himself with me*; or perhaps more exactly, taking the middle sense of the verb, *to say to himself*, i. e. *to think himself equal*, to aspire to an equality with me. *ἔστην* implies a personal confronting, an actual assuming of an equality, a carrying into effect the aspiration expressed in the first part of the verse. The passive form *ἰσμενθήμεναι* has the middle or reflexive signification, not the passive.

188 - 201. *ἄχος*, *pain*, a disagreeable impression in general; it may be anger or disgust. — *ἐν δὲ*, *and within*; *ἐν* standing alone has an adverbial force. — *λαρίσει*, *hairy*, an epithet denoting manly vigor. — *ῥγῃ* seems to bring prominently forward Achilles, the subject of these clauses. — *τοὺς μὲν*, *those*, i. e. the princes who were sitting in council round Agamemnon. — *ἀναστήσειν*, literally, *cause to stand up*, i. e. start from their seats, remove them from their places in order to make his way to Agamemnon. — *χόλον παύσειν* and *ἱερτύνειν θυμόν* are not, as the Scholiast says, tautological; the former is special, *stop his anger*; the latter is general, *quiet or check his passion*. — *δὲ* after *ἴλασε* connects it with *ῥεμασι*. — *δὲ* after *ἦλθε*, *then*; *then came Athens*. The wise thoughts and resolutions of the heroes are the work of Athens. — *εἴ*, *forwards*, or *forth*. — *ξανθῆς κόμης*, *blond or yellow hair*. The poets give the heroes who are most distinguished for beauty hair of this color. — *διὸν δὲ* the adjective used as an attributive of the verb, in an adverbial sense. This form gives a more lively and poetical character to the expression than the adverbial. In an elevated style, we sometimes use the same construction in English; *her eyes shone terrible*,

see terribly. — *φάειν* = *ἵφαιεν*, for *ἱφάειεν*. — *πτερόεντα*, winged. "This epithet expresses not only the idea of swiftness, but also that of flying forth." St.

202 - 205. *τίς* = *τίς*. *πτερ* in such a connection gives a tone of surprise to the question; *why in the world?* — *αἰγίοχος*, *egis-bearing*. "In Homer the *egis* is the fearfully gleaming shield which Zeus brandishes in his right hand. Hephaestus made it, see v. 740. Hence the word is best derived from *αἶξ*, a storm. Others derive *αἰγίς* from *αἶξ*, a goat, according to which it signifies a goat-skin." Cr. "Probably this epithet stands in connection with the goat Amalthea. For the Greeks it was a sublime idea, and probably expressed the perpetual and close connection of Zeus with external nature, in which he had already stood as a child." St. — *τίς*. "Achilles addresses her, not as a goddess, but simply as the daughter of Zeus, in order to express that he thereby distinguishes her from every other goddess." St. — *ἤ* *ἴνα*. *ἤ* is sometimes used as an interrogative, in the sense of *is it?* "It is often used when the person asking the question answers conjecturally a preceding question." Cr. — *ἀλλά* gives animation to the expression. — *ἴν*, out, *I will speak out*; adverbial. — *τό* with the force of a pronoun. — *ὑπερεσλήεις*. Abstract nouns are often put in the plural, as if they embraced in one view a number of instances or acts. Probably the conception in the poet's mind was of many single acts of insolence, out of which the abstract idea of insolence grew. — *ἴλίσσῃ*, conj. aor., expressing a conditional future, or something which from the present condition of affairs may be expected to happen. This condition is more fully expressed by the addition of the particle *καί* or *ἄν*. — *Ζυμὸν* here means *life*.

210. *μὴ* = *καὶ μὴ*, and do not.

211. *ἀλλ' ἤτοι*, but yet. It introduces something which is conceded, after something else has been forbidden. — *ὡς ἴσται τις* = *ὡςτις ἴσται*, as it shall be, i. e. as occasion shall serve.

212. *τὸ δὲ καί*, and it shall be accomplished, too, i. e. not only said, but done: *καί* emphasizes the declaration.

213. *καί* *πτερ*. The sentence introduced by these particles expresses what it is that is to be fulfilled, and therefore, logically speaking, the *καί* is not needed. Without it the sentence is, *Some time there will be bestowed on you thrice as great splendid gifts, in atonement for this insult*. But, in the freedom and flow of the Epic style, the connection of thought and expression easily changing in the poet's mind, the sentence which describes the mode in which the fulfilment or satisfaction is to be made is joined by a connective particle, *καί*, to the prediction of the fulfilment:—*But I will speak out to you, and that which I say shall be fulfilled, AND some time thrice as great splendid gifts, &c.*

216. *σφαιτερόν γι*. The dual possessive, referring to Here and Athena.
— *ιεύσεσθαι*, to obey, to observe.

217. *καὶ μάλα πτε* = *καί τις μάλα*.

218. *μάλα τ' ἔκλυνον αὐτοῦ*. The particle *τι* is used in the Epic language to express the mutual relation of different members of a sentence; *whoever obeys the gods, him too they willingly hear*. The imperfect here is used as an aorist, to designate a repeated or customary action.

221. *βιβήκει*. This pluperfect is sometimes said to be used in the sense of the imperfect; but that is not exactly the case. It denotes her instantaneous disappearance; *she had gone*.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally, *heavy with wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*. The stag was the symbol of cowardice.

227. *λίχονδ' ἵναι*, to go into an ambuscade, to lie in ambush. The Homeric Greeks regarded this as a proof of bravery quite as great as fighting in the open field.

228. *κῆ* = *θάνατος*. — *ἰδῖται* = *φαίνεται*.

229. *ἦ*. A particle of affirmation used ironically.

230. *ἴσως*. The antecedent demonstrative is understood, — *from him who*. — *οἶδιν*, gen. The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*. The relation of opposition usually takes the dative, though often also the genitive.

231, 232. *Δημοβόρος...λαχέσαιο*! According to Eustathius, *ἴ* must be supplied; then translate, *Thou art a people-devouring king, since thou reignest over the worthless, or thou wouldst now have injured for the last time*. This is not quite satisfactory. It is better to consider *δημοβόρος βασιλεύς* as an exclamation in the nom. for voc.; the particles *ἦ γάρ* do not easily adapt themselves to the above translation; *ἦ* is the particle of asseveration, and *γάρ* hints at something to be mentally supplied: “I will tell you this, *for* assuredly thou canst not be allowed, so far as I am concerned, to do any thing wrong; this is the last time thou shalt insult me.” Perhaps the ideas and connection are something like this: — *People-devouring king! for thou devourst the people over whom thou reignest, and who are so abject as to submit to thee; I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*.

233–239. *ἰσὶ*, with adverbial sense, *thereto*, i. e. in addition to, or confirmation of, my words. — *ἔρκον*. The chiefs were accustomed to swear by the sceptre, as the sacred symbol of power and justice. The description of the sceptre, then, gives force by the details of its origin, and the purpose for which it is used gives force to the oath. — *περὶ*, used adverbially, *round about*. — *χαλκός*. The material put poetically for the instrument. — *πρὸς Διός*, at

the command of Zeus, or under the direction of Zeus, by his authority. — *εἰρύσσει* for *εἰρύνει* = *ἔρυνται*, syncopated form of the pres. mid., *guard, sustain, administer*. — *ἡ δὲ... ἔρεος*, and it shall be a great oath for you; i. e. great or fearful for the consequences it shall entail upon you.

240 – 244. *Ἀχίλλῃς πόθῃ, longing for Achilles*, gen. of cause, on account of. — *ἔξισται* takes the accusative without a preposition, *shall come upon*. — *σὺ πάντας*, emphatic, *all*, without exception. — *οὐτι*, *not at all*, expressive of the entire impossibility of helping them. — *οὐτ' ἄν*, Epic for *οὔταν*, *when*. — “*ὅπως* in the relation of cause is constructed with the genitive, in connection with passive and intransitive verbs, to indicate the person who is the source or originator.” K. It may be rendered here, *at the hands of*. — *ἀμύξις*, *thou shalt gnaw*. — *ἔτ'*, i. e. *ἔτι*. “With *ἔτι* an argument is maintained; but with *ἔτι* the circumstance is set forth, with which the occasion of a complaint, anxiety, &c., is given.” Nitzsch. *ἔτι*, *when*, in this connection is equivalent to *inasmuch as*. — *οὐδὲν*, *in no respect*.

245, 246. *πρὶ*. Adverbial, for the more precise limitation of the dative *γῆν*, a dative which expresses the object *towards* which an action tends, but not the direct object. The dashing of the sceptre to the ground is in keeping with the passionate character of Achilles. Such proprieties are always observed by Homer. — *πτεκεμένον*, *pierced, studded*. “Even in the midst of an animated narrative, the poet, with Epic repose, assigns to the sceptre an apparently unimportant epithet, precisely as if that were of higher significance for the picture.” St.

248. *ἀνέρουε*, *sprang up*; a stronger expression than *ἀνίστη*, which often stands in a similar connection.

249 – 253. The description of Nestor's eloquence is strikingly picturesque. *τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης*, and from his tongue. *καὶ* connects the more particular description of this line with the general one of the preceding. Observe the flow of the verse, and the manner in which the sound corresponds to the sense; the rhythm beautifully represents the thoughts. — *τοῖ*, *to him*. The dative is often used to express the relation of *in the time of*. Here translate, *in his life*, or *in his day*. — *ἰφθίμῳ*. This form is sometimes explained as a syncopated aorist (*ἰφθίμην* instead of *ἰφθίμην*); but the common explanation, that it is pluperfect, is better; *had perished, had died*. — *πρὶν*, *before*, i. e. in relation to the present moment, in the earlier part of Nestor's life. — *τέρας* (for *ἱτέρας*) ἢδ' *ἰγίνοντο*. According to some, a *hysteron proteron*, such as sometimes occurs in the artless style of the Homeric poems. But, as St. remarks, two generations are here spoken of; one, of those who grew up (*τέρας*) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), *ἰγίνοντο*. Then came the third generation, with whom he was

now reigning. This would make Nestor some eighty years old. — *τετρά-
καισεν*, Epic form for *ερίκαισεν*.

254 — 284. This speech of Nestor is very happily conceived. He begins with expressions of sorrow for the discord of the kings, which will be a joy to the enemy. He calls on them both to listen to the voice of his long experience, and reverts to the past, to show that greater men than those with whom he is now associated have heard and respected his counsel; and, like an old man recalling the scenes of his youth, he dwells at perhaps unnecessary length upon his earlier exploits. The result of the whole is very urgent advice to the chiefs to be reconciled. — *ἢ κιν γηθήσας*. *κιν* or *ἐν* in the concluding clause, with *εἰ* in the antecedent; *he would, if he should*. The verb in the singular agrees with the nearest nominative. — *εἰ σφῶν εἴδει*. The verb *συνδάσκειται* is constructed with the accusative of the thing learned, and the genitive of the person of or from whom it is learned. — *μαρναμένοιν*, Epic lengthened form of *μαρναμένων*. — *εἰ περ*, i. e. *εἰ περὶ σπουδῆς*, which takes the genitive of comparison, *Δαναῶν*. — *βουλῆν* means both the place of council, and the deliberation or advice itself. — *μάχισθαι*. An infinitive used as a noun, constructed like *βουλῆν*. — *ἀλλά*. Used in exhorting or rallying. — *ἔμφω δέ*. The particle *δέ* in the simple constructions of Homer often connects a clause which in fact states a reason, as a mere addition, the logical relation being left for the hearer to make out from the general bearing of the discourse. Thus *δέ*, *and*, implies in this place, *γάρ*, *for*. — *ἤδη γάρ ποτ'*. *ἤδη* connected with *ποτ'* has the indefinite meaning, *many a time and oft*. — *καὶ ἀρείων*, *even with better*; i. e. bold and strong as you think yourselves to be, I have associated with your betters. — *οἷγ'*, and *they* never; *γέ* emphasizes the pronoun. — *οὐ γάρ πο* introduces the ground of the assertion that the men of former times were superior to the present. Observe the repetition of the particle *γάρ*, a repetition not uncommon in the artless flow of the Homeric style. — *οὐδὲ ἴδωμαι*. The aor. conj. used as a future, but not as an absolute future. It expresses that something may or may not be expected, judging from the present state of affairs; that the speaker thinks something likely to happen. — *ἔσεν*, for *εἶς ἦν*. The relative and the subject of the relative are drawn by attraction into the case which is governed by *ἴδεν* and *ἴδωμαι*. — Peirithoüs was the king of the Lapithæ. The fight of the Lapithæ and Centaurs, celebrated in song, legend, and art, took place at the festival of his marriage with Hippodamia. The Lapithæ were an ancient tribe of Thessaly, round Mount Pelion. — *ποιμῖνα λαόν*, *shepherd of people*, a very common Homeric designation of a ruler, drawn from the pastoral life in the East. — *κέρεισσι μιν*. According to St., *μίν* = *μήν*; rather correlative with *καί* in the following clause. — *φηγείν* = *Σηγεῖν*, i. e. the Centaurs. In Homer they appear as a savage tribe, living near Mount Pelion. The

fabulous representation of the Centaur, as half man, half horse, is unknown to Homer. — ἀπέλυσαν, i. e. οἱ Λαοῖλαι τοὺς πενταύρους. — καὶ μὲν = καὶ μῦν. — ἔξ ἀνίης γαίης. "By the equivalent expression ἐκλήθην, the words ἔξ ἀνίης γαίης, which are clear without this, are still further explained with Homeric minuteness." St. The epithet ἀνίη is by some taken for the name by which Peloponnesus was at a later time designated, especially in the dramatists. But a comparison of the passages where it occurs in Homer (see Od. VII. 25, XVI. 18) shows it to be derived from ἀπί, and to mean *distant*. It has, moreover, a short *a*, while the geographical name, Ἀπία, has the A always long. — καλίσαντε γάρ, for they summoned me, i. e. caused me to be summoned to their aid. — κατ' ἴμ' αὐτόν. St. says κατὰ here means κατὰ δύναμιν, according to my power; but κατὰ σφίης, II. 366, apparently a similar construction, means *by themselves*. If κατὰ has a similar meaning here, it must signify *by myself*, i. e. not in the mass, but conspicuously on my own account, as it were. — ζύνειν for ζυνίσαν. "The meaning of this verb, to attend to any thing, comes from the original signification, to bring together, to put together; to put together in the mind = συντίθεσθαι θυμῷ. — αἰδονόε τι μύθη carries out the sense of βουλίων ζύνειν, ἀγαθός περ ἰάν, not though being good, but being very good; i. e. you are too good a man to think of doing so wrong a thing. — ἰμοῖς, equal, i. e. to that of Agamemnon. — ἴμερος, 2. perf. of μίρομαι, participated in, shared. — σκεπτῶχος, sceptre-bearing, i. e. reigning. — καεργίς, strong, mighty. — φέρτερος, superior, not in physical strength, but in power. — εὐ δέ. The vocative is often followed by a clause connected by a particle, as δέ. — αὐτὰρ ἔγνω, but I, i. e. even I, not a common man, I supplicate you. — "αὐτὰρ and ἑτάρ stand always at the beginning of a sentence, and express something astonishing or surprising, or a sudden transition, or a hasty movement." K. — Ἀχιλλῇ μίθιμιν χίλον, to give up your anger against Achilles, or to give up in favor of Achilles your anger. Dativus commodi. — ἔπειε πολέμοιο, the bulwark of war, or defence against war. The construction of πολέμοιο here is the same as in Æschylus, Ag. 899, Felton's ed., σκία Ζυγίου κυνός, a shade protecting against the dog-star.

286. Observe the force of the particles καὶ δὲ....γι. They imply that the truth of all that Nestor has said is fully admitted. — ταῦτά γε, these things indeed, implying that there are other considerations, not touched upon by Nestor, which would put a different aspect on the affair. — κατὰ μῶραν, according to right, truly.

288, 289. κρατίς, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means to have power over, but not necessarily to exercise it; the second, to exercise kingly or princely power; and the third, to command, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different

words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles.—*ἃ, in respect of which.*—*τιν'.* The indefinite *τις* is often used in the sense of *many a one*. Translate here, *in respect to which I do not think there are many who will listen to you*. Agamemnon means of course to say, that he does not intend himself to concede these points to Achilles.

293, 294. *ἃ γάρ.* *γάρ* implies some unexpressed thought in the mind of the speaker. "I have done what is right, *for*."—*εἰ δέ, if forsooth.*—*πᾶν ἔργον = ἰσᾶν.*

295. *ἄλλοισιν δέ.* *δέ* with indefinite pronouns emphasizes them. Here it gives an ironical turn to the thought; "*others, if they are fools enough to obey you.*"—*μὴ γάρ* in reference to *ἄλλοισιν*, "*command others, for you shall not command me.*"—*ἴμωγ.* The particle *γ* gives the pronoun a special emphasis; "*whatever you may do with others, me at least you shall not.*"

296. *ἔγωγ',* like *ἴμωγ,* is emphatic, and amounts to a repetition of the emphatic refusal.—*ἔτι, still, for the future, any longer.*—*ἵνα, I intend, not I think.* The purpose of Achilles is not doubtful. His mind is made up.

297. *ὡς φέροι.* "In our mode of speaking, we should give more heed to the motion or direction of the action (expressed in *βάλλω*) than to the rest which follows it, and should rather expect the construction *εἰς φέροις*. The Greek, however, dwells upon the motion, but regards also the state of repose which follows upon the motion, however inappropriate the verb used in the sentence may be." St.—The middle form of *βάλλω* (*βάλλο*) indicates an action that refers to the subject.

298. *χίρει μίν;* as if an antithesis with *δέ* were to follow; but, as in many other cases, no correlative clause corresponds to it. The particle *δέ,* however, in v. 300, introduces a whole sentence which is correlative.—*οὔτοι* expresses a confident assertion.

302. *εἰ δ', ἄγε μὲν,* a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.* *μὲν* strengthens the command or summons.—*καὶ οἱδὲ,* *these also*; not Agamemnon alone, but all who are present.

303. *αἰψά τοι.* The connecting particle *ἄγε* or *γάρ* is omitted, and the omission adds to the impetuosity of the language of Achilles.

304–311. *τούγ',* *these two*; the particle gives emphasis to the pronoun.—*ἀντιτίθεις ἰσίσσειν, opposing words*; i. e. violent words on both sides.—*Πηλεΐδης μίν,* followed by the correlative, *Ἀργεΐδης δ',* v. 308.—*ἄγε* has a special meaning here. It signifies that the statement describes the carrying out of a previously formed determination, *in accordance with which a certain thing is done.*—*ἐπὶ δὲ,* adverbial, *and on board.*—*ἵσεν ἄγον, leading, seated her,* i. e. *led her to a seat.*—*πολύμητις,* the constant epithet of

Odyseus, indicating the intellectual ability with which his measures were devised, and the wisdom of his counsels.

312-317. *οἱ μὲν*, followed by *λαοὺς δ'*. — *ὕγρὰ κίλισθα*, *watery paths*. There seems to be a difference between the neuter plural *κίλισθα* and the masculine form *κίλισθαι*, inasmuch as the former signifies more commonly a number of parts combined into one whole. — *ἀπολυμαίνεσθαι*. "Here we are to understand a symbolical purification from guilt. The Grecian host had become polluted by contact with the bodies of those who had died of the plague, and at the same time by the offence of Agamemnon, and must, therefore, purify themselves before the act of sacrifice." Näg. — *καὶ εἰς ἄλλα λύμας' ἔβαλλον*. The water of purification was cast either into the sea or a river, or, in the absence of both, was buried in the ground, to indicate symbolically the entire removal of the guilt. "The imperfect, *ἔβαλλον*, is used to denote the momentary action, which it expresses as operating and effective afterwards." St. — *ἱκατόμβας*. The hecatomb, as its derivation indicates, meant originally a hundred cattle; but before the Homeric age, it seems to have acquired the general and metaphorical sense of *sacrifice*. — *παρὰ δὲν'*, *along the shore*, indicating that they were scattered over the beach. — *ἄτεργίταις*, from *τερύγη* = *παρεῖς*; meaning, therefore, *ἄκαρπος*, *fruitless*, *barren*. "The epithet here stands in no very close connection with the action, but serves to excite a *naïve* secondary conception, and therefore merely an agreeable entertainment for the fancy of the hearer or reader." St. — *ἑλικομένη περὶ καπνῷ*, *whirling itself round in the smoke*. *περὶ* is often used to indicate objects *within* which any thing occurs.

318-321. *τά* = *ταῦτα*. — *κατὰ στρατόν*, *throughout the camp or army*. — *οὐδ' Ἀγαμέμνων*, *but Agamemnon did not*; i. e. notwithstanding the purification and the sacrifice, Agamemnon did not cease from his wrath. — *ἰσησιλῆος*, *had threatened*. *ἰσασιλίῳ* takes the acc. of the thing threatened, and the dat. of the person. — *ἄλλ' ὅγχι*. In two clauses following each other, the subject is often emphatically repeated by *ὅγχι*, to indicate clearly the identity of the subject in both. — *ἰσσηρῶ δειάπωνσι*. The heralds were servants of the king, both in public and domestic affairs.

322-325. *ἐγίμιν*. The infinitive stands with verbs of going, sending, &c., to denote a purpose or end. — *Εἰ δέ τις μὴ δώσῃν, ἰγὼ δέ τις αὐτὸς ἔλωμαι*, see *ante*, v. 137. — *καί* emphasizes the comparative, *even worse*, or *and it shall be worse, too, for him*.

326-333. *πρόειπεν*. "There are in Homer many imperfects, which appear to stand for aorists. But they have lasting effects, for the language uses the imperfect, when actions, momentary in themselves, are to be represented as operating afterwards in the past." Näg. — *καταγὼν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν*. "The Greek words by no means signify merely to *deliver a speech*. These

words of the original can rather be understood of the threatening tone with which Agamemnon spoke them, and which was wholly applied to the substance of the words he had already spoken." St. — *ἀίνονται*. "The poet looks, as it were, into the inmost thoughts of the heralds, who naturally would not dare to express their reluctance to such a charge." St. — *βάτην*, Epic for *ἰσότην*. — *ἰσὶ* with *ἰσίσθην* limits more exactly the relation denoted by the acc. — *τι....καί*. These correlative particles indicate the close and necessary relation by which the two clauses are connected with each other. — *ἄρα*. "This particle indicates the impression which the angry countenance of Achilles made upon the heralds." Hart. — *τόν γε* emphasizes the pronoun. — *ταρβήσαντες καὶ αἰδομένοι*. The former refers to the terror they felt at the sight of Achilles, and the latter to the respect they generally entertained for his person. *αἰδομαι*, an old poetic form, from which the common form, *αἰδέομαι*, is derived. — The object of *ἴγνω* is understood, and is to be inferred from the connection. He knew *what they had come for*, or *the whole matter*. — *ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ*, in his own mind.

334 — 344. *χαίρειτε*, the usual form of salutation and farewell. — *Διὸς ἀγγέλων*. Heralds were called messengers of Zeus, under whose protection they stood. They are also called *Διὸς φίλοι*, VIII. 517. — *ἡδὲ καί*. Usually the particle *καί* precedes *ἡδὲ*. The particle has no relation to the disjunctive *ἢ*. — *σφωίν* is here the dative dual of the third person. — *τὰ δ' αὐτά*, not *the same*, as the words usually signify, but *τούτων αὐτά*, *these very persons, these two heralds*, the involuntary instruments of the wrong, shall be my witnesses. — *πρὸς τι*, on the part of, acknowledged by, or before. — *ἵπποσι δ' αὖτε*. *δ'*, i. e. *δή*. Wolf and Spitzner connect this directly with the preceding sentence, *Let them be witnesses of the wrong I have received, if, indeed, hereafter there should be need of me to avert from the others unseemly destruction*; implying, of course, that he will not grant them his aid; i. e. the *apodosis* is to be supplied. St. considers the clauses, *ἵπποσι δ' αὖτε.... γίνονται*, and *τὰ δ' αὐτὰ.... ἴστων*, as correlative. *If ever there should be need, &c., then let them be witnesses*. Voss supplies *τοῦ ἔργου* with *μάστιγες*, and begins a new sentence with *ἵπποσι*, the final clause of which is wanting. "Let the heralds be witnesses of this oath, if ever again there should be need of me to avert destruction, then!" The sentence must be supposed to be filled out by a look or gesture. — *ἢ γάρ*. *γάρ* introduces a ground for an affirmation, which is here to be supplied from the connection; "this, certainly will happen, for, in truth," &c. — *οὐδὲ τι*, nor in any respect. *τι* is not the object of *οἶδε*, but *νοῆσαι*, inf., depends upon it; *know how to comprehend or look into*. — *ὅπως*, in what way, by what means. — *οἱ.... Ἀχαιοί*, they, the Greeks.

348. *ἡ* = *αὐτή*, she; followed at some distance by *γυνή*, like *οἱ.... Ἀχαιοί*.

349. *δακρύνας*. "Achilles wept, not on account of the separation from his Briseïs, but for the dishonor done him by taking away his guerdon. Tears were no disgrace to the Homeric hero, for he openly expresses his pain and sorrow." Cr.

350. *πολιῆς, οἶνωα*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance. The epithet *οἶνωα* means properly *wine-colored*.

352, 353. *ἰσι... ἰγγυαλίξαι*. The particle *γι*, as usual, serves for emphasis, and to express more strongly that Thetis is really his mother. The particle *ῥίε*, repeated, presents some difficulty. Nägelsbach says, — "The *ῥίε* with *μινυθάδιον* is simply *very*. That with the following *τιμὴν* is the Latin *utique*, *through*, *entirely*. For *utique* signifies properly *uticunque res est*; i. e. *at all events*; but *ῥίε*, according to its fundamental signification, *very*, when it is used in the expression of a claim, demands that to which it is joined (i. e. that which is claimed) *entirely*." He explains the passage, — "Since a long life is denied to me, an honored one should be my portion." Taking into view the particles *γί* and *ῥίε*, I think the exact sense of the passage is, *Since you certainly bore me, though being short-lived* (implying an antithesis between the shortness of his life and his divine birth), *Zeus certainly ought to bestow honor upon me*; *ῥίε* after *τιμὴν* meaning *above all things*, or *for special reasons*, i. e. for the twofold reason, the shortness of his life, and his being the son of a goddess. "The present participle *ἰόντα* indicates absolute certainty, independent of the future." St.

354. *οἶδι*. To be connected, not with *μῆ*, but with *τυτθέν*, *not even a little, not at all*.

356. *ἔχου*, when joined with an active participle, generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*. — *ἀποιέας*, 1. aor. from *ἀποερίζω*, or *ἀπαυράω*. "It seems originally to have been pronounced *ἀποΦράς*, and from this the form *ἀποΦράω*, *ἀπαυράω*, to have arisen." St. Thiersch remarks, — "The greater part of the grammarians have not been prevented by the unusual vowel change, *-αυ*, *-ου*, from considering these participles (*ἀποιέας*, *ἀπυράμινος*) as the aor. 1. of the simple verbal stem. Undoubtedly such single cases of an uncertain stem vowel, or vowel change, are perfectly consistent with the nature of an ancient language before the times of the art of writing and of learning, when analogies were forming, but were not so definitely present to the mind of each individual as they became afterwards."

359. *ἀλίσ*, gen. of separation.

360. *καί ῥα*. "The particle *ἔρ* is very often used in the Epic poems, particularly in narrating events that follow closely upon one another, to con-

nect together thoughts which from their intimate union make a whole." Hart.

361. *ἴκ τ'*, entirely out. *She said what she had to say, and said it out entirely.* — *ἰνέμαζιν*. Not always called him by name, as the etymology would seem to indicate, but simply addressed him. But Näg. says, "*ἰνέμαζιν*, to utter the name of a thing."

362. *τί....πῖνδες*. "This use of language is especially a property of Epic poetry, and to be explained by the simplicity of childlike speech, in which ideas that in a more correct style are made dependent on each other, are placed in the relation of coördination with each other." K. — *οἱ* and *φρίνας* may be said to stand in a sort of apposition; i. e. the whole, *οἱ*, and the part, *φρίνας*, being put in the same construction.

363. *ἔξαυδα*, speak out. — *ἰδομεν*, Epic for *ἰδῶμεν*. — The reply of Achilles is a fine specimen of simple, unaffected narrative.

364 – 412. *τίν*. The pronoun *τί*, when it means *wherefore*, and its correlative *ὅτι*, because, sometimes add the termination *η*. — *ἀγροῖώνω*, conj. in a doubtful question. — *ιεῖν*, sacred. "The poet calls countries, cities, and islands sacred, in so far as they stand under the protection of a god." Cr. But St., — "In order rightly to understand the meaning of this adjective in such a position, we must consider that even the walls of Thebes and the pinnacles of Troy are also designated by it; cf. IV. 378, XVI. 100. It is also applied to other objects which have no special holiness, nor any sort of reverence; for example, to *δίφροι*, cf. XVII. 464, and even to a fish, XVI. 407; and is explained by the Scholiast by *μυγάλη* and *δουμασσή*. Homer applies it to several cities; but it can by no means be regarded as a predicate, universally applicable to all cities." It may be remarked, that the idea of sacredness, in an early and simple age, would naturally be connected with a great variety of objects, whether works of nature, or results of the ingenuity of man; more particularly to any thing great, surprising, or overwhelming, but by no means limited to objects of this uncommon description. — *ἦγομεν*. "By the interchange of the aorist with the following imperfect, the poet brings out the light and shade on this historical picture; for the imperfect paints the event and allows us to dwell upon it; the aorist, on the contrary, places the less important and quickly passing action in the background. This narrative is, therefore, a clear proof, that, even in the earliest times, cruel and barbarous deeds had already been committed on that enchanting coast." St. — "*τὰ μίν* = *ταῦτα μίν*." St. *μίν*, however, is rather to be regarded as correlative with *δι* in the next verse. — *ἰκ δ' ἔλον*, and they chose out, i. e. out of the whole mass of booty. "It belongs to the organic development of language, that originally the simple verbs and the prepositions adverbially used should be separate and independent. It

was not until a later period that they were united into one word." St. — vv. 371–380, see *ante*, v. 12, *seq.* — The verb *ἔειπε* takes the acc. and dat. — *ἔειπε* 'Agamemnon. The dative is not here constructed with the preposition, which only indicates the direction of the shaft. — *οἱ δὲ νῦν*. The particle *νῦν* is here simply a particle of affirmation or explication. — *ἑκαστῶν*, one after the other, in rapid succession. — *αὐτῶν* 'Iph. Achilles here assumes to himself what had been proposed by the prophet. — 'Ατρεΐδης, a rarer form for 'Ατρεΐδης. — *χόλος λάβειν*, wrath seized him. "This turn of expression denotes the overmastering wrath of Atreides." St. — *ὁ δὲ*. "The particle *ὁ δὲ* connected with pronouns expresses only distinction, importance, &c." St. — "The signification of *τις* indicates, that, under the term *μῦθος*, not merely a word, but still more, an action, viz. that of taking away, which Agamemnon had it in mind to commit, is to be understood." St. — *τὴν μὲν*, her indeed; i. e. Chryseïs. — *τὴν δὲ*, but her, i. e. Briseïs. — *ἔσαν... ἄγοντες*. "By this position of the participle, the departure from the tent is represented as the principal action, and the proper predicate of the sentence, they led forth, to a certain extent as a secondary circumstance." St. — *περιέχουσιν*. *περιέχουσαί τινας*, to cling round one, to embrace him; hence, to protect or guard him. In this sense, the verb takes the genitive. — *ἱῆος*, gen. from *ἵς*, brave. Some editors read *ἱῆος* aspirated, from the possessive *ἱέος*, which is sometimes used for the first or second person. — "Ἡ ἱῆος... καὶ ἔργου, proverbial; equivalent to word and deed; but literally, either by word, or by deed also. — *Πολλὰκι γὰρ εἶπες*, &c., For often have I heard you boasting in the house of my father; i. e. in the palace of Peleus, the father of Achilles. — *ἔτ' ἔφησθα*. "In similar cases, when a repetition of an action is to be understood, *ἔτ'* stands with the optative. Here, therefore, no repetition is indicated, but only a single instance. — *ὑπὸ λύσσει*, mid., cause to be released; i. e. by calling Briareus to her aid (to release by personal effort would be expressed by the active voice). — *ἑκατόγχιτος*, the hundred-handed. According to Hesiod, Theog. 149, there were three hundred-handed giants, Kottos, Gyes, and Briareus. Briareus means the strong. In several places, as here, the poet speaks of one name being given by the gods, and another by men; the explanation of which is, that the former is an older, perhaps obsolete, word; the latter, the word in present and common use. — *ἰς μακρὸν Ὀλύμπου*. "These words denote the absence of Briareus from Olympus somewhat more definitely, and are not, therefore, superfluously used by the poet." St. — *οὐδὲ τ' ἔδησαν*, and also they did not bind him; object of the verb, *Δία*, Zeus, understood. — *λαβὼν γούνα*. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees with one hand, and touched the chin with the other. — *κατὰ πρὸς ἄνω*.

The ships were drawn up on land stern foremost. — ἀμφ' ἄλλα. ἀμφί, with the accusative, in expressing a relation of place, often signifies *along*, as here. — κτενομένους, present, *falling or perishing*. The force of the present here is to denote the falling of the Greeks as contemporaneous with their being cooped up between the ships and the shore. — ἰσαύμενται, ironical, *that they may enjoy their king*.

413-427. εἰ νυ. This particle is often used in impassioned questions. — αἰνά, adverbially, *under an evil fate*. αἰνά for αἰνάς, neut. pl. for the adverb. — αἶψ' ἔφελις. The 2d aorist of the verb ἐφίλλω, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb; αἶψ' ἔφελον, *would that I had or might*, according to the infinitive; αἶψ' ἔφελις, *would that thou hadst*, &c. — ἡσσαι expresses the idea of repose and in-door life." St. — ἰαί νυ, *since to be sure*. — μίνυθά τις, οὔτι μάλα δύν. These two expressions repeat the same idea, the latter negatively. It is a form of speech, particularly among the Ionians, which is used to strengthen an affirmation. — ἔπλετο, impf. of πείλωμαι. This tense is said to be often used in the sense of the present; but it is unnecessary to force this meaning upon it. Translate, *not thou art, but thou wast*, or rather, *thou wast born or destined to be*. — τῷ, *accordingly, thus*. — κακῇ αἰῶν, *not exactly to an evil fate*, but rather, since it is a dative expressing the relation of condition, or the circumstances under which an event takes place, *in or under an evil destiny*. — εἰμ' αὐτή. "Alius apud Homerum usus nominis αἰτίς ille est, quum significandæ caritatis causâ, aliquis ipse aliquid fecisse dicitur. Et hujus generis exempla exstant plurima." Hermann. — Ζεὺς γὰρ. Zeus is here represented as going to the ocean, which, according to the Homeric conception, was a mighty stream flowing round the earth upon its outer edge, for the purpose of being present at a festival among the Æthiopians, who were imagined to dwell on the eastern and western border; ἵσχαται ἀνδρῶν, *the remotest of men*, Odyssey I. 23, 24. — χθιζὲς ἦν, *went yesterday*. Adverbial relations of place and time are often expressed by adjectives. "The poetical language in general prefers, but for the most part in designations of time, adjectives to adverbs, on account of their greater picturesqueness and energy." Bernhardt. — κατὰ δαῖτα, *for the purpose of a feast*; κατὰ with the acc. is often used to express the relation of end or purpose. — δαδινάτην, i. e. ἡμίση. — σοι, *for you*. The force of the pronoun is to express the direct reference of what is said to the person addressed. — Οὐλυμπόνδι. "The local termination δι, in the Epic language, often gives a special emphasis to the flexion of the accusative, and is used to designate the local relation of *direction whither*." St.

428. ἀπεσκήσατο; "without any further indication of the place into which she disappeared. The swift departure of Thetis from her son, and

the omission of all that a mother may be supposed to have to say to a son far removed from her, shows that the poet speaks with great precision only of that which belongs to the delineation. The form *-αυτο* has probably crept in by an easy analogy, and *ἰκέστω* ought everywhere to be written." St. Spitzner has accordingly adopted it into his text.

430. *βίη ἄικουρες*. The sense is, *by an act of violence done to me unwilling*.

432 and the following describe the process of disembarking from a ship.—*ἱστία μὲν στείλαντες*, they furlled the sails, and placed them in the ship.—*ἱστὸν δ'*, &c., and placed the mast in the case (*ἱσσοδόκη*), or, according to others, rested it against a prop or pole.—*πρὸς ὁρμήσιν ὑφίεντι*, lowering it by the ropes; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast.—*εἰς ἔρμον*, &c., and forced it (the ship) to the landing-place with the oars.—*ἐκ δ' ἑνὸς*, &c., and let down or threw out the weights, which served for anchors, and were attached to the prow.—*κατὰ δὲ πρυμνίαι*, and fastened the cords or cables from the stern, which was drawn up on the shore.—*ἐπὶ ῥηγμῖνι*, upon the shore, literally, upon the breaker.

449. *Χερσὶν ἴψαντες*, &c., they washed their hands, which was the first ceremony in sacrifices.—*ἐύλοχύτας ἀνίλοντο*. These were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq., p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice.—*αἰέμεναι*, &c., they first drew back the head of the victim, so as to turn the throat upwards, then cut the throat (*ἱεφαζαν*), and flayed the victim (*ἰδίμεναι*). They then cut out the thighs (*μηρούς*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*πίσιον*) in double cauls (*δίπτυχα ποιήσαντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ἑμθεύσαντες*), and the old man (the priest) burned them upon the cleft-wood (*σχίζης*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*πριμώβηλα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope.—*σπλάγχχ' ἰδέσαντο*; they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c.—*Μίστυλλον*, &c., they cut up the other parts, and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks.—*δαίτης ἴσης*, the equal or equally distributed feast.—The *κρητήρ* was a large vessel for mixing the wine and water, as the word indicates.—*ἱππορίψαντες*, filled to the brim.—The word *ἱερέχιστος* [*ἱεραρχέμενος*] belongs to the worship of the gods, and refers to the solemn commencement of the ceremonial act, and signifies the taking of a portion, a firstling, for instance, for consecration, or that part of the wine

which is to be poured out in libation. — διαίσειν. These were the cups which the guests held in their hands; then *ἰπαρχόμενοι διαίσειν* means, *pouring out of the mixing goblet, into the cups, for the purpose of making a libation.* Nitzsch (Odyss. III. 340) says: — “The wine-bearer has the mixing vessel, the guests hold the goblets. The former, therefore, cannot *ἰπαρχέσθαι* with the goblets, but he had first to mix the fresh wine again for every new libation; then the wine-bearer approached each individual from the left to the right, and poured wine into his goblet. The wine-bearer is the *ἰπαρχόμενος*, but the guests are properly those who pour the libation. The guests poured out, in honor of the gods, the first part (i. e. that which in the mixing vessel was first or uppermost), which they received, and then took for drinking ὅσον ἥβηλι θυμός.” — *μολπῇ* here signifies *song* accompanied by the dance. — *Καλὸν αἰδοῦναι παῖδονα.... Μίλποντας Ἐπείρογον, singing a beautiful pæan, singing (and dancing) the Far-shooter.* — *τίεστι' ἀκούων*, the main part of the idea is *the pleasure of the god; and he joyed in his heart as he listened.*

475 - 487. ἦμος, Epic for ὅτι. — *δὴ τότε*, literally, *now then*; the particles introduce the statement with some emphasis. — *κοιμήσαντο, they lay down to rest.* The aorist describes a momentary action; here the single act of seeking repose. — *παρά, near, hard by.* — *ἡριγίνια, Eos, born in the morning, the early dawn.* “The active signification, *lucem matutinam gignens*, contradicts both the etymology of the word, and the simplicity of the Homeric delineation. — *καὶ τότε, then too.* — *ἀνάγοντα, they put to sea.* The word is a nautical term, and is the opposite of *πατάγισθαι, to come to land.* “As the mast was not yet set up, and the sails were not yet spread, it is obvious that the imperfect tense expresses here the *conatus rei faciendæ.*” St. — The following lines give a spirited and natural description of the return of the ship. — *ἴσ.* The imperfect refers to the continuance of the action, implying that he *continued* to send them a favorable breeze through the whole voyage. — *ἀνά 3'.* “By the particle *εἰ*, the setting up of the mast is placed in close connection with the spreading of the sail.” St. — *ἀμφί* is here adverbial. — *πῦμα.* “The singular form has sometimes a collective sense, for the more lively representation of the object, and takes the place of the plural form. That is, in the poetical mode of looking upon the subject, *plurality* is taken up and represented as a *unity.* Such a representation, however, manifestly contains something elevated, and hence is very well adapted to the poetical style.” St. — The dative *ἐνέῳ* expresses the relation of place, *near, beside, &c.*, without a preposition — *πασφύρεον.* “This adjective denotes, not a precise color, but rather the sparkling play of colors into each other. Even the sea itself (elsewhere called *δινεψ πόντος*, on account of the dark colors, comp. VII. 64), or its surface, receives this

epithet in Homer, IL. XVI. 391." St. — *πρὸς ἰούσους*. "The present marks the lively delineation of the past event." St. It places the scene directly before the mind of the hearer. — *κατὰ κύμα, over the wave*. — *κατὰ στρατόν*. St. says that *κατὰ* here designates *motion towards the army*; and that the reading *μὲν* would correspond much better with the connection of the circumstances. But the distinction seems to be, that *μὲν* implies *motion in the direction of*, but *κατὰ*, in this connection, *actual arrival at*. — *ἐπ' ἡπίεμο*. *ἐπὶ*, with genitive, among other things, implies the relation of *upon*; that *upon* which an action is performed. — *ἕματα, props*. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props. — *κατά, among*.

488—492. *μῆνις, continued to be angry*. — *Διογενίης, Zeus-born*. The epithet, however, means, not literally descended from Zeus, but only *noble or illustrious*. — *Οὔτι ποτ'...οὔτι ποτ'*. "The repetition of the particle of time, *ποτ'*, expresses that he had never, in a single instance, taken part in an assembly or in a battle." St. — *πολλίσσιστο*. "This imperfect has reference to a repetition, of which the *not entering* is made especially prominent. It is a peculiarity running throughout the old Homeric, as well as the Doric and Ionic dialects generally, that in the historical tenses, but only in the indicative mood, the syllable *σκον* or *σκόμεν* is appended; cf. V. 788. The assembly, cf. v. 258, here receives the same epithet, *man-honoring*, that is elsewhere applied to the battle." St. — *φθινύδισσι*, here active; sometimes neuter. — *φίλον κῆρ*. The epithet *φίλον* is said to be used in the sense of the possessive pronoun. This is not quite correct. In old English the exact equivalent, *dear*, is often used precisely in this Homeric way. It means more than *his*, and should be literally rendered *dear heart*. — *ποθύσσει*. "This longing for battle stands indeed in contradiction with his voluntary withdrawal from all participation in the war. But probably the poet wished to place the *longing for the outbreak of a greater contest* still more in connection with the feeling of anger, in order to explain more clearly the *φθινύδισσι φίλον κῆρ*, and his non-participation. The single small battles and the ordinary conflicts Achilles regarded the less the more he shut himself up, as it were, in himself, and was occupied with the longing for the outbreak of a greater warfare. Moreover the termination *σσει* in this imperfect refers to a repetition of the longing, during his retirement." St. This explanation of Stadelmann is ingenious, but perhaps it will accord better with the simple spirit of the Homeric poetry to say, that, Achilles being naturally of a warlike disposition, his withdrawing from the war in consequence of a quarrel with Agamemnon could not abate his love of fighting in the abstract; on the contrary, the daily sight of the martial movements around him, contrasted with his own inaction, must have given

greater fierceness to the passion for war which was consuming him. This feeling was analogous to that of the Chourineur, so powerfully described by Eugene Sue, in the *Mystères de Paris*.

493-495. Ἀλλ' ἔτι δὴ ῥ'....καὶ τότε δὴ. δὴ has here a *determinative* meaning; ῥά, = ἄρα, in the progress of a narration contains the idea of rapidity; καὶ has a connective force, joining the correlative τότε δὴ closely upon the preceding. The combination of particles expresses the idea, *just as soon as something happened, just so soon something else happened too*. The day not only came, but the gods, too, returned to Olympus. — ἤρχε, *went first*, led the way.

496. ἥγ', *she, even she*. The particle γι has a recapitulating force. — ἀνιδύεατο, with the acc., not *she ascended from the wave*, but *she went up the wave, she mounted the wave*.

498. ἐρύσσω. "The Æolic and some other dialects have for the masculine in the nominative the termination α instead of ης. The Epic language also made use of this form according to the requirements of the verse." K. — ἄντη has here the signification of *νίσφι, apart from*. "The participle serves here to mark the situation or condition in which Thetis found Zeus. It was not the simple finding of Zeus which was the principal object, but the finding of him precisely in this condition, i. e. sitting alone." St.

499. περὺφῃ, dat., indicating the place where an action occurs.

501. δὲ ἀνδριῶντος ἰλουῖα. The genitive depends on the participle, not on ὕπερ, which is used adverbially.

508. οὐ τίς. The particle has an enhancing force, and gives an emphasis to the prayer of Thetis; *you, as much as you are able*.

509. ἰπὶ Τρώεσσι τίσσι, *bestow upon the Trojans*. — κλέατες, not *victory*, but lit. *power, or strength*. "It embraces here every thing by means of which victory became possible, without meaning victory itself." St.

510. ἐφίλλωσιν. The present may be constructed with the aorist, εἶπον, because the latter signifies the doing of a single act, and the former a continued action.

512, 513. ὥς....ᾧς. The first ὥς is used relatively, the second demonstratively; *as she had taken hold of his knees, so she held fast, clinging, literally growing to them*. ἔχεται, in the sense of *to hold on*, is often constructed with the genitive.

514. Νημερτὶς μὲν δὴ. The particles μὲν δὴ are often used with the imperative, nearly in the sense of *in short*, or *without more ado, on the spot*.

515. ἦτοι = ἔπειτα. — δῖος, *fear*; put for object or cause of fear.

517-527. ἐχθήσας. "Every kind of violent emotion occasioned by disagreeable occurrences is denoted by ἐχθήσας. Hence it may be directed against beloved persons, as here." St. — ἦ δὴ. These particles express

the certainty of what is asserted. — *λοιγία ἔργ'*, *pernicious doings*. — *ἴτε*, *when*. — *ἰχθόδοπῆσαι*, *to get into a quarrel with*. The word occurs nowhere else in the Greek language. Its etymology is variously given. See Crusius's Lexicon. The general idea of *quarrelling* is obviously contained in it. — *ἰφίησαι*, *thou shalt set me on*. — *ἡ δὲ καὶ αὐτὰς*, *and she, or but she, even so*; i. e. without this additional cause, and as things now stand; "according to the custom," says St. rather tartly, "of vain and excitable women." — *νῦν*, present, used to denote a customary action. — *καὶ τε*, *and too*. — *μάχη*. "This singular refers to the war in general, and not to any conflict in particular. On what occasion, however, Zeus had previously shown such an inclination for the Trojans, is not indicated by the poet, but only the fact itself indicated." St. — *ἀεὶ γινῆναι* means *to be in the habit of helping, or to help continually*. — *νόση* here refers to the sense of sight; it usually describes the mental act of perceiving. — *καὶ* with *μειλίχιστα* diminishes the positiveness of the assertion. — *ἔφρα*, *until*. — *οὐ δ'*, an ellipsis of *βούλου*. The description of the nod of Zeus was a standing example of sublimity with the ancient critics. — *καὶ παλῶ*. "The addition of this word serves to give animation to the picture." St. — *ἔφρα πιστοῖσθε*, *in order that thou mayest trust*. The object, the thing with respect to which she is to trust, is to be inferred from the connection. — *ἔξ ἡμῶν γέ*, *from me at least, on my part at least*, whatever it may be on the part of another. — *τίκμω*, *a pledge, literally, a sign*; in this place a sign used in solemn confirmation of something. — *ἡμῶν*, *mine*; i. e. any thing which proceeds from me, whether word or deed, whether promise or assertion. The word is purposely used in the broadest sense, so as to include all possible cases. — *οὐδ' ἀτελείωσθαι*, *nor not to be accomplished*, i. e. it is not of such a nature that it cannot be carried into effect. — *ἴ, τε*, *whatever it may be that*. Like *ἡμῶν*, the expression covers the broadest ground. The particle *καὶ* intimates that Zeus has no particular promises in his mind, but means to say that all promises, of whatever nature, which he shall sanction with the solemn sign of the nod, shall assuredly be fulfilled.

528 — 530. *ἦ*, by aphæresis for *ἦφν*. "In the language of familiar conversation, the following forms have arisen from *φημί*: *ἡμί*, *I say*, in the animated repetition of a speech. Here belongs also the Epic *ἦ*, *spoke*, after a cited speech, as a transition." B. — *κυάνεος* properly means the bluish dark color of the sea, for example; in gen. it signifies *dark*. — *ἔπ'* is here used adverbially, *thereat, or thereupon*, i. e. having said, he thereupon did what is described. — *ἀμρζόσσαναι*. According to Buttmann, this adjective is essentially the same as *ἄμρζοτος*, *immortal*. It is used to signify the highest degree of excellence, beauty, or delight. — *ἐκπρόσαντο*. *ἐπί* refers to the nodding of the head, and the simple verb *ἐπρόσαντο* describes the

waving of the locks instantaneously following. "The grammarians derive the miracle from the bodily strength alone of the gigantic god, whose nod made great Olympus tremble. But it was not this mighty stature, it was the almighty power animating it, that inspired Phidias with the idea of his sublime statue." V. This is the passage from which Phidias drew the first suggestion of his Zeus. Wolf does not agree with V.'s interpretation. He says (*Vorlesungen über Homers Ilias*, p. 168), — "From this passage one may, to be sure, extract sublimity, but it is a sublimity which proceeds from rude conceptions, especially from the great size of the gods. Other gods can do the same; so Here, VIII. 199; so in other places, where axles of wagons crack under the weight of the gods, V. 839 (and XIII. 18, forests and mountains tremble under the step of Poseidon). The gods are often described as of huge size; hence we have (V. 744) a helmet of Pallas under which the warriors of a hundred cities found room." The writer in Blackwood already cited thus translates:

"So did he speak, and, at pausing, he signed with his shadowy eyebrows,
And the ambrosial curls from the Head Everlasting were shaken,
And at the nod of the king, deep-trembled the lofty Olympus."

531-539. *διετμαγιν* for *διετμάγησαν*, from the Epic secondary form *ετμήγω*. — *ἄλτο*, an Epic syncopated form of the aorist *ἔλατο* or *ἤλατο*. "This leap of Thetis from Olympus down to the sea is to be understood rather of a downward sweeping motion, than of a literal jump." St. — *αιγλήντος*. "Thus all places are described on which the sun shines, or which the clearness of the air irradiates, or which have white rocks." W. — *Ζεὺς δὲ*, i. e. *ἔζη*, which is to be supplied from *ἄλτο*. Such *zeugmata* are frequent. — *ἰδὲν πρὸς δῶμα*, *to his house*. The life of the gods on Olympus is modelled after that of the heroes in the Homeric age. The palace of Zeus stood on the highest summit, where the gods assembled for council and revelry. — *ἀνίσταται*, *rose up*, as subjects before their king in the heroic age. — *ἀντίαι*, *in his presence*. — *οὐδὲ* before *ἠγνοίησιν* gives a peculiar turn to the expression, *nor did she not know*. Milton has imitated this Græcism. The object of the verb is not the personal presence of Zeus, but the fact that Zeus and Thetis had been taking counsel together. The accusative, by a Greek idiom, is drawn into the first part of the sentence, instead of a nominative in the second. This construction is usually called an Atticism, but it occurs often in Homer. The accusative may, however, be directly constructed with *ἰδοῦσα*. — *ἀργυρέσιζα*. This epithet is applied in Homer to Thetis alone. The grammarians explain it as referring to the foam of the sea, Thetis being a sea-goddess. Pindar applies it to Aphrodite. It signifies *silver-footed*, i. e. having beautiful or shining feet, — *ἀλίνο γίγοντες*. "All the principal

deities of the sea are *aged*, hence of preëminent experience, soothsayers." W. The words here refer to Nereus.

540 - 544. *αἶ*, *again*, implying that the same thing has happened many a time before. — *δολομήτα*, *treacherous in purpose, sly boots*. "The quarrelsome Here looks out for every appearance that may give her an opportunity to scold. This trait was evidently borrowed from the real life of the women, and seems to have a deep foundation in the feminine nature, since it has been so long preserved." So says Stadelmann. From the manner in which he speaks on this subject one might infer that personal experience had sharpened the critical perception. — *φίλον ἔστιν*, *it is your custom*, more exactly, *it is what you like*. — *ἀπενίσφιν ἰόντα*, the acc. before the infinitive instead of the dative with *εἰς*; *ἀπενίσφιν*, the double particle, increases the idea of separation. — *κρυπτάδια φρονίστα*, *with secret thoughts*. — *δικαζίμην*. This word commonly refers to judicial decisions; here, however, it means simply to *decide*. "We might understand it, 'Zeus, by his power as supreme judge, determines something concerning mankind'; but this is not necessary." W. — *πρέφρων*, *with ready mind willingly*. — *τίτληκας*. "This verb points to an inward struggle of the will, or at least of an inclination for something on one side, and reluctance on the other; for, in the case of one who cannot make up his mind to a thing, we must at least presuppose a meditation upon the act." St. The perfect form refers both to the past and the present. As to the use of *τίτληκας* in the sense of *to bring one's self to do*, or *to make up one's mind*, we have a similar idiom in the English use of the word *to bear*; as, *I cannot bear to do it*, &c. — *ἰστὶν ἱπες*. "The verb and substantive are, as it were, blended in one verbal idea. It would be a great mistake to suppose that here is a useless accumulation of equivalent words. This Greek expression has, together with a greater simplicity, a certain fulness and force, inasmuch as the whole attention is fastened upon the principal idea alone. *ἱπες*, however, often signifies in Homer not only the spoken word, but also an object which was spoken of. The object here is to be understood of any thought whatever which exists in the mind of Zeus." St.

544 - 550. *εἰ δ'*. The particle *εἰ* here is not adversative, but merely connective. — *μὴ δέ*, an emphatic prohibition; *do not, I charge you*. — *μύθους*, properly, *speeches, words*; then, *the subjects of speeches*, or debates; and so *councils*, as here. — *χαλῖπρός*, *hard*, i. e. too weighty for you to comprehend. — *κ' ἰσχυρίς*. The conj. *ἢ* is to be supplied. The reference is to Here; *but whatever one it may be befitting that you hear*. — *ἱπύρα*, then, *in that case*. — *εἰνγ'*, emphasized by the particle *γι*. — *νοῆσαι*, *to reflect*, or *determine upon*. — *ταῦτα ἴλαστα*. "These words stand without any grammatical connection with *εἰ*, for we should rather have expected *ταῦτα*, &c.

μῦθος, in this place. The poet by this phrase expresses the feminine way of asking after particulars." St. — μισέλλα. "The verb μισαλλέω may originally have had the absolute sense, *to search after other things*; μισ' ἄλλα, *to be curious*. Then it took an object, and in this connection was received into the Epic language. It would retain here in this verse most exactly the original meaning of *curious and prying* interrogation." St.

551 - 559. βοῶπις πότνια. "In the poetical language, especially in the Epic, very frequently two or four adjectives, belonging to one substantive, are placed one after the other without a connecting word, if they are *epitheta ornantia*, so called, and, as it were, depict the object." K. The precise meaning of the epithet βοῶπις is a matter of dispute. Its general meaning is clearly *large-eyed*, large eyes being considered by the Greeks a part of beauty. The first half of the word, βο, or βου, seems to be derived from βῶς; it is used in several compounds, and imparts the idea of great size. It is not, perhaps, unnatural, in a simple age, that the large size and mild beauty of the eye of an ox or cow should suggest an ornamental epithet for a human or divine being, unaccompanied by any degrading associations. Some have rendered it *lofty-looking*. The same epithet is applied to some of the Nymphs and Nereids, not only by Homer, but by Pindar. It has been translated *black-eyed*, and *beautiful-eyed*. "As to the image of beasts," says Wolf, "this naturally cannot pass into modern languages, where there are peculiar tastes in the choice of beasts; to which may be further added some national ideas. Among the Greeks every beautiful eye is large. From the most ancient times, a beautiful, arched eye is necessary for beauty. The thought refers more to beauty than to dignity and majesty." K. O. Müller, in his *Prolegomena to a Scientific Mythology*, says, — "That Homer, by the words βοῶπις, 'Heⁿ, hardly thinks of more than *large-eyed*, is manifest from the circumstance that he gives the same epithet to a Nereid and two Heroines; on the other hand, the frequent repetition of this by-name, and the fact that among the Olympian goddesses only Here is thus called, show a solemn use of it which can hardly have originated from any other source than from the principal seat of her worship, known clearly to Homer, that is, from Argos. Now we know that in Argos the priestess of the goddess celebrated in the primeval myths, 'Ἡ Καλλιθύεσσα, appeared in the form of a heifer, — and at all events, before the familiar acquaintance of the Greeks with Egypt, that Here had sacred heifers here, received heifers in sacrifice, and according to an ancient custom the priestess proceeded with heifers to the sacrifice. So we perceive that the ancient Argive, when he named his goddess βοῶπις, meant thereby the *cow-formed*. And it is perfectly clear how the name, originally full of meaning and significance, afterwards travelling from place to place, and borne about in the mouths of the singers, should be:

reduced to a traditional formula." — *ποῖον τότι* = *ποῖός ἐστιν ὁ μῦθος ὅτι*; a short construction very common in Greek. — *καὶ λίην*, a phrase often used in answers, and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *And sure, your honor*. — *πάρους γ' οὐτ'*, *before this at least I have not*; admitting that in the present case she has done so. — *εἰρημαί*, present, referring, however, to the past. It was very common for the Greeks to express themselves so; as if for the moment of speaking the past were present to the mind, and the events of the past were, to the fancy, taking place. — *οὐδ'* brings prominently forward the antithesis to *πάρους γ'*. — *παρσίπην*, *may have led you astray by her words, talked you over, may have talked you out of your senses*. — *τιμῆσιν*, *that you would avenge or honor*.

560 - 567. *δαίμονιν*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. It generally conveys more or less of rebuke. The precise force of it must have depended on the tone and manner of speaking. The literal meaning is, *belonging to a demon*, i. e. superhuman, extraordinary, strange, wonderful. Here it is of course used with a tone of bitter rebuke. The translator in Blackwood renders the whole line, —

"Pestilent! ever the spy! not a motion is safe from thy peering!"

"The reason why *δαίμονιος* conveys a rebuke is obscure. If a person did any thing extraordinary, it was thought a god wrought through him. If he did any thing bad or stupid, it was supposed that a *κακὸς δαίμων* was acting through him. The meaning of rebuke may thus be derived." Wolf. — *ἴηαι*, *you are always suspecting something*. — *ἄπὸ θυμοῦ*, *out of my heart*. We have similar expressions in English; as, "to be out of one's good graces," "to be out of favor," and the like. These words are sometimes combined into an adjective, with the same meaning; *ἀποθύμιος*. — *καὶ ῥίγιον*, *even worse*, i. e. as compared with your present condition. — v. 564 is variously explained. Wolf, *If it really is so*, i. e. that I have been taking counsel with Thetis, *I like it very well*, or *such is my gracious will*. St., *If it really be so*, i. e. as I have just said, *I shall be well content with it*. Crusius agrees with Wolf. Blackwood has it, —

"Now if it be as thou sayest, thou hast strengthened the seal of my purpose."

I think the most natural construction is to refer *οὐτ'* to the nearest subject, i. e. to the subject of the previous sentence; *Now if this is so*, i. e. if you mean to go on as you have begun, and to brave my wrath, very well, *I have no objection, it will be very welcome to me*. — *Μή νύ τοι*, &c. An abrupt sentence, implying some such sense as, "If you expect to be helped by the other gods, you reckon without your host; you may find reason

to fear *lest*." — *ἄσπονδον ἵνασι*, to go nearer, usually implies with a hostile purpose; hence, to attack. As to the participle *ἰόντες*, Wolf Buttmann, Crusius, and others take it for *ἰόντι*, dual for plural, and, of course, referring to the gods. In that case *ἄσπονδον ἵνασι* means to go nearer, not for the purpose of attacking, but defending. On the other hand, Kühner, Heyne, Köppen, Spitzner, and others agree with the Scholiast, who understands it to be for *ἰόντα*, acc. singular, and agreeing with *ἐμὶ* understood. The construction then would be *χρησμὺν τινὶ τι*, the person defended being put in the dative, and the thing, act, or person against whom he is defended being put in the acc.; and this mode of expressing such a relation of ideas is common enough. Translate, then, *Lest all the gods who are on Olympus may not defend you against me, coming nearer, i. e. assailing you.* — *ἰφθίμω*, conj. for *ἰφῶ*.

569 – 572. *ἱπυγάμψασα φίλον κῆρ*, bending or curbing her dear spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun, but yet with a difference, as before explained. *Dear heart* means a little more than *her heart*. "The poet here has not regarded the reflexive reference to the subject, and therefore has used the active voice, where, according to the customary usage of the language, the middle form was to be expected." St. — *ἐνὰ δῶμα*, throughout the house, lit. over the house. — *εὐθὺν δ'*, dative of the person in whose presence an action takes place. — *κλυτοσίχνης*. "The works of Hephaestus are beyond all human conception, and every thing of art possessed by the gods is from him. From him are the sandals which the gods have, and with which they stride whole miles. From him also are works of art which might be called automata; see XVIII. 417, 418." Wolf. — *ἤρχ' ἀγορεύειν*, began to speak; began, in relation to others, i. e. spoke first. The middle *ἤρχετο* would mean, not *he spoke first*, but *he began to speak*, i. e. began his speech. — *ἱπίνεα φίλων* = *χαριζόμενος*.

573 – 583. *Ἦ δὲ λείγῃ ἔργα τὰδ' ἴσονται*, here will be bad doings indeed. "In order to express the thought with certainty and decision, the particle *δή* is subjoined to *ἦ*. Hephaestus says, half in jest and half in earnest, 'Now, truly, this will be a pretty story to tell!'" St. — *εἰ δὲ*, if, forsooth. — *κλαυθὸν ἱλαύνειν*. *ἱλαύνειν*, literally to drive, is used like the corresponding word in the English phrase, to drive a business. The expression here may be rendered, *keep up a din.* — *τὰ χειρίονα*, used substantively, the worse gains the victory, i. e. the disturbance. — *καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ*, even though she thinks of it herself, and therefore has no need of my advice. "Hephaestus intimates thereby that he is sufficiently familiar with the course of his mother's thoughts." St. Another translation is, *although she herself has understanding.* — *ἔξ ἰδίων*. After these words some such expression as *he can do it* must be supplied. Its meaning must be supposed

to have been conveyed by a look or gesture in the delivery of the poem. — *εἰνὶ*, *him, the all-powerful*. The particle, as elsewhere, emphasizes the pronoun. "It is amusing that Hephaestus only speaks of the spoiling of his supper. Hence Cicero (*De Natura Deorum*, II. 28, 70) says that Homer brings his gods too near men. And really, the gods scold each other in a more stupid, vulgar, and ignoble way than men. We see that the singer did not aim to make a beautiful whole. He represents the gods as they were imagined to be in the rudest times; for these ideas maintained their place, and were not easily changed, when men became more enlightened." Wolf.

584, 585. *ἀναΐξας* describes the quickness with which Hephaestus *started up* to hand the goblet to his mother. — *ἀμφικύπελλον*. This word is always used by Homer in connection with *δίπας*, *the double-bowled cup*; i. e. a cup the upper and under parts of which were equally adapted to drinking.

586 – 594. *τίτλασι*. "The poets make use of the syncopated forms made from the perfect *τίτλησα* (*τίτλαα*) in the sense of the present." St. — *φίλην σε*, *very dear, dear as you are*. — *ἐν ὀφθαλμοῖσιν*, a pleonasm, used however to enhance the idea of seeing; *before my very eyes*. — *ἀεργαλίας* ... *ἀντιφίεσθαι*. We have the same idiom in English, *hard to be resisted*. — *ἦδη γάρ*. *γάρ* implies an unspoken thought; as, "I know it well, *for*." — *καὶ ἄλλοτ'*, *at another time, also*, and not now only. — *παδὸς τιταγών*, *having caught me by the foot*; *τιταγών*, though expressing the same general idea, is a more graphic word than *λαβών*, as *catching* is more descriptive than *taking*. — *πᾶς δ' ἡμαρ*, *and all day*, i. e. all the rest of the day. — *καί ποτε* = *κατίπποτε*. "The prepositions *παρά*, *ἐν*, *κατά*, in the Doric and Epic, often cast off the final vowel, even before consonants." B. — *ἐν Λήμνῳ*. This construction of *ἐν* after a verb of motion rests upon the idea of remaining in the place after the motion towards it is ended. — *θυμῷ*, *life*, i. e. here, *consciousness*. — *Σίντιες*. The Sintians were a barbarous tribe in Thrace, who afterwards migrated to the island of Lemnos and became pirates. — *κομίσαντα*, *received to themselves, received into their houses*.

595 – 600. *παῖδι*... *κύπελλον*, *received from her son the cup in her hand*. — *ἐνδεξά* describes the order in which he served them, *from left to right*, passing round the hall. — *ἐκχεῖν*, properly, *poured out wine*, but used to describe the act of pouring in general. — *ἄσβεστος*... *γίλως*, *inextinguishable laughter*; "an excellent word," says Wolf, "for when laughter gets into company, it is contagious." — *ἐσῴετο*, sync. aorist. — *πνεύοντα*, *puffing*, busily employed and out of breath.

601 – 604. *μῖν* = *μήν*. — *εὐ μῖν* = *εὐ μήν*. — *ἀμειβόμεναι*, used adverbially, *alternately, responsively*; see Virg. Ec. III. 59, *amant alterna Camenæ*. Feasts among the Greeks were always accompanied with song and dance, and

the features of human life were transferred by the poets to that of the gods.

605-611. λαμπρὸν φῶς ἡλίου, *the shining light of the sun*; a picturesque amplification of the simple idea. — *κακυσίωντι* for *κατακυσίωντι*, *desiring to sleep*, or to lie down to rest. This word belongs to a class called *desideratives*, ending in -ιων. — ᾔχῃ for ᾔ. — περιπλοτός, *very famous*. — ἴδυσσι. This participle, without an object, is used like our *knowing*, as an adjective. — Ζεὺς δέ, correlative with εἰ μὴν, v. 606. — καίμην. The imperfect tense refers to a previous habit, *he used to lie down*. — ἰάναι. "The optative denotes the relation of an indeterminate frequency." St. Or it denotes frequent repetition; *as often as* the thing mentioned is done. — καθεύδῃ, *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for, in the next book (v. 2) it is said Zeus did not sleep.

ILIAD, II.

THE poem now becomes more exciting; the language more animated, the description more lively and figurative. The poet kindles with his subject, and presses all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Zeus prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle. The enumeration of the ships is naturally placed here.

1. ἄλλοι. "The distinction between ἄλλοι and εἰ ἄλλοι is not found in Homer." St. — ἱπποκορυσταί, an epithet compounded of ἵππος and κορύσσω, *to put on the helmet*, then *to arm*. It means properly, therefore, an armed cavalry man; but in Homer the only cavalry known consisted of those who fought from chariots. And as the knight of modern chivalry was a leading warrior, so the ἱπποκορυστής was a distinguished champion in the Homeric chivalry.

2. πανύχθι, adverbially, *all night*. "The unbroken sleep of all the other gods and men is mentioned here merely as a contrast to the sleepless condition of Zeus." St.

4. τιμῆσιν, *that he might avenge*.

6. ὄλλων = ἐλπίς, probably from ἐλπίω, *pernicious*; perhaps, here, *deceitful*.

8. βᾶν' ἦθι, like the Latin *vade age, go, go*.

10. ἐγογγύμιεν. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood; unless we construct it with βᾶν' ἦθι.

11. *κακηκομένους*, hairy-headed. "A national trait of the Greeks in contrast with the Asiatics." Wolf. "The Achæans cultivated long hair, both for ornament, and to frighten the enemy in battle." Cr.

12. *εὐεάγους*, broad-streeted. "This epithet denotes the regular and tasteful construction of the streets by which Troy was distinguished, and shows that the art of laying out a city was already well known before Homer." St.

13. *ἀμφί* belongs to *φρόζοντες* in the next line; its fundamental meaning is *around*; then, *on two sides*, so as to imply a division; *think differently*, or *are divided in opinion*.

19. *εὐπλ...ύπνος*, and around ambrosial sleep was poured. "In order to express the strengthening, wholesome nature of sleep, the poet chooses precisely the epithet by which *the strengthening, the ever life-giving*, in divine things is indicated." B. Lexil. "The act of streaming, or rather flowing, as of a flowing or aeriform matter, is here attributed to sleep, and by the incomparably beautiful epithet *ἀμζέσιος*, sleep is compared, as it were, to a delicate perfume. However this epithet of sleep, descriptive of all that is excellent and beautiful, may be explained, the reference to ambrosial exhalation cannot be mistaken." St.

21. *μάλιστα γιγίνεω*, the genitive here constructed with the superlative adverb.

22. The construction is, *εἴ μ' ἰσάμενος προσιφώνε μιν*.

23. *δαίφρονος*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*. — *ἰσπεδάμους*. An epithet of honor applied to all the leading warriors, on account of the importance of the horse in war. It resembles the corresponding terms, drawn from similar circumstances in the middle ages.

25. *ἰστιστράφους*, for *ἰστιστραμμίνος* *ιστ*.

26. *ἰμδης*, for *ἱμου*. A poetical form of the genitive.

34. *ἀνῆ*, for *ἀνῆ*.

37. *φῆ*, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*, "for," says Wolff, "in ruder times man always thinks aloud."

41. *Θείη...ἀμφί*, and the divine voice flowed around him; or was sounding in his ears.

42, 43. *χιτών* and *φῆες*; the first was the inner garment or tunic; the second the exterior garment, corresponding to the Roman toga. "The principal vestment, both of men and of women, that which was worn next the skin, and which consequently, whenever more than one different garment were worn, one over the other, was undermost, bore in Greek the name of *χιτών*; in Latin, that of *tunica*. It was of a light tissue; in earliest times made of wool, in later periods of flax, and last of all, of flax mixed with

silk, or even of pure silk. Its body was in general composed of two square pieces sewed together on the sides. Sometimes it remained sleeveless, only offered openings for the bare arms to pass through, and was confined over the shoulders by means of clasps or buttons; at other times it had very long and wide sleeves. Most usually, however, the body of the tunic branched out into a pair of tight sleeves, reaching to near the elbow, which in the most ancient dresses were close, with a broad stiff band running down the seams, and in more modern habiliments open in their whole length, and only confined by means of small buttons carried down the arms and placed so near the edge of the stuff as in their intervals to show the skin. In very richly embroidered tunics the sleeves sometimes descended to the wrists, in others they hardly reached half way down the upper arm." Hope, *Costume of the Ancients*, Vol. I, pp. 19, 20. The *φᾶρος* was the outside garment, afterwards called the *ἱμάτιον*. It was simply a square or rectangular piece of cloth, sometimes plain and of one color, sometimes variegated and highly ornamented with embroidery. The most common material was wool. It was used for various purposes, like the piece of furniture described by Goldsmith, which became "A bed by night, a chest of drawers by day"; but the most common use to which it was applied was as an article of day dress. It was put on over the left shoulder, then drawn behind the back, and under the right arm, which was left bare, and then again over the left shoulder; or it might be fastened over the right shoulder with a brooch. "The attachment of the blanket by means of the brooch caused it to depend in a graceful manner, and contributed mainly to the production of those dignified and elegant forms, which we so much admire in ancient sculptures." Smith's *Dictionary of Antiquities*, *Art. Pallium*.

44. *λαμπρῶν*. "This word is properly *oiled*, and so *shining*. The Greeks often oiled their feet to make them whiter. It means also *plump*, in contrast with *lean*, and this latter signification seems preferable, as applied to the feet, since the use of oil is scarcely to be thought of here. The grammarians explain it by *ἐντέφρος*; thus the Latins apply *nitidus* to a full face." Wolff. The epithet seems to be used for ornament, but it may be naturally explained by the circumstance that among the early Greeks the feet were not generally cramped and hidden by cumbrous boots, but were allowed to be freely developed, and hence acquired a proportion and beauty scarcely known in modern times. Being exposed to the sight, they were as much attended to as the hands and face; and a plump, shining foot formed a prominent point in the personal appearance of the hero. The epithet is therefore picturesque and appropriate, though it would be absurd to apply it to a soldier who tramps over the field in a pair of clumsy jack-boots.

49. *ἔπειρα*, in order to announce.

50. *λυγροθέγγυσι*. This epithet designates the heralds as having clear, piercing voices. Of course, this was a necessary qualification in the discharge of their principal office.

51. *κηρύσσιν ἀγορεύοντι*, to herald to the assembly; *κηρύσσιν*, being the word which characterizes the employment of the functionary, is more expressive than *καλῶν*, which in other respects is its equivalent.

54. *Νηστορέη*, the Nestorian ship, instead of *Nestor's ship*. — *Πυλαργινίης βασιλῆος*. The gen. is in apposition with the genitive contained in *Νηστορέη*.

55. *πυκνὴν*. This epithet has various meanings; 1st, *thick, condensed, firm, strong*; 2d, *prudent, wise, sagacious*, as here.

57. *ἀμβροσίην*, ambrosial. It means *the divine, the sacred night*. The epithet doubtless is drawn from the beauty and majesty of the night, especially under the Grecian skies.

58. *ἄγχιστα* expresses the greatest possible degree of resemblance; lit. *nearest, most nearly*.

71. *ῥῆκε' ἀποπτάμενος*. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*. The aorist, *ἰπτάμεν*, is very common in the poets and the Ionic writers.

72. *Θωρήξομαι*, short form of conj. *Θωρήξωμι*.

73. *ἢ δίμης ἰστίῳ*, where it is right, or, perhaps, in the manner that is right.

81. *νοφίζομεθα*, literally, *we should separate ourselves from it*; we should not believe it.

90. *πισπόμεναι*, for *πισπόμεναι*, perf. from *πισπόμεναι*, Epic form of *πίπτω*. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. *Ὅσσα διδήμι*, fame or rumor burned, from *δαίω*.

95. *τιτρήχει*, *was rough, or tumultuous*, from *τρήχω*. Others explain it as an Epic perf. with intransitive meaning from *ταράσσω*.

97, 98. *εἴ ποτε' ἐϋτῆς σχοίμετ'*, if ever they would restrain themselves from clamor.

99. *σπουδῇ*, hardly, with difficulty.

106. *πολύβητι*. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessities of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

111. *μίγναι*, violently.

113. *ἐπείγεσθαι* is in the accusative, and agrees with *ἐμὶ* understood, that I when I should have destroyed. — *ἀποπίπτει*. The present frequently is used where a future action is meant, as here.

116. *μίλλαι*, it appears; or, it may be considered as a pleonasm for *it is*. The idea doubtless is, *Circumstances show that such is the will of Zeus*.

117. *δὲ δέ*. The particle *δέ* used thus with a pronoun expresses the

greatness or dignity of the person spoken of. — *πάριον* refers to the lofty towers of cities.

122. *οὐτω τι*, not in any respect whatever. *τι* does not belong to *τίλος*.

124. *ταμόντις* refers to the killing of the victim in the sacrifice, which attended the making of a truce or league.

125. *ἰφίστιις*, natives; literally, those by the hearth, i. e. those who have a hearth, or are natives.

131. *ιγχίσταλον*, spear-brandishing. "This epithet denotes only a part of the warlike action, and stands, therefore, for the general epithet *δαίφρων*, *πολεμικός*, &c." The poet brings the special prominently forward, because it occupies the imagination more, and presents a definite image to the fancy." St.

133. *ἰκτίρειναι*, to destroy utterly.

135. *καὶ δὲ* is used in passing from the general to the particular.

136. *σου* denotes an undefined place.

137. *προσδιγμέναι*, expecting us.

139. *ἀλλ' ἄγισθ'*. "Not only the connection of the second with the third person, but also the including of Agamemnon himself in the number of those who are to obey, is to be noted. This including himself is a part of the craft with which Agamemnon wishes to turn the feelings of the Achæans in favor of remaining, against the express summons to depart." St.

141. *οὐ γὰρ ἴτι*, for no longer shall we take, i. e. we formerly hoped we should take, but now circumstances have changed, and there is no longer any such hope for us.

146. *ἰπαιῖζας*, when it rushes on from the clouds. "The particle *ἰπ'* expresses not the height, but the distance, of the clouds." St.

147. *βαθὺ λήϊον*. St. explains, a wide-extending harvest-field; perhaps rather, a deep harvest, or, as we say, a heavy harvest. *λήϊον* is the subject of *ἡμῶν*, and *ἰπ'* expresses the bowing down of the ears.

148. *λάερος*, violent, tempestuous, used adverbially. — *ἡμῶν*, falls. The figure is bold and highly poetical.

153. *ὄρεός*, channels, through which the ships were launched.

154. *οἰκὰδ' ἱμίνων*, eager to return.

160. *ὠχολήν*, properly a vow; hence, a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. *ἀμφιλίσσας*, rowed on both sides. Sometimes rendered *swift*.

171. *μιν....κραδίην*. The accusative of the whole is often followed, in the same construction, by the accusative of a part.

175. *ἰν....πυλόντις*, rushing on board. A dative with the preposition *ἐν* is here used after a verb of motion to indicate the rest which follows the

motion ; in the ships, having rushed on board them. Lit. *having fallen* ; a word expressive of the haste and confusion of the going on board.

183. βῆ δὲ θίειν, lit. *he went to run, he started off*. — τὴν δ' ἐκρίμειν. "Here every thing is in a hurry, except the poet, who, by the faithful delineation of such traits, which contrast with the passions of the actors, and are only accidentally connected with their doings, brings into the picture that repose which is preëminently called the Epic." Näg.

188. ἴτινα, followed by the opt., *whatever man he might find, or as often as he found any one*.

190. παῖδ' αἷς, *like a base or low man, or coward*.

195. μήτι χολωσάμενος. Supply some word, *beware, lest, &c.*

200. ἄτρεψς ἦτο, *sit quietly*.

204. οὐκ ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγιάλῃ, &c. This is a finely descriptive line.

212, *et seq.* The character of Thersites is skilfully drawn. All the traits are so lively, that the image stands before us like some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great judgment in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

213. ἔδῃ means here more than *knew*. It implies the giving utterance to what was known.

214. ἐρεζίμιναι. "This infinitive denotes one out of many of the consequences which originated in the quality of character above described." St.

215. ὃ, τι οἱ εἴσαιο γιλοίῃν, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks*.

216. αἰσχιστος, *the ugliest*. — ὑπὸ Ἴλιον ἦλθιν. "This combination of words indicates the lofty situation of the city of Ilium." St.

217. φαλαίς. This word is an ἄπαξ λεγόμενον. It is usually translated *squinting*. Its meaning was known to the ancients only so far as they could gather it from etymology. Buttmann has carefully examined it (Lexilogus), and given strong reasons for interpreting it *bandy-legged*. This rendering is certainly better adapted to the rest of the description.

219. φαείς, &c., *pointed as to his head, with a head like a cone*. — ἐπὶ νήθε, Epic perf. from Th. ΕΝΘΩ, or ΕΝΕΘΩ, connected with ἄνω, and ἀνίσω, the fundamental meaning of which, according to Buttmann (Lex.), is *to issue forth* ; with preposition ἐπὶ, *to issue forth upon, to grow upon, to be upon*.

220. ἰχθίερος, *he was most odious*.

221. *νυνίσκες*, he was wont to revile.

222. *ἔξιν πεκληγώς*, sharply screaming.

233. *οὐ μὴν* = *οὐ μήν*.

234. *ἰσθεσκέμεν*, &c., to involve the sons of the Greeks in calamities. The Epic form *ἰσθέσκω* has the causative as well as neuter signification. It takes, in the former, the accusative of the person and genitive of the thing.

237. *γίεα τρισείμιν*, lit. to digest, i. e. to enjoy in quiet, to amass the guer-dons of war.

245. *ἠνίκασι*, from *ἠίσσω*.

246. *ἄκριτίμυθε*, loquacious, lit. confused in speech. — *λογός τις*, applied ironically. "This is an epithet of honor applied to Nestor. There are many expressions which sometimes praise, sometimes censure, because they contain a general idea. Homer has many of these wavering expressions." Wolff.

250. *οὐκ ἔν...ἀγορεύεις*, you should not harangue, having kings upon your mouth, or as we say, having the names of kings on your lips.

264. *ἀναιδέσι*, unseemly, disgraceful.

266. *ἰδὼθην*, he writhed. — *Θαλίην δὲ*, the copious tear, lit. the strong tear.

269. *ἀχρεῖον ἰδὼν*, looking foolish.

270. *καὶ ἀχρύνουσι τις*, though grieved, i. e. because they were disappointed in their hope of returning.

275. *ἴσχε' ἀγορεύων*, restrained from his harangues.

285. *βροτοῖεν*, dat. of the person in whose presence an action is performed, or in whose eyes a thing is so and so.

291. This is an obscure line. Literally, *Assuredly it is a woe to return afflicted*. Wolf explains it, *Truly it is a hard thing if one must endure many troubles before he can go home*, or *It is a miserable condition to have to endure hardships so long and then to go home*, i. e. our enterprise unaccomplished. It is sometimes rendered, *It is a grievous thing assuredly to return being overcome or disgusted*, i. e. to give up the enterprise in disgust and return home. *ἀννηθίνα* agrees with *τινὶ* understood. Perhaps, however, Odysseus is to be understood as suggesting an excuse for the conduct of the Greeks. In that case the line must be rendered, *No doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering*.

296. *μιμνέντισι*, part. dat. pl. from *μίμνυμι*.

299. *ἔτι χρόνον*, for a time, i. e. a short time.

302. *ἔσαν...φίευσσαι*, carried away.

303. *Χθιζά τι καὶ πρότερον*, yesterday and the day before, proverbial for lately, referring to the pestilence.

305. *ἀμφὶ περί*, round about.

312. *δοπιπτηῶντες*, perf. from *πτήσσω*, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering cowering among the branches.*

314. *ἰλιινέ* belongs to *στειργῶντες*, *miserably screaming.*

316. *ἰλιεξάμενος*, *having coiled himself.*

318. *ἴφηνι*, *who sent him.*

325. *ἔψιμον, ἐψιτίλιστον*, *late, to be fulfilled late.*

330. *τελιῶται*, *are accomplishing.*

336. *Γιρήνιος*, so called, from Gerenon or Gerena, a city of Messenia, where Nestor was brought up.

340. *ἐν πυρὶ δῆ*, *in fire, forsooth.*

341. *σπονδαί τ' ἄκρηται καὶ διξμαί*, *the libations of unmixed wine, and the right hands; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.*

348. *πρὶν Ἀργεῶδ' ἵναι*. This is to be connected with *βουλεύουσ'* in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. *ἰαυδίξ'*. Auspicious omens were supposed by the Greeks to appear on the right.

356. *Ἑλίνης δερμήματά τι στεναχάς τι*. There are two leading interpretations of this passage. 1. *Helen's sorrows and groans.* 2. By considering *Ἑλίνης* the genitive of the object, *the sorrows and groans of the Greeks on account of Helen.* The latter is the preferable one.

362. *φῦλα, φρέγρεις*. The Athenians were divided into tribes, called *φῦλα*, each tribe being subdivided into *φρατρίαι*, or clans. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their races and clans.

366. *παρὰ σφίαις*, *by themselves*, separated from the rest of the forces.

367. *Θισπισίη*, i. e. *βούλη*, *by the will of the gods.*

370. *πάν* = *μήν*.

379. *ἴς γι μίαν*, i. e. *βούλην* to be supplied from *βουλεύσομαι*. — *ἴαυται*, *then, in that case.*

380. *οἷδ' ἤκαιόν*, *not even a little, not a moment.* This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his own quarrel with Achilles, doing ample justice to the hero's bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle with instant death.

389. *ἀμφιθερότης*. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole or the greater part of the body, sometimes reaching to the feet.

400. *Ἄλλος δ' ἄλλω*, *some to one god, some to another* (each to his own peculiar god).

409. ἀδελφὸν ὡς ἰκονίῳ, instead of ὡς ἀδελφὸς ἰκονίῳ, *for he knew in his mind how his brother was toiling.*

410. περιστήσαντο, *stood around, or placed themselves around.*

412. αἰεὶ γαίῳν. Verbs which signify to reside or dwell are often followed by the dative of the place without a preposition.

413. The infinitives in this line come under the class of forms of entreating, praying, &c.; but strictly speaking they depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. πρὸς δῆμον. The verb is constructed both with the genitive and dative.

418. Πρηνὲς ἐν κοίῳν, *prone in the dust, i. e. face foremost in the dust.*

420, seqq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I. — δίκτο, ep. sync. aor., = ἰδίζατο.

438. ἀγυρόντων, third pers. pl. imper. pres.; found also in Ionic and Doric.

447. Αἴγυθ'. The Ægis of Athene was a shield, with rows of tassels (Σύσσω) hanging from the edge.

449. ἑκατόμβαις, *worth a hundred oxen.* Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property. Cattle furnished the usual standard.

453. πόλεμος γλυκίον γίνετ', *war became sweeter than to go.*

455, seqq. The description of the march is adorned with copious, but natural, imagery. The poet employs a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming an extremely lively picture.

457. Στεσισίους. "This is commonly the epithet of any great phenomenon, whether proceeding from nature or man. Applied to the brass, it does not denote the general qualities of the metal, but rather the dazzling brilliancy of it in the full sunlight." St.

459. πικτηνῶν. "This epithet is indeed necessarily contained in the substantive ἰερὸν, but still, in presenting the picture of the object, it is brought out with special emphasis as a part of the whole." St.

461. ἀμφὶ signifies here, *on both sides of.*

465. προχέοντο, with middle signification, *poured themselves forth, poured forth.* The monosyllable χέω at the end of the line has a peculiar force.

472. ἐπὶ Τρώεσσι, *against the Trojans.*

473. διαβήναι. The object must be supplied.

477. ἵνα. The infinitive here denotes the object of δεικνύμενον.

480, 481. βούς....παῦρος. A word of general meaning is here followed by another more specific.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces. He says that he should

be unable to "describe the multitude (i. e. of the common men), and to name them." The following catalogue was anciently appealed to as a high authority in geographical questions, and is therefore worthy of particular attention. It is interesting for the poetical beauty of the verse, the peculiar order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several regions.

The catalogue of the ships has generally been considered as forming a part of the regular plan of the Iliad. It is a sort of muster of the forces, and an enumeration of the leaders under whose guidance the war is to be carried on. Others, however, as Wolf, regard it as a separate poem, or document, and ascribe the composition to another author. He thinks it a historical document, unconnected with the rest of the Iliad, composed to be delivered in the customary mode of the Epic age. "It is," says he, "a historical song, and so the Greeks regarded the piece as an important geographical monument. Long commentaries were written upon it, all of which, however, have perished. . . . The Greeks gave to this piece the name of *Besotria*. The reason for this is, that the enumeration begins with the Bœotians, and the reason for this again is, that the Greek fleet starts from Aulis, a Bœotian harbour."

The Bœotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phœceans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward, and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them epithets descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycenæ, and Corinth, and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the boundaries which were afterwards established between the several regions. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed, as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province, nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable, because it shows the fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c., which follow in the enumeration; then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and, as Homer expresses it, *οἰκὸν ἑλός*, "Ἡλίδος ἄντα. We have now followed the poet through the Peloponnesus, southward on the eastern

coast, then northward through the interior and along the western coast. We now arrive at the dominion of Odysseus, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c.; then turn to the continent, and come to the Ætolians, the subjects of Thoas. We must now retrace our course to the south, and visit the islands in the Ægean Sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighbourhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Phæræ, and the lake Boibeis, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thermaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetes, who dwell in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf-shaking Pelion." It will thus be perceived that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and the details, with respect to early Hellenic geography, are worthy of attention. It is interesting to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks, that the number has been variously given by different authors: Plutarch puts them down at 120,000 men; Thucydides, about 102,000, &c. Now, if we take the whole number of ships, 1,184, and multiply by 120, the number of men in each of the Boeotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1,184; then we shall have 100,640, or, in round numbers, about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor

does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confirm the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

THE scenes in this book are described with great spirit. The figures are graphic and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κίεμνθι* for *κίεμνθησαν*, were arrayed.

6. *Ἀνδράσι Πυγμαλίοισι*. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes, in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, *Über Homerische Geographie und Weltkunde*, § 48.

18. *κίεμνθι* for *κίεμνθησαν*, pointed or armed with.

28. *φάρε γάρ*, &c., for he thought to avenge himself upon the wrong-doer.

35. *παυτός*. The verb takes two accusatives, viz. the whole and the part.

39. *Δύσπαι*, unhappy Paris. *Δύς* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Δάϊες ἔσσι χιτῶνα*, you would have put on a coat of stone, i. e. you would have been stoned to death; a punishment in the East often inflicted by an excited populace.

64-66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatever they may give, and no one can acquire them at will.

77, 78. Τεῶν....ἰλῶν, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. σενῶναι, *he has it in mind, is desirous.*

98. διαπραθήμεναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. πείσῃσι. Various explanations are given of this form; 1st, for πείσινεσι; 2d, for πείσινεσι, perf. mid. of πείσχω; the latter is correct.

100. ἀρχῇ, *the beginning of the war, gen. of source.*

103. ἴσσι, Epic aorist imperative.

115. ἀμφί, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. Οἱ δ' ἀμφί, *Priam, Panthoüs, &c., with their attendants.* This construction often occurs.

151. τριτίγιστον. On this insect, Mr. Charles Folsom has furnished the following facts:—

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's General Zoölogy, Vol. VI., p. 149; Kirby and Spence's Entomology, Vol. II., Letter 24, *On the Noises of Insects*; and especially The Library of Entertaining Knowledge, *Insect Architecture*, pp. 147—152; *Insect Miscellanies*, pp. 83—87, 150.

"The τριτίξ or cicāda being scarcely ever found in England, Pope, and all preceding English translators of the Greek and Latin poets, mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name cicāda. From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII., art. LOCUST), that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennie (*Library of Entertaining Knowledge*, as above cited) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the Iliad (III. 151). where the eloquence of Priam and his aged counsellors is compared to the song of the τριτίξ, Cowper translates it by the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

.

"Virgil says:—

'Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ';

'And shrill cicadæ all the woodland tire' (*Sotheby*);

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season;—*Θείος γλυκὺς πρὸ φθιῆτος*, 'prophet sweet of summer hours.'

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen's appearance upon the aged counsellors is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet's skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰρίν*, to be blamed.

170. *γίγαιον*, respectable, imposing.

175. *ἐνηλυγίτην*, generally, a child born in old age, but secondarily, a beloved child.

180. *ἰμὸς ἔστι κυναῖσδος*, &c. A form of expression conveying a sad feeling for the past. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless*,—if indeed he ever was so related; i. e. I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *διδμήματα*, pluperf. pass. from *δαμάω*.

189. *Ἀμαζόνες*, a tribe of warlike women, belonging to the mythical ages. They are said to have lived near the river Thermodon.

206. *σὺ*, concerning you. — *ἀγγίλις*, gen. of source or cause. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Odysseus.

224. *Ὅς τότε γ'*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Odysseus, but to the power of his oratory*.

234. *seqq.* Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Polydeuces. Her inquiry is a natural one, and her self-reproach nat-

usually suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death are simple and touching.

269. *θύματα προστά.* The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.

273. *τάμνι τείχεας.* One of the first ceremonies of making a covenant was the cutting from the heads of the victims a portion of the hair, and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. *εἰνυφον*, dual, referring to Hades and Persephone. — *ἔνι*, is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whosoever of departed men*, &c.

286. *τιμὴν*, a tribute. Some understand the following line to mean, *Which shall continue to be paid in coming times*; and such tributes, paid annually, were not unknown to the ancients. Here, however, probably, *Which shall be, i. e. which shall be known or famous.*

330. *πημίδας*, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons.

372. *ἰχίυς*, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. *κενὴ*, for *κενή*, empty.

420. *πάρος δὲ Τρῶας λάβει*, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris is thus ended by the interposition of the goddess Aphrodite. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are, however, but momentary.

ILIAD, IV.

THE scene changes to the golden hall of Zeus, where the gods deliberate on human affairs in the midst of revelling.

1. *οἱ δέ.* At the beginning of a narrative the particle *δέ* denotes a transition to another subject. — *ἡγορέοντε*, from *ἡγορέω*, impf. for *ἡγορεύοντε*.

3. *ἰποχίει*, poured the wine. At feasts in the Heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the gods.

4. *διδίδχατ' ἀλλήλους*, Epic for *διδίδχατε*, pl. of *δίδιμι*, saluted or pledged each other.

8. *Ἀλαλομένης.* Derived, according to some, from *ἀλαλεῖν*, to render assistance; according to others, from *Alalcomenæ*, a part of Boeotia, where stood an ancient temple of Athens. The former is the more generally received explanation.

11. *παρμίσσωμι*, a Homeric verb from *παρμίσσω*, to support or assist.

24. *Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχασι στήθεσ*, the breast of Here did not contain her anger. Epic dat. for gen.

43. *ἰπὼν αἰκονεὶ γι θυμῷ*, yielding, but with reluctant mind.

46. *πῆρι πῆρι*, above, beyond, most of all in her heart.

49. *λοιζὺς*, the libation of wine.

59. *πρεσβυτάτην*, = *τιμιωτάτην*, most revered or honored. — *ἀγκυλομήτης*, having deep or inscrutable counsels.

74, *seqq.* The descent of Athene, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with simplicity and fine poetical imagery.

95. *πᾶσι*, among all, or in the eyes of all.

107. *διδυγμένους*. In the Epic language this perfect has the sense of the present, waiting for, lying in wait for.

111. *περόννην*, the tip or end of the bow, provided with a metal ring, to which the string was fastened.

122. *γλυφίδας*, the notch in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkable.

1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such graphic truth, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

124. *κυκλωστέρις*. This word expresses the result of the bending of the bow.

141. *ὧς δ' ἔτι τίς*. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments which only kings and princes were privileged to wear." Pope.

151. *ἄγκους*, the barbs, the barbed head.

161. *ἀπίτισαν*, the aorist instead of the future, or rather, a past tense used in reference to a future action, indicating the certainty in the speaker's mind that the punishment will take place.

166. *ὑψίθυρος*, high-throned, an epithet of Zeus, borrowed from the upper bench of a ship, and meaning properly, sitting on the upper bench.

167. *ἑρμηνὴν αἰγίδα*, his dark or awful shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the

gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Zeus will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment, he predicts that the day will surely come when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him when that time shall come.

169. *ἄχης ῥέθις*, sorrow on thy account, gen. of the source or cause.

176. *εις*, used here in the sense of *many a one*.

192. *Θιῶν κήρυκα*. "Cf. I. 334, where the *κήρυκες* are brought forward as *Διὸς ἄγγελος ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν*, and consequently the meaning of the word *Θιῶς* may here be assumed to be *standing under the divine protection*." Cr.

200. *παρταίνων*, looking round for.

211. *ἀγχιγίγαι*, 3 plural pluperf. pass. of *ἀγίγω*.

214. *πάλιν ἄγειν* (for *ἤγησαν*), were bent back, or, according to Thiersch, broken off.

224. *πρώσσιν*, to cower.

235. *ψευδίζεσσι*, to the false or perjured.

243. *εὐθεπότες*, from *θάπω*, to be astonished or amazed.

259. *γερύσειον*, that which is given to old men, or counsellors, i. e. *precious*.

275. *νέφος*, a cloud, i. e. a multitude like a cloud. The comparison in the succeeding lines is picturesque, and the description which follows, brilliant.

306, 307. "Ὅς δὲ ν", &c. *And whoever, having left his chariot* (i. e. being on foot), *shall come to another chariot* (i. e. of the enemy), *let him attack with extended spear*.

315. *γῆρας....ἰμοῖον*, old age alike to all. This epithet is applied by Homer to disagreeable or painful things which belong to the common lot.

322. *ἀλλὰ καὶ ὧς*, but even so, or notwithstanding this.

343. *ἀκουάζεσθον*, you hear of, i. e. you are first invited, and are always prompt to come.

347. *φίλος χ' ἐρόμεν*, you would gladly see.

371. *πολέμιοι γιφύεας*, literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the contending armies, or the spaces between the ranks of the armies, which are, as it were, bridges between them.

376. This refers to the embassy on which Tydeus went, with Adrastus, king of Argos, and Polynices, to Mycenæ, to ask for succour against Eteocles. This was the Theban war, which took place one generation before the Trojan.

378. *οἱ γὰρ*, they, i. e. Polynices and Adrastus.

380. *οἱ δ'*. The inhabitants of Mycenæ.

382. αἱ δ', Tydeus and Adrastus. — πρὸ ὁδοῦ, *advanced on their way*.

384. "Ἐνθ'... Ἀχαιοί, *Then again the Achæans despatched Tydeus on an embassy*, i. e. to Thebes. ἵππῃ belongs to στείλαν. ἀγγελίην, acc. of purpose.

386. βίης Ἑταικλήνης, a circumlocution for *Eteocles himself*.

389. προκαλιζέτω, *challenged*. It was a customary amusement of the heroes to try their strength in various games after a feast.

409. παῖναι, *they*, i. e. our fathers.

412. τίττα, a friendly term of address from a young to an old man.

422. The comparison with which the description of the battle is introduced is one of the noblest in the Iliad. It presents a striking picture of one of the grandest scenes in nature.

446, seqq. This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield pressed to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words every sound of which conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the Heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἰδυστάλλειν, *man grappled with or threw down man*.

478. θρεῖπτεα, originally θρεῖπτῆμα, *provision made for parents as a return for support in childhood*.

500. παρ' ἵππων, *from the charge of the swift mares*, in Abydos, where, according to a Scholiast, Priam kept a stud. But, according to St., the expression is like ἀπὸ δ' ἰχθύων, with an adverbial signification, *by chariot, or with horse*. If this is right, παρ' ἵππων is for ἰφ' ἵππων.

511. βελλομένοισιν. "The addition of this participle at the end of the verse denotes the circumstances under which they could not resist the piercing brass." St.

539, seqq. "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

THE poet in this book continues the narrative of the first battle, and particularly celebrates the exploits of Diomedea.

1. αὖ. This particle serves to continue the narrative, like δέ, but it has the additional force of suggesting a sort of contrast, or rather, in this case, of introducing something of especial importance.

4. δαῖς, *she* (i. e. Athene) *kindled*.

5. ἀστὶς ἰσχυρινῆς, *the autumnal star*, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature. "This star is called ἰσχυρινῆς, *the autumnal*, because it rising, in the middle of July, marked the beginning of the ἰσχυρία, i. e. the season of the year when the grapes and the fruits come to maturity. It lasted until the middle of September, and consequently was quite different from our autumn." Cr.

6. Ὀλισσαῖα, *gen. of place*.

11. εὖ εἰδότες, *well skilled in*. In this sense the part. takes the genitive case.

12. ἀπενεχθέντες, *separated from the rest*.

13. ἀφ' ἵππων, literally, *from their horses*, i. e. *from their chariot*, which was drawn by two horses. In the Heroic age, horses were used only with chariots in battle.

21. περιγῆμαι, literally, *to go round*, i. e. *to protect*.

26. κατάγιν, *to lead down to*.

36. ἡΐοντι, formed from ἡΐον, *a shore; on the banked*, i. e. *high-banked Scamander*. The epithet is applied to the river on account of its high and steep banks.

49. αἶψα, *skilled*.

64. Θιῶν ἐκ Διόφρατα, *the oracles of the gods*. These oracles are no further indicated in Homer. One by Helenus and Cassandra is mentioned, which forbade the voyage of Paris. This perhaps is the one referred to as having commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. ἀντιγῆ, *through, to the opposite side*.

73. ἵλον, *the hollow below the back of the head*.

74. ὑπὲρ γλῶσσαν τέμει; the construction is, ὑπέρταται γλῶσσαν. The spear passed through and cut out his tongue.

85. Τυδιδῆν. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

92. ἔργα αἰζηνῶν, *works of the youths*, i. e. *cultivated fields*, and all that belongs to farms.

113. *σσεῖσται χιτῶνες*, from *σσεῖθω*. A species of breastplate strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be *flexible*.

117. *φίλω*, imp. 1 aor. mid. Epic, as if from *φίλω*.

119. *ἔλας φθάμινος*. The aorist middle participle used in the sense of the active; *anticipated me*, hit me first.

135 - 139. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the flocks, are finely executed.

154. *ἐπὶ πριάταισι*, in possession of his estate.

158. *χρηστοὶ δέ*, the relatives or heirs of a childless man.

178. *ἱῶν*, on account of sacrifices, i. e. neglected.

182. *αὐλώσιδί τι*. The upper part of the helmet was composed of the *λόφος*, the crest, and the *φάλας*, the cone. The helmet is called *αὐλώσις*, because it has an orifice or tube of metal, *αὐλός*, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. *φίλονδ' ἀγέτω*, do not counsel me to betake myself to flight.

262. *ἔξ ἀντρογῆς*. The *ἀντρογῆ* was a rim that ran round the chariot, with a hook or peg in the centre in front, by which to fasten the reins.

292. *γλῶσσαι γεμυῖν*, the root of the tongue.

302. *χιρμάδιον*. "That the Homeric heroes used stones in battle, if they could accomplish nothing by their ordinary arms, is a circumstance that frequently occurs." Cr. Mr. Mure, in his interesting Tour in Greece, describes the *χιρμάδια* as abounding in the plains of Acharmania, and as being constantly used by the natives as weapons of offence and defence. "It is," says he, "to these stones that travellers and the population at large instinctively have recourse, as the most effectual weapon of defence against the dogs. Those selected are seldom smaller than a man exerting his full force can conveniently lift and throw with one hand,—a class of weapon by consequence most aptly and concisely designated with Homer by the term *chermadion*, or handful, and which the *agophiates* and peasantry, like the heroes of old, are in the habit of hurling with great force and dexterity. The weapon is the more effectual, owing to the nature of the rock itself, broken as it is in its whole surface into angular and sharp-pointed inequalities, which add greatly to the severity of the wound inflicted. This property is also very aptly described by the epithet 'rugged' or 'jagged,' which Homer familiarly applies to the *chermadia* of his heroes. Nor is the use of this primitive weapon confined to engagements with the brute species, but also extends to those between man and man, in extreme cases, when none of a more convenient nature is at hand. It was a personal familiarity with this joint feature of Hellenic nature and Hellenic manners, that first conveyed to my mind a clear and vivid impression of that per-

petually recurring incident of Homer's battles, where the combatants, when momentarily unprovided with their regular missiles, at once resort to the substitute which their native soil so abundantly supplies." Vol. I., pp. 95-97.

306. *ἰσχίῳ*, the hip-joint, *κετύλην*, the hollow of the hip-bone, into which the thigh-bone is inserted.

335. *ἰσχυράμινος*, attacking him with extended spear.

364. *ἄκηχιμίην*, Epic for *ἄκηχημίην*.

387. *κεράμῳ* here means a cavern.

416. *ἰχῶ*, acc. for *ἰχῶρα*. The meaning and construction of the line is, *She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the ichor from the hand (of Aphrodite).*

453. *λαισία*, small and very light shields.

487. *ἄψιδι*, the meshes.

499. *Ὠς δ' ἄνιμος*. This is a simile of great beauty. The poet always draws his comparisons from objects which were the most familiar to the sight of men in that age. The ancients did not thresh out their grain in barns, but employed oxen to tread it out in the open field. They then winnowed the wheat from the chaff, by throwing it up when the wind blew freshly.

522. *εὐφίλῃσιν ἰσινόεσι*. The comparison is true and striking.

526. *πνιγῇσιν*. This line describes, with sound corresponding to the sense, the whistling of the winds as they scatter the clouds by their blasts.

530. *αἰδιῦσθι*, respect each other, i. e. be ashamed to fail in your duty in the presence of each other.

554. *λίοντι δύο*. The comparison of the two brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows is characteristic.

579. *κληῖδα*, the collar-bone.

586. *κύμαχαρος*, headlong.

620. *λάξ προσβάς*, treading upon him, generally explained, with his heel.

661. *μαιμῶσα*, part. pres. from *μαίμω*.

686. *οὐκ ἔρ' ἱμιλλον*, I was not destined.

698. *κίκαφνέτω*, for *κίκαφνέτω*, fainting.

709. *περὶ γέφυρας*, in the neighbourhood of.

723. *ὀκτάκνημα*, having eight spokes.

724-729. *ἵνυς*, the circumference of the wheel, the felloes; *ἰρίσσωτρα*, the tire; *πλήμναι*, the nave and boxes; *δίφορος*, the body; *ἄντρον*, the borders, or rims; *ῥυμίς*, the pole.

733. The description of the Ægis of Athene is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when

the poet declares the helmet of the goddess to be sufficient for the warriors of a hundred cities (v. 744). The remainder of the description — the goddess seizing her mighty spear, and mounting the flaming car, the opening gates of heaven, the Hours — are sublime conceptions, and expressed in magnificent language.

751. ἀνακλῖναι, to remove the thick cloud, and ἰσθίῖναι, to spread it over the heavens. The expressions are used of opening and shutting the gates of heaven.

770-772. These lines are quoted by Longinus as an example of the sublime.

817. ἀκέρειον, heartless, or rather, disheartening, dispiriting.

834. τῶν δῖ, i. e. the Greeks.

851, 852. Πρὸςθεν....χαλκίῳ, in front, Ares assailed him with extended spear, over the yoke and reins.

859. Ares is wounded, and shouts as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864-868) completes the picture with wonderful liveliness and even grandeur.

ILIAD, VI.

In this book the battle is continued. It contains also the remarkable episode of Glaucus and Diomedes, and that unequalled passage, the parting of Hector and Andromache.

1. οἶσθῃ, was left alone, i. e. by the gods.

4. Σιμόεις. The Simoïs and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simoïs rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and as such is spoken of by the ancient writers. The right of hospitality often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a finely expressed tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαντιάσας, assisting or protecting.

24. ἐπίτιον, illegitimate, or rather one whose father is unknown.

39. βλαφθῖντι, impeded by.

40. ἔξευρ', having broken.

47. ἐν ἀφροῦ, in the house of my wealthy father.

56. *ἔριστα*. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. *αἵσιμα*, *justice*, what is merited by the enemy.

72. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and cause the Trojan women to assemble in the temple of Athene, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτει*, *struck against*; *δίεμα πικαιόν* is the nominative. This and the following line set Hector vividly before us, as he walked.

118. *ἄντυξ*, *the rim*, the edge or border, made of hide, in apposition with *δίεμα*, in the preceding line.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the Edinburgh Review objecting to and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient Heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and putting various interrogatories to each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek revolution. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of the sort here described, and who therefore stood to each other in the relation of guests, should meet on the field of battle, and, upon inquiry, find themselves to be thus related. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of a peculiar feature of ancient society.

143. *ἐλίσθου πείραθ' ἵκηαι*, *that you may come to the end of death*.

150. *δαήμεναι* for *δαῖναι*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, *know*, or *I will tell you*."

168. *σήματα λυγρά*, *deadly signs*. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these

signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided in opinion. To some it seems improbable that a poem of the length and general excellence of the Iliad could be composed without the aid of writing; and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by traditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and it is not improbable that the art may have been introduced at least into occasional use in Greece before the Trojan war. Inscriptions as early as the seventh century before Christ are known to exist. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the Iliad should also have been acquainted with this art. Whether they used it to record and perpetuate their poetical compositions is another and more difficult question. The student may find the subject amply and learnedly discussed in Wolf's *Prolegomena*, Wood's *Essay on Homer*, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his *Introduction to the Study of the Classics*. The various questions connected with the origin, character, history, and growth of the Homeric poetry have been handled with much ability, especially among recent authors, by those eminent German scholars, Nitzsch, Lachmann, K. O. Müller, and Wilhelm Müller.

169. *πίνακι πτυκτῷ, a folded tablet.* The nature of this folded tablet cannot at this day be precisely determined. The expression is one of those on which the discussion of the use of writing in the Homeric age turns. It may be observed that *γράφω* means originally *to mark* or *scratch*, not *to write*; so that it may be used of making hieroglyphic figures, or conventional signs of any description. *σημάτω*, also, is a general term, meaning only *signs*, without specifying their nature. Wolf (*Prol.*, p. 86) says,—"I think it very probable that already certain symbolical marks had been agreed upon among relatives, by which they could communicate their wishes on the most important matters to each other; and especially this kind, *συμβολίσαντες σημάτων*, was invented in an age in which punishment for killing and the wreaking of private vengeance in personal animosities were enforced with dreadful severity." He is inclined to think that the tablet was of wood, with marks rudely cut upon it, which conveyed with sufficient distinctness the deadly meaning. A waxen tablet, he says, can hardly have been intended, because it is the poet's custom to designate any such product of art by some descriptive epithet. At any rate, the tablet must have consisted of two plates or leaves, which could be shut up and sealed. There is no trace in the Iliad to indicate the use of writing, further than this.

194. *εἰμυες*. It was usual to appropriate tracts of land, called *εἰμύια*, for the distinguished services of the great men in the Heroic age. This word afterwards acquired the signification of *a spot sacred to some divinity*.

222. *Τυδία*. Verbs of remembering, which ordinarily govern the genitive, sometimes take the accusative.

234. *ἔξιλαιτο*, *took away*. The expression appears to be a familiar one, like the English "to take away one's wits." Porphyrius, however, and after him Eustathius, thinking this sense unworthy of the poet, explain *φείνας ἔξιλαιτο* by *φείνας ἔξαιρίτως ἐκείναισι*, i. e. *he made his thoughts lofty or excellent*; so lofty that he cared nothing about the superior value of the arms which he gave in exchange for those of Diomedes. This explanation has been adopted by several modern critics, but it is too far-fetched and inconsistent with the simple conceptions of the Homeric age. The heroes were shrewd fellows generally, and knew how to drive a good bargain. Homer means doubtless to say, that Glaucus was not as sharp as he should have been; and the thing was so remarkable, that the way to account for it, as for all extraordinary events, was to suppose some god had a hand in the proceeding. The poet seems to think the oversight so great, that Zeus himself must have robbed Glaucus of his senses.

236. *ἑκατόμυχοι*, *worth a hundred oxen*, for those *worth but nine*.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him, to inquire the fate of their friends in the war, has much natural beauty, but is lost in the incomparable pathos of the following scene between Hector and Andromache.

242 - 244. *ῥύμαι* means the whole establishment of Priam. — *ξιστῆς αἰδούσῃσι*, *porticoes or piazzas*, made of polished stone or marble, and running along the house on either side of the door. — *θάλαμοι*, *apartments* opening upon the piazzas.

247. *αὐλῆς*, *the outer hall or court*, upon which the piazzas looked.

251. *ἡπιότατος*, *gentle*; lit. *one who gives kindly*. The incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart.

285. *φεῖν'*, subject of the infinitive.

322. *ἐφύοντα*, *handling*. The employment in which Hector finds Paris engaged is extremely characteristic.

331. *συσῆς*, genitive of material.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character. H. N. Coleridge (Introduction to the Study of the Greek Classic Poets) says: — "Few things are more interesting than to observe how the

same hand that has given us the fury and inconsistency of Achilles gives us also the consummate elegance and tenderness of Helen. She is, throughout the Iliad, a genuine lady, graceful in motion and in speech, noble in her associations, full of remorse for a fault for which higher powers seem responsible, yet grateful and affectionate towards those with whom that fault had connected her."

351. *ἦδὲν, knew, regarded*, or rather, in this place, *felt*.

365. *Καὶ γὰρ ἰγόν.* Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Athene, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to an interview with his wife, having a presentiment that he shall come back no more. This conduct was worthy of him to whom the city looked for support and deliverance. No private tie, however strong, could long keep his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of the heart, and rushes to his home. Andromache is gone, in her anxiety and sorrow, to the tower. The hero turns thither, and meets her at the Scæan gate. The nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sorrowful recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother, slain by Artemis, after her release from captivity. Hector is now "her father, mother, brother, husband,"—her all; and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of lofty sentiment, and fine and generous feelings. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is woful to him, the picture is heart-rending; he looks forward, and sees her, in imagination, reduced, by strong necessity, to be the menial of another, plying the loom, or drawing water from the Messeis or Hyperea, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and prays that he may repose in death before hearing of the unhappy doom which he has just pictured.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son; but the child, terrified by the glittering armor and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the

ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer natural to an ancient patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her fragrant bosom, in the poet's inimitable language smiling tearfully (*δακρυόειν γιλάσασα*).

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, urges her to return to her domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent look behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will come back no more. Such is an outline of the scene between Hector and Andromache; an episode, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and knowledge of the human heart, has rarely been equalled, and perhaps never surpassed.

490 - 492. "These words, with which Hector dismisses his wife to her domestic labors, seem, according to our modern feeling, too rude and hard. But we must not forget that those natural men took no thought of softening an idea in the expression, whether it contained praise or censure; that the relation of the wife was a much more subordinate one, and that this command of Hector implies the wish to dissipate the sorrow of his wife by labor." Cr.

506. 'Ως δ' ἵρι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the dashing and splendid bearing of Paris. — *σταρὸς ἵππου*, a *stabled horse*, that has been long confined in the stable.

508. *λούεσθαι ὑπὸ ῥαίᾳ ποταμοῖο*, to *bathe in the swift-flowing river*. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. *ἔειρε*, met with, or spoke with.

523. 'Αλλὰ ἔπειν μισίης, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. *Κεῖνῃρα στήσασθαι ἐλευθερίαν*, to set up, or place the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax which awaits him.

ILIAD, VII.

THE poet completes the narrative of the first battle.

1. ἰξίσουτε, *sallied forth*.

4. ὦς δέ. The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to sailors wearied with beating the sea with their oars.

5. ὑξίστης ἰλάττησιν, *with their polished firs, i. e. oars made of the fir-tree*.

12. στιφάνης, *the exterior rim of the helmet, hence the helmet*.

26. ἰσχυρίαια, *literally, giving our strength or aid*.

30. τέκμωρ, *the end, the fute*.

45. μνητίωσιν, *participle from μνητιάω, and a frequent poetical form*.

52. πόντον ἰσιπυσί, *to overtake fute or death, to be slain*.

63. φρίζ, *the rippling of the waves caused by the zephyr*.

80. λαλάχουσι, *cause to share in, impart, bestow upon*.

83. περιμίω, *suspend, as a trophy*. It was a custom to consecrate the armor taken from the enemy to the gods, and to hang it up in their temples.

86. Σῆμά τί οἱ χύουσιν, *raise a mound or tomb for him*. It was common in the Heroic age to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.

96. Ἀχαιῖδες. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them *women*, not *men*, as here; the second being an emphatic repetition of the first.

117. ἄδυσ, *Epic for ἀδύς, fearless*.

118. γύνυ κάμψουσιν, *bend the knee, a graphic expression for to rest from the conflict*.

124. The character of old Nestor is one of the most consistently preserved in Homer. Having had a reputation for eloquence, he loves to hear himself talk. He rarely makes a speech without recurring to the brave deeds of his youth, which he dwells upon with the fondness, and sometimes garrulity, of the privileged old man; and he is always sure to receive a very polite compliment from his audience. Sometimes his stories get involved in the meshes of minute incident, from which it is difficult to disentangle them.

130. αἰεία, *3d sing. opt.*

171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot who shall meet the valiant Hector. — πικράλαχθε, from παλάσσω, which, in the passive, with κλήρω, means *to decide by lot*. "The expression, κλήρω πικράλα-

χθαι, to decide by lot, occurs also Od. IX., 331. Aristarchus and some of the old commentators read here *πιπάλασθαι*, because they were of opinion that the form *πιπάλασθαι* can only mean to be stained. According to others, *παλάσσειν* means not only to stain or besprinkle, but also, like *βάλλειν*, to hit, in general; hence *κλήρω πιπάλασθαι*, to let one's self be hit by a lot, to cast lots." Cr.

184. *ἰδιζέμεν*, from the left towards the right.

198. *νήδεα*. "The heroes, like the knights in the Middle Ages, were carefully instructed in the use of arms." Cr.

199. *ἰλωμαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*. The use of the word, however, is not unlike the Americanism, *I expect*, applied to what is past.

212. *Μυδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι*, smiling with his grim countenance, darkly smiling. The dative case is formed as if from *πρόσωπας*. The force of the expression is increased by the use of the plural.

238. *εὐμῆσαι βῶν* (for *βαῦν*), to wield my ox-hide, i. e. shield.

241. *μίλπισθαι* "Ἀγῆν, to fight, a figurative expression borrowed from the war-dance, accompanied with music or singing. The dance and the battle are often compared.

255. The description of the conflict in this and the following lines is animated by the fiercest spirit of war.

270. *μυλοειδίῃ*, huge, large as a mill-stone, or like a mill-stone.

272 - 276. "The reappearance of the two heralds was explained in different ways by the ancients. The best view is that of Heyne, who suggests that the chieftains in both armies, as this duel could only prove the bravery of the heroes, which had now been sufficiently displayed, had taken care for both, and, as the night approached, despatched their heralds (here like the modern seconds) in order to put an end to the conflict." Cr.

279. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.

298. *Θεῶν δόσοντας ἀγῶνα*, will enter, or take part in the sacred assembly, i. e. the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Athene to supplicate the pity of the goddess, and to pray for Hector's safe return. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἀελαπρίοντι*, not expecting.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifica-

tions against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen.

371. *ἰγρήγορεθι*, an Epic form for *ἰγρηγόρατι*, *be vigilant, watch*.

402. *ἔλιδρον πείρατ'*, for *ἔλιθρος*, or *τίλλιος ἔλιθρος*, *utter destruction*.

410. *πυρὸς μιλισσίμην*, *to gratify or to favor with the funeral fire*.

421. Here is a very brief, but lively, picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it.

467. *ἱκ Λήμνους*, from *Lemnos*. "The Greeks carried on a friendly intercourse with Lemnos, probably because, on their voyage, they had landed and had been received in a friendly manner there." Cr.

472. *εἰνέζοντα*, *purchased wine*. The enumeration of articles in the following lines shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, and the like.

ILIAD, VIII.

THE second battle is narrated in this book. It is called *πύλος μάχη* because the fight is broken off by the coming of the night.

1. *πρηνόσπιπλος*, *saffron-robed*, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than *ροδοδάκτυλος*. "The grammarians find here an allusion to the ruddy or deep yellow color of the early morning. Moreover, purple and yellow were among the colors of festal robes." Cr.

8. *διακίρσαι*, from *διακίρω*, *to rescind, to make void*.

12. *πληγῆς*, *smitten*, i. e. by the thunderbolt.

13. *Τάρταρον*. "The Tartarus, the Titans' place of terror, is a deep abyss beneath the earth, which lies as much below Hades as Hades is above the earth. That is, we must imagine the earth to be a level plain between heaven and Tartarus. The under or opposite side of the earth is Hades,

and Tartarus must be conceived of as an opposite heaven, which from below arches towards the ends of the upper earth." Cr.

14. βίηθεν, *abyss*.

19. χρυσὴν χειρσίνην, *the golden chain*, simply. Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended. All such scientific allusions are quite foreign to the simplicity of the Homeric style.

24. αὐτῇ γαίῃ, *earth and all*; dative of accompaniment.

27. περί. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. ἁγασσάμενοι, *amazed, or terrified at*.

36. ὑποδησάμεθ', *we will suggest*.

37. εἰς, Epic for εἰ.

43. γίνα, for ἴστα.

48. Γάργαρον. Gargarus was a part of Ida. — εἶμος, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands. This place was celebrated in subsequent times for the worship of Zeus. Several years ago, Dr. E. D. Clarke deposited in the vestibule of the public library in Cambridge, England, a marble bust of Here, taken from the ruins of the temple of Zeus, at the base of Mount Ida. He quotes these lines of Æschylus, in allusion to the same temple:—

Οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῃ

Διὸς πατρὸς βασιλῆς ἴσσι. Clarke's Greek Marbles, p. 48.

54. ἀπὸ δ' αὐτοῦ, *and forthwith*.

56. καὶ ὥς, *even so*, i. e. notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. χρύσεια τάλαντα, *the golden scales*. The scales were in antiquity, as in modern times, the symbol of impartiality.

70. τανηλεγίης, *causing long repose*.

72. ῥίσι δ', *weighed down*, according to the ancient conception portending destruction.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. καίριον, *fatal, or vital*.

87. παρῃς, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μὲν ἄρ' αὖτε βαλὼν*, = *στρέψας ἄρ' αὖτε*, *turning your back*.
96. *γίγνεται*, i. e. *Nestor*.
108. *οὓς παρ' Ἀΐνιδ' Αἰνίδα*, *which I took from Æneas*. Verbs signifying to deprive, and the like, govern two accusatives.
121. *παρὰ*, *near or by*.
122. *ὑπερώσαν*, *started back*.
124. *πέπασθαι*, *clouded, enveloped*. It takes a double accusative.
131. *σέπασθαι*, — from *σηπάζω*, derived from *σησίς*, a *sheep-pen*, — *would have been penned up like sheep*.
162. *ἰδῆ*. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and largest and choicest portions of food.
178. *εὐδιδέσμεν*, *worthy of no thought*. Hector, full of courage, and knowing that the omens of heaven are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.
185. Hector, in the excitement of the moment, addresses his favorite horses. "This address," says Crusius, "has been censured as inconsistent with the dignity of the epopee. But if we consider how highly the heroes prized their horses, and that Hector was able only by their help to force his way over the wall and the trench, the censure will appear unreasonable. Besides, it is, as Köppen rightly observes, entirely consonant to nature that a hero, who is on such intimate terms with his trusty steeds, should, in a moment when he expects the most important aid from them, have expressed this wish aloud." Cr. From this speech it would seem that Andromache herself was accustomed to loosen the horses from the chariot, on their return from battle, and to feed them; and from verse 189, unless it is spurious, it seems that the provender was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine, or at least is out of place.
193. *κανόνες*, *rods*, passing across the inside of the shield, and serving for a handle.
215. *εἰλομένον*, *crowded, pressed closely together*, horses and charioteers.
222. *μυγαπήτι*. This epithet has given rise to some doubts. Buttmann's explanation is, *μυγαπήτης* = *μύγα κῆτος ἰχθυσα*, *having a large hollow*, then, generally, *large, huge, monstrous*.
223. *γαγωνίμην ἀμφοτέρωσιν*, *so as to speak to the forces on both sides*, so as to be heard at either extremity. The Greek fleet lay along the shore so that Ajax's ships were on the extremity towards Sigeum, those of Achilles at the opposite end, those of Odysseus in the middle.
230. *κεῖθεν*, *empty boasting*.
247. *Ἀντίπα δ' αἰετὸν ἦεν*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks. Being dropped at the altar of Zeus, it showed that they would be saved

by the protection of that god. "The word *πανομφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks having just received this happy omen from Zeus, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

281. *φίλη κεφαλῇ*, *dear head*, an address of endearment, like our *dear soul*.

282. *φῶς*. This word occurs frequently in Homer in the sense of *help*, *deliverance*, and the like, and sometimes is applied to persons, as here.

287. *δῶγ*, for *δῶ*.

306. *μήμων*. The simile is very beautiful. The circumstance mentioned in verse 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the truth of the picture.

336. *ἄφρατο βάθινος ὄσαν*, *drove them back from the trench*, gen. of place whence.

348. *ἀμφιπεριστερόφα*. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis, — *drove his horses about in every direction*.

353. *κηδευσίμω*, Poet. for *κηδεύσιμω*, from *κῆδεμαι*.

371. *γυνίον*. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. *γηθήσει προφανεία*. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Here and Athena. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

402. *γυνίσσω*, = *χολώσω*, *I will lame*.

405. *μέραττει*, *may inflict*, by overtaking or striking them. That is, the verb, literally meaning only to overtake, includes or implies the rest.

408. *ινηλᾶν*, poetical for *ιγελᾶν*.

432. "The Hours here appear as the handmaids of Here, as the Graces are associated with Aphrodite, and the Nymphs with Artemis." Cr.

434. *ἀμβροσίησι πάσῃσιν*, *the ambrosial cribs*. Whatever belongs to the gods may be designated by the epithet *ambrosial*.

435. *ινώπια*, *the outer walls*, on both sides of the entrance.

441. *βωμοῖσι*. These were *pedestals* or frames, the word meaning not only *altar*, but the *base* of an altar, the *base* of a statue, or any raised surface.

449. *ἰλλῶσαι*, participle present.

470. Zeus now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend.

474. *ἔφθαι*, Epic syncopated inf. for *ἐφίθαι*.

488. *τριλάσσαντες*, *thrice-wished*, compound of *τρίς* and *λάσσαναι*.

495. *αἰχμῆς*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. *τί*, used in the sense of the relative ; a frequent usage of Homer.

535. *δισίστηται*, *he shall prove, or show*, i. e. *shall cause to be known*.

538 - 541. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Athens and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, *and the shepherd rejoices in his heart*. This last simple circumstance is natural and beautiful, and heightens the effect of the visible scene, by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion that such a scene must produce.

558. *ὑπὸ πύλῳ*, *breaks up, clears off*. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

THE leading subject handled in this book is the embassy to Achilles.

2. *φύξα*, a disposition to flight ; it is here personified as the companion of *φῆβος*.

3. *βίβληατε*, for *ἱκίσσληατε*, from *βελία*, always used of pain of mind.

4. *Ὀ, δ' ἔνι μιν*. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks. On this passage, Wood (Essay on the Original Genius of Homer) remarks :—

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that, upon this occasion, his imagination suggested to him a storm which he had seen ; and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition,

which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images that a particular striking appearance of nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations which accompanied his first warm conception of them.

"But lest my testimony, as an eyewitness of the exact correspondence of this copy to the original from which I suppose it taken, should not be satisfactory, I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters, but its particular place on the canvass distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the background; thence the tempest is to burst on the Ægean Sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore, covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground; where the poet views, admires, and describes the whole."

11. *καλῶν, by name, personally.*

32-49. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. *διάνδιχα, one of two.*

49. *ἐν γὰρ θεῶν, for with the favor of the divinity.* The interposition of the gods appears to have been perpetually recognized in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference.

59. *βασιλῆας.* The verb *βάζω*, like others of similar meaning, takes two accusatives.

72. *ἡμέραι, every day.*

96-113. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him, as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest rev-

erence for Agamemnon, "to whom Zeus has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him from its commission, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word *μεγαλήτερι*, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high-tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was, to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a haughty temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint, and offer to restore the captive Briseïs, whom he has robbed from Achilles's tent.

115. *ψῦδες*, adverbially.

119. *λυγαλίησι*, *pernicious*, *destructive*.

122. *ἀπύρου*, *untouched by fire*, entirely new. Tripods were sometimes used for culinary purposes, as for *boiling*, and the like.

124. *ἄϊδλα*, *prizes in the race*. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, and Nemean games were established in obedience to this national passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνάδωρον*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry* or *price paid*. Here it bears the latter meaning. In the Heroic age, the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer, therefore, was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. *πολύρρητοι, πολυζεύται*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by proposing a gift worthy of a prince, in addition.

171. *Φίεσι δὲ χερσὶν ὕδαρ*. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*σιθημῆσαι*), then the libation, and the rest.

173. *ἰαδόντα*, from *ἰάδαναι*.

186. *Τὸν δ' ἔρπον*. This passage shows that music was, at a very early period, an amusement among the Greeks. It was also customary to ac-

company songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. In Homer, skill in this art is attributed only to Achilles and Paris. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles!

187. *ζυγίῳ*, the neck of the lyre, held in the left hand.

196. *δυνάμεισσι*, welcoming, taking them by the hand. Achilles's reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. *πέδιον*. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context, it seems most likely that it was a sort of table or chopping-block on which the meat was placed before division. — *ἐν πυρὶ ἀβύσσῳ*, in the light of the fire, i. e. near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of a remarkable character, in several respects. The speeches are models of several kinds of eloquence, and suit the characters of the speakers, as well as the object which they wished to gain. Odysseus opens the business, because he is skilled in council. His speech is well conceived. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed that he dwells particularly upon the proud bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a god. The speech concludes with another and more direct allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He refuses their prayer. He touches slightly upon his services, — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few, and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His reference to the cause of the war, and the application of it to his own case, are "decided hits"; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that

all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats, with additional assurances, his determination to share no more in the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the twofold fate which had been destined to him from his birth; but he will still return, and counsels others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence than that which they have devised, in the hope that he would renounce his wrath.

The speech of Phoenix is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. In this speech occurs the singular and not perfectly intelligible personification of Prayers, whom the strong and nimble-footed Ate outstrips. Then we have the story of the Calydonian boar, and the fight for his head and skin between the Kuretes and the Ætolians; and so on, ending with an entreaty that Achilles would accept the gifts and go.

The reply of Achilles is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Odysseus in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

ILIAD, X.

THE most remarkable passage in this book is the night expedition of Odysseus and Diomedes into the Trojan camp. Even the ancients, according to Eustathius, supposed it to have been composed by the poet as a separate song, and not inserted in the Iliad until the recension of Pisistratus. This was the opinion of Wolf, who traced in it the marks of a different style and manner.

2. *διδραμίζω*, overcome with, from *δαμῶν*.

8. *πυλίσμῳ μίγῃ στέμμα*, the great mouth of mournful war, an expressive circumlocution for *war*, or *devouring war*. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

10. *νυδῖν* *ἐκ καρδίας*, from the bottom of the heart.

13. *αὐλῶν ευρίγων* *οἱ*, pipes and flutes, the most ancient and simple musical instruments.

15. *προβιλύμενος*, by the root.

24. *ποδηνίς*, reaching to the foot.

30. *σπιθάην* is here used for the whole helmet, properly the rim.

43. *ἰμὶ καὶ σί*. The sentence is elliptical. *ἰκάνει*, or some such word, must be understood.

56. *ἱερός*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our *sacred*. It often means *great*, *distinguished*, *excellent*, &c.

67. *ἰγρήγομαι*. An Epic form, as if from perf. pass. *ἰγρήγομαι*, but = *ἰγρηγορίναι*.

82. It has been remarked that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the Heroic age, in respect to sentinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. *ἄδδηνόεις*, from *ἄδιω*. There seems no necessity for doubling the *δ*; *ἄ* would be long without it.

124. *ἰμίο* *πρότερος*, before me.

125. *καλήμιναι*, for *καλίμιναι*, and that is poetical or Epic for *καλῶν*.

134. *διπλῆν*, double, perhaps because it could be wound twice round the body; the opposite of *ἀπλοῖς*.

139. *περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή*, the sound came round his senses, he quickly heard the sound.

145. *βιζίηκιν*, from *βιάω*. Such distress has overcome, or pressed upon the Greeks.

150. *Βὰν δ'*. The following lines are concise, but graphic. The scene rises up before the reader's mind.

158. *Λάξ ποδὶ κινήσας*, moving him by the foot, with his toe. "This very natural way of waking up any one who lies upon the ground is, according to our conceptions, unseemly. Köppen well remarks upon it, 'The heroes always choose the easiest and most direct way, because as yet no conventional courtliness restrains them.'" Cr.

160. *Θρῆσμεν*, the height of the plain.

167. *ἀμήχανος*, in this passage, indefatigable, unbending.

173. *ἰὼ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς*, a proverbial expression, — it stands on the edge of a razor, — we are all in the most difficult situation, it is the very crisis of our fate.

199. *ἰν καθαρῷ*, in a clear spot.

206. *ἰσχυρόν τε*, straggling in the rear.

224. *Σύν τε δὴ ἰσχυρόν*, nominative absolute. *Two going together, one perceives, or discovers before another, how an advantage may be gained.* — *πρὸ δ' τοῦ* = *ὁ ἴσχυρος πρὸ τοῦ ἰσχύου*. The expression is equivalent to our proverb, "Two heads are better than one."

227 – 232. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. *πρὶν ἰδῆναι*. The force of the preposition in composition is to be observed, — *since he knows above, or more than, others.*

252. *"Ἀστὲρ δὲ δὴ, the stars are far advanced, and the greater portion of the night is passed, the portion consisting of two parts.*

258. *ἄφωλόν τε καὶ ἄλλοφον*, without cone or crest. — *καταῖτις*, a sort of cap.

263. *λευκαὶ ὀδόντις*, white teeth. These boars' teeth were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the *πίλος*, or felt, to protect the head.

274. *ἰερὸν*, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, marks the poet's careful observation.

281. *ἰὺπλῖς*, Epic accusative plural from *ἰὺπλῆς*.

285. *σπίς*, Epic for *σπῶς*, from *ἵσταμαι*, formed from the 2d aorist *ἵσπε-μεν*.

290. *πρόφρασσα*, an old Epic feminine of *πρόφρων*.

294. *χρυσόν*. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. This custom continued to a late period among the Greeks. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

332. *ἑωχεν ἑωμῶσι*. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

335. *κτιδὴν*, a helmet of weasel-skin.

341. *οὕτως*. The demonstrative used for an adverb of place; a frequent idiom of the Greeks.

351, 352. Köppen, Heyne, and Spitzner explain the *ἰσχυρα ἡμίονων*, as far as a yoke of mules can plough, i. e. in the time that Odysseus and Diomedes wait; then the words *αἱ γὰρ τε βῶν προφειέσονται*, for they are preferable to oxen, are added to show that Dolon had passed by a considerable distance. According to another explanation, the point

of the comparison is in the distance by which a yoke of mules precedes a yoke of oxen.

361. The simile is appropriate and lively.

362. *μιμησάς*, from *μιμῶμαι*.

375. *βαρβυλῶν*, *stammering*, or *with chattering teeth*, through fear.

401. *ἰριμαίερα*, literally, *felt after*; metaphorically, *aspired after*, spoken in irony.

403. *δαρήμηναι*. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. *πυρὸς ἰσχυροί*. This expression refers to *native Trojans*; unless it be = *πυρά*, *camp-fires*.

457. *φθιγγόμενον*, *while he was yet speaking*.

460. *ληϊνίδι*, *the plunderer*, or rather *the giver of plunder*.

462. *ταῖσδε* = *ταῖςδε*. This termination to the plural of the pronoun occurs but rarely. It is formed by declining *δε* as if that were the proper termination of the word.

463. *ἰωλυσίμην*, poetical for *ἰωλυσίμην*.

466. *δίλιν*, Epic for *δῆλον*.

475. *ἐξ ἰπιδιφριάδος πυμάτης*, *from the edge of the chariot-seat*.

480. *μίλιν*, *inactive*. In the tragedians the word means *wretched*.

483. *ἰωσσεφάδην*, *turning on all sides*.

493. *ἀθήτεον γὰρ ἔτ' αἰνῶν*, i. e. *νικῶν*, *for they were not yet accustomed to them*. The Thracians had but lately arrived, and had not yet taken part in the war. Their horses, also, were unaccustomed to trample on dead bodies.

502. *βοίζην*, *whistled*.

515. *ἀλασκιωήν*, literally, *blind*, i. e. *careless watch*.

540. *Οὐπω πᾶν εἰρητο ἴσας*, *the word had not yet all been spoken*.

564. *τάφρου διήλας*, *drove them over the trench*, i. e. by the *ἰσσηλασίη* *δίε*, which had been left.

572. *ἰδρῶ*, accusative for *ἰδρῶτα*.

573. *λίφιν*, *the neck*. "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which, by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἀσμηίδους*, *bathing-tubs*.

577. *λίπ'*, always used with *ἀλίσψασθαι*, *χεῖσθαι*, and *χερίσθαι*. The ancients take it for *λίπια*, used adverbially, = *λίπαρως*. But others hold it for *λίπαν*, dat. of an old substantive, *λίπια*, and *ἔλαιον* is the adj.; *λίπια ἔλαιον*, i. e. accordingly, *olive-oil*.

578. *δαίτυμα*. This is the third time they have eaten since sunset; first at Agamemnon's, next at Achilles's. But they have had hard work, and, like Captain Dugald Dalgetty, they find it expedient to lay in a supply of provant whenever they have a good opportunity.

The libation to Athena, with which the book closes, and the offering mentioned in verse 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

THIS book begins with the twenty-sixth day, and is chiefly occupied with the exploits of Agamemnon.

1. *παρ' ἀγανού Τιθωνία*, from the side of noble Tithonus.

4. *πολίμους τίρας*, the signal of war. What that was is left undecided.

11. *ἔρδ'*, loudly; according to others, standing upright.

20. *ξενίτιον*, a hospitable gift; a gift that passes between persons standing in the sacred relation of private hospitality to one another; a token of friendship.

24–26. A particular description of the shield of Achilles. *οἶμοι*, strips. *μίλανος κυάνους*; the nature of this metal is uncertain; Beckmann and Voss understand by it a sort of dark blue steel; Millins and Heyne take it to be lead. *κασσινίρεω*, tin. *ἐπερίχευε*, pl. pf. of *ἐρίγω*, extended, arose. *πρὸς διεῖν*, i. e. *Ἀγαμέμνονος*.

27. *ἵρισιν ἰσινόντις*, like the rainbow. It is remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13, LXX. *τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφελῇ, καὶ ἵσταται εἰς σημεῖον ἀνὰ μέσσω ἰμοῦ καὶ τῆς γῆς*." But here it refers to a different idea. It is a sign of terror, foreboding, &c., and not of a covenant. The coincidence is one of expression, not of thought.

62. *σῦλος*, according to Köppen, = *ἔλος*, full. But it refers to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks.

67. *ἀμητῆρες*, mowers, or reapers. — *ἑναντίαι*, opposite. This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing. The workmen were divided into parties, beginning at the opposite ends of the field, and meeting

in the middle. And as handfulls of wheat fall rapidly as they advance, so the dead fall numerously before the two armies.

68. ἔγμον, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean *the swath*.

69. δαγμάματα, *handfulls*.

84. αἰξίνο ἰερό ἡμαρ, *the day was increasing*. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. δρυόμεναι, *the wood-cutter*. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life.

105. δίδω, from the old verb δίδημι, = δίδω, *to bind*.

130. γονυζίσθην. This verb means, primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is, therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply *to supplicate*.

147. ἔλμων. According to some, *a round stone*; others explain it, *a mortar*.

160. προάλλωζον, a derivative from προάω, *drew with a noise*, i. e. the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. ἐν νυκτὶ ἀμελγῶν, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here, if either, it is evening. Buttmann, however (*Lexilogus*) has a long analysis of the word, and considers it an Achæan term = ἀκμή, *the highest point, the middle*; therefore, here, *midnight*.

214. ἐπισχέσαν, *and they rallied*.

227. μετὰ πλίσσας, *after the report*, i. e. having heard the report.

236. ἴτορι, 2d aorist, Epic, defective, τορῖν, *to pierce*.

243. πολλὰ δ' ἴδωκεν, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, or both. Here to the former.

251. ἐπ' ἑξ, *sideways*.

256. ἀνιμοτριφίς, literally, *wind-nourished*, — supposed to mean, "the wood, of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, i. e. when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλος, here means *the pains of child-birth*.

282. ἄφρον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. ὀπιρᾶν, *violent*.

307. τρέφι, an Epic form for τρεφίσσιν, *swelling*.

319. βέλονται, the old Epic form for βούλονται.

334. *κηλάν*, Epic 2d aor. from *χάζω*, *having deprived of*.

364. *μύλλω*. *μύλλω* often expresses only a *probable future*.

385. *Τοξίτα*, &c. These epithets are intended to convey the idea of contempt. *Bowman*, thou who boastest of thy bow.

393. *ἀμφιδρυφαι*. This word denotes figuratively the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.

413. *ἔλκεν*, for *ἐλῆκεν*, from *ἐλίσσω*, *shut him up*, surrounded him.

424. *πρόσφυον*, the navel.

455. *πυριῶναι*, *shall perform funeral rites*. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μισακλινόμενος*, *giving way*.

537. *ἰνισσώμενος*, *the tire of the wheels*.

548. *ὦς δ' αἴθωνα*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible; but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Second, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small; and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that, in ancient times, and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λαλῶμενα*, *eager to satiate themselves with his flesh*. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopped in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

593. *ἐάν' ἄμοιρι κλίναντες*. The warrior, fighting by himself, held the shield before him. But fighting in serried ranks, he brought it up so as to rest it upon the shoulder.

622. *πρὸ πνοῆς*, *towards the breeze*.

624. *πνεῦμα*, for *πνεῦμα*, a *potion*, literally, a *mixture*.

630. *κρέμνον*, *onion*, or *garden-leek*, was used to flavor the wine. — *πρωτὴ ἔψον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *pale yellow*, — *ἀκτὴν*, *meal*.

632. *Πᾶρ δὲ δίσκας*. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four ears or handles, being double, and on each handle two doves were carved, and gilded.

639. *πῶν*, Epic for *ἰσση*, from *πνάω*, to *grate*. She grated goat's-milk cheese upon it.

659. *βιβλημένοι, οὐτάμιναι τι*. The difference between these seems to be, that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded*, as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot for that reason be considered out of place.

674. *Ῥύει ἱλαυνόμενος*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σπιδίος*, *extended*.

762. *Δις ἴον*, Epic for *ἦν*, thus *I was*. — *εἴ ποτ' ἔην γι*, *if ever I was among men*. The expression conveys a sad recollection of former times.

764. *μετακλαύσεσθαι*, *will weep or lament afterwards*, will repent when it is too late.

796, *aeqq.* Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles's permission to wear his armor, and appear on the field, that the Trojans may think it is Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles sends his friend Patroclus to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been pampered by the embassy sent with splendid offers to conciliate him; he has threatened to return home, but does not intend to execute his threat, partly because he wishes to enjoy in person still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and silently anticipates that an occasion may be made, by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

THIS book contains the wonderful description of the fight at the wall.

2. *ἰᾶσ'*, was tending, or was dressing the wounds of.

4. *Τάφρος....ὑπερθεῖν*, the trench of the Greeks, and the wall beyond it; i. e. beyond it from the Trojans.

17. This episode is introduced in advance of the story.

29. *φιστρῶν καὶ λάων*, the foundations of trunks of trees and stones.

54. *κηρυμνοὶ γὰρ ἱσηριφύς*, for the overhanging ridges.

55. *σκαλιόσσειν*, stakes, a palisade.

66. *στυῖς....ὀϊῶ*, for the passage is narrow, where I think they will be wounded, i. e. *ἰστυῖς*.

74. *ἰλχθίντων ὑπ' Ἀχαιῶν*. *ὑπὸ* is used to designate the cause or author.

105. *Οἰ....βίβισιν*. The meaning of this line, they formed in such close order that shield touched shield; literally, they joined each other with the wrought hides, i. e. shields.

116. *δυσώνυμος*, ill-named. "The *Moera* is so called, because even her name is repulsive, or has an evil foreboding, — hated, deadly." Cr.

121. *ἰπικικλμίναις*, leaned upon, i. e. closed; opposite of *ἀναπτεταμίναις*.

125. *κικλήγοντις*, Epic for *κικληγόντις*, from the perf. *κίκλῃην*, used in the sense of the present, but formed as if from *κικλήγω*.

132–134. One of Homer's picturesque comparisons. The point of it is the firmness with which the two heroes await the enemy.

147. *δίχεται*, for *διδίχεται*, = *διδιγμίναι ἔσι*, or sync. pres.

160. *ἄμφ' αὖν ἔδυν*, sounded sharply. It describes the ringing sound of the helmets.

179. *ἀπαχίατο*, Epic for *ἠπάχυντο*.

200. *ἔρεϊς*, a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

205. *ἰδυθείς ἐπίσω*, drawing back, as a snake does in biting.

207. *πνοῆς ἀνέμιοι*, on the breath of the wind.

233. *ἄπο σπουδῆς*, seriously. This speech of Hektor is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following martial sentiment, often quoted with approbation by the moderns, as well as by the ancients:—

Εἴς εἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

One omen is best, to fight for our country.

254. *ῥέγ' ἰθὺν*, straight towards the ships.

258. *πέριους*, the pinnacles. — *ἰσάλλεαι*, breastworks.

278. The comparison gives occasion to one of those natural pictures of consummate beauty, into which a simile is so often wrought by Homer.

284, 285. *Καὶ τ' ἰθ' ἄλλης περὶ ἡθρῆς*, and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlets, and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it; i. e. the snow.

311. *Ἐδρεν* *εἰς*. An instance of the custom of honoring the chief men at the feasts with ampler portions than those of others.

322 — 325. This passage is very striking. The sentiment is tinged with melancholy, but appropriate to the occasion. The lines have been often quoted, and are among the most celebrated in Homer.

340. *ἰσώχασθε*, 3d pl. plupf. pass. of *ἰσίχω*, were closed.

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. *ἀρηνυτῆρι ἰσκάς*, like a diver.

421 — 431. The comparison, though drawn from common life, is picturesque and lively. Two neighbours dispute about the boundaries of their farms, which are contiguous to each other. They stand, measure in hand, disputing about an equal division, each refusing to yield to the other. So here the breastwork only sundered the combatants, each firmly maintaining his ground.

431. *ἰββάδατ'*, Epic plupf. to *ἰαίνω*.

433. *Ἄλλ' ἔχον, ᾧσσι*. There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, honest woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description. The comparison was much praised among the ancients. *χρενυτής*, properly, one who toils with the hands; a person who labors. *ἀληθής*, honest.

446. *περὺς παχύς*, broad at the bottom.

456. *ἰσημοίκοι*, bars crossing each other, and fastened by a bolt, *κλήϊς*.

458. *Ἐὺ διαβάς*, having set his feet wide apart, i. e. braced himself.

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

THE battle at the ships continues the animated story.

3. πάλιν ἐρίπειν, *turned back*.

5. Ἴππημολῶν, *mare-milkers*, so called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine Sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes; but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλαυκτοφάγων, *milk-eaters*, ἄκιον, *with scanty subsistence*. Ἀκίον, however, is usually taken as a proper name.

12, 13. Σάμουν....Θρηκίνας, *Thracian Samos*, afterwards called *Samo-thrace*.

18-22. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Poseidon, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The description of the effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical.

36. σίδας, *fetters or shackles*.

42. παρ' αὐτόφει, adverbial, = αὐτοῦ, referring to the ships.

53. λυσσώδης, *mad*, or more exactly, *like mad*.

59. ἐκηπαῖον, the same as ἐκήπτρον, *a sceptre or staff*.

60. κινωαῖς, 2d perf. from κίπτω, *striking*.

72. ἐρίγνωτοι, *easily known*.

90. μισυσάμενος, = μιστιλθών, *placing himself among them*.

102. φυλακνῆς, *timid or frightened*.

114. Ἠμίαις γ' οὕτως ἔστι, *it is by no means right that we*.

119. λογρεῖς, *a miserable creature, a coward*.

128. λαοσείας. This word is susceptible of two interpretations, — *preserving the people*, from λαῖς and εἶας, and, according to Apollonius, ἡ τοῦ λαοῦ σοῦσα ὅστις ἐπὶ πόλεμον ἐρμῶσα, *exciting the people to war*.

130. Φεάξαντες. This description of the array of the Greeks represents what was afterwards called *εὐνοετισμός*.

137. ἐλαιοέρεχος, understand λίθος. The epithet may mean *destroying as it runs*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are descriptive of the rock in its downward course, which represents the descent of Hector upon the Greeks who await him, be-

tween the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse. "The ancients were divided in opinion on the meaning and derivation of this word (*ἑλαιοπέτρας* or *ἑλαιοπέρας*). Those who wrote it with the rough breathing derived it from *ἅλος*, *whole, entire*; therefore, *an entirely round stone, a rolling stone*; others, who preferred the soft breathing, took for its stem *ἑλός* (*ἡ ἑλὶ τὸ ἐρίχιν ἑλός*), *the destructively rolling stone*." Cr.

146. *μᾶλ' ἐγγεμφθίς*, *hard pressed, very near*.

158. *Κοῦφα....προσδιζών*, *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, protected by the shield*.

162. *κρυλῶ*, *the end of the shaft*, which is inserted in the spear-head.

191. *ἔειπε*, *passed*, i. e. pierced, = *διήλθε*.

204. *Ἦκε δὲ μιν σφαιρηδόν*, *and he threw it (the head) like a ball*.

212. *ἰγύνη*, *the part of the leg behind the knee, the knee-gorge*.

237. *Συμφιετὰ....λυγρῶν*, *The united courage, even of cowards, avails*.

240. *Ἰδομένοος δ' ἔει*. Idomeneus's appearance is splendidly described. The simile is grand and vivid, being borrowed from the sublimest phenomenon in nature.

261. *ἰνώτια παραβάνοντα*, *all-shining side-walls*. "Properly speaking there can be no shining walls in a tent; but the minstrel transferred the expression in this place from houses to the tent." Cr.

275-286. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. *βλάω*, Epic 2d aor. mid. in a passive sense.

315. *ἰλίσσει*, from *ἰλέω*, poetic for *ἰλίσσει*.

334-344. The simile is one the appropriateness of which is obvious. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears. The *brazen* splendor; from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted, says the poet, indeed, who could look without shrinking upon the struggle.

347. *Ζεὺς μίμ*. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Zeus. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. *ὑψικαυδός*, a very expressive compound, — *coming-up-from-under*.

382. *ἰδνωταί*, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the *ἵδνα*, or marriage-gifts.

385. *κατ' ὤμων*, *over the shoulders* (of Asius). The chariot followed so closely that the breath of the horses was upon his shoulders.

407. διωρόν, rounded. — καίνισσ', reds, crossing each other inside the shield.

408. ἰάλα, from ἰῶλω, 2d aor., he crouched down.

409. καρφαλίον, lit. drily, like ἄδον.

416. συμπίον, attendant.

431. ἰκίνασθαι, she excelled, plupf. in sense of imperfect. This form is constructed with an accusative of the person excelled, and the dative of the thing in which he is excelled.

433. ἄριστος = ὁ ἄριστος.

443. "Ἡ ῥά οἱ, Which, palpitating, shook the end of the spear. "That the heart, pierced through by the spear should have beat so strongly, and even have shaken the end of the shaft, is certainly a poetic exaggeration; yet there is no reason for rejecting the verse, with Köppen, as spurious." Cr.

515. Τρίσσαι....πολίμους, literally, His feet did not carry him quickly to flee from the war. "If the warrior saw himself hard pressed by his enemy, it was no disgrace to him to hasten back to his friends." Cr.

534. περι μίσσας χυρὲς ἐνθάτας, putting or clasping his hands round his middle.

544. θυμοκαϊστής, life-destroying.

564. ἐσώλης, a stake, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear.

583. πῦχυν, the arm or extremity of the bow.

589. νόσμοι, ῥεῖθιναι, beans, peas. The arrow rebounded from the shield as lightly as beans and peas from the winnowing-fan. The σείων was an instrument for winnowing.

612. κελίονα, the helve or handle of the axe.

650. ἀπείνοτος ἴω. ἵνα, in the sense of to throw at, is constructed with the genitive.

654. ἐσώληξ. The simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. πατὴρ πύς. That is, Pylæmenes. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him; others, that there were two of the same name. But there is nothing strange in the supposition that the poet, having such a variety of characters on his hands, inadvertently let one of them come back again after he was dead and buried. The wonder is that such an accident did not oftener happen.

685. Ἴωνες, the Ionians, i. e., here, the Athenians. See the Scholiast. "Ancient and modern interpreters find difficulties in this mode of naming the Athenians, because the Ionians had emigrated, nearly 200 years before the Trojan war, from Attica to Ægialos, and only partially returned 80 years

after it. Yet we may, with Heinrich and Heyne, defend this name by assuming that it had been retained by the Athenians, when Ion had already taken Ægialos, the inhabitants of which were called Αἰγιαλῖς "Ionia, to distinguish them from the Attic Athenians." Cr.

696. ἄνδρα κτανέναι, *having slain a man*. It was a custom for those who had slain a man to flee for refuge to another country, and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this characteristic feature of ancient life occurs in Herodotus, in the interesting story of Adrastus, the Phrygian. Herod., I., 35, *seqq.*

703. 'Ἄλλ' ἄρα'. This simile is derived from one of the most common and familiar sights. It is natural, and its propriety will strike any one who has seen a yoke of oxen ploughing in a hot day. The principal point of the comparison, however, is the equality and simultaneous impulse with which they toil.

726. The speech of Polydamas is interesting, for the simple and natural classification of men which it contains. The substance of it is, God has made Hector a warrior, but he should listen to the counsels of others; that he cannot be first in council, as well as in the field.

775-787. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, but, though destitute of principle and virtue, not devoid of courage.

799. φελαγίσματα, *crested with foam*.

820. κενόντες πιδίαι, *raising a dust through the plain*.

829. πειθήσεις, from φίνω, *you shall be slain*, = φονεύσεις.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle after battle presses on. The impassioned speeches harmonize with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines.

ILIAD, XIV.

THE poet resumes the narrative from the end of the eleventh book. The present book contains the remarkable passage which describes the fraud which Here practised on Zeus.

8. περιωπών, *a look-out*.

15. ἐξέπεσε, *was overthrown*, plupf. pass. from ἐκίπω.

16 - 20. 'Ὡς δ' ἔτι....' Ὡς δ. There is great beauty and appropriateness in these lines, the beauty of the thought being heightened by vivid words. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The use of the epithet καφῆ, and the participle ἐσσίμεινον, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for*, the rapid coming of the shrill winds. Shakspeare puts into the mouth of Northumberland a similar comparison:—

" 'T is with my mind
As with the tide swelled up unto its height,
That makes a still-stand, running neither way."

King Henry IV., Part II., Act 2, Sc. 3.

25. λάσι, 2d aor., applied to the clinking of brass.

34. χεῖρῶν, *contain*. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two, or perhaps more, rows.

35. ἀνὰ πρύμναις, *stepwise, in rows, from πρύμναι, pinnacles*. This has been compared to the seats in a theatre, which rise one above another. The Trojan coast rose gradually, and the ships, as seen from a distance, seemed arranged above one another, like the benches of a theatre.

37. ἐψίλοντες, *desiring to see*. One of the class of verbs ending in -ιω, called *desiderative*.

77. "Τψι δ' ἐπ' ὑνῶν ἐμίσσομεν, *let us hold them at anchor on the high seas*.

89. καλλίψιν, for παταλίψιν.

92. ἄρτια βάζειν, *to speak things agreeable to prudence, i. e. rationally*.

101. ἀποσπασταίουσιν, from ἀποσπασταίω, *will look round, as if to escape*.

123. ἔρχατοι, *fruit-gardens, arranged in rows*.

129. ἐχώμεθα, *let us keep ourselves away*.

142. σιφλώσειν, *may God destroy him; from the adjective σιφλός, deformed or imbecile*.

145. πνέουσιν πιδίον, *shall fill the plain with dust*.

154. ἀπὸ ῥίου, *from a summit or peak*.

162. ἐντάμεσαν, *having adorned*.

164. ἧ χροιῇ, *on account of her beauty, or, according to Eustathius, a periphrasis for ἰαυτῇ*.

169 - 186. This passage is very curious, as a description of Here's toilet.

It is probably copied from the costume of the Heroic age. The ancients admired the minute and exact details of the picture. First she cleansed her body with ambrosia, and anointed herself with ambrosial oil, the fragrance of which spread over earth and heaven. Then she combed her hair, and braided it in shining braids; next she put on an ambrosial robe of Athene's skilful embroidery, and fastened it with golden clasps over her breast. She encircled her waist with a zone, hung with a hundred tassels, and put in her well-bored ears the ear-rings with three drops. Then she covered herself with a beautiful newly-wrought veil, shining as the sun. And under her glancing feet she bound the handsome sandals.

201. Ὠκεανός *et.* From this passage it appears that Here was educated by Oceanus and Tethys, after Kronos was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Here pretended a wish to reconcile them, in order to obtain the cestus of Aphrodite. They are represented as living at the extremities of the earth, which accords with the Homeric conception that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. ἀπεργασεν has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is lightness and rapidity in these lines, which is beautifully descriptive of the progress of Here.

252. ἵλαξα, *I put to sleep.*

271. ἀέετον, *inviolable.*

291. χαλκίδα, κύμινδι. The latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men. Aristotle, *Hist. An.*, IX. 12, says, — Ὁ δὲ κύμινδις ἐλιγάναις φαίνεται· οἷός τε τὰ ἔρη· ἵσσι δὲ μέλας. "The κύμινδις appears but seldom. He inhabits the mountains, and is of a dark color." Pliny, *Hist. Nat.*, X. 8, remarks, — "Nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis, interdiu minus cernens. Bellum inter necinum gerit cum aquilla." The precise species of bird designated by these Homeric names is not clear, though the prevailing opinion seems to be that it was a kind of hawk, probably the night-hawk. Some think it the owl.

307. περυσίην, = ἐν τῇ περυσῇ τοῦ ἔτους, *at the foot of the mountain.*

This story of the deception practised upon Zeus by Here speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that, unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. The indecorum is more prominent here than in any other passage of the *Iliad*, and any allegorical interpretation is impertinent.

During the slumbers of Zeus, the affairs of the war take a different turn. Poseidon rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues displays the nervous power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the beating of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor the crash of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet selects from the crowd the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them excites a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the verse, and the fall of Hector is like the crash of an oak torn up from the roots by a stroke of the thunderbolt of Zeus. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him; his breath returns; he opens his eyes; he vomits blood, and falls back again in a swoon.

317—327. "These eleven verses, in which Zeus relates a whole series of gross infidelities, were pronounced spurious by the Alexandrine critics, because they must have irritated much more than persuaded Here. The long story, moreover, was at variance with Zeus's present state of feeling, and inconsistent with the power of Aphrodite's girdle. Köppen and Heyne took offence at them also, and Spitzner has for this reason inclosed them in brackets." Cr.

458. *ἄχος γίνε'* *εἰς αἰμίνας*, gen. of cause, *pain on account of his boasting.*

460. *τῷ Τελαμωνιάδῃ*. The article is used here to distinguish him clearly from the other Ajax.

463. *λινεῖφις ἄϊξας*, *springing aside, obliquely.*

471, 472. *Ἦ ρ'....ἄξις*, literally, *Is not this man worthy to be killed in requital of Prothoenor?* i. e. *Is not Prothoenor amply avenged by the death of Archelochus?* — *κακός*, *base*, i. e. of base origin, not noble, *low.*

479. *ἱέμενοι*, *archers.*

485. *ἀγῆς ἀλκονῆρα*, *the averter of destruction.*

488. *ὤρμηθῃ*. This verb takes the genitive, its signification being to *attack.*

499. *ὃ δὲ φῶ, πῶδιαν ἐνασχόν.* According to Zenodotus, *φῶ* or *φῆ* is an old particle like *ὥς*. Aristarchus, on the contrary, took it for *ἴφῃ*, and struck out the following verse as tautological. But as similar tautologies elsewhere occur, this is no insuperable objection to the verse. *πῶδιαν*, literally, *a head of a poppy.* The metaphor, if it be one, is unusual and bold.

502. *γυάμιναι*, Epic for *γυῶν.*

509. *ἀνδράγα'*, *spoils*, i. e. *arms, taken from the enemy.*

In this book there are many excellences, and some objectionable passages. The description of the girdle of Aphrodite is among the most fanciful conceptions.

ILIAD, XV.

Zeus awaking, sees how things have been going forward during his slumbers. He falls naturally into a great passion with Hera, but is easily appeased by her asseverations. He sends for Phoebus Apollo to set affairs right again.

2. δάμην, Epic, = ἰδάμηναι.

3. ἔχισθιν, for ἔχισσι. This termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. ἐκνέσσω, fainting or senseless, from *εννέσις*. Elsewhere this word is applied to the mind.

16. κακῶσφαις, evil machinations, from *βάσσω*, to set.

18. ἐρείμα, imperfect of *εἰρῆμαι*.

19. ἀκμονας, anvils.

24. ὀλιγοησιλίαν, having but little power.

37-40. Στυγὴς Ἰδμερ. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe, also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them." The water of the Styx flows from the upper to the lower world; hence *κατεκείμενον*, flowing down. — ὅη κεφαλῇ, i. e. ἱερῶ. "The oath by the head and by the love of Zeus has not only, as Eustathius remarks, something dignified, but also aims to soften the wrath of Zeus." Cr. — λίχης κουριδίων, the nuptial couch.

60-77. Zeus discloses, in this speech, the final determination of his purposes in regard to the war. Hector is to resume the battle, inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them back to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles, enraged by this event, is to return to the field, and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed, until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles's vengeance is accomplished. The poem proceeds, in accordance with this declared purpose of Zeus, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector. This prophetic exposition of the plan of

the remainder of the war has led some critics to reject the passage as spurious.

80. 'Ως δ' ἔσ'. The simile in the following lines is very fine. The rapid passage of Here is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed.

86. *δυναίοντα*, = *ἰδιξιόντα*, from *δυναίεσθαι*, an unusual form for *διδύναμαι*, they welcomed her with their cups.

101. ἡ δ' ἰγίλασεν. The picture is true to nature. Here is not inclined to laughter. She has a smile upon her lips, for the sake of wearing the look of cheerfulness in the presence of the other gods, and to conceal her disgust. Her brow remains dark.

110. Ἰλασέμ', *I am in dread, or fear*. The general meaning of this verb is, *to expect* any thing whatever. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun, *ἰλας*, bears the same primitive sense, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

113, 114. *παραθήγειο μῆρόν*. The striking the thighs was an expression of vivid emotion. — *παρασπένει*, with the flat of the hand. "By this addition the poet gives a visible picture of the whole action." Cr.

119. *Διμόν τε*. Terror and Fear were the sons and companions of Ares. He commands them to harness his horses. The rapid rhythm of the dactylic verse gives a very animated character to the lines.

128. *φρίνας ἡλί*, wandering in mind.

153. *ἀμφὶ δὲ μιν*, &c. This brief description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii. 11, — "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. *εὐργίοντι*, dread, elsewhere, hate.

191. *παλλομένων*, we casting lots.

194. *βίεσθαι*, an Epic future, connected with *βῆναι*, but *to walk* used in the sense of *to act, conduct one's self*.

204. *ὡς περιχρυσίζουσιν Ἐρινύες αἰὲν Ἰφονταί*. In allusion to the respect due to superiors in years. *The Furies always attend upon the elders*, i. e. avenge offences committed against them.

228. *ἀνδραῖ*, without sweat or toil.

229. *αἰγίδα*. The ægis is here evidently a shield.

238. *φασσφοδόν*, a dove-killer.

243. *Διὸς νόος*. "This is one of the few cases where the Deity makes his power felt from afar." Cr.

283. *ἰς στανδίῳ*, in standing fight or contest, hand to hand.

306. *ἦρχε δ' ἕξ' Ἐκτωρ*. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The scene is presented in the

most lively manner. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh, eager to satiate themselves*. The language of personification makes every thing seem instinct with life.

350. *πυρὸς λαλάχουσι*, shall bestow the rights of the funeral pyre. The 2d aor. with reduplication, *λαλάχουσιν*, signifies *to cause to participate*; the person being put in the accusative, and the thing participated in, in the genitive.

356. *ἔχθας παπίους*, the edges or bunks of the trench.

363. *νηπίησιν*, in his childishness.

379. *Τρῶες δ' ὡς ἰσχύοντο*. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the sides of a ship driven by an impetuous wind.

389. *ναύμαχα*, fit for sea-fight.

410. *στάθμῃ*, a measure.

447. *ὁ μὲν σιπώνητο*, he was occupied

453. *Κίον' ἔχια κροτούντες*, clattering with the empty chariot.

463, 464. *Ὅς οἱ, who (Zeus) snapped the string of the bow, τῷ ἰένοντι, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).*

479. *τετραβήλουμιον*, fourfold, having four thicknesses of hide.

484. *βλαφθέντα*, made powerless.

492. *ἴσταναι*, for εὐστάναι.

494. *ἴ, δι, κιν*, &c. This sentiment is in the received patriotic style. It is well suited to the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. These lines were quoted with effect by the orator Lycurgus in his speech against Leocrates, with several other patriotic and poetic passages.

502. *νῦν ἄρτιον*, now is the time. The speech of Ajax is conceived in the excited spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σφριγύμεναι*, to waste away by degrees.

513. *ἄδ' αὐτως*, thus needlessly, vainly, without an effort to prevent it.

520. *ὑπαιθε λιάσθη*, slipped away from him, as if from under.

521. *ἀπέρμεστον*, Poet. 2 aor. from ἀφαιρετόν.

533. *ἀνδρῶν ἀλιωρήν*, a means of avoiding, i. e. a defence against the enemy.

536. *κύμβαχον ἀκρότατον*, the top of the arch of the helmet, in which the plume was inserted.

553. *μυθήσομεν* = ἀμελήσομεν. *μυθίσαι* is often used absolutely in the sense of to remit efforts, or to neglect.

556, 557. *οὐ γὰρ...μάχεσθαι*, we must no more fight with the Greeks at a

distance; i. e. we must come to close quarters.—*πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν*, i. e. *ἡμᾶς* is the subject; and the subject of the next two infinitives is *ἐκείνους*.

567. *ἔρπει χαλκίῳ*, with a brazen wall; i. e. by pressing shield to shield.

582. *Ὡς ἰπὶ σοί*. There is a change in some respect in the manner of representation through the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ παρὸν ῥίξαντι λεονῶς*, like a wild beast who has done some mischief. The lion is particularly referred to.

590. *Ἦχῃ....χίοντα*. The sound of the words in this line seems to echo the sense.

592. *Τρῶες δέ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and so fulfil the prayer of Thetis. Zeus urges him on, that he may accomplish the purpose of avenging Achilles. This has the remoter consequence of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with the fury of the martial Muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the sea-shore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized. It is a grand "battle-piece." — *λίσσουσιν ἰκνότες ἀμοφάγουσιν*, like raw-flesh-eating lions, a frequent comparison for the Homeric warriors.

628. *τυτθὲν γὰρ ὕψ' ἐκ θανάτου φέρονται*, they are borne up from death but a little; an expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment plunged into the deep, and the next "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωπαὶ δ' ἐβίοντο νῆων*, and they (the Greeks) were facing the ships, i. e. the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are now behind the first line, and consequently their faces are towards it. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοί*, in verse 654, refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, to be men. His eloquence is successful; their spirits are roused, and they rally. Athene removes from their eyes the mist (which, however, has not been alluded to before),

and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding attitude, and, with Hector, shares the chief interest of the contest.

679. *πιλεριζων, to ride on horseback.* Trollope says, that "the custom here alluded to, of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leaped from ship to ship, on the decks, *πλεον*, repelling the Trojans and animating the Greeks. Though the Greeks in the Trojan times did not ordinarily ride, it is evident that they knew how, and in cases of necessity *could* do it. The common notion, that the Homeric Greeks knew not how to ride, is characterized by Wolff as a *Grille*, or *bee in the bonnet*.

705. *ἰκνέλου, a swift sailer.*

709. *ἀϊκάς, the assault.* The word is from *ἀϊρουν*, and is used in the plural.

717. *ἄφλαστον.* This was the curved extremity of the stern, on which ornaments were placed.

729. *Σεῖνυ....ἰσταπῶδην, a bench seven feet long, for rowers.*

738. *ἰσραλκία δῆμον ἱχοντες, having a host to supply other strength, i. e. a host in reserve to rally upon.* Herodotus, Lib. VIII., c. 11, *ἰσραλκίαι ἀγωνιζομένους, fighting a drawn battle.* Valckenaer remarks,—"Quando victis virtus redibat in præcordia, tum qui se putabant victores, *ῥίαν* reportasse dicuntur *ἰσραλκία*."

741. *Τῷ....πολίμοιο, Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle. φῶς, light, here, safety.*

The battles in this book are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical turning-point.

ILIAD, XVI.

THIS book is very interesting, containing as it does the exploits of Patroclus, when, permitted to equip himself in the armor of Achilles, he goes forth to battle, and finally falls under the hands of Hector.

3. *δάκρυα διεμέδ χιῶν, pouring hot tears.* In the Heroic age, men gave expression to the natural feelings in the most natural manner. They not

only applied fierce language to each other in their anger, but wept like children without feeling that there was any thing effeminate in it.

4. *διοφρεῖν*, *dark*.

7. *διδάκνυσαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is homely, but in point of truth and reality is excellent.

22. *μὴ νίμίσαι*, *be not angry with me*, i. e. for being in tears.

31. *αἰναεῖσθαι*, *unhappily brave*; a compound like *αἰνέπεις*, *δύσπεις*, and the like.

33. *οὖν ἄρα*. "*ἄρα* thus stands in sentences which express the acknowledgment of an error, or some piece of information." Cr.

41. *ἱσικνύς*, *likening me to you*; i. e. taking me for you. It was the wish of Patroclus, as expressed in this address, to assume the armor of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat by the terror of Achilles's prowess.

54. *περιβίβησθαι*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτιάτισσα*, *acquired possession of*.

59. *μισανέστην*, *a sojourner, a stranger*.

60. Ἄλλα τὰ μὲν προτιτύχθαι ἵσσομεν, *But let us leave the past*; like the Scotch idiom, *Let bygones be bygones*. — εὐδ' ἄρα πως ἦν = εὐδαμῶς δυνατὸν ἦν, *it was not possible*, here in the sense of *it was not right*.

62. *μνηθμῖν*, *wrath*.

66. *Τρώων ἴφους*, *a cloud of Trojans*, met. for *a multitude*.

68. *κικλίσσεται*, *are close upon*, Epic 3d pl. perf. pass. poetical.

69. *πόλιν*....*πᾶσα*, *the whole city*, i. e. *all the citizens*.

70. *κόρυθος*....*μίτωσεν*, *the front of the helmet*; lit. *the forehead*.

71. *ἑπύλους*, *ditches*.

75. *μαίνεται ἰγχήν*, *the spear maddens*. This sort of personification is common in Homer, especially when speaking of the implements of war.

78. *περιάγνυται*, *breaks around me*; i. e. *sounds about*. The breaking refers to the echo of the voice.

100. *ἱερὰ κρηδύμνα*, *the sacred walls*. The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and yet it is true to the fierce and impetuous character of Achilles.

102. *Αἴας ὃ οὐκίς' ἱμυμι*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Zeus, is vigorously drawn.

106. *καὶ φάλαξ'*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκίτις φονεὶ πύλωνται*, *lest the means of escape exist no longer*.

129. *δύστω*, an Epic imperative aorist.

143. *Πηληϊάδα μίλιν*, *an ashen spear from Pelion*.

147. *μῆται ἰμευλῆς*, to stand the shout, i. e. the hostile shout or the challenge of the enemy.

161. *γλώσσησιν ἐραιῆσιν*, with their thin or broad tongues.

172. *σημαίνειν, ἡγεσθαι*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *ἡγεσθαι* here signifies the degree of command which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *σημαίνειν* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *χρυσηλαπάτου*, an epithet applied to Artemis, usually explained with *golden arrows*, but literally means *with golden spindle*. — *κίλαδυνῆς*, shouting, an epithet applied to her as the goddess of hunting, from the shouts and clamors of the chase.

192. *ἀμφογυπαζόμενος*, treating him with loving kindness.

214, seqq. These lines are highly graphic.

233–235. Zeus is called the Dodonæan, on account of the oracle at Dodona, in Epirus. It was the most ancient and venerable oracle in Greece, and, according to one tradition, was founded by Deucalion, according to another, by the Pelasgians. It was situated in a grove of oaks, one of which was supposed to communicate in its whispers the responses of the god. The Selli appear to have been an ancient priestly caste or family, distinguished by great austerity of manners. They are called 'Ελλᾶς by Pindar (see Donaldson's Pindar, p. 340, fr. 31), the former name being the Pelasgian, and the latter the Hellenic form. Their reputed severity of life is indicated by the epithets *ἀντιπόδες*, with unwashed feet, and *χμαῖσυναι*, sleeping on the ground. — The word *ὑπεφῆται* is variously explained. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples who undertook to explain the oracles when they were obscure. But the Selli are here represented as priests, and not as servitors, excepting as all priests are the servitors of the god to whose worship they are dedicated. It has been said, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *ὑπεφῆται*, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑπεφῆται*, under-prophets, because they received them from the oaks." But probably *ὑπεφῆται* is nearly equivalent to *προφῆται*, and signifies simply those who speak under the direction of some superior power, those who declare the will of the gods.

259. *σφάιστον ἰακόντις*. The comparison is a very pointed one. The venom and fury of the irritated wasp are quite appropriate emblems of the excited passions of a martial host rushing to battle.

260. *σινεδίου, by the way-side.*

272. ἀγχιμαχοὶ διεάσονται, "for καὶ οὗ διεάσονται σὺν ἀγχιμαχοῖς."

Cr. According to this the relative οὗ is to be supplied, and the clause must be rendered, *and whose attendants are close fighters*. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. Spitzner says, that μίγ' ἀριστοῖς embraces both Achilles and his attendants, and there seems to be no great difficulty in this construction. Then translate, *Achilles, who claims to be the bravest of the Greeks, and his companions in arms claim the like*. Or perhaps the sense may be, since Patroclus desires to animate the Myrmidons with their leader's invincible courage, *that we may do honor to Achilles, who claims to be by far the bravest of the Greeks, and whose warriors assert a like superiority*.

297. Ὡς δ' ἔσ'. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Zeus removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. ἱερῇ, *cessation*.

336. μίλιον, *in vain*.

361. σείσσιτ', *watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows*.

363. εἶω = ἰσίω = ἰσάω, from εἶω = εἴζω.

371. ἄξαντ', *dual, referring to the pairs of horses*.

379. ἀνικυμβηλίας, *were overturned with a crash*. The word is drawn from the clashing of cymbals, and designates the rattling noise of the upsetting chariots.

390. κλίτῃς, = κλίτους, *crag*.

392. ἐπὶ πᾶρ, *headlong*.

395. ἔτεγγε παλμιστίς, i. e. the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. ἤστει ἀλίσ, *sat crouching*.

419. ἀμικτοχίτωνες, *having tunics without the μέλας, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body*.

426. ἭΗ βα. The simile of the two vultures illustrates suitably the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. Αὐτὰρ ἰσὴν δέ. The request here made is afterwards fulfilled.

457. τὸ γὰρ γίγας ἰσὶ θανάτων. "Possibly, in the time of the singer, Sarpedon's monument was still in existence in Lycia. The old expression pointed to this, 'Zeus, whose son he was, gave his body to Death and Sleep, to bear to his native land.' How natural and beautiful, since he had been

brought back slain, and his bones rested in the bosom of his native soil. The mode by which the body had really came to Lycia from the Trojan battle-field was unknown." Heintz.

459. *αἱματρίσσαις* δὲ ψιᾶδας, *bloody drops*. A portent of the shedding of blood.

469. *μακρόν*, 2 aor. from *μηκέωμαι*.

491. *κτανόμενος μινίαισι*, *mortally wounded* *gaged*.

507. *λίπεν*, for *ἐλίπησαν*, 2d aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, i. e. Sarpedon and his charioteer.

515, 516. *δύνασαι δὲ εὐ πάντες' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ*, *you can give heed to*. The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is magnificently described. The darkness is to be conceived as an actual cloud which Zeus spread over the combatants, for the purpose indicated by the poet.

574. *ἰαίττειται*, *came as a suppliant to*, according to a custom which has been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is an instance of that more animated manner already remarked.

589. *αἰγανίης βολή*, *the throw of a dart*.

617. *ἔρχεσθην πρὸς*. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armor." Pope.

630. *εἶλος πολέμου*, *the issue of war*.

633. *Τῶν δ'*. The ringing of the shields struck by the spears is well illustrated by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *βρεμίσσει*, an imitative word, expressing the sense by the sound, — *buzz*.

658. *ἐκ τάλαντα*, *the sacred scales of Zeus*, i. e. the decree or determination of Zeus.

668. *Ἐλθὼν ἱκ*. The construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered, *Going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him*. The command of Zeus, that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in verse 453.

685. *καὶ μὲν' ἀέσθη*, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate*.

702. *ἀγκῶνες*, *the elbow; here, a corner or angle*.

714. *ἀλλήναι*, = *συσσεφῆναι*, *to be gathered, or collected together*.

722. *Αἴψ', ἴσον ἤσσω*, *Would that I were as much superior as I am inferior to you*.

745. "Ω πῶσα. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the Heroic age.

747. *τήβη διφῶν*, *searching for oysters*.

765. These lines are vigorous and picturesque. The storm is the battle of the winds. Eurus and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, picture the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βουλυσίνδε*, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen. For *βουλυσίς*, from *βοῦς* and *λύω*, is the time when oxen are unyoked.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns, in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *τεμνίονσα*, = *ποδηνικίς*, *reaching to the extremity of the person*.

836. *ἤμαρ ἀναγκαῖον*, *the fatal day*. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is accordant with the customs of the age. The poet shows his invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is probable. The reply of Patroclus is characteristic. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem considered as a whole. The friend of Achilles has gone forth to the battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Hephæstos. His anger with the Greeks is already satiated, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

THIS book is chiefly occupied with the deeds of Menelaus, and forms part of the narrative of the twenty-sixth day.

1. *εὖδ' ἔλασ'*. This verb, with a participle signifying the action of suffer-

ing, often occurs in the sense of doing or suffering *unseen by*; the person by whom unseen being put in the accusative.

4. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', *to go about a person*, is a periphrasis for *to defend him*.

19. ὑπέριζον, *proudly, haughtily*.

25. ἀνιπτο, an Epic aorist, ἀνίστατο, from ὀνομαι, *to reproach*.

32. ῥιχθὲν δι τι νήπιος ἔγνω, *when a thing is done, even a fool knows it*.

34. τίσεις, *you shall expiate the death of*.

51. Χαρίτισσιν ἰμοῖαι, *like the Graces*, i. e. *like the hair of the Graces*.

52. ἰσφίκωντο, from σφικνέω, *were bound*.

66. ἰύζουσιν, *they shout*. The verb expresses a sharp and piercing cry.

71. ἀγάσσατο, *envied, or grudged*.

88. φλογὶ ἐκίλει, *like the flame*. The points of comparison are, the splendor of Hector's armor, and the rapidity with which he moves.

93. μή τις, *let no one*. — νιμισήσεται, for νιμισήσεται.

98. πρὸς δαίμονα, *in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity*.

101. ἐκ θεῶν, for θεοῦ, *from God*, i. e. *by the impulse of a god*.

105. κακῶν δὲ καὶ φέρεται εἴη, *it would be the best of evils, or, as we should say, the least*.

112. παχυνῶται, *is frozen*, i. e. *with grief*.

136. Πᾶν δὲ τ' ἰσιπύνοιον κάτω ἵλκεται, *and he draws down all his brow*, a natural expression of wrath.

142. ἰδυῖο, imperfect, *thou wast much lacking in battle, thou art but a poor fighter*. μάχης διύισθαι, *to lag in the fight*.

155. πειθήσεται, from πείνω, a form of φαίνω.

187. Πατρόελλοιο βίην, circumlocution for *Patroclus*.

196. πατρί, *his father*, i. e. *Peleus*.

197. γηράς, 2d aor. participle; see Sophocles's *Greek Verbs*, p. 112.

201. καταθύμιος, *present to your mind*.

210. Ἔκτορι δ', &c. The description of Hector in the armor of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic harmony with the general purpose of exalting Achilles.

220. περικτιόνων, *dwelling around, in the neighbourhood*.

243. νέφος περι πάντα καλύπτει. Hector is called here *the cloud of war*, unless the sentence may be constructed thus, Ἔκτωρ καλύπτει νέφος πολέμου περι πάντα.

250. δῆμια, *at the common charge*.

263 — 266. Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι....ἴσαν. This simile has been greatly praised by the best of the ancient critics, especially Dionysius of Halicarnassus, and Aristotle. "The poet has been supposed to allude, in this

simile, to the noise of the breakers at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes, that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's Essay on Homer." Trollope.

The following is the passage referred to :—

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers, which were heard and seen at some distance, had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature which it attempts to represent is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines† in the Iliad, that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

268. *φραχθίντις*, from *φράσσω*, closely covered with their shields.

292. *ἰμίνων τε*, desiring it ever so much.

319. *ὑπ' Ἀχαιῶν*, driven by the Greeks. *ὑπό* denotes the origin or cause.

331. *πολὺ βούλινται ἤ*, more than. Some qualifying adverb must be understood, as *μᾶλλον*.

389. *Ὡς δ' ἔτ' ἀνέρε*. This is one of the similes of Homer which illustrate the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides of the body to get possession of it.

426. *Ἰπποι*. The circumstance of the horses weeping the loss of their

* The Arab name for the mouth of the river.

† "'Ὡς δ' ἔτ' ἰπὶ προχοῇσι Διῷσιτις ποταμοῖο
*Βίβρυχιν μίγα κῦμα ποτὶ ῥέον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
 Ἵόνις* BOO'ΩΣΙΝ, *ἰεργομένης ἄλως ἔξω*, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties which are beyond all translation." Wood's Essay, p. 77.

master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with supernatural powers, and partly to the license of poetry in attributing to inanimate things and brutes the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the ludicrous. Yet one of them afterwards (Il. XIX., 404) speaks with a human voice.

440. ζύγλης, ζυγόν. The first was the *circle* or *bow* at the end of the yoke, through which the horse's head was inserted; the second was *the yoke* itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γάρ. The sense of the misery and weakness of man expressed in these lines has been often alluded to. It is certainly remarkable that a poet like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods. But it shows, as Köppen well says, that no idea was entertained of the moral ends of the creation and government of God.

469. νησιδία, compounded of the inseparable particle *νη* and *αἰδέσθαι*, and means *useless*.

476. ἔχῃμι δμῆσιν τι μῖνος τι, *to restrain and govern*.

481. βρονθόν, *swift in battle*.

496. αὐτά, i. e. Alcimedon and Automedon.

502. ἰμπνίσσιντι μεταφρένῃ, *breathing upon my back*.

514. ἐν γούνασι κίτται, a proverbial expression, literally, *lie in the knees*, i. e. *depend on the will of the gods*. It is founded on the fact that supplicants embraced the knees of the person supplicated.

515. ῥῶ, *I will hurl*.

520. 'Ὀς δ' ὄτ' ἔν. This simile is drawn from a very common incident, but is entirely applicable.

622. μάστιγι, from *μαστιγῶ*, the same as *μαστιγίζω*, *to lash*.

645. Ζεῦ πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Zeus himself be arrayed against him." § 9.

670. ἱησίν, *gentleness*.

676. Ὅντι, &c. Homer frequently, in his illustrations, goes on to describe the habits and characteristics of animals or things from which the similes are taken, thus making a minutely drawn picture.

696. Θάλιη δὲ οἱ ἔσχιτο φωνή, *and his strong voice stuck in his throat*.

716. ἀγαλλεῖς ὦ Μενέλαε. The exclamation particle ὦ, in the Epic language, often stands between the adjective and the substantive, and gives a peculiar emphasis to the address.

722. ἀγκάζοντο, = εἰς τὰς ἀγκυλὰς ἐλάμψαντο, they took into their arms. They lifted up the corpse in order to place it on their shoulders.

728. ἐλξεται, i. e. ἐλξεται.

737. ἡῦτε πῦρ. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam, for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs, for their boldness, and to water, for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope, from Eustathius.

738. ἔρμινος ἐξαίφνης, suddenly breaking out.

743. ἀτραπίς, Poet. for ἀτραπός, a way, literally, from which one cannot stray.

ILIAD, XVIII.

THIS book is called the *ἑπλοποιία* from the passage in which is described the making of the shield for Achilles by Hephaestus.

1. δῖμας. This word is often used in the accusative to express the idea of resemblance, the thing with which the comparison is made being put in the genitive.

3. νῶν ἐρσηναιρέων. This epithet is borrowed from oxen. *κεῖρα* = *κεφαλῇ*. "The ships of the most ancient Greeks were so much curved at both ends, that they looked like the moon in her last quarter, at least on the coils. These curved points were called horns." K.

7. *πιδίσι*, genitive of place over or through which an action is performed.

20. *Κεῖται*. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. See X. 1, 49, *Narrare vero quis brevis potest, quam qui mortem nunciat Patrocli?* Nothing can be more simple and appropriate. — *εἰσιν*, genitive of cause, and constructed with *ἀμφιμέχονται*.

23. *κῆν ἀθαλίεσσαν*, the ashes. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and in the Bible. It belonged to the Oriental manners. The lamentation of Achilles is in the spirit of the Heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of the gentleness which formed a part of the popular conception of his character.

54. *δυσαριστοσύνη*, the unhappy parent of the bravest.

74. *τὰ μὲν δὴ*. The prayer of Thetis and the wish of Achilles.

93. *Ἰλῶρα*, retribution for the death of, properly, the plunder of, i. e. the stripping him of his arms.

100. *ᾄσει*, syncopated Epic form for *ἰδίησιν*, needed.

107. *ὦς ἱεῖς*. The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord is a fine and characteristic touch.

114. *φίλης κεφαλῆς*, of his dear head, i. e. of my dear friend.

128. *ἰσήμενον*, adverbially, = *ἀληθῶς*, you have spoken this truly.

136. *νῦμαι*, for *νίεμαι*, in a future sense, I shall return.

138. *υἱὸς ἰσῖο*, from her son.

151. *Οἰδίη*. The contest about the body of Patroclus is renewed. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen-foe, and his indomitable firmness is well described.

207. *ὦς δ' ὅτι καπνός*. The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description in the following lines is faithful, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the ægis of Athene, and shouts, so as to terrify the Trojans, and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Athene sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses and drivers, to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue the dead Patroclus.

236. *φίετρον*, a bier, from *φίεω*.

258. *ῥητίετον πολέμιζον*, like the English Idiom, *easier to fight*, i. e. to be matched or beaten in battle.

265. *πτόλιος*....*γυναικῶν*, referring to the Trojans.

276. *ἰζυγμῖναι*, = *πεκλισμῖναι*, closed; barred and bolted.

300. *πνέεσσι*....*ἀνιάζει*, is much troubled about his wealth. The verb has here an intransitive meaning.

309. *Ξυνός* *Ἐνάλιος*, *Enyalios* (i. e. Ares) is common to all, i. e. the fate of war is shifting, and sometimes slays the slayer.

316. *Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης*. The grief of Achilles is described in Homer's

usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, expresses his warlike character and fierce desire of vengeance upon him who has robbed him of his friend.

331. *πτεριῶν*, fut. from *πτερίζω*, *I will not perform your funeral rites.*

339. *Ἀμφὶ δὲ εἶ*. The custom of the Heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in pagan and Jewish writers. Among others, see the *Alcestis* of Euripides, edited by President Woolsey of Yale College, verses 103, 104.

346. *λοιτροχόον*, the vessel into which the water for bathing was poured.

350. *Καὶ τότῃ δῆ*. It was customary for the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. *ἑνιῶρον*, nine years old.

357, 358. *Ἐπερξας....ἀνστήσας*, *Thou hast, then, after all, succeeded in rousing up*. *ἔπερξας*, connected with the participle, signifies to accomplish the act expressed by the participle.

358, 359. *ἧ γὰρ....ἐγίνοντο....Ἀχαιοί*, *surely these were born of you, yourself*, i. e. you favor them so much that one would suppose they were your own offspring.

362. *μίλλῃ* "expresses here merely a possibility or a probability." Cr.

367. *βῶσαι*, to contrive, usually in a bad sense, i. e. to contrive mischief.

369 - 374. *Ἡφαίστων*. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Hephaestus, together with the making of the shield, is a very curious document of antiquity. — *δῶμον*. The abode and forge of Hephaestus are conceived by Homer, according to the description here, as placed in Olympus, like the dwellings of the other deities. — *Κυλλοποδίων*, limping. — *ἑλισσόμενοι*, turning round, i. e. *busied about*.

376. *Θείων....ἁγῶνα*, the divine assembly. The assembly of the gods.

378. *τίσσει μιν ἔχον τίλος*, were so far completed. — *εὐατα*, the handles.

379. *κόπτει δὲ*, and he was beating or hammering. — *δισμούς*, nails or screws, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

382. *λαμπροεπήμενος*, with a shining veil.

387. *ξένια θίσιν*. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit. In the *Odyssey*, Telemachus receives Pallas Athene in the form of Mentor, after the same fashion.

Χαῖρε ξένι· παρ' ἄμμι φιλήσῃαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσαμένους μυθήσῃαι, ὅττιό σε χεῖρ.

Od., l. I, vv. 123, 124.

See, also, V. 88 - 91.

407. *ζωάγρια*, *recompense for life preserved*, properly, the price paid by the captive to the captor for his life.

409. *ἀποθείμαι*, conj. 3d aor. mid. from *ἀποτίθημι*.

410. *H, *καί*. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*. *πίλωρ* is by some understood to be an adjective, the same as *πίλωρς*; but it is better to take it for a noun. *αἶηται* is understood variously. Some understand it to be from *ἄω*, *I breathe*, and explain it *puffing* or *blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible*, *huge*.

411. *ῥώοντο*, *moved quickly*.

415. *λαχύνοντα*, *hairy, shaggy*; a mark of great strength.

418. *ζῶσι νήυσιν εἰοικυῖαι*, *resembling living maidens*.

421. *ἰββῶν*, *tottering*. Schol., διὰ τὴν χυλότητα.

435. *ἀρημίνας*, an Epic perf. pass. from an obsolete root, = *βεβλαμμένος*, *tormented or wearied*.

457. *τὰ τὰ γύναι' ἱκάνεμαι*, *I come suppliantly to you, literally, I come to your knees*.

470. *χοάνοισιν*, *crucibles*.

472. *σπιῶδοντι παρίμμεναι*, *to be ready for him when working*.

477. *ῥαιστέρα*, *a hammer*. — *πυράγην*, *tongue*.

The elaborate description of the shield of Achilles is one of the most striking passages of the Iliad. "Led by a fine poetic feeling," says K., "Homer describes, not the shield as it was found after its completion, but lets the reader himself see it while it is making. Instead of a lifeless delineation, we have a living action." Besides the poetical interest that belongs to this splendid episode, it possesses another still stronger, perhaps, when we consider it as a representation of the principal scenes of the life of man in remote antiquity.

478 — 482. Hephaestus first makes the framework of the shield, with a triple shining border, and a silvern belt. Over it he draws five thicknesses, or laminae, of different metals; and on it he wrought with cunning skill many varied figures. — *δαιδάλλων*, *elaborating, adorning with skill and art*. — *ἄντυγα*, *the rim of the shield*, here consisting of three strips of metal. — *ἀργύρεον*, *silver*, i. e. *plated or ornamented with silver*.

483 — 489. "This field was probably the central one; the subject seems to show this, for it contains a *general* representation of the heaven and the earth, but all the rest consists of particular delineations of daily life." K. — *θάλασσαν*, *the sea*, i. e. the only sea known to the poet, the Mediterranean. — *τίρεια* = *τὰ ἄστρεα*, from *τιῆρος*, Epic for *τίρας*, *a sign*. — *τὰτ' οὐρανὸς ἱσσιφάνωται* = *οἷς κικύσμενται*; *ἱσσιφάνεσθαι*, *to be crowned*, often takes an accusative. — *εὐνὸς Ὀρίωνος*, lit. *the might of Orion*, i. e. *the mighty*

Orion ; a circumlocution like βίη 'Ηρακλείη. — ἄμμορος, *without a share of*.

490 – 606. The second circle represents the earth, and may be considered as divided into four fields, and each field into three compartments, each containing pictures of society, as follows : —

I. In the first field is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated ; brides led by torch-light to their husbands' houses ; the nuptial song is heard ; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered ; a cause is argued, two men appear before an umpire ; the partisans of both surround them ; the heralds keep the people in order ; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second field represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues ; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each other's dead.

III. The third field represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly-broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak ; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an inclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets ; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. The fourth field contains representations drawn from agricultural life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A

dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

The above is one mode of representing the poet's conception of the shield of Achilles. Much has been written on the subject, and the order of the delineated scenes has been differently given by different commentators. So far is pretty certain, that the sun and the celestial signs occupied the centre; and the ocean stream must be supposed to have flowed round the border. It may be supposed, also, that the celestial representations were on the embossed or elevated part (*ἐμφανής*) of the shield. Crusius arranges the description thus:—In the centre, the sun, moon, and stars. In the second circle, 1. The city in a state of peace, with marriage festivals, and the assembly of the people; 2. The beleaguered city and the battle. The third circle contained, 3. The fallow field; 4. The harvest; 5. The vintage; 6. The herd of cattle; 7. The flock of sheep; and 8. The dance and sports. The ocean surrounded the outer border. Others again assume only one circle, and divide that into eight fields. As to the form of the shield, the poet, notwithstanding Heyne's opinion to the contrary, evidently intended to represent it as round, since his shields are generally said to be *ωάρει' ἱστάς*, and since the disk, with the ocean flowing round it, exhibits the outline of the world, according to the Homeric conception of its shape.

This episode has given rise to a vast amount both of critical and antiquarian discussion. Among the ancients, Heraclides Ponticus, the philosopher Demo, who wrote a book upon the subject, and Philostratus the Younger, attempted to explain it as an allegorical picture of the earth, the heaven, and the various relations of human life. Many modern scholars have illustrated it, each from his own point of view. Boivin, Caylus, Montbel, have in various forms discussed the subject. Nast published in 1784 a tractate, entitled "De Clypeo Homérico." Schlichtegroll treated of it in his work, "Ueber den Schild des Herkules," *On the Shield of Hercules*, Gotha, 1788. Lessing touched upon it in his *Laocoön*. But the most elaborate inquiries are those of Heyne, in the Third Excursus to *Il. XVIII* (Heyne's *Homæri Eias*, T. VII., pp. 581–595), and Quatremère de Quincy in his great work entitled "*Le Jupiter Olympien*," pp. 64–72.

It is certainly remarkable for the views it opens of ancient life, and the information it conveys, or seems to convey, of the state of the arts, the em-

ployments, amusements, and general condition of men in the age of its composition. From several passages in the *Iliad*, it is evident that the shields of the Heroic age were wrought with curious art, and were among the most elaborate ornaments belonging to the military attire. Figures were sculptured or cut on them, and this practice was one of the earliest indications of the plastic genius of the Greeks. The "Shield of Hercules," attributed to Hesiod, is another ancient document bearing testimony to the same general fact. Several passages in the tragedians may be used as secondary proofs, though, being some centuries later than Homer and Hesiod, they have not the same authority with the descriptions emanating from the Epic age. See particularly *Æschylus*, *Seven against Thebes*, 385, *seqq.*, and *Euripides Phœnissæ*, 1167, *seqq.* For an exact and minute description of the Greek shield, see Wolf's "*Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*," Vol. IV., pp. 92, 93. "*Ἀσπίς* or *στάσις*. The hero prides himself most on the shield, and on the shield the most art is expended. This protection covers the whole body, and has in Homer the descriptive epithet, *ἀμφιζεύς*, *sum-encompassing*. . . . At first it is of twisted osiers, afterwards covered with strong leather. Then several thicknesses are laid upon each other, which are the *στυγίς* or *Σίστις*. Thus seven occur *ἰστανδύσις*, see Il. VII., 220, *Æneis* 7, 632, Il. XII., 295. It is called *equal all around*, surrounded with plates, which are wrought. Within, are several ox-hides laid upon each other. After metal was employed, the shields also were overlaid with metallic plates. On these metallic plates figures were usually carved; an art which was brought to perfection in Greece before painting. However, we must not form our opinion of the art displayed on the shields by the representations of the poets; for they describe like children, and picture out what is not to be pictured out; they picture too much to the senses. Such figures all ancient nations have had, and with many it pertained to luxury to have shields quite full of them. The several fields or divisions of the shield are filled with figures all round on the border. In the centre of the outside of the shield, it has an elevation, *ἑμφαλίς*, *umbō*, from which the arrows glance off. Besides this, the *ἑμφαλίς* served for ornament. The border of the shield is called the *ἄστυξ*, see Il. VI., 118. Such a shield was strong enough, and heavy, and fit only for the warriors of that age. To manage it better, a thong or belt was attached, *τελαμών*, see Il. XVI., 808. This was thrown over the right shoulder, so that the shield was placed more on the left side, the spear being carried in the right hand; hence the phrase among the Greeks, 'the spear side,' i. e. the right side, see Il. XVI., 106, and XXIII., 404. Besides this, there are two *παρώνις*, which are cross-pieces of wood, by the aid of which the shield can be better wielded, see Il. VIII., 396, and XIII., 407. Besides these, we hear of *ἔχων* and *εἰσωνύς*, the

invention of which is ascribed to Charon (*sic*, but a mistake for the Carians). It is still a question how far the two last are distinguished from the *αἰνίς*. "Ὀχλαὶ and κρίματα are straps, and not cross-pieces, see Strabo, 14, p. 661, and Herodotus, I., 171." On this last point, see Smith's Dictionary of Antiquities, article *Clypeus*:—"Around the inner edge ran a leather thong (κρίμαξ) fixed by nails at certain distances, so that it formed a succession of loops all round, which the soldier grasped with his hand." In the same article there is a wood-cut, taken from Tischbein's *Terra-Cotta Vases*, Vol. IV., tab. 20, which shows the precise form and use of the κρίμαξ.

It is obvious, then, that the hint of such a shield must have been taken from the actual shields used by the warriors in Homer's day. The great variety of the details, the completeness of the pictures, and the comprehensive design of the whole, should of course be attributed to the genius and invention of the poet. The reader must remember, that the armor was of divine workmanship, and was made for the greatest of the Grecian heroes, at the request of his goddess-mother, preparatory to his last and decisive meeting with the champion of Troy. We should naturally expect something a good deal more magnificent for such a person and such an occasion, and forged by such an artist, than the best-hammered shields, by common smiths, for common warriors. It is to be noted, also, that the poet gives free reins to his fancy, and describes the scenes on the shield not as the results of art, but as actually taking place. Warriors are fighting, ploughmen are ploughing, reapers are reaping, sheaf-binders are binding the sheaves, the vintagers pluck the dark clustering grapes, the piper pipes, and the men and maidens dance. All this and many other lively movements are actually passing on the surface of the shield. But a work of art can only represent a scene at a single moment; all that goes before and all that follows that moment must be left to the spectator's imagination. The moment seized by the artist may suggest all the rest; but the spectator can only see it in his mind's eye. It was a strange idea of a certain Dionysius, according to Eustathius, that the work was a sort of automaton, the figures on the shield being self-moved, *αὐτοκίνητα*, since they were *Ἡφαίστιοντα*, of Hephaestus's making. Another imagined they were worked by machinery inside. This literal way of interpreting such poetical descriptions is absurd enough. The true explanation, of course, is, that the poet, instead of confining himself to an actual shield, such as he might have seen, or the image of a more richly ornamented one, such as he might have invented, kindles with his subject, and follows the thread of association, until he sees, in fancy, not only the pictorial groups of a moment, but living groups, in a succession of moments; not merely the artistic imitation, but the compre-

hensive living action, of which the artist could only embody a part. Quatremère de Quincy, in the passage above referred to, has discussed this point with the discriminating sense of the artist, and the elegance of the scholar. The same kind of poetical expansion of the single idea and the one moment, embodied in a work of art, may be seen in Byron's fine description of the statue of the Dying Gladiator, at Rome. As the passage is directly in point, and breathes the spirit of the most exquisite poetry, it will not be amiss to enliven these pages by inserting it here:—

“I see before me the Gladiator lie;
 He leans upon his hand; his manly brow
 Consents to death, but conquers agony,
 And his drooped head sinks gradually low;
 And through his side the last drops, ebbing slow
 From the red gash, fall heavy, one by one,
 Like the first of a thunder-shower; and now
 The arena swims around him;—he is gone,
 Ere ceased the inhuman shout which hailed the wretch who won!
 “He heard it, but he heeded not;—his eyes
 Were with his heart, and that was far away;
 He recked not of the life he lost, nor prize,
 But where his rude hut by the Danube lay,
 There were his young barbarians all at play,
 There was their Dacian mother,—he, their sire,
 Butchered to make a Roman holiday.
 All this rushed with his blood;—shall he expire,
 And unavenged? Arise! ye Goths, and glut your ire.”

Childe Harold, Canto IV., st. 140, 141.

Both Heyne and Quatremère de Quincy have discussed the bearings of the shield of Achilles upon the theory and practice of ancient art. The latter thinks we may regard the description as the first monument of the history of the arts in Greece. The reader is referred to the places already cited for their learned views on this subject, both with regard to the materials used in works of art at that early period, and to the method by which the materials were wrought. But there is another interesting point on which a word may properly be said. Heyne was led to form the opinion, that the shield of Achilles was a separate poem, designed to represent, in the method of an anaglyph, the varied scenes of human life, and that the poet, whoever he was, had no idea of delineating the figures on a shield intended to be used by a warrior in battle. “How idle and absurd,” says he, “are these anaglyphs on a shield! how foreign from the character

of Achilles, no less than from the argument of the *Iliad*! how could it ever enter into the mind of a poet to delineate, on the shield of a hero, however ornamental he might desire to make it, cities, fields, pastures, dances, wrought over with figures crowded upon figures!" He proceeds, in his skeptical tone, — "Could the author have imagined that the enemy against whom the shield might be raised would either be frightened by the figures of such elaborate art, or would be occupied in contemplating them?"

Impressed by objections of this sort, Heyne came to the conclusion that some rhapsodist, struck by the beauty of the poem, inserted it in the *Iliad*, at the place where the divinely forged arms of Achilles are mentioned, and that the ancients, charmed by the sweetness of the verse, forgot to inquire into the probability of the sculpture, and the adaptation of the episode to the character of the work.

This kind of reasoning, though ingenious, is by no means decisive. On the contrary, it seems to put out of the question the free episodic movement of the Epic style. The same sort of criticism would condemn most of the similes in Homer, where, though there is but a single point of comparison, the poet is led on, by the enchantment of the imagery that the play of his fancy has brought around him, to make a finished picture; the picture itself having as little to do with the time, place, and character of the scene, as the figures on the shield are supposed to have with the situation of Achilles rushing into battle. De Quincy has drawn a different and a sounder conclusion. He says, — "If we compare it with all the similar descriptions of works of art, with which so many poets have embellished their compositions, we are compelled to acknowledge that the author of the *Iliad* has surpassed all his successors as much by the probability and the necessity of his episode, as in the measure and proportion of the accessories." *Le Jupiter Olympien*, p. 65. Another objection has been made, on the ground of the impossibility of comprising so great a variety of scene within the compass of a shield. This objection was put at rest first by Boivin, whose design is given in the great work of De Quincy, and still more artistically by De Quincy himself, in the beautifully delineated plan which he has drawn (*Ib.*, p. 72). But the most satisfactory refutation of this practical objection was given by Mr. Flaxman, whose well known shield of Achilles is only three feet in diameter.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman: —

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss he has represented Apollo, or the sun, in his

chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

‘The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed;
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.’

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work, the artist was justly proud; he was paid £620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2,000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared, for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, and for Flaxman himself.” *Lives of Painters and Sculptors*, Vol. III.

Casts of this work have since been multiplied, and one is now in the possession of the editor.

480. *ἐν δ' ἀργύρεον*, i. e. from the frame of the shield, *σάκου*, understood.

488. *ἥ τ' αὐτοῦ στροφίφινις*, which turns there. — *Ὡρίωνα δεξιῶν*, it watches Orion, i. e. is opposite to.

501. *ἐπὶ ἵστασι πύλας ἰλίσθαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλαντα*. “Some of the ancients understood by this the money which the plaintiff deposited in the court, and which was forfeited if he did not make out his case; this among the Attics was called *παρακαταβολή*. But the words in the next line show clearly that it was destined for the *Geron* who should pronounce the most just judgment. Another question is, Who paid in the money? Perhaps both parties, as Köppen remarks, as at a later time both had to pay down the *πρυτάνεια* in Athens.” Cr.

530, 531. *Οἱ δ'....εἰρώων προπάροιθε καθήμενοι*, and they (i. e. the enemy),

when they heard the much tumult among the cattle, sitting in front of the place of assembly, or in front of the debates, as the auditors would naturally sit.

570. *λίον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, one of the eldest singers.

600. *τροχόν*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

ILIAD, XIX.

THIS book is called the *Μένειος ἀπιρρήσις*, the renunciation of wrath, because it contains the reconciliation between Achilles and Agamemnon.

3. ἡ δ', i. e. *Thetis*, who came in the morning to bring the armor to Achilles.

8. *ἰάσμεν* = *ἰάσωμεν*.

10. *τύνη*, Epic and Doric for *τύ*.

13. *ἀνιζευχίς*, resounded, when laid upon the ground. The divine armor filled even the Myrmidons with fear. Wrath seizes Achilles anew, his eyes flash terribly from under his brows, and he exults as he holds in his hand the splendid gifts of the god.

24. *Διδο, μή*. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground previous to their interment." Trollope.

27. *Ἐκ δ' αἰὼν σίφεται*, for life is killed out, i. e. out of the body.

35. *μῆνιν ἀποισών*, renouncing your wrath.

42. *νῆν* ἢ *ἀγών*, at the station of the ships.

43. *Οἶ...ηῶν*. There is a little hardness in the construction of this line. But the last clause, *καὶ ἔχει σιγήν ηῶν*, is to be considered as an explanatory addition to the preceding.

47. *ἐκάλυψε*, limping. Diomedes had been wounded in the foot, and Odysseus in the side.

62. *ἀπομνησάντος*. The preposition has an intensive force, *having been very angry, having been angry so long*; as it were, having had it out in anger. But it has sometimes been rendered *ceasing from anger*.

65-144. *Ἀλλὰ τὰ μὲν*. This part of the speech of Achilles displays the impetuosity of his character. Having determined, in obedience to the com-

man of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wishes to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, then exonerates himself from all blame, and lays it upon Zeus and Ate, and the Erinnyes who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Zeus, and of the injuries she has done to men, and even to Zeus himself, of which he gives an instance in the story of Heracles and Eurystheus. When Zeus detected the fraud, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Zeus, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing.

77. *Αἰεὶθις...ἑναρτάς*, *There from his seat, and not standing up in the midst*. This line has been supposed to mean, that Agamemnon addressed the council sitting, being unable to stand on account of his wounds. Some have therefore rejected the line as spurious, since Agamemnon was only wounded in the hand. But Crusius and Voss rightly interpret it, that Agamemnon, instead of coming forward into the midst of the assembly, as the speaker usually did, merely rose from his seat, and spoke from the place where he then was, on account of the throng pressing around him.

79, 80. The meaning of these two lines has been variously given. If we look to the connection, as Crusius suggests, the word *ὑπελάλειν* (for *ὑπελάλειν*) would seem naturally to mean *to interrupt*. Achilles has given the assembly to understand, that he is willing to be reconciled, and demands that the army should be led at once against the enemy. The Greeks receive his words with clamorous applause, and the tumult has not yet subsided, when Agamemnon rises and begs to be heard without interruption. "It is good," says he, "to hear the standing man (i. e. the speaker who always stood up), nor is it seemly to break in upon him; it is troublesome, even for a skillful speaker," i. e. *it is difficult*.

82. *βλάβεται*, *is confused*, Epic for *βλάπτεται*.

83. *ἰδιίξομαι*, *I will address myself*, or *I will explain myself*.

149. *κλεσσιύειν*. The exact meaning and the etymology of this word are uncertain. Some suppose it to mean *to make fine speeches*, for *κλεσσιύειν*. Others, deriving it from *κλέπτω*, explain it, *to use deceitful pretexts*.

156. *νόστιας*, *unfed*.

180. *μήτι δίκης ἰδιυὶς ἔχηρδα*, *that you may have no want of ample justice*.

182, 183. *ὃ μὴ...χαλίστην*, *it is not censurable to reconcile or propitiate a princely man, when one has been the first to quarrel; ἄνω* in composition

having here, as often elsewhere, an intensive force. Heyne, on the contrary, thinks the sentence means, *it is not to be blamed that a princely man should be angry, when one has injured him first*. The former interpretation is more suitable to the connection.

193. *ποιήσας*, Epic for *ποιέους*, = *νίους*.

199. *Ἀργεῖδ᾽ ἠδίσσῃ*. This speech of Achilles is brief, pointed, and pithy, and breathes the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the long harangue of Agamemnon.

221 - 224. "In this passage, where literal expressions are mixed up with figurative, there is great obscurity, and hence it has received various explanations, both by the ancient and the modern interpreters. The obscurity is increased by the fact that *ἄμνητες* may signify either the time of reaping, or the reaped fruits themselves. Among the various explanations, the following, which Heinrich, Köppen, and Spitzner, after Eustathius, give, is the most probable and the most agreeable to the connection. The sense of these words, according to those scholars, is, 'We must strengthen ourselves beforehand with food and drink; for, although at first very many fall after Zeus has turned victory in our favor, yet we can only follow up the victory for a short time, because our powers will fail.' Odysseus, therefore, would advise Achilles, that he cause the army first to strengthen themselves with food and drink, before leading them to battle. *φωλίστιδες....κίερος*, the satiety, disgust of battle, i. e. exhaustion and failure of strength. *ἦσσι* (i. e. *φωλίστιδες*), for *καθ' ἡς*, is *ῥ*. *πλίσσων....καλάμην*, = *πολλοὺς μαχόμενους*. *καλάμη*, properly, the stalk of the corn. Killing in battle is expressed by the figure to *mow down*; the warriors are the stalks, the corn, which the iron reaps." Cr. A similar figure is used in the old ballad on the battle of Morat by Veit Weber, — "Till evening *mowed* he with the sword." "Old Time," with his scythe, is another form of the same idea. — *ἄμνητες*, here, *the mowing*. — *ἰσθὲν κλίνοιντο τάλαστα*, when Zeus may once have turned the scales, i. e. when he has decided the overthrow of the enemy. — *ἴστω'....τίτυνται*, who is the steward, i. e. the supreme disposer of the war of men.

225 - 229. *Γαστέρι....Ἀχαιοὺς*, And it is by no means fitting that the Greeks should mourn the dead with the belly, i. e. by fasting. *γαστέρι* = *νηστεύει*. — *Δίην....πάντα*, For very many are falling every day, literally, many and crowded together. — *νηλία* commonly means pitiless, stern, unrelenting; here, firm. The expression *νηλία θυμὸν ἔχοντες* may be well rendered by the English phrase, *steeling our hearts*.

247. *στέφας*, having weighed.

254. *ἀπὸ τριχας*. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire. — *ἐρεξάμενος*, a term belonging to

religious services, and signifying the performing the first ceremony; here, cutting off the hair and throwing it into the fire.

263. ἀπερίσμυκτος, Epic for ἀπερίσμυκτος, untouched, from περιμάσσω.

287. Πάτροκλιν. The passage was praised by the ancient critics. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of fine touches. The turning from her grief for the death of Patroclus to the recollection of her own sufferings is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities*, under the pretext of mourning for Patroclus. They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (verses 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. πάμπαν ἀπειχίαι, you go off entirely, i. e. you neglect.

362. γίλασσι δὲ πᾶσα περὶ χθών. A beautiful expression, — *and all the earth around laughed with the splendor of the brass*, i. e. with the reflected brightness.

375. 'Ως δ' ἔτ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles's shield. The return of the hero to the war was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery which the poet has thrown around it.

387. εὐριγγες, a case or envelope.

407. αὐδήνιντα. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. Σιῶν τι καὶ ἀνίγει, the god and the man, i. e. Apollo and Paris.

418. 'Εριννύες, the Furies. "The Erinnyes, as the goddesses of fate, did not permit too much knowledge to be imparted to men concerning their future destiny. Thus Phineus was punished by the Erinnyes because he had disclosed too much by his soothsaying." Cr.

ILIAD, XX.

THIS book is entitled Σιομαχία, because in it the gods take part in the battle.

2. Ἀμφὶ σέ, Πηλεΐος υἱέ, around thee, son of Peleus. This book and the two following books are chiefly occupied with the deeds of Achilles. "In

effect," says Montbel (*Observations sur l'Iliade*, Tom. II., p. 177), "the poet says not only that they are the Myrmidons who surround Achilles, but the Achæans, a name under which he comprehends the entire army of the Greeks. Certain it is, that in the battles which take place in this twentieth and in the two following cantos, none are concerned but Achilles; no other chief is named, neither Agamemnon, nor Menelaus, nor the two Ajaxes, nor Nestor, nor Diomedes, who is alluded to once only in a speech addressed by Ares to Athene. These three books, XX. — XXII., a genuine Achilleïa, are absolutely devoted to the exploits of Achilles, as the fifth is devoted to the exploits of Diomedes, the eleventh to those of Agamemnon, and the seventeenth to those of Menelaus. Observe, also, that to the last there is not the slightest allusion to the wrath of Achilles, which is said nevertheless to be the principal subject of the poem."

4. *Θήμισσα*. "The duty of Hermes, as the herald of the gods, or of Iris, is here discharged by Themis, the goddess of right, to intimate that in these assemblies the right should prevail." K.

7—9. Heyne and others consider these verses to be a later addition. But their genuineness was never called in question by the ancient critics. "Commonly," says Cr., "only the gods of higher rank assemble, but this time all the divine beings meet together, because it is to be a general assembly, like that of the Achæans; see XIX. 40, *seqq.*" The whimsical reason assigned by the Scholiast for the absence of Oceanus is, that respect for him as the oldest of the gods would have hindered them from strife. The rivers Scamander and Simois afterwards take part in the conflict. Oceanus is one of the *dramatis personæ* in the Prometheus Bound.

14. *τηκούρηνσι*, compounded of *τή* and *αἰούω*, = *ὅς παρίησιν*, i. e. *ἤσιν*.

16. *Ἀργυρίησιν*, god of the swift, or bright, thunderbolt.

29. *ἰταίρου*, gen. of cause.

30. *ἑρρίμερον*, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles. "The ancients found it surprising that Zeus, the ruler and director of fate, see *Od.* XX. 78, *seqq.*, should fear lest Achilles might plunder Troy. The following may be said in reply:—True, it is, in general, the poet's conception that nothing can be done in opposition to the will of Destiny, see VI. 487; still the decrees of Destiny are not absolute, but only conditional, so that even man in his freedom has an influence upon it." Cr.

39. *ἀειρενέμενι*, with unshorn hair. Apollo is thus represented, both in poetry and plastic art, as a symbol of his eternal youth.

43. *ἔην δὲ μάχης ἰώσαντ'*, and he had long been absent from the war, Epic construction for *who had long been absent from the war*.

56. *Διὸν δὲ βρέντησι*. This description of the battle of the gods is a celebrated example of Homer's sublimity. Zeus thunders in the heavens, Poseidon shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble, and Aidoneus leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals. Longinus, in his work on the Sublime, 8, 9, comments upon this passage with admiration, Virgil, *Aeneis*, VIII. 243–246, imitates this passage:—

“Non secus, ac si qua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes, et regna recludat
Pallida, diis invisa; superque immane barathrum
Cernatur; trepidentque immisso lumine manes.”

72. *εὔκως*, *powerful*. Some have explained it as = *εὔκωτος*, i. e. *εὐλόγων οἶκους*.

90. *ἀλλ' ἦδη*. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. *πάρκα* = *πάρισι*.

107. *Ἡ μὲν γάρ*, i. e. Aphrodite. — *ἡ δ'*, i. e. Thetis. — *ἀλίω γίγνεται*, i. e. Nereus.

123. *Γυνομένην ἰσίνησι λίβη*, *spun for him at his birth*.

131. *Χαλῖται δὲ θεοί*, *the gods are terrible, or dangerous*. It was a superstition that for a mortal to behold a god was a dangerous thing.

137. *Ἐκ πάτου ἰς ἐκωσίν*, *from the travelled way, or ground, to a high place*.

138. *ἔρχουσι*, plural for singular, the verb standing between two nominatives.

145. *Τιῆχος ἰς ἀμφίχυτον*. Laomedon refused to pay Poseidon the price he had stipulated for building the walls of Troy; in revenge for which the latter sent a monster of the deep which killed and devoured all who fell in his way. The country could be delivered from this affliction only by sacrificing Hesione, the daughter of the king, to the monster. Heracles promised to rescue the daughter on condition of receiving the horses which had been given to Tros for the stolen Ganymedes. He built a wall of earth, behind which he concealed himself when the monster pursued him.

147. *τὸ κῆτος*, *the monster*. The use of the article points out the thing as what is well known. The myth was probably familiar, from long tradition, to all who would hear the story of Troy from the lips of Homer or the Homeridae.

157. *κρέκκει*, *cracked*, a word formed by *onomatopœia*.

166. ἀνιζων, *disregarding*, i. e. the men. "The lion, as is well known, retires slowly, when not hungry, as if he cared nothing for falling in with the hunters." K.

183. ἀειφρον, *stickle-minded*.

186. χαλεπὸς δὲ ὁ ἵστασθαι εὖ βίβιν, *you will find it hard, I think, to do it*.

199–258. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the Heroic age. This subject has already been discussed. See II. VI. 119, *seqq.*

204. Πρέβλυτ' ἀκούοντες ἱστοίαι, *hearing the legends of ancient fame*.

227. ἀσφελίαν, *ears*, properly, of asphodel, but generally, of wheat.

253. Αἷται χαλωράμισσαι, a picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street; *accurate*, but *unpleasant*.

275. Ἀπὸ τῆς ὕψος κρήνην, *upon the extreme border of the shield*.

282. ἄχος.... μυρίων, *myriad grief*, i. e. *boundless*.

325. ἔστανεν.... αἰέτας, *bore away, raising him from the ground*.

332. ἀνίσταται, *infatuated*.

342. βίβιν' ἔβδιν, *looked forth afar, or saw clearly*.

359. ἑρμῖνος στίγμα, *the mouth of battle; for battle*, but more expressive; as it were, *the devouring battle*.

391. Γυγαίη. The Gygean lake was about five miles from Sardis.

403. Θυμὸς ἔειρε καὶ ἔβρυγε, *breathed and bellowed forth his life*.

404. Ἑλικωνίην ἀμφὶ ἄνακτα. The Heliconian king is Poseidon. The name is derived either from Mount Helicon in Bœotia, or from Helice or Helicone, a town in Achaia. In the latter there was a renowned temple of Poseidon, where his worship was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull bellowed as he was led to the altar, it was considered a favorable omen.

439, 440. Πιστῇ.... ἔτα μάλα ψύχασα. Some understand this to mean, *She turned back the spear by the motion in the air caused by the gentle waving of her hand*. But there is nothing in the language to justify this interpretation. The words ἔτα μάλα ψύχασα show that it means, according to a literal version of the words, *She turned the spear with her breath, having gently breathed*.

451. μίλλαις, *you are went*.

458. πὰρ γόνυ, *for παρὰ γόνυ*.

496. τρεβίμναι καὶ λευκόν, *to tread out the white corn*. It is well known that, among the ancient nations, the corn, instead of being threshed, was trodden out by oxen. It is familiarly alluded to in the Jewish Scriptures. For example, "Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn." Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

THE leading passage in this book is the description of the battle at the river, *μάχη παραποτάμους*. "As Hector was snatched away from Achilles, the latter rushed madly upon the host of the Trojans, overthrew all before and around him, and hurried in his chariot over the prostrate foes. The fugitives are chased to the ford of the Scamander. Here they divide. One crowd hurries, probably crossing the ford, over the plain, to the city; the other, lest the mass in the ford should be too great, precipitates itself into the stream, and thus attempts to escape. Achilles leaps in after the latter, and prepares a great blood-bath in the Scamander. Twelve young warriors he catches alive for a death-sacrifice to the shade of Patroclus. Here also he encounters Lycaon, Priam's son, and Asteropæus, the leader of the Pæonians, who fall under his hand. Both afford materials for special battle-pictures." K.

3. *διερπύσσας, εὐρεὶ μὲν, dividing them into two parts, he drove one towards the city.*

7. *ἰκνύμιεν, i. e. ὤρρι, to impede them, i. e. the Trojans.*

8. *ἀργυροδίνην, silver eddying.*

12. *ἀντίδωκεν ἡνίδερναι, locusts rise, driven by the heat of the fire.* Swarms of locusts sometimes invade whole countries in the East. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The panic caused by Achilles, the hasty plunging into the river, the press and confusion there, are represented in a most lively manner by the simile.

22. *Ὡς δ' ὕπὸ δελφίνος.* "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope, from Eustathius.

26. *κρημνούς, the high banks.*

31. *Τοὺς αἰνέει παρίεναι, which they carried.* The thongs seem to have been carried, for various purposes, — as, for instance, to tie the hands of captives, — on the persons of the warriors.

38. *ἰσχυρὰς, suchers or shoots.*

58. *εὐσημνίαν, transported.*

75. *Ἄσπί τοί σπ' ἔμμεν, I am in the place of a suppliant. — αἰδέομαι, entitled to respect.*

76. *πασάμην Δημήτριος ἀκνήν*, *I have tasted Demeter's broken corn with you.* ἀκνή = εἶτες. This was anciently a pledge of amity.

79. *ἡπατόμβουον δι' τοῦ ἡλφον*, *I brought you a price of the value of a hundred oxen.*

83. *μίλλω σου ἀνίχθισθαι*, *I must be an object of hatred.*

95. *ἰμογάστριος*, *born of the same mother, a uterine brother.*

99. *Νῆπιον....ἀγέριον*, *Say nothing to me of ransom-money, fool!* The whole speech of Achilles forcibly expresses his relentless desire of vengeance.

126. *μίλλων φρεῖχ'*, *the dark curling*, i. e. the gently agitated surface of the water.

131. *πολίας ἱερύβιτι τούρου*. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. *ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφίς* (*ἱβαλίς* understood), *and he hurled two spears at once.*

163. *πριδιξίος*, *ambidextrous*, i. e. using both hands alike.

166. *ἰπιγράζην*, *just grazing.*

169. *ἰθυπείωνα*, *flying in a straight course.*

196. *Ἐξ οὐρεῖς*. Oceanus was conceived to be a stream encircling the earth. All rivers, seas, and fountains had their origin from this mighty stream.

204. *ἱριπτόμισσιν....κίρποντις*, *consumed by nibbling.*

221. *ἄγν*, *wonder*, including the idea of indignation, amazement.

234. *κερμεῖος ἀπαίξας*, *springing from the bank*, i. e. into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description and splendid imagery.

245. *γυφύρωσιν*, *bridged it over.*

259. *μάκιλλαν*, *a spade*. — *ἀμάρετις*, *a channel.*

260. *ψηφίδες*, *the pebbles.*

262. *προελαῖ*, *sloping.*

271. *κονίην δ' ὑπέρειπεν*, *and washed away the earth from under his feet.*

277. *Ἡ μ' ἴφαστο*. The fate of Achilles had already been communicated to him.

283. *ἱκανυλος*, *the channel of the torrent.*

306. *κέρουσι*, *tossed up*. "A lively conception, of which the different properties of the two rivers gave the poet the idea, which is always exact, always true. For the Simois is dry the greater part of the year, or supplied with but little water; but when its water is increased by the melting snow on Mount Ida, or by rain, it overflows the whole region, and causes the greatest destruction. Uprooted trees, and stones whirled along, are everywhere to be seen." Lenz, *Ebene von Troja*, Plain of Troy.

313. ἴστη, imperat., *raise*.

319. χέαντες, *elime*, or *mud*, such as is washed down from the mountains by the swollen streams.

346. νεαροῖ, *newly watered*. The conflagration kindled by Hephæstos, and burning the plants and trees, is magnificently described.

363. κρίσῃ μελδόμενος, *melting in the fat*. Another reading is κρίσῃ (see Crusius and Spitzner), and with that μελδόμενος must be taken in a transitive sense.

366. οὐδ' ἴδμεν, = οὐκ ἰδύμεθα, *nor could it*.

369. ἵχρει κῆδον, *why has he fallen upon troubling my stream?* ἵχρει, a defective verb, = ἰπῆλθι.

370. ἐξ ἄλλων = ἐπὶ τοὺς ἄλλους. The force of the genitive with ἐξ here is to intimate a *preference* or *selection* of one from others.

386. ἄησα, *was moved like the wind*, = ἴππῃ or ἰκνίτῃ, according to Eustathius.

394. κυνέμυια, *dog-fly*, an insect, a species not exactly determined; used as an epithet, signifying *impudent*.

407. πείθεα, Poet for πείθεα. The plethron is properly what can be ploughed with one yoke of oxen in a day. According to the Scholiast, the πείθεον was about one hundred feet.

441 - 460. Poseidon here tells the story of the wrongs that he and Apollo had endured at the hands of Laomedon, king of Troy. Under the command of Zeus, they had served the monarch a whole year for stipulated wages. Poseidon had built a broad and handsome wall around the city, and Apollo had tended the trailing-footed, crankling-horned cattle. But when the rejoicing Hours had brought round the payday, the royal bargainer not only refused to settle the bill, but threatened to bind them hand and foot, and send them off to some distant island to be sold into slavery. So far did his indignation at being dunned carry him, that, though his creditors were two of the first class of gods, he gave a significant hint that he would cut off their ears with the brass. Quintus Calaber has imitated this passage. The ancients gave various and contradictory explanations of this myth, but, as Montbel justly remarks, "it is impossible to reconcile all the facts of an obscure mythology."

465. Ζαφλιγίη, *fiery, full of ardor*.

503. μιστὰ στροφάλιγγι ποίης, *under a covering of dust, covered with dust*.

537. ἀνίσταντι πύλας, καὶ ἀπώσαν ἱχῆας, *they threw open the gates, and drew back the bars*.

The panic-stricken Trojans rush to the gates, covered with dust and parched with thirst, endeavouring to escape the mad pursuit of Achilles.

559. *ῥαυτῆα, bushes.*

604. *εὐρὺν ὑπεκτρέβοντα, running before him but little beyond his reach.*
The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the Iliad are full of action. The battle with the rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates, affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the poet has exerted his most vivid powers of representation.

ILIAD, XXII.

1. *κρηγίσις, in terror.*

3. *πικλινόμεναι, resting against, from fatigue.*

5. *ἔλθῃ Μοῖρ'.* The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

6, 7. "The Scæan gates enjoy a great celebrity in the Iliad; because it is near these gates that the touching scene passes between Hector and Andromache; it is also on a platform overlooking the Scæan gates that the ancient Trojans are assembled, when Helen appears before them, and amazes them by her beauty; finally, because in this book the dying Hector predicts to Achilles that before the Scæan gates he will perish under the strokes of Paris and Apollo. . . . If the word is etymologically explained, it signifies the *gates on the left*; but is it on the left in entering or leaving the city? The interpreters do not tell us, and nothing can be concluded from the words of the poet. Some will have it that the name comes from the builder who constructed these gates, and who was called Scæus. Others say that by *the left* we are to understand *the west*, to distinguish them from the Dardanian gates, which are elsewhere spoken of, and which were situated on the eastern side. Others, finally, give to this name the meaning of sinister, because the wooden horse was carried in through them; so that *these gates could not have had their name until after they had been destroyed*. Neither Homer nor Virgil say that it was by the Scæan gates that the horse entered Ilium. Tryphiodorus mentions the *Dardanian gates*, —

Πυλῶν ἐκίχσαντο Δαρδανίων.

All that we can infer from the various passages of the Iliad is, that the

Scæan and Dardanian gates alike opened upon the plain where the Greeks and Trojans were fighting." Montbel.

12. ἄλιν, for ἄλῃσαν, = *συμπεσέφθων*, are driven, or crowded, Epic aor.

26. *δοτ' ἀστρίε'*. This simile not only describes the appearance of Achilles, but is appropriate because the star brings with it, in hot climates, disease and death. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armor, and the destined slayer of his son.

44. εἴνῃ, = *ἰσσημίον*, destitute, deprived of.

45. *πιδάς*, sending off for sale, = *πιδάσκων*.

54, 55. "The sense is, the death of the other children will cause sorrow to the parents only, but the death of Hector will be lamented by the whole people." Cr.

57. *Τρῶας καὶ Τρῳάς*, Trojan men and Trojan women.

60. *ἐν γήραος ὀδῷ*, on the threshold of old age; an expression understood by the Scholiasts and Eustathius to mean the extremity of old age; but more naturally to be explained as the entrance or beginning. The lines which follow set in a forcible light the horrors that attended ancient warfare.

69. *τραπέζῃς*, fed at their master's table, an epithet that heightens the agonies of the imaginary scene, the whole of which is depicted with force, feeling, and truth.

94. *βιβρωκὸς κακὰ φάρμακ'*, having eaten deadly poisons. It was an ancient notion, that serpents derived their venom from eating poisonous roots and plants.

99, *αἶψα*. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind. He communes with himself, and meditates a return to the city. The desire of escape conflicts with the sense of honor and the reproaches which Polydamas and the other Trojans will heap upon him. At last he makes up his mind to remain and abide the issue. The speech is full of natural feeling, and simply but strongly represents the emotions of a brave man, who, placed in circumstances of the utmost peril, from which there is a way of escaping, wavers for a moment, and then with collected energies meets the shock.

109. *κατακλιθεὶς* agrees with *ἐμὶ* understood, and *Ἀχιλλῆς* is governed by it.

126. *ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης*, neither from an oak, nor from a rock. Hector means to say, that it is impossible to discourse freely and carelessly with Achilles, as a youth and maiden may talk together. There is no joking with him. The expression is probably a proverbial one, and originates in the simple customs of antique rural life. People chat together, sitting upon a rock, or the trunk of an oak. According to Wolf, the idea is, that those who sit upon a higher place, as a tree or rock, can converse secure from surprise.

132. *καρυσάμηνι πτελεμιστῇ*, the crest-waving warrior. *καρυσάμηνι* = *καρυσάμηνι*.

140. *μετά*, after, in pursuit of.

153. *κλυσταί*, cisterns, built of stone, for washing. It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted on washing-day. "Let us abandon philology for a while," says Montbel, "to admire these sweet pictures, that precede the death of the ill-starred Hector. There reigns here a profound melancholy, filled with regrets for the fate of the hero. This recurrence to the happy times of peace, when the wives of the Trojans and their lovely daughters came to wash their rich garments in the springs of the Scamander, — for the daughters of kings themselves did not disdain those employments which seem mean to us; this recollection of occupations so pleasant, of past happiness, in the midst of the alarms of war, at the moment when the heaviest of calamities is to fall on Ilium, adds to the deep impression produced by this song of woe, which sounds throughout like the knell of death."

159. *ιεῖν*. This properly means a victim, or any animal fit to be a victim; here, an animal for slaughter.

206. *οὐδ' ἔα ἵμιναι*, nor did he permit them to hurl.

221. *προστρεπυλιόμινος*, prostrating himself before.

224 — 227. The ancients found nothing offensive to their moral ideas in this deceit practised by Athene. It was only the fraud which men might practise against an enemy; and the characters and actions of the gods were drawn from the conceptions of men.

235. *χαλκογλῶχνοι*, brazen-barbed.

247. *πιδεύουη*, with deceit.

255. *ἡρμοσίαν*, compact, agreement, or terms of agreement.

257. *παρμονίην*, perseverance, success arising from perseverance.

260. *Τὸν δ' ἔρ'*. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. Such a reply was to be expected from his fierce and revengeful character.

281. *ῥητισίς*, properly, one who speaks what is fitting, skilled in speeches.

297. *ὦ τίς ὄσσε*. Hector, having discovered the deception that Athene practised on him, now resigns hope, and sees that it is the evident purpose of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but having done some brave deed for future men to hear of.

325. *λαυκαίνης*, the throat. The fatal scene is described with a rapid and vigorous hand. The exultation of Achilles over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army

shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero is an expression of the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. *χευρὶ ἱέρυσσας*, to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.

358. *μήνιμα γένουμαι*, literally, lest I be to you an anger of the gods, i. e. lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods. The ancients attributed to the dying a prophetic power. According to Quintus Smyrnaeus, III. 50, 176, Hector's prediction was fulfilled in the onset upon the Scæan gates.

The death of Hector is accompanied by many circumstances of ferocity and barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. *ἀμφὶ πάλιν εὖν εἰύχισι*. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong as his desire of vengeance had been fierce.

391. *παύσηται*, here, a song of triumph, a psæan.

397. *ἰς σφῆδιν ἰς περιών*, from the ankle to the heel. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as *δεινία*, unseemly; not, probably, because it went much beyond the common practices of war, but that it was an unseemly destiny, a terrible calamity, to fall upon a hero like Hector. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of war in the Heroic age.

405-414. The despair of the Trojans, the anguish of the father and mother of Hector, the lamentations that filled the city, are described in these lines with pathetic simplicity and power. — *εἴη δὲ μάλιστ' ἔξ' ἔην ἱεράλινος*, supply *θρήνην*, like the lamentation which would be made if. — *ἰφρύνισσα*, from *ἰφρύνε*, a brow, then a height, an epithet describing the situation of a high place; as it were, on the brow of a mountain. — *Δαρδανίδων*, Dardanian, not Scæan, as Crusius incorrectly explains. — *κυλινδρήμετος*. Rolling in the dust was the most vehement expression of sorrow.

427. *εἴη*, then, in that case, i. e. if he had died in our arms.

431-436. Lament of Hecabe. In the laments uttered by the different persons over the corpse of Hector, the poet has shown a wonderful power in delineating the varying forms of sorrow, according to the character and circumstances of the mourners.

437-449. Andromache, obedient to the command of Hector (VI. 490,

seqq.), has busied herself about her feminine labors. She orders her servants, also, to prepare a bath for her husband on his return from the battle. Hearing the lamentations of the men, she forebodes calamity, her limbs tremble, and the shuttle falls from her hand. — *μυχῶ*, in the retirement, i. e. in the women's apartment, in the *kurem*. — *Θρόνα κοινὰ*, varied ornaments, such as flowers and other like embellishments.

461. *παλλομένη καρδίην*, agitated in heart, or with beating heart.

462–476. The picture of Andromache rushing to the wall, and beholding thence her husband's body dragged at the car of Achilles, is one of the most pathetic in Homer. — *ἰσιζομένη νύξ* *ἰσάλυσεν*, dark night veiled; here spoken of fainting, elsewhere of dying. — *δίσματα σιγαλίσματα*, bright bands, a general expression for whatever ornaments were used about the hair. The particular kinds of ornament are specified in the next two lines. Mr. St. John (Manners and Customs of Ancient Greece, Vol. II., pp. 59, 60), speaking of the parts of the head-dress, says: — “Among these one of the most elegant was the *ampyx*, a fillet by which they confined their hair in front. It sometimes consisted of a piece of gold embroidery, the place of which was often supplied by a thin plate of pure gold, studded with jewels. Another Homeric ornament, the *lektruphalos*, can only be alluded to as a critical puzzle which has baffled all the commentators; in which predicament the *plecte anadesme* also stands; all that we know being that it found its place in the female head-dress, though whether as a mitre or a diadem Apollonius is unable to determine.” With regard to the *περιφάλος*, Crusius thinks it was probably a woven net, to keep the hair together, a *head-net*. And Eustathius describes the *πλεκτή ἀναδίσμη* as a *εὐρεὰ*, ἢ *κύκλω* *περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδύσει*, a band with which they bind up the hair round the temples. This is not very definite, but perhaps the thing intended was some kind of *feronière*.

474. *ἀποζομένην ἀπολίσθαι*, supply *ἔσσει*. We have a similar form of phrase in *frightened to death*.

477–514. The lament of Andromache.

476. *ἀμείλιθον*, with broken sighs. “Andromache was recovering from her fainting fit; her breathing came back by degrees only; she now gasped out a few broken tones of woe. Finally, when she has wholly come to herself, she breaks out in the following words.” Cr. Dionysius of Halicarnassus cites this verse as a specimen of imitative harmony. Upon which Montbel remarks — “I doubt much whether our ears, but little trained to the sounds of the Greek language, can well appreciate these delicacies, which depend on the cadence of the phrase, and the measure of syllables. . . . But what may be felt in all times and in all countries is the delineation of this pathetic scene, in which the poet has represented the sorrow of Andromache.

. Retired within her palace, Andromache is the only one who has not heard of the terrible calamity of the Trojans. She only knows that Hector has remained outside of the gates, and she orders her women to prepare the bath, that her husband may find it ready on his return from the battle. All these details are true and touching; and how much does Homer add to the pity with which this unfortunate wife inspires us by this so natural reflection,—‘Unhappy one, she knew not that, far from the bath, Athene had subdued her husband under the hand of Achilles.’ Meantime, alarmed by the cries which strike her ear, she wishes to know what new misfortunes threaten her, and mournful presentiments arise in her soul. Soon she arrives at the summit of the tower, and can no longer doubt her misfortune. ‘She sees him dragged before the city; swift horses drag him mercilessly towards the ships of the Greeks.’ If I am not mistaken, there is here great delicacy, a profound knowledge of grief, in not having named Hector on this occasion; she sees *him τὸν δ’ ἰνέειν*,—horses drag *him, ἵπποι μιν ἔλκον*. The end of the narrative is of equal beauty, and the calling to mind the veil which she had received from Aphrodite on the day of her marriage is one of those fine touches of feeling which Homer could not allow to escape him.”

487. *πάλαιμον*. “The battle at the capture of Troy. Otherwise the boy Astyanax could not encounter war and battle. If, then, he escapes with life, he will have lost the protection and support that you could give him (*δυναρ*, 486). All the misery, wrong, shame, and penury which a fatherless child can experience, Andromache even now clearly foresees for her son.” K.

490. *ἡμαρ δ’ ἰερφανικόν*, the orphan day, instead of *ἰερφάνιμα*; like *νόστιμον ἡμαρ*, for *νόστις*.

498. “*Ἐῖπ’ οὕτως*, Begone, so! The Scholiast says, *ὡς ἔχουσ*, as thou art; but there is no need of supplying such a phrase. We use the word *so!* as a sort of exclamation, nearly in the same way.

500 – 504. The contrast between the wretched condition to which the mother, in her foreboding imagination, sees her son reduced, and his former enjoyments of all the luxuries of a princely and prosperous home, is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled.

ILIAD, XXIII.

"THIS book takes us into the Grecian camp, and sets forth the burial of Patroclus. The funeral games, which required the most circumstantial description, if they were to be placed before the eyes of hearers and readers, formed a part of his burial honors. Hence the description of them takes up the larger part of this book; and hence the ancients entitled it, **Ἀλκιπὰ Πάτροκλον*. It forms a whole by itself, but is connected with what precedes by 386 - 400. The burial honors there announced are now brought to a completion." K.

2. *ἱπυδὴ νῆας*. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. — *Ἑλλέσποντον*. By the Hellespont is here to be understood the part of the Aegean Sea just before the entrance into the Hellespont; for the camp of the Greeks lay between the promontories of Rhœteum and Sigeum.

9. *ὁ γὰρ γίγας ἰστέρι θανόντων*, for this is the right of the dead.

19. *Χαῖρέ μοι*, a form of salutation both of welcome and farewell.

29. *τάφον*, a funeral feast.

30. *ἐρίχθιον*, were extended.

34. *ποτυλήεντον*, Schol. *πολὺ ὕδρι ποτύλη ἀρύσασθαι*, cup-dipped, i. e. so plentiful that it might be dipped up by the cupful.

44. *λοιτρά.....ἄσσον ινίσθαι* = *λούσασθαι*.

46. *πίεσθαι τι κόμην*, to cut off my hair. It was an ancient custom to cut off the hair and offer it on the funeral pyre of a deceased friend.

50. *παρέ τι σχῆν*, and to bestow those things that are proper, i. e. the due funeral honors.

61. *ἐν καθαροῖ*, on the bare ground, or, in a clear, or clean, spot. According to the Scholiast, *washed clean by the waves*.

65. *Ἥλδαι*. The appearance of the spirit of Patroclus is a very impressive passage. The souls of the dead could not enter the abodes of Hades, the place of their final repose, until their bodies had received the due funeral honors. This appears in several passages of the Homeric poems, and the idea is often repeated, both in the writings of the Greeks and of the Romans. The reappearance of a soul, not yet irrevocably placed in Hades, is brought out nowhere in a more solemn manner of simple reality than here.

79. *ἀμφίχωνι*, yawned for, i. e. devoured or destroyed. — *ἥσπερ λάχῃ γυνέμινον πτε*, which was my lot at my birth. "To him who was to die a violent death, the Kḗρ was already assigned at his birth." Cr.

88. *ἀσπράγάλοις*, the dice.

91. ἰμὴ σαρῆς, *the same chest, or urn*. Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. χρύσεος ἀμφιφοεῖς. It was a golden, two-handled vessel or urn; in apposition with σαρῆς, and added by way of more particular description.

101. ττερρυγυῖα, *shrieking*. It describes the feeble shriek usually attributed to the ghosts of the departed.

104. φρεῖς, here means the bodily *life* or *substance*, properly, the diaphragm or seat of sensation.

116. Παλλὰ δ' ἄνασσα, *Up hill and down hill, by side ways and winding ways*. The rhythm and sound of the verse express the laborious nature of the occupation.

136. ὀπίθιν δὲ κάρη ἔχει, and Achilles, *walking behind, supported the head*, as the body was borne in the arms of the others.

139. μιννικία, *sufficient*, lit. *according to his wish*.

146. σὺ τε κόμην περίειν, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-god.

148. ἐς πηγάς, *at the sources*. The dwelling-place of the river-god was supposed to be at the fountains of the stream.

168. Δημὸν ἰλῶν. It was customary to cover the body with fat taken from the slain victims, and to place on the funeral pile vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. τραπιζῆς κύνας, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. σπῆλι', from σπίλλω.

220. χαμᾶδις χεῖ, *poured upon the ground*. The libation belonged to the funeral honors, and formed an important part of the ceremonies.

243. χρυσή φιάλη, *a golden urn*, not the same as σαρῆς and ἀμφιφοεῖς, but one to hold the bones of Patroclus until the death of Achilles. — δίπλα, *π. δημῷ, a double covering or lining of fat*.

255. σφράσαντο δὲ σῆμα, *they marked out the mound, lit. they rounded it*.

259. Νηῶν δ' ἔκφρ' αἰθλα, *now bring out the prizes*. The rest of the book is taken up with a minute description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene presents a clear and interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

A thorough system of gymnastic exercises belonged to the earliest customs of the Greeks. In the Ionian states, as far back as the Homeric age, the habits of out-of-door life, the beauty of the climate, the festive character of the people, encouraged the natural tendency to physical activity. The *Panegyries*

and *Amphictyonies*, the meetings of single towns or provinces, or the more general assemblies of confederated tribes, were celebrated by contests of strength and swiftness, as well as by trials of genius and art. Religious rites consisted in part of stately and elaborate dances, performed by graceful bands, around the altars of the gods. Honors were done to the heroic dead by funeral games. At a later period, the establishment of the four great national festivals, the Olympian, Pythian, Nemean, and Isthmian games, embodied the Hellenic passion for physical exercise in the most imposing forms. Indeed, the elements of these renowned festivities existed in the Heroic age. Still later, the Athenians unfolded, with scientific precision, in modes and to an extent unknown before and since, a gymnastic system, which entered deeply into their civic life, and had the most important bearings upon the plastic arts. It formed a part of the education of the boy, the training of the man, and was continued in advancing age. Its object was to develop all the powers of the body, for the sake of securing a clear, vigorous, and sound mind; then to heighten the beauty of the manly form, of which the Greeks were passionate admirers; and lastly, as a preparation for the honors of victory, coveted by every free-born Athenian, in the national games. It entered, also, into the practical and theoretical pharmacy of the Greek physicians. Although the scientific terms of Athenian gymnastics are not found in the Homeric poems, still the principal exercises are described here. The practice existed, but the theory came afterwards. The whole subject is handled with exhaustive erudition by Krause, in his "*Gymnastik und Agonistik*," "*Olympia*," and "*Pythien, Nemeen, und Isthmien*."

262-271. Achilles offers five prizes for the first contest, that of the chariot-race. This is the most conspicuous of the games, and therefore is most circumstantially described. Similar descriptions occur in many ancient authors; one of the best is in Sophocles's *Electra*. See Woolsey's edition, 680, *seqq.*

267. *ἄπυρον*, = *ἀπύρουν*, probably, *not yet put over the fire*, i. e. *new*.

273. *ῥηδισμένα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοιόμενος*, 1st aor. part from *λείω*, the same as *λείω*.

284. *ἱερῖδαναι*, for *ἱερῖσθαι* *εἶναι*, perf. pass. Ionic from *ἱερῖδω*.

310. *βᾶδισσαι*, *slowest*, for *βᾶδισσαι*.

326. *σῆμα*, *the goal*.

327. *ἔργον*. This was probably the distance between the hands when the arms are extended, *a fathom*.

330. *ξυνοχῆρος*, *the narrowest part*. According to Heyne, the place at the goal where the track on the left joins the track on the right.

332. *ύμεν*, *the goal at the other end of the course*.

339, 340. 'Ως ἂν ταῖς, *That the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. *ἰς τὰ ἀλφειοῦ ἱσθάλοντα*, they cast in the lots, i. e. to decide their respective places. Though the chariots started abreast, as afterwards at the Olympic games, yet it is obvious that he who obtained by lot the inner track would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one after the other. But this would make their situations too unequal.

361. *Ὡς μινύγοι δρέμου*, that he might watch the race.

369. *αἰχμασσι μινύγονα*, bounded in the air.

379. *Αἰὶ γὰρ*. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus. The passage describes the scene very picturesquely.

396. *Θραλίχθη*, was bruised.

420. *ῥωχρίς*, a fissure.

431. *δίσκον εἶρα*, the throw of a quoit.

454. *φείνη*. "Properly, a palm-tree, and thence the fruit thereof, called the date. It is here used adjectively, and may be rendered chestnut-colored." Trollope.

474. *τί πῆρες λαζαίαι* ; why do you prate unseasonably ?

481. *εἰληνα*, = *ἡνία*, the reins.

505. *ἀρματροχὴν*, wheel-track.

546. *ἔδλ' ἐγὼ*, nominative absolute. Spitzner, however, says that it is only necessary to supply *ἰσθάλω* from the preceding sentence.

570, seqq. The speeches of Menelaus and Antilochus show the care that was taken to prevent fraud or violence.

598, 599. *Ἰάνη...ἀεουρα*, The heart of Menelaus was exhilarated, as the dew exhilarates the ripening corn, when the fields are bristling.

604. *νισίη*, = *νισίης*, youthfulness, the thoughtlessness of youth.

618. *εἴ, take it.*

632. *ἀνορεῖον*, = *ἀνορεῖον ἀγῶνα*, the combat of juveniles.

626. *Ναὶ δέ*, seqq. The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age ; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of King Amarynceus.

670. *ἵνας πῶχος ἰωιδόμεαι*, that I am inferior in battle.

679. *διδουμένους*. This word generally signifies the noise made by the fall of a man slain in battle. Here it means dead.

683. *ζώνη*, the girdle, or scarf, round the middle, the *sabligenum* of the Latins.

684. *ἱμάντας ἱερμάντας*, the thongs, which were worn round the hands and arms, but left the fingers free.

688. *χρόμαδες*, the sound of the blows on the cheeks.

702. *ἑπιτιθήσθαι*, that is set over the fire, i. e. that can be so employed.

712. *ἀμειβόμενοι*, here, the *rafters*. So called from their meeting or answering to one another. The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. *ἀνείκει*. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground, and by this means throw him. This was called *ἀνείκειν*." Trollope, from Eustathius.

726. *κώλωνα*, the bend of the knee.

743. *Σιδόνιαι*. The Sidonians were early distinguished for their skill in works of art, and in various manufactures; hence the epithet *τελευταδαίμοναι*.

759-764. "The sense of this passage," says Crusius, "which is not without difficulty, is correctly explained by Eustathius, — τὸ δὲ κινῶν ἐν συντακτικῇ μετὰ τοῦ ἐσθίου, ἀλλ' ἰδίᾳ κατ' αὐτό· ἵσται γὰρ ἡ τοῦ, ὅτι ἄγχι μέλα Δίαυτος ἢ Ὀδυσσεύς, καθάπερ ἐσθίους ἄγχι· μάλα ἵσται ἡ τοῦ ἐσθίου. We must, therefore, take *ἐσθίους* as the *genitius separativus*, or supply *ἄγχι* from the preceding. The meaning, therefore, is, Odyseus was as near to Ajax as the instrument by which the woof is drawn through the warp is to the breast of the webster. *κινῶν* is, according to the Scholiast, ἡ πάλλαμος, περιὲ δὲ εἰλιῦται ἡ μῖτος, a straight, round rod, about which the yarn of the woof is wound. This *κινῶν*, therefore, supplied the place of a weaver's shuttle. — ἵσται....*ταίνοντα*. The webster shoots the *κινῶν* through the warp; *ταίνοντα*, is, therefore, here, to set in motion, to draw through. — *κινῶν*, Schol. *ἐλθμα πρόμας*, the yarn of the woof, the thread wound round the *κινῶν*. This the webster draws out (*ἰξίλινοντα*), and along the warp, through the warp (*παρὶς μίτον*), comp. *παρὶς ἄλμ*, IX. 7. *μῖτος* is probably the warp, the web, although some of the Scholiasts understand it to be the woof. That the instrument comes so near the breast of the weaver is explained by the ancient mode of weaving, as the warp did not lie horizontally, but hung down vertically, so that they wove standing."

761. *κινῶν*, a shuttle, properly, a rule.

795. *μίλιος*, = *μάταιος*, to no purpose, idle, useless.

826. *ὅλον αὐτοχώνον*, the disk of metal, or quoit self-fused, i. e. rough, unshapen.

845. *καλαύρωσα*, a shepherd's crook.

847. *ἀγῶνος*, the space in which the quoit was thrown.

851. *ἡμιστίλιονα*, half-axes, i. e. axes with but one edge.

866. *κήρυον*, the cord.

885. *βοῶς ἄξιον, ἀθιμείοντα*, worth the value of an ox, flowery, i. e. adorned with grassen flowers.

890. Ἀτρεΐδῃ. Atreides comes in at last, to take part in the games, and so to do honor to Achilles and Patroclus. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once. Madame Dacier says, "There is in this a *bienséance*, which deserves to be noticed."

ILIAD, XXIV.

THE principal subjects of the last book of the Iliad are the journey of Priam to the Grecian camp for the purpose of ransoming the body of Hector, the admirable scene of the interview between Priam and Achilles, the return to Troy and the lamentations there, and, finally, the burial honors paid to Hector, with which the poem closes. Some critics have rejected this book as spurious, on the ground that it is not worthy of Homer, that many *ἄπαξ εἰρημῖνα* occur in it, and that several legends, not elsewhere mentioned by Homer, are alluded to here. Such views are the suggestions of an over-refined criticism, and the alleged arguments can have but little weight when set off against the Homeric excellences with which the book abounds. Opinions founded upon mere changes, or supposed changes, of style are entitled to but little consideration. The "Interview" is among the most affecting passages in the Iliad.

1. *λύτῃ δ' ἄγῶν, the assembly was dissolved.* *λύτῃ*, Epic aor. for *λύθη*.

16. *Τρίς δ' ἑύρεας.* Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. *Ἀλιζάνδρην ἱνὴν ἄτης, on account of the wrong done by Paris.* This allusion to the judgment of Paris is one of the legends not elsewhere spoken of in Homer.

54. *Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν, seqq., For in his wrath he insults the senseless earth, i. e. the body.* Spitzner, however, takes it literally, that Achilles in his wrath rages even against the senseless earth.

58. *γυναικὰ τι θήσαστο μαζίν, he sucked a woman's breast, from θάσσω.* *γυναικὰ* is used as an adjective, or *μαζίν* may be governed by *πατά* understood, or the two accusatives may come under the general principle of the apposition between the whole and the part. The last is to be preferred.

80. *μελοῦδαινῃ, a leaden weight, a sinker.*

81. *βοῆς κίρας, a horn tube, in which the sinker was placed.*

128. *τίς μίχρῃς, how long?*

157. *ἄφρων, ἄσπουτος, ἀλήτῃμων, ignorant, careless, malicious, or impious.*

160. *αἰχμή* ὃ *ἔκαστος* τι. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of simple beauty, delicacy, and pathos.

172. *παῖς ἰσχυρὸς*, boding ill, or the messenger of ill.

190. *σπίρηθς*, the body of the car. The square box or basket which was bound on the carriage.

192. *γλήνις*, = *ἀγάλματα*, *συμήλιν*, ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury.

202. "Ἐκεί", = *ἰδοῦσα*, you were renowned.

214. *πασιζόμενον*, behaving like a coward.

219. *ἔρως*....*παπῆς*, an ill-boding bird.

221. *θουρῆς*, priests who burn the sacrifices. — *ἱερεῖς*, priests who slay and inspect the victims.

228. *θωρηκῶν*, chests, or wardrobes.

230. *ἀπλοῖδας*, simple, i. e. to be wound once round the body.

235. *ἑστία*, on an embassy.

253. *καταφύει*, abstract for concrete, disgraces.

261. *χορευτικαί*, dances.

267. *πρωτοπαγία*, newly framed.

269. *ἐμφαλίσιν*, having an elevation in the middle. — *οἰκίστρων ἀγκυρῶν*, fitted with rings, through which the reins passed.

270. *ζυγίδεσμον*, the yoke-band, i. e. the thong connecting the yoke and pole.

272. *πίτῃ* *ἔτι* *πρώτῃ*, at the foremost end. — *αἰγίον*, the ring. — *ἰσχυρῇ*, a kind of hook, or nail.

274. *γλῶχιν*, the end of the yoke-band.

316. *μέφρον*, black, probably, though the etymology is unknown. — *αἰετοῖς*, Poet. for *αἰετῶν*, also signifies black.

333. "Ἑρμῆς. "Hermes is, in a special manner, the messenger of the gods, when he is the guide and protector of the heroes to whom he is sent; for he is a deity favorably inclined to men; hence he is called *φίλανδρος*, *ἱεούμενος*." Cr.

354. *φρονέειν νόον ἔχειν*, something requiring a prudent mind.

418. *Θνήσκει*, from *θνήσκειν*, Poetic and Ionic for *θνήσκω*.

419. *ἡρόεις*, fresh, literally, dewy, moistened with dew.

420. *μύμναι*. *μύω* is properly used of the closing of the eyes; but in this place, by a natural transition, it describes the closing of the wounds.

429. *ἄλιον*, a cup.

451. *λαχνήνῃ* *ἔρπον*, the woolly or shaggy roof. So called from the woody reed which was used for thatching houses.

464. ἀγαπαζέμεν, to receive in a friendly manner, to treat as a friend, to show regard for.

486. Μῆναι πατέρι σὺν. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power to excite deep emotions by the just conception of mournful and pathetic circumstances. It is full of true, simple, and profound feeling. It was much and justly praised by the ancient critics. Quintilian, X. 1. 49, — "*Epilogus quidem quis unquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus æquari?*"

507. πατέρις, gen. of cause.

532. βούρωσσι, literally, *huge hunger*, but here, *great misery*, in general.

540. καινώρειν, all untimely.

577. καλήτορα, the caller, because the herald was employed in summoning assemblies.

616. ἠρώμενα, danced, or sported.

648. ἡγωνίσασαι, serving diligently.

665. δαιῶνα, opt., = δαίνεσθαι, let the people feast, i. e. partake of the funeral feast.

709. Ἀγχούϊ. The approach of Priam with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, form an impressive and pathetic picture.

720. τετρηῖς, pierced, i. e. adorned with pierced or filigree work.

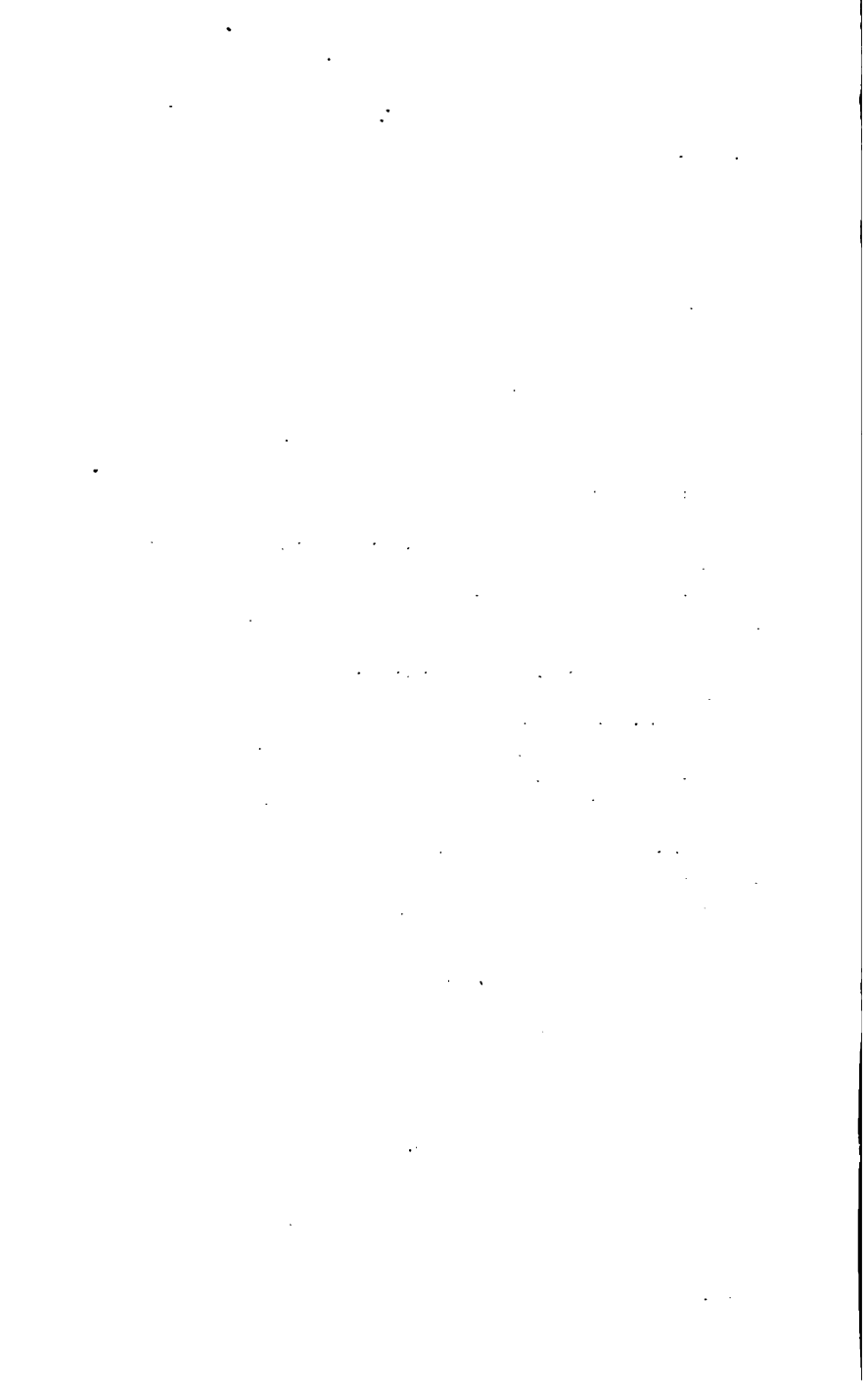
721, 722. There is a difficulty in constructing these lines, on account of οἱ τε, followed by εἰ μιν, so that some have rejected verse 721 as an interpolated gloss upon the word αἰδεύεσθαι. But perhaps it should be considered a broken construction, εἰ in εἰ μιν being only a repetition of εἰ in οἱ τε, — *The leaders of wails, who — a sad strain — who then wailed, while the women joined the lament.*

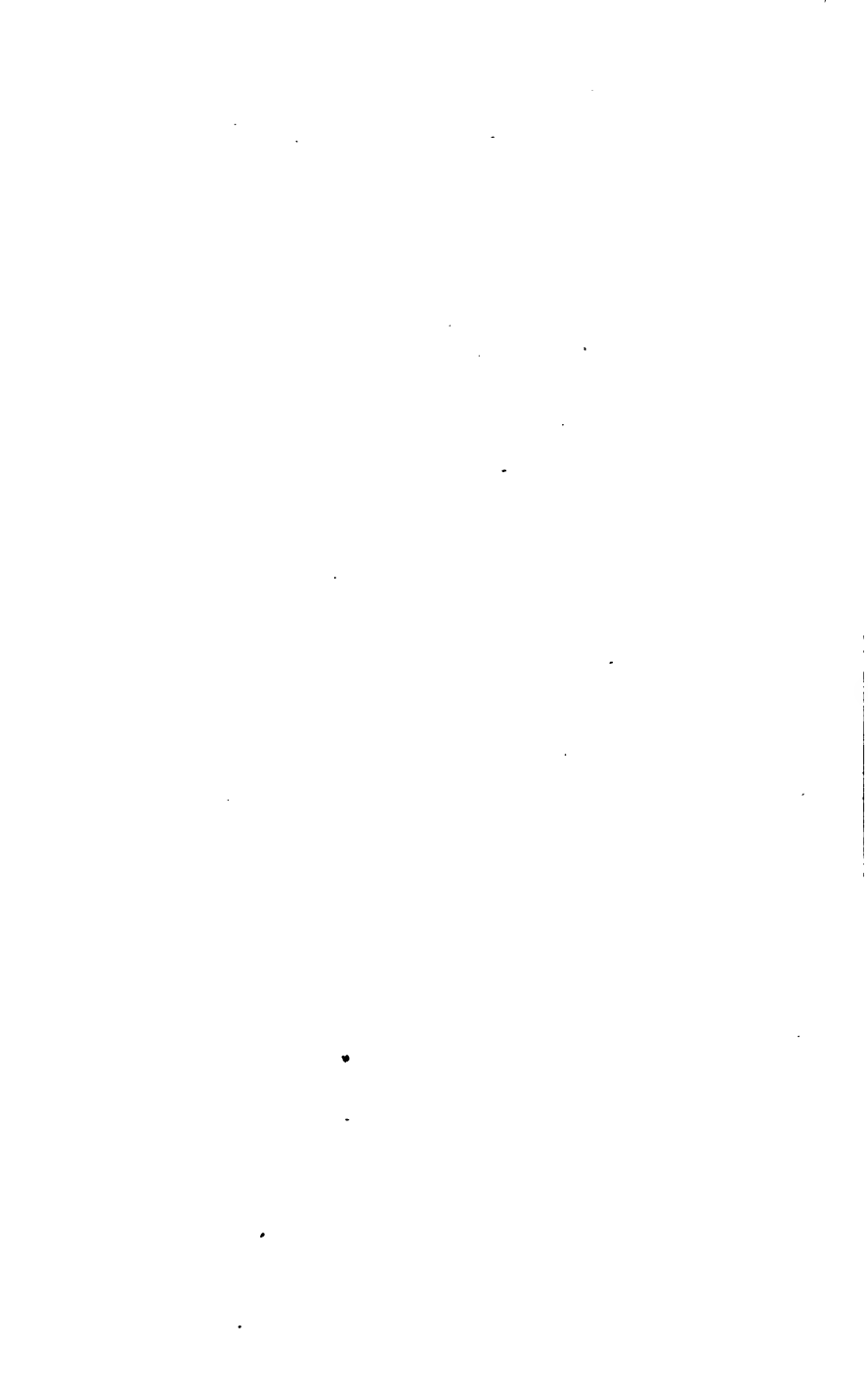
725. ἀπ' αἰῶνις, from life. This lament of Andromache may be compared with her address to Hector in the scene at the Scæan gates.

734. ἐρεῖ, either in the sense of ἐνί, for, or, in reference to place, before, in the presence of.

753. ἀμυχθελίσσαν, inaccessible.

762. Ἑκτωρ. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector.

FRENCH, GERMAN, AND ITALIAN TEXT-BOOKS.

BELLENGER'S CONVERSATIONAL PHRASES AND DIALOGUES,

In French and English. Compiled chiefly from the 13th and last Paris edition of Bellenger's Conversational Phrases, with many additions and corrections. Edited by PICKERING. 18mo. pp. 138. Cloth. 31c.

"Bellenger's Conversational Phrases, which was published not long ago in Paris, is now extensively used in France, where it has already passed through eighteen editions. It is intended particularly for the use of schools, and is consequently elementary in its character. The subjects of the lessons are judiciously arranged under appropriate heads, and in a systematic order, well adapted to the gradual progress made by the younger, as well as the more advanced student." — *The Preface*.

BACHI'S ITALIAN FABLES.

Raccolta di Favole Morali; or, a Collection of Italian Fables in Prose and Verse, selected from the Works of the best Italian Fabulists, with Interlinear Translations and Explanation of Idioms. 12mo. New edition in press.

BACHI'S ITALIAN PHRASES.

Conversazione Italiana; or, a Collection of Phrases and Familiar Dialogues in Italian and English. 12mo. New edition in press.

BACHI'S RUDIMENTS OF THE ITALIAN LANGUAGE;

or, Easy Lessons in Spelling and Reading, with an Abridgment of the Grammar. In press.

BARBAULD'S HYMNS FOR CHILDREN,

Being a Sequel to the "Easy Lessons." pp. 116. Cloth. 50c.

GERMAN READER FOR BEGINNERS.

Compiled by BERNARD ROLKER, Instructor in Harvard University. 12mo. pp. 332. Half morocco. \$1.25.

"The object in compiling this new German Reader was, to give to those who begin the study of the German language such selections from German literature as might prove easy enough for their first attempts at translating, and at the same time of sufficient interest in themselves." — *The Preface*.

The selection in this volume is made principally from the works of Goethe, Uhland, Schiller, Schlegel, Hoffman, and others.

"We have been highly gratified by an examination of the work itself. Every teacher, and many students of the German language, must feel a relief in finding a new volume of selections adapted to their use. Mr. R. has avoided a common error in works of this kind, by making his selections in part from authors not in the hands of most students, and not confining himself in the main to Goethe and Schiller, whose 'complete works' are to be found in almost every library." — *Boston Daily Advertiser*.

GERMAN EXERCISES.

Exercises for writing German, adapted to the Rules of German Grammar. By J. G. TRAKES, P. D. First American edition. Arranged by BERNARD ROLKER, Instructor of German in Harvard University. 12mo. pp. 115. Cloth. 50c.

GERMAN AND ENGLISH PHRASE BOOK,

By FRANCIS GRAETER. 12mo. Sheep. 84c.

GERMAN VERSION OF THE GOSPEL OF ST. JOHN,

With an Interlinear English Translation, for the Use of Students. By CHARLES FOLLEN, Professor of the German Language and Literature in Harvard University. 12mo. pp. 172. 84c.

"This Interlinear Translation of the Gospel of St. John is intended to assist those who wish to study the German language, in the beginning of their course." — *The Preface.*

IL TESORETTO DELLO SCOLARE ITALIANO ;

Or, the Art of Translating English into Italian at Sight. By LOUIS FENWICK PORQUET. Revised, corrected, and improved, by F. SALES. 12mo. pp. 172. Boards. 62½c.

LA HENRIADE,

Poème, par Voltaire. Stereotype Edition, revised and corrected, with Annotations. 18mo. pp. 171. Half cloth. 31c.

LONGFELLOW'S FRENCH GRAMMAR.

Elements of French Grammar. By L'HOMOND. Translated from the French, with Notes and Exercises. By H. W. LONGFELLOW, Professor of Modern Languages in Harvard College. 12mo. Eighth Edition. pp. 196. Sheep. 75c.

MANUEL DE PROVERBES DRAMATIQUES ;

Selected by Professor LONGFELLOW. Third Edition. 12mo. pp. 333. Cloth. 75c.

The Proverbs Dramatiques is a collection of small comedies, illustrating familiar proverbs. The colloquial style is more difficult than that of plain narrative; but, after going through the first text-book of the course, the mind of the pupil is prepared to undertake a more difficult task.

PUBLIUS VIRGILIUS MARO ;

From the text of HEYNE. Without Notes. 12mo. pp. 307. \$1.00.

SURAUULT'S GRAMMAR OF THE ITALIAN LANGUAGE ;

For the Use of Colleges and Schools. 12mo. pp. 280. Sheep. 84c.

It is believed that the student will find here all that he wants, and nothing more; and that he will not be obliged to exercise any discretion as to what should be selected and what rejected; a discretion which, of course, no learner is qualified to exercise. The rules in the syntax are few and short, but are made clear by copious examples; and the treatise on Italian versification, though brief and elementary, will be found complete.

SURAUULT'S FRENCH EXERCISES ;

Adapted to all French Grammars. Second Edition. 12mo. pp. 120. Half cloth. 50c.

SURAUULT'S FRENCH FABLES ;

With a Key and a Treatise on Pronunciation, for those who begin to read the French Language. 12mo. pp. 272. Half cloth. 75c.

SURAUULT'S FRENCH QUESTIONS

On Sir WALTER SCOTT's Tales of a Grandfather, for the Use of Learners who are beginning to speak the French Language. 12mo. pp. 222. Half cloth. 75c.

SCHOOL AND COLLEGE TEXT-BOOKS.

BUCKINGHAM'S DEVOTIONAL EXERCISES ;

For Schools and Families. By J. T. BUCKINGHAM. Second Edition, with large Additions. 18mo. pp. 192. Half cloth. 38c. •

"It is by far the best thing of the kind that has been attempted, and the only one against which no sectarian objections can be urged. Every word of it is taken from the Bible, and yet it embodies all the variety, in the form of precept and prayer, essential to the devotional exercises of a school." — *Philadelphia North American*.

"We regard this work as one of great value, and we shall feel ourselves most happy if we can be instrumental in procuring its introduction into our common schools." — *New York Commercial*.

COLERIDGE'S INTRODUCTION

To the Study of the Greek Classic Poets, designed principally for the Use of Young Persons at School and College. By HENRY NELSON COLERIDGE, Esq., A. M., late Fellow of King's College, Cambridge. Containing, 1. General Introduction ; 2. Homer. 12mo. pp. 242. Cloth. 75c.

"The subject of the Homeric poetry, to which the greater part of the volume is devoted, is admirably discussed. There is ample learning, without pedantry or ostentation ; and good sense, good taste, and scholar-like elegance of style. The various theories on the origin of the Homeric poems are stated with clearness and distinctness. The manifold beauties of the Iliad and Odyssey are developed with critical sagacity, and with a warmth of sensibility which never becomes overstrained or extravagant." — *North American Review*.

DAY'S OUTLINES OF PHYSICAL GEOGRAPHY ;

Designed as a Companion to the Common School Geography, and for the Use of Grammar and High Schools. By JOHN Q. DAY. 12mo. pp. 186. Cloth. 62½c.

"We like the plan, and, so far as we have examined it, are pleased with the execution of this book. A friend, whose opinion on such a subject is entitled to much more weight than ours, and who has no acquaintance with the author, after examining a portion of it, spoke of it to us in strong terms of approbation, as filling a new and important place among school-books." — *Christian Register*.

EDWARD'S FIRST LESSONS IN GRAMMAR,

By the Author of "Theory of Teaching." 18mo. pp. 108. Half cloth. 30c.

ELEMENTS OF ORNITHOLOGY ;

* Intended for the College and the Parlor. By CHARLES BROOKS. Illustrated by 400 cuts. 12mo. pp. 324. Cloth. \$1.25.

"A work designed as one of a series of works on zoölogy. We hope the author will be able to complete his design. From the manner in which this is executed, and the familiar style in which most of it is written, we are sure it will become popular." — *Boston Courier*.

"It is long since we have encountered an educational work so interesting in design, and judicious in arrangement." — *Literary World*.

ELEMENTS OF GEOMETRY.

- * Introduction to Geometry and the Science of Form. Translated from the most approved Prussian Text-Books. 1 vol. 12mo. pp. 180. With Plates, and 100 Figures. Sheep. 84c.

This volume has been prepared under the eye of a practical teacher, and is designed to meet an actual want. It is introduced into very many of our High Schools and Academies, Normal School at Lexington, and is also required for examination for entrance into Harvard College.

"Most opportunely for our own wishes, and, we hope, for the uses of many of our readers, there has been placed in our hands, this morning, a school-book of the above title, comprising about 150 pages 12mo., with diagrams. On a hasty examination, we are free to say, that hardly any school-book has ever so nearly met our *ideal* of what was needed. The compiler has hit the nail on the head, and fulfilled, we believe, that great public duty, of meeting most happily an actual public want." — *Portland Advertiser*.

GEOMETRICAL BLOCKS,

- * To illustrate the above, in neat cases; containing the Sphere, Cone, &c. \$2.00.

EULER'S ALGEBRA.

An Introduction to the Elements of Algebra, designed for the Use of those who are acquainted only with the First Principles of Arithmetic. Selected from the Algebra of EULER. Second Edition. By JOHN FARRAR, Professor, &c. 8vo. Half cloth. \$1.00.

ELECTRICITY AND MAGNETISM.

Elements of Electricity, Magnetism, and Electro-Dynamics, embracing the Latest Discoveries and Improvements, digested into the Form of a Treatise for the Use of Students. By JOSEPH LOVERING, Hollis Professor in Harvard University. New Edition. 8vo. pp. 344. Plates. Half cloth. \$2.50.

FARRAR'S TOPOGRAPHY.

An Elementary Treatise on the Application of Trigonometry to Orthographic and Stereographic Projection, Dialling, Mensuration of Heights and Distances, Navigation, Nautical Astronomy, Surveying, and Levelling, together with Logarithmic and other Tables. Designed for the Use of Students. Second Edition. 8vo. Half cloth. \$1.25.

"The several parts of this volume are prepared with great care. The tables are from the stereotype plates of Bowditch's Practical Navigator, the correctness of which is too well known to need any recommendation."

FARRAR'S CALCULUS.

First Principles of Differential and Integral Calculus, or the Doctrine of Fluxions. Intended as an Introduction to the Physico-Mathematical Sciences. Taken chiefly from Bézout, and translated from the French. 8vo. Half cloth. \$1.00.

FARRAR'S TRIGONOMETRY.

An Elementary Treatise on Plane and Spherical Trigonometry, and on the Application of Algebra to Geometry. From the Mathematics of LACROIX and BÉZOUT. Translated from the French, for the Use of Students. 8vo. Half cloth. \$1.00.

FARRAR'S ASTRONOMY.

An Elementary Treatise on Astronomy, adapted to the present improved State of the Science. By JOHN FARRAR, late Professor of Natural Philosophy at Harvard College. 8vo. Half cloth. \$2.50.

GOLDSBURY'S GRAMMAR.

A Concise and Comprehensive Manual of English Grammar; containing, in Addition to the First Principles and Rules briefly stated and explained, a Systematic Order of Parsing, a Number of Examples for Drilling Exercises, and a few in False Syntax; particularly adapted to the Use of Common Schools and Academies. By JOHN GOLDSBURY, A. M., Teacher of the High School, Cambridge, Mass. Eighth Edition. 12mo. pp. 94. Half cloth. 20c.

Professor Felton writes, "I have read your 'Manual of English Grammar' with attention. It seems to me to have the qualities of simplicity, brevity, and clearness, to a remarkable degree. All that is essential to an exact knowledge of the English language, and of the practice of the most correct writers, it appears to me, you have brought within a very narrow compass. As a practical grammar of the English language, it cannot fail to be useful both to teachers and scholars. The outline of the principles of Rhetoric, at the end, is concise and intelligible. It contains directions in the art of composition, which will prove valuable, not only to young scholars, but to many practised writers."

GOLDSBURY'S SEQUEL TO THE GRAMMAR.

A Sequel to the Common School Grammar; containing, in Addition to other Materials and Illustrations, Notes and Critical Remarks on the Philosophy of the English Language, and explaining some of its most difficult idiomatic Phrases; designed for the Use of the First Class in Common Schools. By JOHN GOLDSBURY, A. M., Teacher of the High School, Cambridge, Mass. 12mo. pp. 110. Half cloth. 20c.

Professor Sears, in speaking of these two works, (the Grammar and Sequel,) says, "The titles of these two books are a faithful description of their contents. They fully come up to that which they promise. Murray's Grammar is taken for the basis, but the author is by no means confined to one master. He exhibits resources and talents of his own. No work on the subject has pleased us more. The first is wholly elementary. The second introduces the advanced scholar to an acquaintance with some of the most interesting facts relating to his native tongue."

GOLDSBURY'S NEW THEORIES OF GRAMMAR.

A Brief Review of four different Theories of English Grammar, opposed to that of Murray. With an Appendix, giving some Account of Particles, Combinations, Auxiliaries, Ellipses, Idiomatic Phrases, &c. By JOHN GOLDSBURY, A. M., Teacher of the High School, Cambridge, Mass. 12mo. pp. 82. Paper. 20c.

HILL'S ARITHMETIC.

- An Elementary Treatise on Arithmetic, designed as an Introduction to PEIRCE'S Course of Pure Mathematics, and as a Sequel to the Arithmetics used in the High Schools of New England. By THOMAS HILL, 1 vol. 12mo. pp. 94. Half cloth. 37½c.

"This work aims rather at the development of ideas, than the inculcation of rules. It would teach the student how to think, how to handle the idea of numbers with which he is familiar."—*The Preface.*

LACROIX'S ALGEBRA.

Elements of Algebra. By S. F. LACROIX. Translated from the French, for the Use of Students, by JOHN FARRAR. Third Edition. 1 vol. 8vo. \$1.00.

MASON ON GOVERNMENT.

- An Elementary Treatise on the Structure and Operations of the National and State Governments of the United States. Designed for the Use of Schools and Academies, and for General Readers. By CHARLES MASON, A. M., Counsellor at Law. 12mo. pp. 233. Sheep. 84c.

"I do not hesitate to pronounce it an exceedingly useful, valuable, and accurate treatise on the subject, and admirably adapted for our academies by its clearness, its excellent arrangement, and its detailed views of many of our institutions." — *Hon. Judge Story.*

MORAL PHILOSOPHY.

A System of Moral Philosophy, adapted to Children and Families, and especially to Common Schools. By Rev. D. STEELE, and a Friend. 18mo. pp. 80. Half cloth. 15c.

"This work having been submitted, while in manuscript, to Drs. Day, Silliman, Bond, Potter, Durbin, and others, and by them having been pronounced 'very good,' needs no other recommendation, than to say that it is contained in a small 18mo. of 80 pages, well printed, with a good, large, fair type; and that the style is so simple, easy, plain, and intelligible, that it is next to impossible to misunderstand it." — *Christian Advocate.*

OUTLINES OF ANALYSIS.

- Outlines of the Course of Qualitative Analysis, followed in the Giessen Laboratory. By HENRY WILL, P. D., Professor of Chemistry in the University of Giessen. With a Preface by BARON LIEBIG. First American Edition. 12mo. Edited by Prof. HOSFORD. Cloth. 75c.

STEWART'S PHILOSOPHY.

Elements of the Philosophy of the Human Mind. By D GALT STEWART. New stereotype Edition. 1 vol. 8vo. pp. 627. Sheep. \$2.50.

The present edition of this work was reprinted from the last English edition, on a new type, and, unlike the previous, the notes are incorporated as foot-notes, and the Addenda has been placed in the various pages where it belongs, the whole making one volume of 627 pages. The merits of this work as a text-book are well and favorably known, and it is now used in Harvard, Yale, and other colleges.

PEIRCE'S ELEMENTARY TREATISE ON SOUND;

Designed for the Use of High Schools and Colleges. Compiled by BENJAMIN PEIRCE, A. M., Perkins Professor of Mathematics and Astronomy in Harvard University. 8vo. pp. 276. Plates. Cloth. \$1.50.

"Professor Peirce lays no claim to originality in this work. He tells us that he made Sir John Herschel's Treatise on Sound, written for the Encyclopædia Metropolitana, the basis of his own book. In remodelling that work, he has consulted all the works on sound of any consequence, as well as embodied the very important discoveries recently made by Faraday; in a word, he has wrought a pleasing and symmetrical whole out of all the loose and scattered materials which relate to the subject. The labor of such a task is immense, and it is no small praise to say that it has been done accurately, and leaves nothing more to be desired." — *N. A. Review.*

PEIRCE'S MATHEMATICS.

A Course of Instruction in Pure Mathematics, for the Use of Students.
By BENJAMIN PEIRCE, A. M., Perkins Professor of Mathematics and
Astronomy in Harvard University.

AN ELEMENTARY TREATISE ON ALGEBRA,

To which are added Exponential Equations and Logarithms. Third
Edition. 12mo. pp. 288. Sheep. 84c.

"We can say nothing better for the book than that he (Prof. P.) prepared it, and that it fully sustains the reputation for science which he has already won. Those who are interested in the subject will find many new things in this treatise, deserving their attention, particularly the polynomial theorem of Arbogast." — *Examiner*.

AN ELEMENTARY TREATISE ON GEOMETRY.

An Elementary Treatise on Plane and Solid Geometry. 1 vol. 12mo.
pp. 170. With Plates. Second Edition. Sheep. 84c.

"The book is throughout simple, though neat and concise; and, as far as we can see, leaves nothing to be desired in this branch of mathematics. Every page shows the same power of condensing, and the same neatness and elegance, for which the two works on trigonometry, by the same author, are so remarkable." — *N. A. Review*.

AN ELEMENTARY TREATISE ON TRIGONOMETRY.

An Elementary Treatise on Plane and Spherical Trigonometry; with their Applications to Navigation, Surveying, Heights and Distances, and Spherical Astronomy, and particularly adapted to explaining the Construction of Bowditch's Navigator, and the Nautical Almanac. Third Edition. 12mo. pp. 450. With Plates. Sheep \$1.50.

"The work of which we give the title above (Plane and Spherical Trigonometry) is part of a course of elementary mathematics, which he (Prof. P.) has given notice that he intends to publish. They show, throughout, the marks of an original thinker. But in this work there is a unity and homogeneity, which shows that it is not mere compilation, but that it has passed through and been reproduced by the author's own mind. The analysis is conducted throughout in the most finished and elegant manner." — *N. A. Review*.

"As a text-book for such a course of instruction as is usually taught in our colleges, it (the Plane Trigonometry) seems to be superior to any before published on that subject; and, if the projected course of elementary treatises be carried out in the same spirit and style, there is no doubt they will be highly useful to both teachers and pupils." — *Mathematical Miscellany*.

ON CURVES, FUNCTIONS, AND FORCES.

Volume First, containing Analytic Geometry and Differential Calculus. 12mo. pp. 304. Illustrated by 167 Figures. Sheep. \$1.25.

Volume Second, containing Integral Calculus and Analytical Mechanics. 12mo. pp. 298. Sheep. \$1.25.

"This volume is marked with almost every excellence that can be sought in a work of the kind. In beauty and compactness of symbols, in terseness and simplicity of style, in vigor and originality of thought, and in happy selections of lines of investigation, it equals the first volume — as high praise as we could bestow." — *Christian Examiner*.

Volume Third, containing Application of Analytical Mechanics to Physics and Astronomy. In press.

PICTORIAL NATURAL HISTORY.

A Pictorial Natural History; embracing a View of the Mineral, Vegetable, and Animal Kingdoms. For the Use of Schools. By S. G. GOODRICH. With 400 Cuts. 12mo. pp. 416. Half morocco. \$1.00.

"The style in which the work is written has all the fascination of Peter Parley's pen, and is more attractive than fiction." — *Providence Journal*.

"It is enlivened by descriptions of the most striking and interesting points in the history of each object, and the scientific and technical words employed are simplified and explained." — *Boston Advertiser*.

"Many of the latest discoveries in Nature's vast cabinet are brought before us in a familiar and comprehensible manner. It will be useful, not only to schools, but in families also." — *Olive Branch, N. Y.*

WILLIAMS'S ALGEBRA.

An Elementary Treatise on Algebra, in Theory and Practice, with Attempts to simplify some of the more difficult Parts of that Science. To which is added an Appendix, on the Application of Algebra to Geometry. By JOHN D. WILLIAMS. 12mo. pp. 605. Sheep. \$1.00.

WHATELY'S LOGIC.

Elements of Logic; comprising the Substance of the Article in the Encyclopædia Metropolitana; with Additions, &c. By RICHARD WHATELY, D. D., Archbishop of Dublin. 12mo. pp. 360. Cloth. 80c.

"This elementary treatise holds a very high rank among the educational works of the day, having been introduced into many of the best managed and popular seminaries of learning, both in England and the United States. It is got up in the usually correct and beautiful style of most Boston books." — *Merchant's Magazine*.

QUESTIONS TO WHATELY'S LOGIC;

Prepared by a Teacher. In press.

WHATELY'S RHETORIC.

Elements of Rhetoric; comprising the Substance of the Article in the Encyclopædia Metropolitana; with Additions, &c. By RICHARD WHATELY, D. D., Archbishop of Dublin. 12mo. pp. 360. Cloth. 75c.

"Both have been well received, and that which we are now to speak of [the Rhetoric] is adopted as a text-book in our higher seminaries." — *American Monthly Review*.

QUESTIONS TO WHATELY'S RHETORIC;

Prepared by a Teacher. 12mo. pp. 34. Paper. 13c.

WHATELY'S LESSONS ON REASONING.

Easy Lessons on Reasoning, in Seventeen Lessons. By RICHARD WHATELY, D. D., Archbishop of Dublin. 12mo. pp. 164. Cloth. 63c.

In offering to the consideration of teachers and others the stereotype editions of the above works of Archbishop Whately, the publishers would say, that these works have been carefully revised by a practical teacher. The questions were made by one who has long felt the need of a text-book with questions for examination, and it is believed that they will meet the desired object in all respects.

"The work before us is an attempt to simplify the study of logic, and to set the young person at the good work of thinking, — thinking correctly and speaking correctly. The attempt is admirable, and the volume deserves general patronage." — *United States Gazette*.

WORCESTER'S AMERICAN PRIMARY SPELLING-BOOK.

Sixth Edition. 18mo. Half cloth. 10c.

"It is intended to be used in teaching children the rudiments of reading and spelling, by a series of lessons addressed to the understanding as well as to the eye and memory." — *The Preface*.

WORCESTER'S SEQUEL TO THE SPELLING-BOOK.

Eighth Edition. 12mo. Half cloth. 15c.

"The arrangements of these books are excellent. Many of the spelling-lessons are accompanied with definitions, and classified as nouns, abstract nouns, adjectives, verbs, and words alike in sound but different in spelling and meaning, which we regard as an important improvement." — *Salem Observer*.

YOUNG LADIES' ELOCUTIONARY READER ;

- Containing a Selection of Reading Lessons, by ANNA U. RUSSELL, and the Rules of Elocution, adapted to Female Readers, by WILLIAM RUSSELL. 12mo. pp. 480. Sheep. \$1.00.

INTRODUCTION TO THE SAME, for Younger Classes. Sheep. 63c.

- These works are intended to combine, in each volume, the twofold advantage of a series of Reading Lessons, selected under the special influence of *feminine taste and habits*, with a manual of elocution, *adapted expressly to the systematic instruction of females* in the art of reading. The "Reader" and the "Introduction" are graduated in adaptation to each other, and, along with "Russell's Elementary Series and Sequel," furnish a complete course of Instruction, from the rudiments of *spelling*, to the rules and principles of *elocutionary reading*.

"Here is a book worth having—well prepared, well printed, and adapted to the wants of the times. The accomplishment of fine elocution has never taken its just rank in our systems of female education.

"The rules given by Mr. Russell for the management of the voice evince judgment and experience; and the taste exhibited in a copious selection from the treasures of elegant literature, is fine and unexceptionable. We are truly glad that this important subject has been taken up by pens so competent to illustrate it, and trust that a book which so happily combines eloquence with poetical wisdom, will find the favor that it deserves from the teachers and pupils of our country." — *Hartford Courant*.

From the Rev. Dr. Putnam, Chairman of the School Committee of Roxbury.

"Mr. Russell's two volumes, 'The Young Ladies' Elocutionary Reader,' and the 'Introduction' to the same, have been introduced into our principal girls' grammar schools. They give great satisfaction to the teachers and the committee. I consider them incomparably the best books, for young ladies' reading-books, that have ever been compiled in this country. The selections have been made with good judgment and taste; and Mr. Russell's well-known skill in the science and practice of elocution is manifested to good purpose in the introductory remarks and illustrations. These volumes are a very valuable addition to our school literature.

"ROXBURY, Jan. 27, 1846."

MISCELLANEOUS BOOKS.

ABBOT FAMILY.

- * A History of the Abbot Family, with a full Genealogical Index. Prepared by Rev. EPHRAIM ABBOT. 8vo. In press.

AMERICAN ALMANAC,

And Repository of Useful Knowledge. Published annually, since 1830. 12mo. Paper. Price per vol. \$1.00.

"This book is invaluable. There is no work of the same volume, published on this continent, of equal merit as a statistical calendar and repository of useful knowledge."—*Merchant's Magazine*.

A few complete sets only remain.

ALFRED; OR, THE EFFECTS OF TRUE REPENTANCE.

And the Better Part. By the Author of "Sophia Morton." 18mo. Cloth. 42c.

BALLANTYNE'S REFUTATION

Of the Misstatements in Lockhart's Scott. 12mo. Paper. 34c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE BONDMAID.

From the Swedish. 16mo. Boards. 50c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE NEIGHBORS.

2 vols. 12mo. Cloth. \$1.00.

BREMER, (FREDERIKA.) THE H— FAMILY.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE PRESIDENT'S DAUGHTERS.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BOWEN'S ESSAYS ON SPECULATIVE PHILOSOPHY.

- * Critical Essays on a few Subjects connected with the History and Present Condition of Speculative Philosophy. By FRANCIS BOWEN, A. M. Second Edition. 12mo. pp. 370. Cloth. \$1.25.

BULFINCH. THE HOLY LAND AND ITS INHABITANTS ;

Being a Description of this interesting Country, and also a History of it, Ancient and Modern, its Antiquities, &c. &c. By S. G. BULFINCH. 18mo. Cloth. 50c.

BULFINCH'S LAYS OF THE GOSPEL,

By S. G. BULFINCH. 16mo. Cloth. 75c.

"One of the sweetest volumes of sacred poetry that has appeared from the American press."—*Transcript*.

BACON'S POEMS.

16mo. In press.

BROOKS'S SONGS AND BALLADS ;

Translated from Uhland, Körner, Bürger, and other German Lyric Poets. With Notes. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. \$1.00.

"In this volume we have presented to us a string of beautiful pearls, and think the volume well worthy a place among the selected poetry of the day."—*Christian Review*.

BROOKS'S WILLIAM TELL,

- * A Drama, in Five Acts, from the German of SCHILLER. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. 62c.

CHANNING'S (W. E.) WORKS.

- * First Complete American Edition, with an Introduction. 6 vols. 12mo. Cloth. \$3.00.

 This edition of the works was published under the author's own supervision.

CHANNING'S SELF-CULTURE ;

With a Biographical Sketch of the Author. 16mo. Cloth, gilt. 37½c.

"It should be the pocket companion of every young man in the country, and to be found on every lady's centre-table." — *Cultivator*.

"It is, indeed, a gem of English composition, of sound, vigorous thought, and pure wisdom." — *Mobile Register*.

CHANNING'S (W. E.) POEMS.

- * First Series. 16mo. Boards. \$1.00.

CHANNING'S (W. E.) POEMS.

- * Second Series. 16mo. Boards. 63c.

"There is hardly a piece in this volume that has not merits." — *Tribune*.

CHALMERS'S HISTORY OF THE AMERICAN COLONIES.

Introduction to the History of the Revolt of the American Colonies; being a Comprehensive View of its Origin, derived from the State Papers contained in the Public Offices of Great Britain, &c. 2 vols 8vo. Cloth. \$4.00.

"Of the work now before us, no portion has ever been published in England. A portion of it was printed in London, but suppressed by the author. Strange to say, our country has the honor of publishing this work of an Englishman, written, too, for the purpose of telling the English side of the story, and of representing their case. Part of it is printed from a copy of the suppressed volume, and the remainder from the complete manuscript which the author left behind him at his death." — *Boston Daily Advertiser*.

CHRISTIAN EXAMINER,

Complete to 1844. 35 vols. 8vo. \$25.00.

The pages of this work have been enriched by contributions from the pens of Worcester, Channing, Norton, Greenwood, Ware, and others.

CLEVELAND'S VOYAGES.

A Narrative of Voyages and Commercial Enterprises. By RICHARD J. CLEVELAND. 2 vols. 12mo. Cloth. \$1.50.

COLERIDGE'S CONFESSION OF AN INQUIRING SPIRIT ;

Edited from the Author's Manuscript, by HENRY NELSON COLERIDGE, Esq., M. A. 16mo. Cloth. 50c.

CUSHING'S TRUSTEE PROCESS.

A Practical Treatise on the Trustee Process, or Foreign Attachment, of the Laws of Massachusetts and Maine; with an Appendix, containing the Statutes of all the New England States on that Subject. By L. S. CUSHING. 8vo. Sheep. \$1.75.

DEWEY'S DISCOURSES ON HUMAN LIFE.

12mo. Cloth. 75c.

HEINE'S LETTERS.

- *Letters Auxiliary to the History of Modern Polite Literature in Germany.* From the German. By G. W. HAVEN. 16mo. Cloth. 50c.

HOUSEKEEPER'S ASSISTANT,

Composed upon Temperance Principles, with Instructions in the Art of making all Kinds of Pastry, Confectionery, &c.; also for the Cooking of all the various Kinds of Meats and Vegetables; with a Variety of useful Information, and Receipts never before published. By an old Housekeeper. Fourth Edition. 12mo. Cloth. 38c.

"There is no guess-work about these receipts. The arrangement of the book is superior to any we have seen. To the experienced housekeeper it will be useful; to the inexperienced, a treasure."—*Salem Observer.*

HISTORY OF FRAMINGHAM.

- *A History of Framingham, Massachusetts, including the Plantation, from 1640 to the Present Time; with an Appendix, containing a Notice of Sudbury and its first Proprietors; also, a Register of the Inhabitants of Framingham before 1800, with Genealogical Sketches.* By WILLIAM BARRY, late Pastor of the First Church in Framingham. 8vo. Cloth. \$1.50.

HISTORY OF CAMBRIDGE,

- *From its Earliest Settlement to the Present Time.* By Rev. LUCIUS R. PAIGE. In Preparation.

HISTORY OF BEVERLY,

- *Civil and Ecclesiastical, from its Settlement, in 1636, to 1842.* By EDWIN M. STONE. 12mo. Cloth. \$1.00.

JOUFFROY'S INTRODUCTION TO ETHICS,

- *Including a Critical Survey of Moral Systems.* Translated from the French, by WILLIAM H. CHANNING. 2 vols. 12mo. \$2.00.

This work consists of a critical review of various ethical systems, aiming to give a fair view of the merits and demerits, with especial regard to the particular points wherein lie the qualities of each. To every student of moral philosophy, and of the history of the human mind, such a sketch must be of great interest and value.

JARVES'S SANDWICH ISLANDS.

- *History of the Hawaiian or Sandwich Islands, embracing their Antiquities, Legends, Discovery by Europeans in the Sixteenth Century, Re-discovery by Cook, with their Civil, Religious, and Political History from the Earliest Period to the Present Time.* By JAMES J. JARVES, Member of the Am. Oriental Society. With Maps and Plates. 8vo. Cloth. \$2.25.

"The book is carefully prepared, and furnishes a highly-attractive narrative. It is a history full of its passages of romance, for these islands have not been exempted from the stirring excitements of larger communities."—*Boston Daily Advertiser.*

"It supplies a deficiency in our literature, and is finished in such a manner that it will not have to be done again. This work will be a favorite. It affords information not easily found elsewhere, and, if attainable at all, only to be collected by great labor, and from a variety of sources."—*Baptist Memorial.*

April 13
April 14
April 15
April 16
April 17
April 18
April 19
April 20
April 21
April 22
April 23
April 24
April 25
April 26
April 27
April 28
April 29
April 30

May 1
May 2
May 3
May 4
May 5
May 6
May 7
May 8
May 9
May 10
May 11
May 12
May 13
May 14
May 15
May 16
May 17
May 18
May 19
May 20
May 21
May 22
May 23
May 24
May 25
May 26
May 27
May 28
May 29
May 30
May 31

June 1
June 2
June 3
June 4
June 5
June 6
June 7
June 8
June 9
June 10
June 11
June 12
June 13
June 14
June 15
June 16
June 17
June 18
June 19
June 20
June 21
June 22
June 23
June 24
June 25
June 26
June 27
June 28
June 29
June 30

July 1
July 2
July 3
July 4
July 5
July 6
July 7
July 8
July 9
July 10
July 11
July 12
July 13
July 14
July 15
July 16
July 17
July 18
July 19
July 20
July 21
July 22
July 23
July 24
July 25
July 26
July 27
July 28
July 29
July 30
July 31

August 1
August 2
August 3
August 4
August 5
August 6
August 7
August 8
August 9
August 10
August 11
August 12
August 13
August 14
August 15
August 16
August 17
August 18
August 19
August 20
August 21
August 22
August 23
August 24
August 25
August 26
August 27
August 28
August 29
August 30
August 31

September 1
September 2
September 3
September 4
September 5
September 6
September 7
September 8
September 9
September 10
September 11
September 12
September 13
September 14
September 15
September 16
September 17
September 18
September 19
September 20
September 21
September 22
September 23
September 24
September 25
September 26
September 27
September 28
September 29
September 30

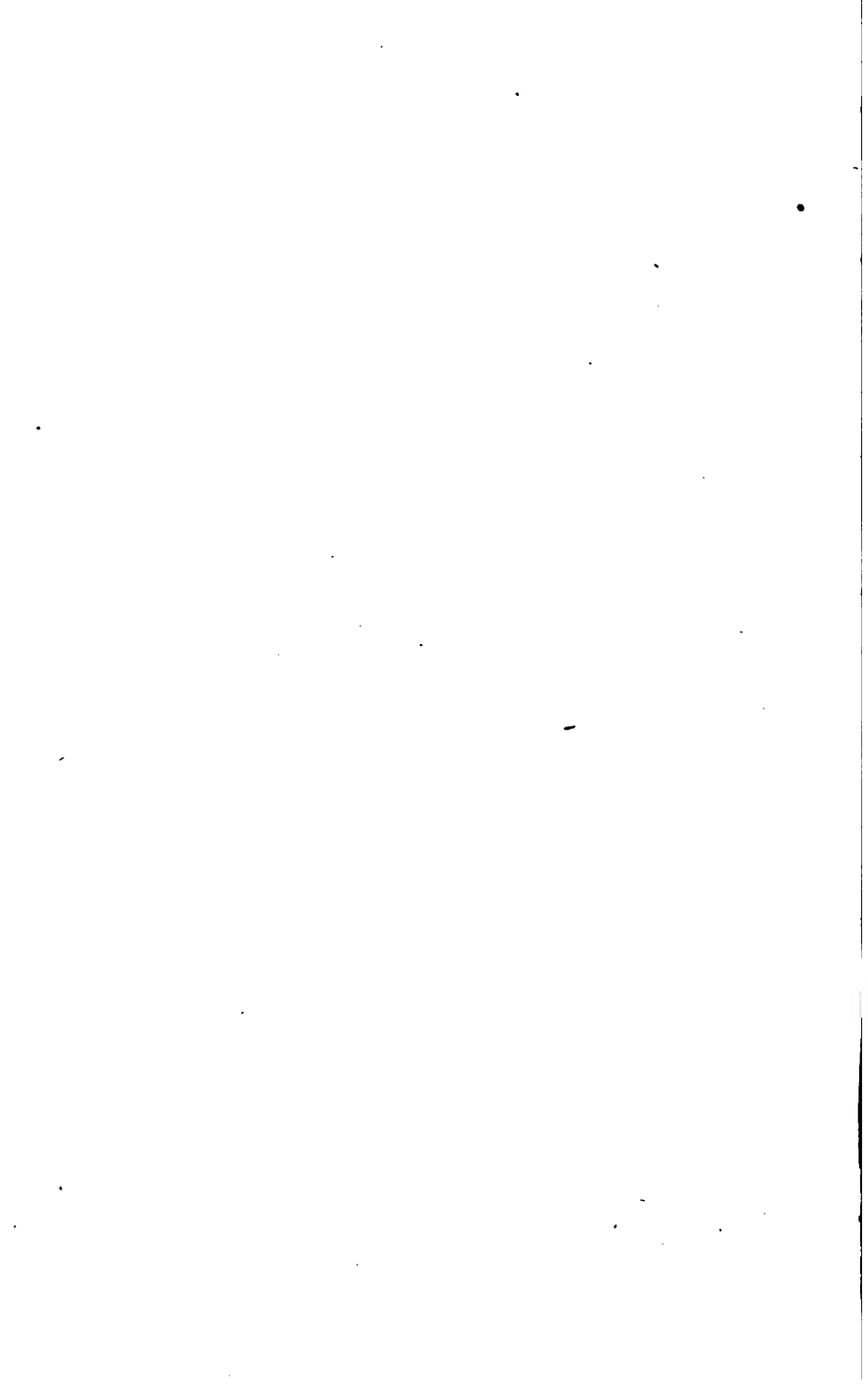
October 1
October 2
October 3
October 4
October 5
October 6
October 7
October 8
October 9
October 10
October 11
October 12
October 13
October 14
October 15
October 16
October 17
October 18
October 19
October 20
October 21
October 22
October 23
October 24
October 25
October 26
October 27
October 28
October 29
October 30
October 31

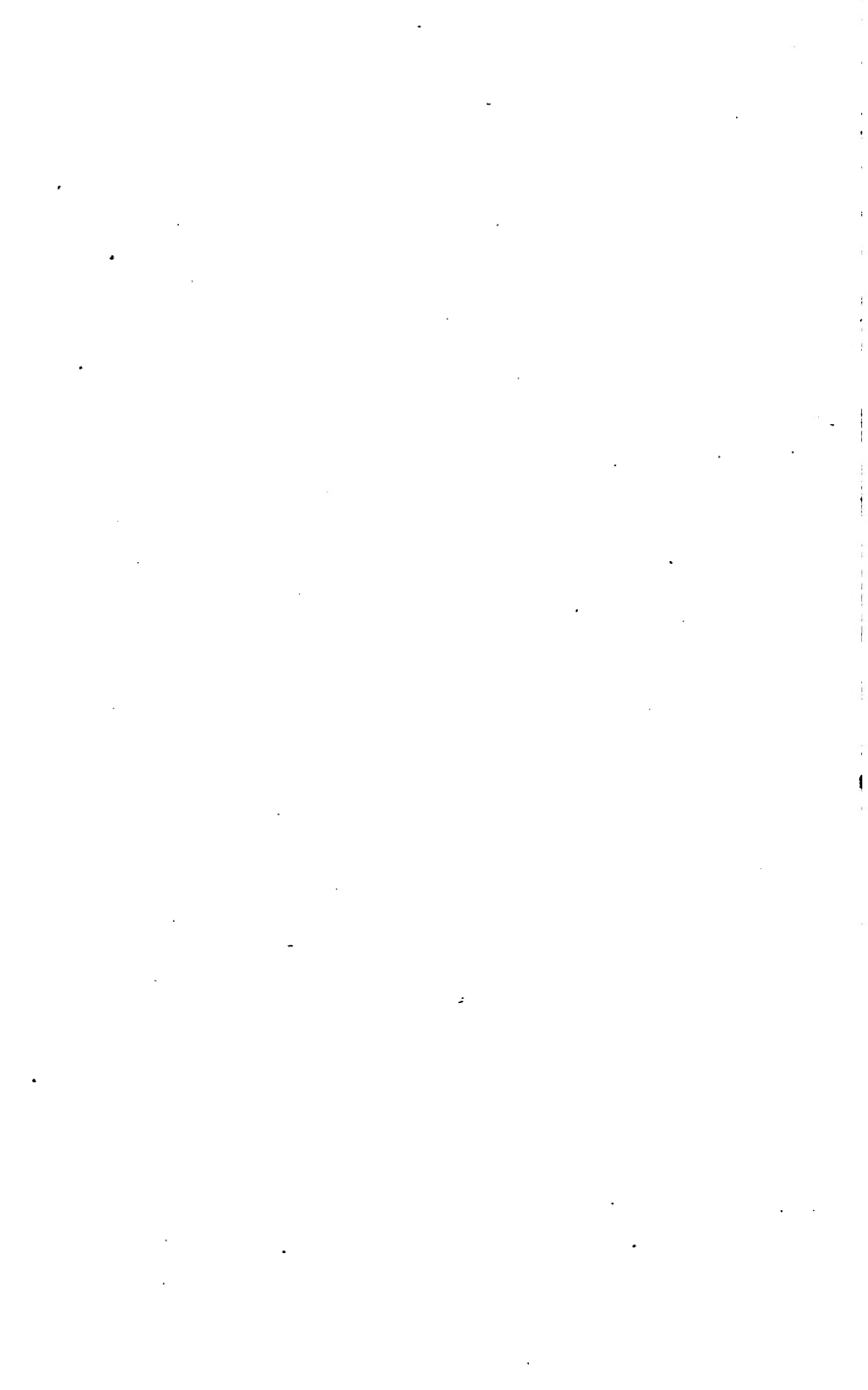
November 1
November 2
November 3
November 4
November 5
November 6
November 7
November 8
November 9
November 10
November 11
November 12
November 13
November 14
November 15
November 16
November 17
November 18
November 19
November 20
November 21
November 22
November 23
November 24
November 25
November 26
November 27
November 28
November 29
November 30

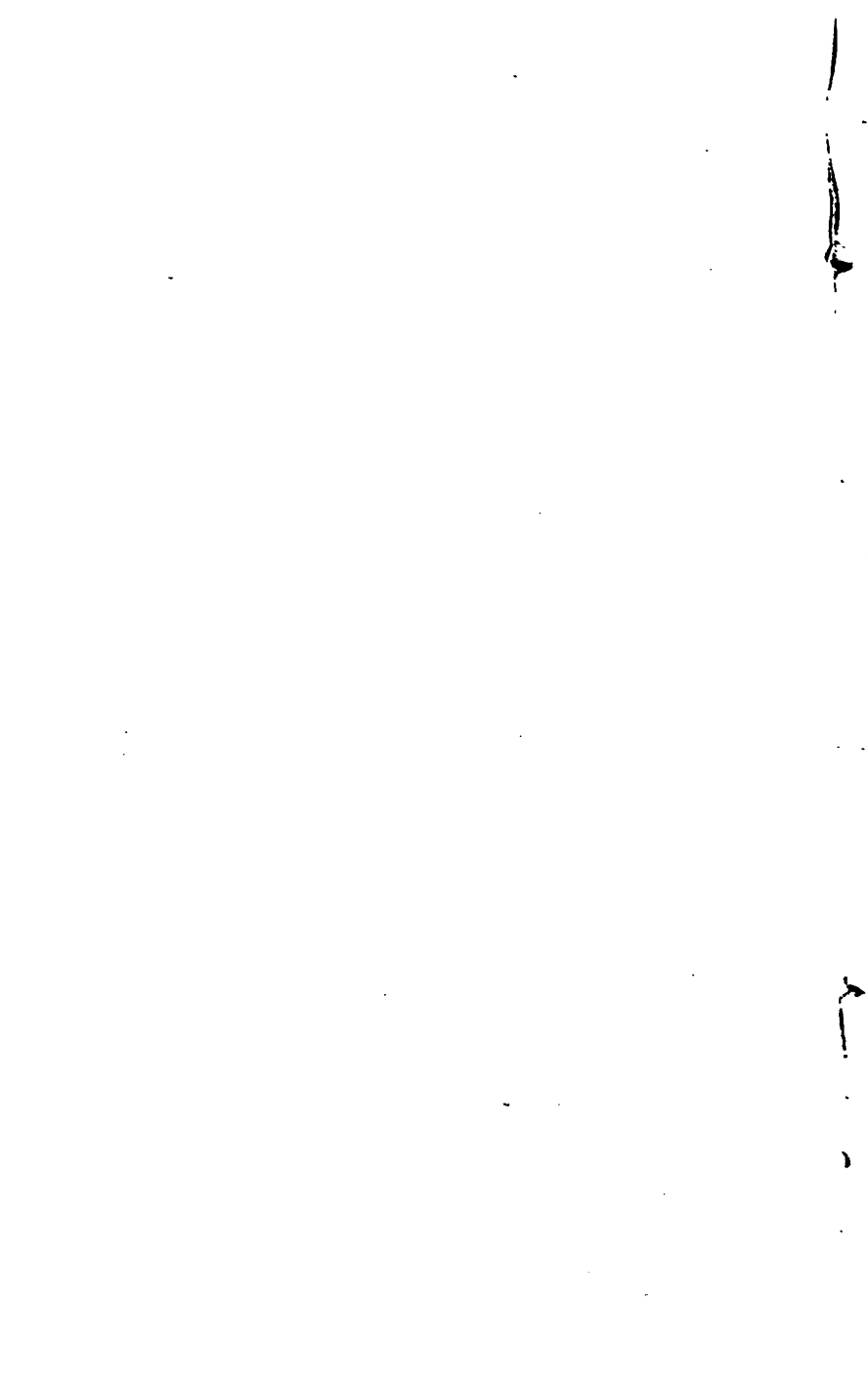
December 1
December 2
December 3
December 4
December 5
December 6
December 7
December 8
December 9
December 10
December 11
December 12
December 13
December 14
December 15
December 16
December 17
December 18
December 19
December 20
December 21
December 22
December 23
December 24
December 25
December 26
December 27
December 28
December 29
December 30
December 31

Full Moon in the Evening

B. S. Lyman
Kline
Richard
Sanborn
Sanger
Ventres
P. T. W.
1892, 23

MISCELLANEOUS BOOKS.

ABBOT FAMILY.

- * A History of the Abbot Family, with a full Genealogical Index. Prepared by Rev. EPHRAIM ABBOT. 8vo. In press.

AMERICAN ALMANAC,

And Repository of Useful Knowledge. Published annually, since 1830. 12mo. Paper. Price per vol. \$1.00.

"This book is invaluable. There is no work of the same volume, published on this continent, of equal merit as a statistical calendar and repository of useful knowledge."—*Merchant's Magazine*.

A few complete sets only remain.

ALFRED; OR, THE EFFECTS OF TRUE REPENTANCE.

And the Better Part. By the Author of "Sophia Morton." 18mo. Cloth. 42c.

BALLANTYNE'S REFUTATION

Of the Misstatements in Lockhart's Scott. 12mo. Paper. 34c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE BONDMAID.

From the Swedish. 16mo. Boards. 50c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE NEIGHBORS.

2 vols. 12mo. Cloth. \$1.00.

BREMER, (FREDERIKA.) THE H— FAMILY.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BREMER, (FREDERIKA.) THE PRESIDENT'S DAUGHTERS.

1 vol. 12mo. Cloth. 63c.

BOWEN'S ESSAYS ON SPECULATIVE PHILOSOPHY.

- * Critical Essays on a few Subjects connected with the History and Present Condition of Speculative Philosophy. By FRANCIS BOWEN, A. M. Second Edition. 12mo. pp. 370. Cloth. \$1.25.

BULFINCH. THE HOLY LAND AND ITS INHABITANTS;

Being a Description of this interesting Country, and also a History of it, Ancient and Modern, its Antiquities, &c. &c. By S. G. BULFINCH. 18mo. Cloth. 50c.

BULFINCH'S LAYS OF THE GOSPEL,

By S. G. BULFINCH. 16mo. Cloth. 75c.

"One of the sweetest volumes of sacred poetry that has appeared from the American press."—*Transcript*.

BACON'S POEMS.

16mo. In press.

BROOKS'S SONGS AND BALLADS;

Translated from Uhland, Körner, Bürger, and other German Lyric Poets. With Notes. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. \$1.00.

"In this volume we have presented to us a string of beautiful pearls, and think the volume well worthy a place among the selected poetry of the day."—*Christian Review*.

BROOKS'S WILLIAM TELL,

- * A Drama, in Five Acts, from the German of SCHILLER. By CHARLES T. BROOKS. 12mo. Cloth. 62c.